

Người Tình Của Thuyền Trưởng

Contents

Người Tình Của Thuyền Trưởng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	72
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	83
30. Chương 30	86
31. Chương 31	90
32. Chương 32	94
33. Chương 33	95
34. Chương 34	99
35. Chương 35	104
36. Chương 36	108
37. Chương 37	110
38. Chương 38	113
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	124

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	133
45. Chương 45	134
46. Chương 46	138
47. Chương 47	144

Người Tình Của Thuyền Trưởng

Giới thiệu

Kate, cô thiếu nữ xinh đẹp mà danh sách đàn ông ngưỡng mộ nàng khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-thuyen-truong>

1. Chương 1

— Cha...Cha đừng nói không nữa! Đừng cha! Cha ác lắm !

Kathleen Newbury nức nở. Cô đang ở cái tuổi mười bốn, cái tuổi mà một sự chấp thuận hay chối từ có thể trở thành cả một vấn đề sống chết.

Người cha nở nụ cười âu yếm nhằm xoa dịu vẻ mặt hờn dỗi của cô con gái và đặt đôi bàn tay thanh tú lên vai cô.

— Kathleen, con gái cưng, chúng ta đã thỏa thuận rồi cơ mà. Cha nghĩ là con hiểu chứ.

— Không! Con không hiểu!

Nước mắt lại dàn dụa trên má cô gái.

Ông lua tay vào mái tóc nâu mềm mại đã điểm bạc của mình và quay đi.

— Con gái yêu của cha, con phải biết là hiện giờ con không thể đi theo cha được.

— Nhưng cha ơi, con lại nghĩ là có thể. Có thể! Con phải luôn ở bên cha thì cha mới trông nom con được chứ.

Ông bật cười và ngoảnh mặt lại nhìn khuôn mặt bé nhỏ nghiêm trang của con gái.

— Cô Nell sẽ chăm sóc con tốt hơn cha nhiều.

Cô gái bặm môi, đôi mắt màu xám nhìn cha khấn khoản

— Cha, cha cho con về Anh cùng cha với. Con xin cha, đó là ngôi nhà của con, cũng như của cha, và con sẽ sung sướng biết bao được trở về đó.

— Không, Kate, -giọng ông nghiêm nghị và dứt khoát

— Cha...cha chỉ muốn bỏ con ở đây.

Cô gái thốt lên nghẹn ngào. Cô chỉ còn lại người cha trên đời, thế mà bây giờ ông lại sắp bỏ đi xa xôi nghìn dặm. Kate thật là khôn khổ!

— Muốn bỏ con ư?

Ông Horace lập lại ngỡ ngàng trước phản ứng dữ dội ấy.

— Bé yêu, con luôn luôn là tất cả những gì tốt đẹp nhất mà cha có.

Ông vuốt ve mái tóc quăn dài đen nhánh của cô.

— Cha mà lại bỏ con! Không đâu! Cha đi Anh vì cha phải đi và cha không bằng lòng để con bỏ học chỉ vì một giây phút cha con mình ở bên nhau. Con thừa biết đó là tất cả thời gian mà cha có thể dành cho con. Cha không thể ngồi cả ngày với con ở trang trại Lyndhurst được, cha phải ở London để đảm đương trách nhiệm của cha trong Nghị viện, ngoài ra, cha còn những công việc khác. Đấy con thấy chưa Kate, chúng ta sẽ chẳng có nhiều thời gian ở bên nhau đâu.

Ông nhìn thấy nước mắt con gái lại trào ra và phẩy tay chán nản.

— Đừng khóc nữa Kate! Trời ơi, con cứ làm như cha sắp ra đi mãi mãi vậy. Đến mùa xuân cha sẽ về mà.

— Lần trước cha cũng nói thế. Rồi cha đi biệt suốt hai năm. Ôi! Cha ơi, hai năm trời.

Kate lắc đầu quây quậy.

— Cha đừng bỏ con ở đây. Bermuda đã trở nên quá nhỏ bé đối với con rồi!

Ông cười xòa.

— A con bé hư đốn, thế ai đã từng tuyên bố với tôi rằng nó yêu hòn đảo dễ thương này và sẽ không bao giờ rời xa!

— Vâng, con! Con vẫn sẽ yêu Bermuda. Nhưng con cũng có thể yêu cả trang trại Lyndhurst nữa chứ. Đó là mái nhà thực sự của con.

Khuôn mặt ông thoáng tối sầm lại.

— Con sẽ trở về nhà khi nào đến tuổi. Dĩ con vẫn thường nhắc là con phải trở về, và con sẽ trở về, nhưng không phải bây giờ!

— Nhưng cha ơi..

— Đủ rồi, Kate. Cha mệt với chuyện này lắm rồi.

Ông nói giọng đanh lại.

Đó là cuộc chia tay của bốn năm về trước! Và đến bây giờ, ông Horace vẫn biệt ở Anh! Bốn năm qua, hai cha con chưa một lần gặp nhau.

Trên quần đảo san hô Bermuda, bầu trời đang kéo màu xám xịt và mỗi lúc một sà xuống thấp. Những đám mây trĩu nặng treo lơ lửng. Cây cối xào xạt, ngã nghiêng. Làn nước xanh ngoài vịnh thâm lại đầy đe dọa.

Chiếc áo choàng bay phấp phật trên thân hình mảnh mai của Kate như giục nàng mau tìm nơi trú ẩn. Mái tóc đen gọn sóng tung bay, hoà quện tuyệt vời trong gió. Đôi má ửng hồng trong bầu không khí mát lạnh, bất thường. Nàng đứng đó bất chấp đất trời đang lồng lộn-Niềm ước vọng của tất cả những gì là sắc đẹp của tuổi thanh xuân. Nàng đã lớn, đã trở thành người thiếu nữ mà khuôn hình thời thơ ấu từng hứa hẹn biết bao điều tốt đẹp với tương lai.

Kate đứng trên đỉnh con dốc thoải xuống sát mép nước nơi bến tàu Elly, đôi mắt xám lo lắng dõi ra khơi.

Venture, con tàu buôn Mỹ lẽ ra phải cập bến rồi. Lúc ở nhà nàng đã nghe mọi người kháo nhau. Mỗi khi đất trời ử dột là dân Bermuada không còn nói chuyện gì khác ngoài chuyện bão táp. Nhiều người trên đảo vớ bẫm qua những vụ cứu vớt tàu đắm. Và lần này họ cũng chờ đợi điều đó.

Kate không thể chịu nổi những rì rào to nhỏ, những ánh mắt mong mỏi thăm lên ấy nữa. Nàng đã chạy ra khỏi nhà, leo lên đỉnh dốc và thăm cầu nguyện. Nhanh lên, nhanh nữa lên. Hãy vào bờ an toàn.

Nàng cảm ghét trò cứu tàu đắm mặc dù cha nàng cũng tham gia vào cái nghề làm ăn đáng ngờ này. Nàng vẫn thường tranh cãi với và ông Ludlow về chuyện này. Nhưng họ chỉ cười và bảo rút cuộc nàng vẫn cứ là một cô bé, hiểu làm sao được chuyện đàn ông. Cứu đắm có nghĩa là tiền. Nàng không thể hiểu nổi tại sao con người lại có thể kiếm lời trên tai họa của người khác.

Mưa đã bắt đầu rắc vài giọt lên mặt nàng. Nàng kéo chiếc mũ trùm liền áo lên đầu và xoay người chạy về phía toà nhà lớn sáng rực cách đó chừng ba trăm thước. Ngôi nhà nàng đã sống hơn chục năm trời, lộng lẫy và duyên dáng, ăm cúng và mời gọi, với những bức tường màu hồng, hàng cột trắng uy nghi, nổi bật giữa màu xanh rờn của khu vườn bao bọc. Nàng chạy đến với nó trong cơn mưa.

Một đứa hầu gái da đen với mái tóc ngắn xoắn tít và đôi mắt đen sáng hiện ra trước ngưỡng cửa, giơ tay vẫy nàng rồi rít. Nó cất tiếng gọi nàng nhưng bị gió át đi.

Kate vừa cười vừa lao vào khuôn cửa mái vòm và bắt gặp nét mặt hơn hớn của nó

— Dora, điều gì khiến em có vẻ khoái trí thế?—Kate hỏi.

— Thưa cô Kate, cô không thể đoán được đâu, may quá cô đã về. Cô Ellen muốn gặp cô ngay bây giờ.—Nó sốt sắng thông báo.

— Để làm gì?

— Tandum vừa ở nhà ông Ludlow về, cô một bức thư... của cha cô.

Mặt Kate sáng lên.

— Của cha a! Ôi, con ranh dở hơi này, sao em không nói ngay từ đầu. Cô Nell đâu?

Dora bĩu môi

— Đang đợi ở phòng khách. Cô ấy bảo em đi tìm cô về.

Kate chạy vụt đi. Một bức thư... một bức thư của cha nàng! Đó là cái duy nhất mà nàng hằng mong đợi. Đã hơn hai tháng rồi nàng không nhận được tin cha.

Nàng mở toang cửa phòng khách. Một người đàn bà vóc dáng vĩ đại cả về chiều cao lẫn bề ngang, đội chiếc mũ viền ren màu ngà quanh mái tóc hoa râm đang đứng giương mục kính đọc một tờ giấy bên cửa sổ. Bà ngược mắt nhìn Kate và mỉm cười dịu dàng.

— Ô!, Kathleen yêu quý, áo chòang của con ướt đầm mất rồi. Mau thay đi.

Kate quăng áo lên chiếc ghế bên cạnh với vẻ sốt ruột và hướng cặp mắt nôn nao vào khuôn mặt trầm lặng của cô gia sư.

— Cô Nell, thư của cha con phải không? Ôi, cô cho con xem ngay nào,—nàng nói và bước về phía bà cô, hai tay dang rộng.

Miss Ellen Premble khoát tay và đi tới trường kỷ lót nệm. Bà nặng nhọc thả mình ngồi xuống và vỗ nhẹ vào chỗ bên cạnh.

— Bình tĩnh nào cưng, ngồi xuống đây đã.

Kate kêu lên bức bối nhưng cũng tới ngồi cạnh bà gia sư. Nàng nhìn bức thư và cao mày, một vẻ hờn dỗi thoáng qua trong đôi mắt xám. Thư không gửi cho nàng mà cho cô Nell. Thật lạ! Nàng cầm bức thư và ngập ngừng mở ra:

”Cô Premble thân mến, phu nhân Sarah Haverly, dì của Kathleen cho tôi biết đã đến lúc con gái tôi cần có mặt ở nhà.

Mong cô thứ lỗi, vì tôi biết cô không chịu nổi những chuyến đi biển, nhưng tôi tin rằng cô không muốn phải xa Kate, nên tôi đã nhờ ông Ludlow đặt vé cho hai cô cháu càng sớm càng tốt. Tôi cũng đã nhờ ông Ludlow trông nom hộ ngôi nhà khi chúng ta vắng mặt.

Tôi chân thành hy vọng rằng chuyến vượt biển sẽ không đến nỗi làm cô quá khó chịu, và tôi rất mong sớm được đón hai cô cháu vào tháng mười một.

Nhờ cô chuyển cho Kate lòng thương nhớ của tôi, bởi tôi không kịp viết thư cho cháu.

Horace Newbury. ”

Kate rời mắt khỏi bức thư ngắn ngủi và run lên vì sung sướng. Họ sẽ trở về Anh Quốc. Cuối cùng nàng lại đoàn tụ với cha! Nàng nhảy cẫng lên, xoay tròn và hú một tiếng vang nhà, át hẳn lời khiển trách của Ellen. Cầm đầu cầm cổ, nàng lao vụt qua căn phòng, chạy xuống gian tiền sảnh choáng lộn, qua cánh cửa đúp màu trắng và ra khỏi nhà.

— Kate! Kathleen.-Ellen gọi và lạch bạch đuổi theo.

— Kathleen Newbury, cô tính chạy đi đâu thế hả?

Không nhận được lời đáp lại, bà rầu rĩ quay về phòng khách và nghĩ mình thật vớ vẩn. Kate còn đi đâu nếu không phải là đến với Daniel Ludlow.

2. Chương 2

Kate băng qua thảm cỏ mặc những giọt mưa lất phất. Tới chỗ hai hàng cọc lùn ngăn giữa hai trang trại Ludlow và Newbury, nàng cúi xuống chạy lom khom theo con đường mòn mà nàng mà nàng và Danny đã mở từ mấy năm trước. Vừa đặt chân lên bãi cỏ nhà Luddow, bất thành linh, nàng bị ghì chặt từ phía sau:

— Loài thú hoang nào thế này?-giọng một chàng trai trẻ vang lên sát bên tai nàng, và cả người nàng nằm gọn trong đôi tay dài ngêu của chàng.

Cười khanh khách nàng tìm cách thoát ra, nhưng vô hiệu. Nàng liền lên giọng ra lệnh:

— Daniel Ludlow, thả tôi ra ngay!

— Thì hẵng nộp phạt vì đã đột nhập trái phép lãnh địa của tôi đã.-cậu bạn đáp trả, giọng điệu trêu chọc. Daniel là một chàng trai cao, gầy, tóc hoe vàng, khuôn mặt dễ mến kate ba tháng tuổi và luôn là người bạn tâm đầu ý hợp, thân thiết nhất của Kate.

Nàng quay lại trong vòng tay đã nới lỏng của bạn nhoén miệng cười tinh nghịch. Mái tóc quăn vàng của Danny rối tung trong gió và đôi mắt xanh lấp lánh. Nàng hôn nhanh một cái vào má khiến chàng trai rạo rực cả người. Danny xiết vòng tay lại

— Này cô gái của tôi, đây không phải là kiểu nộp phạt mà tôi muốn đâu nhé!

Tán tỉnh Kate thì dễ thôi cậu đã chẳng nhanh :Dng trở thành bạn thân của nàng là gì. Hơn nữa, cậu lại mới gớm được một lô kinh nghiệm và học được vô khối trò làm tình ở sách vở và ở các cô gái điếm trong những nhà chứa ở phố Front.

Kate thì còn hoàn toàn lạ lẫm với những trò đó. Nàng không có những bạn trai gần gũi khác và mới chỉ nểm sơ chút ít yêu đương nho nhỏ với anh chàng thi sĩ Tom Moor đến Becmuda từ hồi tháng giêng. Họ gặp nhau tại một bữa tiệc thân mật và chàng thi sĩ đã chạm nàng ngay lập tức. Anh chàng buồn những lời tán tỉnh đắm say và đầy táo bạo làm nàng choáng váng, ngây ngất. Tuy vậy, nàng là người có ý thức sâu sắc về tình yêu và hôn nhân nên cuộc tình nhẹ nhàng của họ cũng không đi quá những câu hỏi đáp lả lơi. Cho đến khi anh chàng trở về Anh, nàng mới biết cách chớp mí nhằm lôi kéo sự chú ý của người khác và nàng cũng chỉ học được vậy thôi.

Nàng hoàn toàn không nhận thấy những nhu cầu lớn dần trong Danny mà nếu thấy nàng cũng không có ý định thoả mãn chúng. Tuy nhiên, nàng cũng không từ chối khám phá chúng một chút

— Thế ông muốn tôi nộp phạt cái gì đây thưa ông?

Trong một thoáng môi Danny áp lên môi nàng, điên cuồng và hung hãn. Cậu ta làm điều đó quá vụng về và nàng đẩy ra cười phá lên.

— Ngớ ngẩn, cái cậu này. Thôi đi! Mình có chuyện muốn nói với cậu đây.

Khuôn mặt Danny hiện lên những nét hờn dỗi quen thuộc và nàng lại bật cười.

— Thôi nào Danny đừng làm bộ như chú gấu con thế. Mình tin chắc là cứ tập nhiều lần rồi cậu sẽ biết hôn thôi.

— Tập hả?-cậu ta hỏi mắt sáng lên

— Tất nhiên. Cậu cần phải tập. Một người đàn ông cần phải nắm vững nghệ thuật hôn-Kate khẳng định mặt nhăn lại.

— Thế thì hay quá nào chúng mình cùng tập đi!-Danny háng hái hưởng ứng.

— Không phải với mình ngốc ạ. Đi mà tập dượt với...nàng tũm tĩm cười ranh mãnh...-Regina Hashaw ấy.

Danny đỏ bừng mặt và ném sang Kate một cái nhìn giận dữ.

Nàng cười khúc khích

— Điều đó không quan trọng. Cái quan trọng là cô ta dạy cậu chưa được đầy đủ lắm.

Danny tự ái

— Cô ấy còn dạy tôi những trò khỉ gió hơn những cái trò mà tôi phô ra với Kate nhiều.

— Hẳn rồi mình cũng mong thế. Nhưng nếu cậu nghĩ là có thể đem áp dụng với mình những cái trò mà con bé lẳng lơ ấy dạy cậu thì cậu nhầm to rồi đấy Daniel! Những trò đó anh bạn ơi sau này chồng mình sẽ phải dạy mình .

— Vậy thì hãy lấy tôi. Chúng mình làm đám cưới nhé?

Kate đỏ bừng mặt và quay sang nhìn Danny bằng ánh mắt sừng sốt

— Danny cậu không định thế đấy chứ?

— Định thế..tôi cũng không biết nữa Kate ạ. Tôi thích ở bên kate. Tôi không cần phải giữ mồm giữ miệng và không cần tỏ ra lịch thiệp. Kate không có cái kiểu làm bộ làm tịch. Chỉ một nửa điều đó cũng đủ làm tôi mê mẩn rồi. Lạy chúa kate tôi muốn em.-Chàng kéo nàng lại gần và giọng nói trẻ trung của chàng khàn đi.-Kate bằng lòng đi... nào Kate.

— Danny giả thử mình có dờ hơi mà nhận lời thì cậu sẽ hối tiếc trong vòng một tháng đầu tiên cho mà xem. Chúng ta là bạn thân của nhau vì mình không đòi hỏi gì ở cậu, còn nếu cậu là chồng thì mọi chuyện sẽ khác. Mình không hiểu tại sao nhưng mình biết thế. Chúng mình không thể tạo thành một đôi uyên ương được đâu bởi mình cho rằng điều quan trọng nhất đối với một cặp vợ chồng là tình yêu

— Tại sao cha mẹ mình có yêu nhau đâu mà vẫn sống hoà thuận với nhau đó thôi?

— Mình muốn còn hơn cả hoà thuận nữa cơ. Thôi bỏ cái chuyện này đi.Mình có tin muốn báo với cậu đây.

Hai người nắm tay nhau trượt theo một sườn dốc xuống bãi biển. Tại đây họ tìm một chỗ ẩn kín đáo hình chiếc giày bằng đá vôi và san hô. Họ liền chui vào và nép dưới hốc đá. Mưa to hơn. Kate đưa tay vuốt má tóc ướt đầm. Danny mặt mày cau có nhìn nàng chờ đợi.

— Danny mình vừa nhận được thư của cha-Kate háo hức thông báo-Mình sẽ chuyển về nước Anh sau chuyến tàu tới. Cha mình đã nhờ cha cậu thu xếp mọi chuyện.

— Mẹ kiếp!-Danny rống lên

– Danny!-Kate dậm chân-Cậu thật quá lắm

– Thế Kate chờ đợi điều gì? Tưởng tôi muốn Kate ra đi lắm đấy à?

– nhưng cậu không mừng cho mình ư?- kate hỏi hơi hoang mang bởi thái độ của bạn.

Danny liếc nhìn khuôn mặt thân thiết của Kate và dịu dàng

– Lạy chúa có chứ. Tôi mừng cho kate sắp gặp lại cha, tôi luôn mong muốn Kate được sung sướng. Nhưng Kate ơi tôi sẽ ra sao nếu thiếu Kate?

Nàng vỗ nhẹ vào tay bạn

– Danny mình có đi mãi đâu. Di Shara muốn mình có mặt ở London.Ồi giá mà có cậu cùng đi nhỉ, sẽ hay biết mấy nếu có một người bạn ở London

Danny trao cho nàng một nụ cười nửa miệng

– Có thật Kate muốn thế không?

Nàng cau mày

– Dĩ nhiên là mình muốn. danny cậu làm sao thế? Mấy hôm nay tính tình cậu khó chịu quá quá đi mất.

Danny nhún vai

– Kate biết không..-bỗng chàng im bất động tai lên nghe ngóng-Cha tôi gọi đấy.

Đi đi chắc có chuyện gì xảy ra rồi.-Chàng kéo cô bạn ra khỏi hẻm đá và dắt tay nàng treo lên sườn dốc lởm chởm. Vừa lúc đó một người đàn ông cao lớn, tóc bạc đội chiếc mũ thuyền trưởng cười con ngựa hồng tuyệt đẹp lao đến. Ông gật đầu với cậu con trai, giơ tay chào kate và cất giọng sang sảng.

– Nhanh lên chàng trai!Không còn thời gian nữa đâu. Tàu Venture cùng với một lũ ngu ngốc trên đó sắp va phải đá ngầm. Cột buồm đã bị gãy và chúng ta muốn cứu vớt một vài linh hồn đáng thương thì phải rảo cẳng nhanh lên!

Rồi ông quay sang Kate

– Còn cháu cô bé xinh đẹp về nhà ngay! Cơn bão còn tiếp tục hoành hành và bác không muốn cháu gặp nguy hiểm.

Ông thích Kate và nếu còn độc thân ông hẳn đã chọn nàng cho mình. Chọn nàng cho con trai ông mới phải chứ!

Kate ngheh cái cảm duyên dáng và nhìn ông bắn đôi mắt xám ám áp

– Ngài Ludlow kính mến! Bác thật không nghĩ là cháu sẽ vâng theo mệnh lệnh của bác chứ? Cháu sẽ đi theo dù bác có đồng ý hay không. Cháu đâu phải là loại đàn bà sụt mướt để bỏ qua những việc như thế này đâu.

– Sụt mướt! haha..Cháu còn quá trẻ ấy chứ! Nhưng nếu cháu lại thích dầm nước thì ta hãy đi ngay thôi kéo con tàu chết tiệt ấy chẳng đợi được chúng ta đâu.

3. Chương 3

Danny đứng giữ ngựa trong khi Kate trèo lên yên và ý tứ sửa lại chiếc váy muxolin cho vạt áo buông kín xung quanh. Khi nàng đã ngồi yên trên mình ngựa, Danny nhảy lên phía sau nắm lấy dây cương, đuổi theo ông Ludlow. Gối giật từng đợt lướt ào ào bên tai họ, tiếng cành lá gãy rắc rắc khắp đường.

Chẳng mấy chốc, họ đã tới đầu chiếc cầu hẹp nối liền đảo Somerset với đảo chính. Họ ghì cương cho ngựa chạy nước kiệu nhỏ, thận trọng men theo mặt gỗ ván mỏng manh cho đến lúc sang tới bờ bên kia: ngựa và xe ngựa đầy đường, có vẻ như mọi người đều đổ ra bên cạnh.

Mặt biển bỗng hiện ra trước mắt. Những mồm đá ngầm trông như những cánh tay khủng khiếp vươn lên và Kate nhìn thấy con tàu buôn cột buồm đã gãy, các cánh buồm đã rách tả tơi đang chao đảo như những kẻ say lao vào cánh tay đó.

Danny nhảy ngay xuống nhưng Kate vẫn ngồi ngây trên mình ngựa không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng đau lòng kia. Những âm thanh chết :Đc vang lên khi mũi tàu húc vào đá. Thân tàu nứt toát và chìm dần. Một tiếng rền rĩ lan khắp cơ thể Kate. Nàng cảm thù đại dương. Một người bạn đồng hành thất thường và xảo trá.

— Đi thôi Kate. Nếu cháu muốn giúp đỡ những linh hồn khốn khổ ấy thì trước hết cháu phải giữ mình, tìm chỗ trú ẩn.-Ông Ludlow kéo nàng ra khỏi trạng thái thờ ơ và lôi nàng vào dưới một hốc đá. Ông cười chiếc áo khoát đen đang mặc trùm lên vai nàng rồi bỏ đi.

Nàng dõi theo những thủy thủ gân guốc đang cố đưa xuồng của họ ra mặt biển hung dữ. Không thể cứu được gì nữa rồi nhưng mọi người vẫn cố gắng tìm kiếm những người sống sót.

Nàng ghét biển cả. Nàng ghét nó. Sự tức giận cứ bám riết lấy nàng khiến nàng không thể ngồi yên. Nàng nhảy ra khỏi hốc đá và chạy tới. Ba người đàn ông bất tỉnh, uớt sũng được đưa lên bờ và được đặt nằm dài trên cát. Kate xót xa quì xuống bên họ.

— Lạy chúa, những người này bị ngạt mất rồi. Bác sĩ Wilton đâu?

— Ông ấy đang đỡ đẻ cho bà Strakes-một thủy thủ nói và đưa cho nàng một cái chăn.

— Lúc này mà đẻ à?-Kate kêu lên bực dọc.

Người thủy thủ cười to:

— Cô Newbury, trẻ con đâu có biết đợi qua cơn bão mới chui ra.

Kate lẳng lặng cúi xuống chăm sóc mấy người bị nạn. Một thủy thủ già máu chảy ròng ròng từ vết thương trên đầu đang cố gượng dậy gào thét tên một anh chàng Jack nào đó.Kate nhẹ nhàng đỡ ông già nằm xuống mặt cát nhưng ông ta vùng dậy. nàng bịt dòng máu trên đầu ông ta bằng một mảnh băng sạch và định tìm lời an ủi . Chợt một tiếng súng vang lên, và nàng nhìn thấy hai cha con Danny đang tiến vào bờ với nét mặt hân hoan. Họ đã không trở về tay không.

Mọi người kéo xuồng của họ lên và quây quanh họ. Kate có thêm năm người nữa để săn sóc. Nàng lại gần Danny và hôn lên má :

— Cha con cậu giỏi thật! Mình biết mà!

Danny đỏ mặt vì hãnh diện.

— Những người bọn mình cứu rất khôn. Họ bám vào những mảnh tàu vỡ và bơi đến xuồng của bọn mình.

Kate thở dài và quay lại công việc của mình. Người tuỷ thủ già bị thương vẫn đang rên rĩ.“Jack, Jack đâu rồi?”:kate vội chạy đến với ông ta.

— Ông hẵng nằm xuống đã. Cứ thế này thì vết thương ông lại bị toát ra và ông sẽ bị mất máu thêm đấy. Ông sẽ gặp lại bạn ông bây giờ thôi mà.

Ông già gục xuống.

— Ôi, con tôi. Jack, con trai tôi.

Kate nhìn ông ta thương cảm. Tự dưng nàng chỉ muốn khoác oà lên. Ôi! Trời ơi, cái chất thật khủng khiếp đối với những người chưa rơi vào vòng tay của nó!

Ông Ludlow đột ngột xuất hiện và kéo tay Kate ra chỗ khác.

— Katheleen, bây giờ cháu phải về thôi.-ông nói và nhấc bổng nàng lên đặt trên con ngựa của Danny.-Cháu không cần việc gì ở đây nữa. Chúng tôi sẽ đưa những người này đến bệnh xá địa phương, còn cháu mau về nhà không có lại phải hứng những lời rầy rà của cô Ellen đấy.

Bỗng nhiên Kate cảm thấy mệt rũ nhưng nản vẫn quay sang nhìn thẳng vào mắt ông Ludlow.

— Có bao nhiêu người chết hả bác?

— Đừng nên hỏi thế Kate yêu quý ạ. Không phải là bao nhiêu người chết mà là bao nhiêu người sống. Mười một người còn sống sau vụ đắm tàu này.

— Con bão chết tiệt!-nàng rửa quên cả phong cách khuê cát của mình. Nàng muốn một ảo ảnh. Nàng sẽ tin vào ảo ảnh nhưng nó không đến. Nàng chỉ muốn thấy chiếc Venture vượt qua những mồm đá và cập bèn an toàn. Nàng chỉ mong thấy con trai người thủy thủ già đó còn sống sót. Nàng hiểu ra sự bất lực của mình. Những ước muốn chỉ dành cho trẻ con còn quyền lực lại thuộc về thượng đế.

4. Chương 4

Kate kéo tấm rèm lụa Đamat màu hoa cà lên và mở tung cửa .

Một buổi sáng đẹp trời, tươi mát. Nàng chạy ra khoảng ban công nhỏ, nghiêng người qua tay vịn qzan sát thể giới quen thuộc của nàng. Mọi vật đều rực rỡ. Thật khó mà tưởng tượng nổi chỉ vài giờ trước đây gió bão đã tàn phá hòn đảo. Khắp trang trại nhộn nhịp những toán da đen đang sửa sang lại khu vườn. Kate lắng nghe tiếng hát của họ và mỉm cười. Nàng vẫn thường thắc mắc sao những con người này lại có thể hay hát đến thế. Nàng không bao giờ hết ngạc nhiên bởi khả năng cam chịu của họ. Họ cười trong khi cuộc đời chỉ mang đến cho họ toàn nước mắt.

Kate thở dài và gạt những suy tư sang một bên. Nước Anh đang chờ đón nàng. Hôm nay nàng phải đi Hamilton để mua sắm vài thứ. Nàng sẽ về đến Anh vào tháng 11, khác với hòn đảo Becmuda đầy ánh nắng, đất mẹ của nàng là một xứ lạnh. Mà nàng lại chưa có quần áo ấm.

Nàng đứng ngẩn ngía hồi lâu trước gương. Nàng vận bộ đồ đi ngựa bằng nhung màu xanh lơ, bên ngoài là chiếc áo choàng cổ màu vàng chanh. Mái tóc đen dài tới ngang lưng đã được chải gọn và buộc lại sau gáy bằng một sợi ruy băng xanh. Vài món tóc quần đen nhánh rủ trước trán, bên dưới vành mũ nhung xanh cùng bộ, nghiêng nghiêng một cách nghịch nghợm trên đầu nàng.

— Trời, cô Kate, cô đẹp quá lắm!-Dora vào dọn dẹp reo lên.

Nàng mỉm cười hài lòng với cô hầu và khoan thai bước xuống cầu thang. Nàng ghé nhìn vào phòng ăn và thấy Ellen đang thưởng thức một bữa điểm tâm thịnh soạn.

— Chúc buổi sáng tốt lành, cô Nell.-Kate chào và nhón ngay một mẩu bánh mì nhai ngon lành

— Con định đi đâu thế? Ngồi xuống ăn sáng đã.

— Con đang vội, với lại con cũng không đói lắm. -Kate đáp nhỏ nhẹ.

Ellen lừ mắt.

— Cô không đói mà cô lại đang tâm phá hỏng bữa ăn sáng của tôi.-Bà cầu nhàu trong khi Kate nuốt thêm một miếng thịt xông khói.

Kate cười vang rồi lau và xỏ vào đôi găng tay màu xanh.

— Cô thật đáng yêu, cô Nell.-nàng nói và ôm chầm lấy bà gia sư.-Con sẽ về vào giờ ăn trưa.

— Nhưng con đi đâu vậy?-Ellen cau mày

— Đi Hamilton. Chúng ta chưa có một bộ đồ nào phù hợp với chuyến đi biển, cô biết đấy.

- Thôi được nhưng chỉ mình con thôi nhé. Cô sẽ lục mấy cái rương cũ chắc chắn là còn khối đồ dùng được.
- Chắc chắn! Nhưng cô Nell yêu quý ơi, cô đã phát triển khá nhiều trong mười năm qua đấy. Cam đoan là cô không còn mặc vừa những bộ đồ cũ nữa rồi.-Nàng cười khúc khích trước vẻ mặt của Ellen và vui vẻ bước ra khỏi nhà.

Chỉ mất ít phút nàng đã phi ngựa tới cầu Somerset. Nàng ghì cương lại bởi chiếc cầu đang tách đôi cho một con thuyền nhỏ chui qua. Mặt biển đã trở lại êm ả hẳn là một mối sau cơn cuồng nộ! Chỉ những đám rong tảo, những con cua gầy còng nằm la liệt trên bãi cát là chứng thực cho cơn bão tối hôm trước .

Chiếc cầu vừa hạ từ từ xuống và Kate thúc ngựa sang đảo chính. Nàng rẽ ra con đường hẹp dẫn ra vịnh Móng ngựa, nơi nàng và Danny thường đến chơi đùa.. Cảng Hamilton hiện ra ngay sau khúc ngoặt của con đường. Trước kia nơi đây chỉ là một cái làng và nó phát triển nhanh đến nỗi có khả năng sẽ thay thế thủ phủ ST.George ngay mai.

Tuy vậy Hamilton cũng không lớn hơn là bao so với phố chính của nó là Front Street. Dường sau những con phố ngắn ngủn tỏa ra từ Front Street, chẳng có gì ngoài mấy ngôi nhà gỗ lều tèo, vài ba túp lều bé tẹo và những bãi đước bạt ngàn.

Kate phóng dọc theo Front Street rồi rẽ sang phố Main. Nàng buộc ngựa bên ngoài cửa hiệu của bà Winglet và nhanh :Dng nhanh :Dng lựa được một sấp vải màu ô liu trong những mẫu hàng mà bà chủ hiệu bày ra cho nàng xem

- Màu này hợp với cô Ellen lắm đây.
- Đúng đấy. Khiếu thẩm mỹ của cô thật hoàn hảo.-bà chủ tán. Rõ quá, Kate đã chẳng chondụng thứ hàng đắt tiền nhất của bà là gì.
- Ừm...đây nữa. Tôi muốn may một bộ với hàng khuy này và có lớp lót ấm bên trong.
- Tuyệt diệu!-bà Winglet reo lên và đập hai bàn tay vào nhau.
- Kate chôn thêm vài mảnh nữa rồi với tiếng thở phào hài lòng nàng quay sang bà Winglet.
- Mọi thứ phải xong xuôi vào cuối tuần sau đó nhé.
- Tuần sau? -bà Winglet há hốc mồm
- Phải, tuy chưa biết lúc nào sẽ xuống nhưng tôi hy vọng là sớm thôi và tôi muốn tất cả bộ này phải hoàn tất trước ngày chúng tôi khởi hành
- Tất nhiên, tất nhiên rồi cô Newbury.-bà Winglet nói xin lỗi.-Tôi rất tiếc vì cô đi khỏi Bermuda.

Bà ta tiếc thật, bởi bà ta sắp mất một khách hàng sộp nhất còn gì, Kate nghĩ bụng nhưng nàng chỉ làm thình. Nàng còn phải vội về để bắt kịp bữa trưa.

Gần trưa, nàng tới chân đồi Werk. Một toán thủy thủ quen biết nhắc mũ chào nàng và đám lại bằng một nụ cười khiến cả đám nhất loạt thờ dài.

- Lạy chúa!-một gã thoả lên cho cả bọn-Con bé khéo quá.
- Danny bỗng đâu hiện ra bên kia đường chắc là từ vừa trên đồi xuống. Cậu ta nhận ra Kate và thúc ngựa đuổi theo.
- Chào Kate. Biến đi đâu cả sáng thế? Lạy chúa trông bản sáng :Di như đồng năm siling ấy!-Danny toét miệng cười
- Mình đi Hamilton. Mà này trông cậu có vẻ phấn chí quá nhỉ?-nàng nhận xét một cách nghi hoặc.
- Trời đất nếu sáng nay Kate ra chỗ đấm tàu thì Kate cũng thế thôi. Mọi người đang kéo nó lên và cứ treo cổ tôi nếu nó không phải là một món bầm. Ai cũng sướng phát rồ lên.
- Kate sa sầm mặt.
- Thế mấy người thủy thủ tội nghiệp ấy ra sao rồi?

— Khá hơn rồi, Kate ạ. Họ đủ sức quay trở về Mỹ.

Nàng thở dài.

— Thôi Danny, mình đói lắm rồi. Sáng nay mình chỉ mới nă qua loa. cậu có muốn cùng về nhà mình và ăn trưa luôn với mình không?

Danny toe toét cười.

— Quả là trên vai bạn còn có cái đầu. Mình cũng đang đói ngấu đây. Nào đi thôi!-Cậu lao lên phía trước. Kate mỉm cười bám theo.

Họ dong ngựa vào chuồng thở hổn hển vì thích thú. Một gã đầy tớ da đen chạy đến

— Lau rửa qua loa cho chúng rồi hãy thả vào chuồng. Danny dặn và tung một đồng tiền vào tay gã. Kate gạt đầu tán thưởng cử chỉ hào phóng của bạn. Cho tiền gia nhân không phải là một thông lệ, bởi mọi kẻ ăn người làm trong nhà đều được nhận một khoản tiền thưởng thường xuyên .

Họ vừa cười vừa bước vào nhà . Ellen đón cả hai bằng một nụ cười cởi mở trên khuôn mặt phúng phính .

— Daniel hay quá. Cậu dùng bữa trưa với chúng tôi luôn nhé?-và không đợi trả lời bà quay người đi trước dẫn họ tới khu nhà kính phía sau. Ở đây trồng đủ các giống cam quýt và những loài hoa lạ. Chính giữa gian đặt một bà ăn lớn có ghế xếp quanh. Hoa lá, cây cỏ toả hương thơm dịu dịu đầy quyến rũ.

Các món ăn bung ra thật hấp dẫn. Thịt, phó mát, hoa quả, xa lát, kèm theo đủ loại bánh ngọt và bánh mì thơm phức. Đôi bạn trẻ được thả sức tung hoành trên bàn ăn, và chỉ một loáng đã vết sạch.

Cuối cùng, Kate đẩy lùi ghế ra và rên lên:

— Trời ơi, tôi không nhích nhích nổi nữa.

— Ủ... ừm...- Danny phụ hoạ.

— Hai cô cậu thật chẳng khác gì trẻ con, ăn uống kiểu đâu mà cứ như không bao giờ được ăn nữa không bằng, -Ellen rầy la.

Danny ngoác miệng cười, còn Kate lại tiếp tục rên rỉ. Nàng trút 1 hơi thở dài và thốt lên:

— Ôi, Danny ơi, đi dạo 1 chút đi, may ra có thể sống sót nổi sau bữa ăn này đây.

— Quỷ bắt bạn đi, Kate. Thật là tồi, bạn phải thấy rằng tôi không thể xê xích nổi tí tẹo nào nữa chứ.

— Thôi được, nhóc con! Cứ ngồi chết gí ở đấy nhé, tôi đi đây!

Danny bực bội quăng chiếc đĩa xuống và đứng dậy.

— Cô bạn chết tiệt. Chờ đấy, mình đi cùng.

Kate cười giòn giã. Nàng thừa biết ngay từ đầu là Danny sẽ đi theo nàng.

Nhưng, Ellen đã gọi giật họ lại.

— Ôi, Kate, suýt nữa thì cô quên mất! Sáng nay, ông Ludlow nhắn sang là đã đặt vé cho chúng ta đi tàu Bermudian, mười ngày nữa sẽ khởi hành.

Mắt Kate sáng lên, nàng vỗ tay cuồng nhiệt.

— Ôi thế thì tuyệt quá! Con yêu cô lắm, cô Nell, - và nàng chạy tới hôn đánh chụt vào má bà gia sư.

Đôi mắt xanh của Danny tối sầm lại, nhưng cậu làm thình và theo bạn ra ngoài. Họ dạo bước thong thả trên con đường nhỏ trong vườn, mỗi người mơ màng với 1 ý nghĩ riêng. Chợt Danny phá vỡ sự im lặng bằng giọng vùng vằng.

— Cha tôi chẳng nói gì về chuyện này. Tôi không nghĩ là nó lại đến sớm đến thế.

Nàng dừng lại và ngược nhìn bạn.

— Danny, đừng có rầu rĩ nữa... Cậu thật ngớ ngẩn.

Nàng thân mật nắm lấy cánh tay bạn. - Chúng mình là bạn của nhau, mãi mãi, thời gian cũng không thể xoá mờ. Ở đây, cậu sẽ bận rộn đến nỗi chưa kịp nhận ra là vắng mình thì mình đã quay lại quấy nhiễu cậu rồi.

Danny im lặng lẽo đẽo bám theo nàng rẽ sang lối đi bên cạnh. Những tán lá ướt đầm lấp lánh dưới ánh nắng, hoa đủ các sắc màu tạo nên 1 khung cảnh mê hồn. Kate liền thoắt kể đủ thứ chuyện linh tinh. nàng muốn làm Danny khuyêy khoả và quên đi nỗi buồn bực.

— Ôi, Danny, - cuối cùng, nàng đổi giọng, than vãn; - cậu cười đi chứ!

Danny đứng lại và đắm đắm nhìn khuôn mặt duyên dáng đang ngước lên, rồi đặt hai bàn tay to lớn lên đôi vai thanh mảnh của nàng.

— Cười? Kate muốn nặn được 1 nụ cười của tôi lắm hả? Sao Kate có thể nhẫn tâm thế? Kate bỏ đi đến 1 thế giới khác, đầy những con người mới mẻ, lúc nào cũng sẵn sàng quên bạn cũ, còn tôi...tôi vẫn ngồi mốc ra ở đây, ở cái hòn đảo nhỏ này mà mong nhớ Kate. Vậy mà Kate còn bắt tôi cười!

— Danny! - Nàng thốt lên trách móc.

— Thôi đi, đừng có làm như tôi là 1 thằng nhóc con nữa! - Chàng cầm cẩu - Hãy nhìn tôi bằng đôi mắt xám kia và nói “không” xem nào! - Bỗng nhiên cậu thở dài và kéo sát nàng vào người.

Môi Danny phủ lên môi nàng và nàng để cho Danny kéo dài nụ hôn.

Cuối cùng, cậu ta cũng dứt nổi ra và cúi nhìn đôi mắt nàng cũng đã trở thành buồn bã. Nàng hạ rèm mi xuống và đưa tay vuốt ve má bạn.

— Danny, làm sao cậu có thể chơi trò yêu đương sau những bữa ăn như thế này nhỉ, điều đó vượt quá khả năng hiểu biết hạn chế của mình đấy. Mình thì mình chịu...

Nàng lại giở cái giọng trêu chọc cũ! Đôi mắt xanh của chàng quắc lên giận dữ.

Danny rút phất tay về và đứng thẳng đơ người.

— Tôi không đùa đâu!

— Ồ, cậu không đùa ư? - Kate giễu. Mình cứ đùa, bởi vì mình chẳng muốn gì khác ngoài việc trêu đùa với cậu, Danny ạ! Hơn nữa cậu cần phải biết rằng mình có 1 thói quen tệ hại và không thể tha thứ, là được làm chính mình khi ở bên cạnh cậu, cho nên đôi lúc mình quên mất, không làm bộ làm tịch. - Nàng ném sang bạn 1 cái nhìn láu lỉnh, thách thức thái độ bực bội của chàng.

Danny nhìn nàng trừng trừng, cố đóng vai tình nhân bị xúc phạm, mặc dù cậu chẳng có dáng dấp một kẻ si tình chút nào, mà thực lòng cậu cũng không phải như vậy. Cậu tỏ dài và kéo nhẹch môi thành 1 nụ cười buồn thảm.

— Thôi được rồi, Kate. Nếu Kate không cho tôi tán tỉnh nữa thì chúng ta ra bờ biển đi. Ngày hôm nay mà bơi thuyền thì tuyệt!

Nàng phá lên cười.

— Tán tỉnh mình á, cậu nhóc? - nàng ngửa mặt lên như thể xin trời chứng giám. - Bạn bè mà thế đấy à? - Rồi nàng chiếu thẳng đôi mắt sáng trong trêu vào mặt bạn.

— Cậu phải cảm ơn mình đi vì mình đã tỏ ra cứng rắn, Daniel Ludlow, bởi vì nếu cậu cứ cố làm việc đó, thì có thể sẽ kết thúc bằng việc mình có con, và thế là cậu phải cưới mình!

— Cô gái của tôi ơi, đó đích thị là điều tôi ao ước.

— Đó là vì cậu mới mười bảy tuổi và cậu không nghĩ đến ngày mai. Thôi đi, Danny, cậu sẽ chẳng thoả gì với 1 mụ vợ chưa ngoa đâu. Mình cam đoan với cậu là mình sẽ trở thành 1 bà vợ như thế. Nào! Cậu hãy quỳ xuống và cảm ơn mình đi, Danny.

Danny bật cười.

— Cảm ơn ai, Kate hay là Thượng Đế.

— Minh, cậu ngốc ạ! Thượng đế thì làm gì được!

Kate đáp và kéo tay cậu bạn lôi đi.

5. Chương 5

Kate nghiêng người qua thành tàu Bermudian, hai tay bám chặt vào thanh vịn. Nàng đội chiếc mũ rơm rộng vành, khoác áo choàng màu xanh nhạt với những nếp rủ qua vai. Nàng cảm thấy khắp người đang bùng bùng, nóng ran. Nàng hít 1 hơi và kêu lên.

— Danny, mình đang nóng điên cả người. Mặc kệ cô Nell, mình cởi cái của nợ này ra đây.

— Tại Kate hồi hộp đến phát sốt lên đấy thôi. Tốt nhất là đừng cởi áo choàng ra.

Hôm nay, Danny đóng bộ áo đuôi tôm màu xanh, sơ mi trắng, cổ cứng, gilê xanh lơ, quần màu ngà, chiếc mũ cao và đôi ủng cổ cao bóng loáng; một bộ y phục trang trọng cậu dành cho Kate, nhưng về mặt và ánh mắt cậu thì lại chẳng ăn nhập gì với quần áo cả.

Nàng ngắm nhìn 1 lượt con tàu và mỉm cười. Bermudian là 1 chiếc tàu buôn lớn, được vũ trang bằng 4 cỗ súng. Thủy thủ đội gồm 20 người đàn ông đàn dầy nghề đi biển. Họ sắp đưa Kate và bà Premble trở về Anh!

Kate cảm thấy nóng ruột kinh khủng. Thế là cuối cùng nàng cũng rời khỏi Bermuda, tuy điều này không khỏi làm nàng buồn đôi chút. Nhưng nàng sắp được gặp cha rồi!

Danny chợt cầm tay nàng, nói

— Để tôi đưa Kate xuống nghỉ ngơi đôi chút.

Nàng để Danny dẫn về phía đuôi tàu, nơi có cầu thang đưa xuống dãy ca-bin dành cho hành khách. Phòng đôi của nàng và Ellen nằm ngay phía bên phải. Căn phòng xinh xắn được ốp gỗ nâu dày xung quanh chân tường, đồ đạc bày biện đẹp mắt, hai chiếc giường bố trí ở hai góc đối diện. Kate gieo mình xuống 1 chiếc ghế kiểu nữ hoàng Anne và thở dài.

— Trời ơi, ở đây tù túng quá. (làm nhớ đến 1 thời huy hoàng được giam trong lãnh cung) - Nàng nhìn khuôn mặt lầm lì của Danny và nói dịu dàng. - Chúng mình sẽ lại chống ở bên nhau thôi mà, Danny!

— Như đôi vợ chồng chứ?

— Ôi, vì Chúa, xin cậu hãy thôi ngay cái trò đóng vai tình nhân bị hắt hủi đi, không hợp đâu. - Kate đột nhiên nổi khùng.

Thế là Danny liền quỳ xuống trước mặt nàng và nắm lấy đôi bàn tay đi găng của nàng, khiến nàng ngạc nhiên.

— Hôn tôi đi, Kate... nào! - Chàng nài nỉ.

Nàng gạt đầu cười và vòng tay quanh cổ Danny đặt lên môi cậu 1 cái hôn thân mật.

— Đây, nhóc Danny. Một cái hôn rồi nhé - và đứng dậy đi, không quần cậu đen thui hết bây giờ!

— Tôi cóc cần biết quần áo tôi ra sao. Hôn tôi nữa đi.

— Không, nhóc ạ! Mình vừa cho cậu hơn cả điều mà cậu xứng đáng được hưởng đấy. - Nàng nghiêm giọng, nhưng về trêu chọc ánh lên trong đôi mắt xám của nàng đã phản lại giọng nàng.

Danny giật mình.

— Tại sao, Kate định ám chỉ điều gì vậy?

Nàng đứng dậy và đi 1 vòng quang phòng trước khi đối diện với Danny. Cậu ta nắm bàn tay nàng và đứng lên, cặp mắt hướng về phía nàng ngon ngóng.

— Được lắm thưa ông, qua 1 nguồn tin cực kỳ đáng tin cậy, tôi được biết là ông đã dành phần lớn thời gian tối hôm qua ở phòng khách của Elizabeth Tucker trong khi ông bà Tucker vắng nhà! - Nàng cười ngặt nghoặc bởi khuôn mặt thộn ra của cậu ta, và bồi tiếp, - Danny, mình cứ tưởng là cậu đã hôn thoả thích rồi chứ.

— Kate! Quý bắt cô đi! Cô là phù thủy chắc? Mà tại sao có thể biết nhanh thế nhỉ? Đây... ai hốt lẻo với Kate vậy?-Danny hỏi với vẻ phẫn nộ và có phần hung hăng.

Nàng cười rúc rích

— Cậu không việc gì phải tự ái, cậu bá thân lắm! Nếu cậu đã ngốc nghếch đến độ đi hẹn hò lén lút với một đứa hầu gái thì lẽ ra cậu phải tính chuyện đề phòng miệng lưỡi xấu xa của đám gia nhân chứ.

— Kate ghen phải không Kate?-Danny hỏi với vẻ hy vọng.-Trời!, Kate không việc gì phải ghen. Chuyện ấy chẳng là cái gì. Xét cho cùng tôi đâu phải là thầy tu mà Kate cũng vậy.

— Ghen ấy à?-nàng bật lên cắt ngang lời chàng.-Cậu đúng là lẩn thẩn! Dù cho mình có bắt một cáo nghĩ nào về chuyện ấy thì cũng không có gì gần với sự ghen tuông cả. Đó là chuyện riêng của cậu với người mà cậu hôn mặc dù mình muốn cảnh cáo cậu vì cậu quá bất cần. Danny, cậu có thể làm mọi việc lộn tung phèo lên đấy. Mình thấy cậu vẫn còn chưa nhận thức ra là cậu không hề yêu mình.

Danny thở dài nặng nề, nhưng cố nén tự ái để không tranh cãi thêm.

Nàng cởi áo choàng và bắt đầu ra hiệu cho chàng đi cùng nàng lên boong. Danny lẳng lặng theo sau.

Giây phút khởi hành đến thật bất ngờ. Kate chưa kịp nhận ra thì đã thấy mình tách xa dần khỏi cha con Ludlow và đám bạn bè đang vẫy tay chúc nàng và Ellen một chuyến vượt biển tốt lành. Rồi cảng Hamilton lùi dần khi con tàu rẽ sóng lướt đi. Ellen đứng lặng bên Kate, họ bám vào tay vịn chẳng để ý gì đến khung cảnh tấp nập trên tàu, chỉ nhìn đắm đắm về phía dải bờ mà họ đang rời xa.

Một lúc sau, không nhận được nữa, Ellen thở dài.

— Thật là đáng yêu biết bao. Trông kìa, Kathleen...ánh mặt trời như đang phủ một vầng hoà quang lên hòn đảo nhỏ bé của chúng ta

Kate cười khê

— Cô mắc cái bệnh lãng mạn kinh niên rồi, cô Nell ạ nhưng cô nói đúng đấy. Hòn đảo của chúng ta đẹp thật. Nó làm con nhớ đến bài thơ của Tom Moore, tuy con chỉ thuộc có mấy dòng:

Tuyệt trần nơi đây hòn đảo nhỏ

Bến bờ sau năm tháng lênh đênh

Những sườn đồi ngát thơm hương cỏ

Tặng nụ cười sương sớm biếc xanh

Có phải đây thiên đường trần thế

Sóng vỗ về những giấc mộng yêu đương

Mảnh đất gieo những vần thơ thi sĩ

Chốn ngàn đời yên nghỉ của thánh nhân!

Nàng thở dài khi ngâm nga câu cuối rồi quay sang Nell

— Cô bảo liệu con có gặp ông Tom Moore ở London không nhỉ?

Khuôn mặt của Ellen vụt trở nên cau có. Bà chẳng ưa gì những bài thơ tình phóng đãng của anh chàng thi sĩ này. Hơn nữa hẳn có vẻ là một tay trác táng và bà không thích hẳn chia sự quyền rũ vào Kathleen của bà.

— Tất nhiên cô mong là không!-bà đáp nghiêm nghị.

Kate cười

— Thật là một tâm hồn lãng mạn như cô mà lại ghét một nhà thơ

— Con thừa biết là cô đâu có phản nản về nghề nghiệp của Moore. Nhưng thơ của hắn ta không thích hợp với lỗ tai của một trinh nữ đâu và cô phải bảo cho con biết, cưng ạ, là kiểu cư xử của hắn ta với con là hết sức phóng đảng đấy

— Vớ vẩn.-Kate kêu lên.

— Con bảo vớ vẩn? Thế một người đàn ông đứng đắn mà lại đi thắm thì toàn những điều nhắm nhí vào tai một cô gái 17 tuổi à?

— Lúc ấy con đã gần 18 rồi nhưng điều đó không quan trọng. Anh ấy chưa hề nói một lời thiếu đứng đắn với con, cô Nell ạ, mà anh ấy cũng chưa bao giờ tìm cách hôn con

— Xin chúa cứu rồi! Con kính nể hắn ta về những chuyện đó lắm hả? Làm sao mà hắn hôn được con khi biết là cô luôn để mắt trông chừng?

Kate cười rữ

— Một sinh vật khủng khiếp. Thế ra cô đã dò thám chúng con đó à? Con xin tuyên bố thế là không ngay thẳng đâu cô Nell

— Im đi bé con! Rõ ràng hắn ta không phải loại đàn ông có thể gần bó sâu sắc được. Con còn ngây thơ lắm cưng ạ. Nhưng thôi không tán chuyện lãng nhăng nữa. Đầu cô quay cuồng lên đây này.-cô Ellen nói và đặt tay lên trán

Kate lo lắng nhìn bà

— Cô Nell để con cởi bớt cúc áo ngực cho cô nhé. Cái áo len này chật quá

— Không, không. Thôi để ngồi xuống một chút.-Bà đi tới chiếc băng và nặng nề thả mình xuống.

Kate nhìn bà lo ngại. Con tàu mới đi được một dặm thế mà Ellen đã cảm thấy khó ở còn bao nhiêu ngày lênh đênh trên biển nữa thì làm sao đây. Mặc cho Ellen phản đối, Kate bắt đầu tháo bớt khuy trên chiếc áo len màu nâu sẫm của bà. Bỗng một giọng đàn ông vang lên khinh bỉ quay lại

— Tôi có thể giúp gì không?-Đó là viên thuyền phó thứ nhất của tàu Bermudian

— Ôi thế thì hay quá.-Kate đáp liền-bà gia sư củ tôi bị say sóng

— Tôi rất lấy làm ái ngại. Nhưng tôi tin là ông đầu bếp có thuốc chữa đấy, tôi sẽ đi lấy ngay bây giờ.-Và không nói thêm lời nào anh ta vội vã bỏ đi

Ellen rên rỉ.

— Kate ơi đưa cô về phòng ngay, cô sợ mình ốm mất rồi.

Kate đỡ bà đứng dậy. Vừa đến phòng Ellen liền đâm bổ vào chậu rửa, nôn thốc nôn tháo, liên tục vừa nôn vừa khóc. Kate phải vừa đỡ dành vừa lau mặt và cầm cho bà bằng một chiếc khăn tay ướt.

6. Chương 6

Có tiếng gõ cửa nhẹ, Kate chạy ra mở và thấy người đàn ông trẻ khi nãy. Anh ta kẹp mũ dưới nách, tay cầm một cái ca đang bốc khói. Bây giờ Kate mới để ý tóc anh có màu nâu sáng, mái hơi lượn sóng trên vầng trán cao.

— Thứ này có thể chữa được đây, nếu bà ấy nuốt nổi- chàng trai chìa chiếc ca ra.

Giọng anh ta tỏ vẻ lo lắng.

— Cám ơn...ông ...

— Cooper, Paul Cooper, phó thuyền trưởng thứ nhất và người phục vụ tận tụy của cô, thừa cô Newbury .
Chàng mỉm cười và cúi xuống hôn tay Kate . Khi chàng ngẩng lên, Kate nhận thấy chàng có đôi mắt xanh lơ .

Cánh cửa khép lại, Kate cầm cái ca tới chỗ Ellen, nhưng mùi được thảo sắc bốc lên lại gây một cơn buồn nôn mới và ca thuốc đành phải để lại . Cuối cùng thì Nell đáng thương cũng thiếp đi . Kate nhìn bà gia sư và thở dài, rồi bước lại giường mình và nằm vật xuống . Nàng bỗng cảm thấy kiệt sức. Quá nhiều việc đã xảy ra kể từ bức thư cuối cùng của cha gửi về . Nàng đã chứng kiến cảnh đóng gói đồ đạc. Nàng đã chia tay với những gia nhân mà nàng quen thuộc từ tấm bé và nàng phải từ giã Danny- Danny thân thiết, dễ thương và ngốc nghếch của nàng. Nếu không có tình bạn của cậu, nàng đã không thể chịu nổi bốn năm vừa qua . Danny luôn luôn ở đó, luôn luôn hiểu nàng . Tất nhiên nàng còn có cô Nell, nhưng cô Nell lại khác. Đôi lúc bà trở nên xa cách, và thường thì bà giữ bộ mặt nghiêm nghị đến phát sợ .

Có rất nhiều điều Kate cần phải biết. Nàng vẫn thường nêu cho cô Nell một loạt câu hỏi làm rối trí nàng . Tuy nhiên quá nhiều câu bị chối trả một cách quyết liệt khiến nàng cứ băn khoăn, thắc mắc hoài . Bởi vì nàng muốn biết nhiều, thật nhiều hơn nữa về đàn ông! Thật sự là nàng đã có những kiến thức, mà chỉ thấy ở những đứa trẻ thiếu mẹ, nhưng nó rất ít ỏi và mơ hồ . Nàng đem những thắc mắc ra hỏi Elizabeth Tucker, người mà nàng chỉ kết bạn một cách hời hợt, thì cô ta cứ nhìn nàng chòng chọc rồi cười phá lên.

— Con bé dở hơi, em sẽ rất khoái nếu được một người đàn ông hôn hít, vuốt ve cho mà xem! Thật là một cảm giác tuyệt vời- Cô ta tiết lộ cho Kate với vẻ sành sỏi .

— Kể cả khi chị không yêu người ấy?- Kate hỏi, tròn xoe mắt .

— Con bé này! Tình yêu phải làm gì với tiếng gọi xác thịt đây?

— Elizabeth! Chị nói cứ như ....như một ả đàn bà hư hỏng ấy!- Kate kêu lên, thực sự sửng sốt.

Elizabeth lại càng cười tợn.

— Cô em chưa thành đàn bà được rồi .

Kate nghĩ ngợi một hồi về chuyện đó và nhanh chóng gạt nó sang bên. Nàng chẳng có cảm giác gì với những cái hôn của Danny và chúng không hề kích thích nàng theo cái kiểu mà Elizabeth mô tả . Không, tình yêu nhất định là phải có ý nghĩa !

Tự dưng Kate nghĩ tới khuôn mặt hấp dẫn của Paul Cooper. Nàng thích anh ta . Nàng ưa nét mặt của anh, mặc dù mắt anh hơi nhỏ và cái cằm quá tròn. Nàng đã có một cảm giác run rẩy chạy suốt thân thể khi anh ta đặt cái hôn phớt lên tay nàng mặc dù chiếc khăn tay đã ngăn cách sự đụng chạm phần nào .

Thời gian trôi đi chậm chạp, Kate vẫn nằm trên giường ngắm ánh chiều tà . Màn đêm sắp buông xuống. Một người phục vụ gõ cửa và thông báo bữa tối sẽ được dọn tử tước nửa tiếng nữa . Kate thở dài ngồi dậy . Bà Premble đang ngủ rất say và nàng không nỡ đánh thức bà . Kate bước tới giường để sửa sang lại bộ dạng.

Nàng chải mái tóc đen dày lẳng lẳng và búi lại bằng một sợi dây lụa màu xanh lục.

— Trông con đáng yêu lắm, cưng!- Một giọng nhẹ nhàng cất lên, và Kate quay lại, mỉm cười.

— Ô, cô Nell, cô dậy rồi đấy ư . Cô cảm thấy đỡ hơn chưa? Con giúp cô sửa soạn đi ăn tối nhé .

— Lạy Chúa, không, không có ăn uống gì bây giờ hết. Cô chỉ muốn nằm đây nghỉ ngơi thôi . Con cứ đi đi và đừng lo cho cô .

Vài dặm phía trước Bermudia, tàu Gypsy đang mở hết tốc lực băng băng rẽ sóng, trên boong tàu, cánh thủy thủ đang phấn chấn tinh thần Thuyền trưởng của họ không bao giờ sai lời và họ sắp bắt kịp chiếc tàu săn biển nước Anh. Mái tóc đen dày của thuyền trưởng Branwell ánh lên trông nắng chiều tà, đôi mắt xanh lục lấp lánh . Chàng lại giương ống kính và cái giọng trầm trầm của chàng rung lên hoan hỉ, vang vọng trong gió

Một chiếc tàu buôn, ông Hatch ! Cứ bẻ gãy cổ tôi đi nếu nó không phải là tàu Tây Ban Nha ! - Chàng quàng chiếc ống nhòm dài vào tay viên thuyền phó thứ nhất rồi hướng về phía mũi tàu - Nhanh lên, các chàng trai ! Tất cả lên boong.

Mọi hoạt động đều trở nên khẩn trương. Gypsy mang tám khẩu thần công, có hình dáng thuôn dài để đạt ưu thế về tốc độ . Thuỷ thủ đoàn tự hào về Gypsy và về người thuyền trưởng của mình , về số mười sáu con tàu mà họ đã bắt trong vòng bốn tháng qua . và họ hoàn toàn tin chắc vào thành công sắp tới này .

Con tàu Tây Ban Nha đã phát hiện ra Gypsy. Nó chỉ là một chiếc thuyền hai cột buồm của tư nhân, không có vũ trang Thuyền trưởng , cũng là ông chủ, là một gã Tây Ban Nha giàu sụ . Sau một vụ làm ăn mờ ám ở Nam Mỹ, đã vớ được một hòm vàng bạc châu báu mà gã giấu trong ca-bin bên dưới . Gã hy vọng chiếc tàu nhỏ của mình sẽ không gây sự chú ý cho cả bọn Anh lẫn bọn Pháp - một đang gây chiến, và một thì đang chống lại Tây Ban Nha . Nếu đụng phải bọn Pháp thì không thể biết được gã sẽ phải xì ra bà nhiêu dưới dạng tiền thuế . Còn nếu đụng bọn Anh là có nghĩa mất toi hoàn toàn .

Thuyền trưởng Tây Ban Nha nâng ống nhòm lên và nhìn thấy lá cờ Liên Hiệp Anh . “Tàu săn biển, ” , gã thở hắt ra và đưa tay làm dấu .

Gypsy đã cặp sát bên sườn Bahia, với đám thuỷ thủ tay dao, tay súng, nhăm nhăm tràn sang . Đám thuỷ thủ tàu buôn chỉ còn biết đứng trông chờ sự khoan dung.

Dẫn họ về khoang tạm giam của chúng ta và đối xử với họ tử tế - Bränell ra lệnh cho thuỷ thủ của mình rồi quay về phía thuyền trưởng tàu Bahia. Một bên lông mày đen rậm của chàng nhướn lên khi nhìn gã Tây Ban Nha diện bộ trang phục bảnh chọe, đứng ngậy ra đợi chờ số phận của mình . Chàng đứng đưa đôi chân đi bót và toét miệng cười thật rộng

– Tôi có lời khen ông đấy, thuyền trưởng . Ông đã có một quyết định duy nhất khôn ngoan, phù hợp với hoàn cảnh

– Con lợn Anh ! Perro, - Gã lái buôn rít lên , răng nhe ra .

– Này ông, tôi không thể vừa là con lợn vừa là con chó . Ông cần phải xác định tôi là con gì thì tôi mới noi chuyện được với ông chứ ? - Thuyền trưởng Branwell thân thiện đáp trả .

– Đồ hải tặc ! Mi tấn công một chiếc tàu không có vũ trang ! - Gã ta khác tiếp .

– Hải tặc ! Nghe có vẻ hay hơn đấy , nhưng xin phép cho tôi có một ý kiến .

Chúng tôi có tấn công các ông đâu . Quả là vậy , không một phát súng nào . Chúng tôi chỉ đề nghị ông đầu hàng và ông đã khôn ngoan mà chấp nhận đấy chứ .

– Mẹ kiếp ! Chúng tôi chỉ là một tàu buôn nghèo

– Nghèo à ! Tôi không cho là hàng hoá của ông nghèo đâu, mặc dù ông đã cố tạo ra vẻ bề ngoài như vậy . Tôi đã có liếc qua ca-bin của ông và đã kịp thấy nhiều thứ quý giá . Kể cũng khó hiểu là ông có thể chở nhiều của quý đến vậy mà không chịu sắm lấy một bộ súng thần công để xua đuổi những loài vật như tôi dayd chẳng hạn !

– Quý bắt mi đi ! Thôi được, liệu mi định làm gì với con tàu và đoàn thuỷ thủ của ta ?

– Con tàu và hàng hoá của ông cực kỳ giá trị đối với đức vua của tôi. Còn các thuỷ thủ và ông thì .... không. Chúng tôi sẽ thả các ông xuống khi nào đến gần hải phận Tây Ban Nha, với nước uống và lương thực đủ dùng cho tới đất liền .

Cùng thời gian đó, đằng sau Gypsy hàng chục dặm, Kate rụt rè bước vào phòng người ăn trên tàu Bermudian. Nàng lập tức được thuyền trưởng có khuôn mặt tròn mà nàng đã gặp sáng nay chào đón niềm nở

– A, cô Newbury, - Thuyền trưởng palmer tươi cười, mắt ông đã đục đi vì rượu - thế bà PLeuble đau rồi ? Ca thuốc của ông đầu bếp có giúp cho bà ấy khoẻ hơn không ?

– Cám ơn ông, cô tôi đã đỡ nhiều , tuy nhiên bà lại thích ngủ hơn là ăn và trong hoàn cảnh này thì tôi phải thừa nhận là bà quyết định đúng .

— Tất nhiên, tất nhiên rồi, người đàn bà tội nghiệp

— Ông thuyền trưởng tán đồng, gật đầu mạnh đến nỗi mái tóc muối tiêu xoà cả xuống trần - Thôi, bây giờ cô đừng bận tâm đến chuyện đó nữa, cô phải tới làm quen với các bạn đồng hành đi chứ - Ông ta khoác tay nàng dẫn đến trước mặt một thiếu phụ mà chỉ thoáng nhìn Kate đã thấy đó là một người đàn bà cầu kỳ nhất mà nàng từng gặp .

Phu nhân Susan Medwin đã từng là người đẹp London thời son trẻ . Mười năm lấy chồng cũng như ba mươi năm tuổi đời vẫn chưa hề in một dấu ấn nào lên nhan sắc của bà ta. Mái tóc nâu ánh vàng lộng lẫy, cắt ngắn theo một thịnh hành, uốn quanh vàng trán duyên dáng, lượn dần xuống đôi tai nhỏ xinh. Một chiếc trâm bằng đá saphia cài ở một bên đầu , hắt ánh sáng của nó xuống chiếc vòng xaphia quanh cổ . Thân hình dong dỏng của bà ta thấp thoáng bên trong bộ xiêm y màu xanh lơ, óng ánh và mỏng tang, còn cổ áo thì thấp đến mức khiến Kate nóng bừng 2 má

Họ được giới thiệu với nhau , nhưng nụ cười hồn nhiên của Kate tắt lịm đi khi gặp phải thái độ thờ ơ của phu nhân Medwin, và bản năng mách bảo nàng đừng có mong kết bạn với người đàn bà này trong những giờ nhàn rỗi của chuyến du hành .

Ông thuyền trưởng kéo nhẹ tay Kate dẫn tới chỗ ông John Medwin. đó là một người đàn ông tầm thước , già hơn vợ vài chục tuổi, mái tóc màu nâu xám uốn quanh khuôn mặt dễ mến . Kate cảm thấy đôi mắt màu hạt dẻ của ông ta dường như hơi lấp lánh, và nàng mỉm miệng cười .

— Rất hân hạnh, cô Newbury ! - Ông nói khẽ và buông tay nàng ra.

— Còn thuyền phó thứ nhất của tôi thì cô đã gặp rồi, - ông thuyền trưởng giới thiệu tiếp và làm thêm một hộp rượu mạnh . - Paul là một chàng trai rất cừ, một thủy thủ cự phách đấy .

Thuyền phó Cooper cắt ngang cuộc trò chuyện xã giao với phu nhân Medwin và tiến lại, khẽ gật đầu chào Kate. Họ vừa trao đổi được đôi câu thì cửa cabin bật mở và người hành khách cuối cùng bước vào

— A, ông Walepole.

Nghe tiếng thuyền trưởng nói, Kate ngoảnh lại, vì 1 cái gì đó trong giọng ông ta đã đánh thức lòng hiếu kỳ của nàng . Khi mắt nàng chạm vào gương mặt ông Walepole, nàng biết rằng đúng là có “một cái gì đó”. Tự dưng, một cảm giác chờn chợn xuyên suốt người nàng . Không phải chỉ diện mạo làm cho gương mặt ông Walepole khó ưa . Ông ta chỉ cao có năm foot và cả bộ dạng kỳ quái lẫn cách ăn mặc cũng chẳng giúp cho nhỉnh hơn được một inch nào . Đầu ông ta như dính thẳng vào vai, khiến nàng liên tưởng đến một con cóc . Chiếc đầu ấy lại có hình tam giác, phía dưới bạnh ra, trên đỉnh hơi múp vào, được bao quanh bởi 1 mớ tóc đen xắc xơ . Hai vệt đen trên trán tạo thành cặp lông mày và bên dưới là hai cái chấm đen thui của đôi mắt . Tuy vậy, không phải những khuyết tật của thân hình ông ta làm Kate run sợ, mà chính là đôi mắt, đôi mắt bé tí như 2 cái đầu đinh, và mặc dù đoài môi đang kéo ra thành 1 nụ cười, ánh mắt ông ta vẫn không che dấu nổi cái vẻ hận thù của 1 tâm hồn đã bị co quắp lại sau bao nhiêu năm tháng chôn cất nỗi thống khổ điên cuồng . Bao nhiêu năm bị con người chối bỏ, nhạo báng đã cắm sâu nỗi thù hận vào lòng ông ta và, như tất cả những đứa trẻ dương như bao giờ cũng nhanh :Dng nhận ra sự thật, Kate đã nhìn thấy điều đó .

Đôi mắt đen của Walepole đảo 1 lượt qua từng đường nét trên vóc dáng thanh tú của Kate:

— Kiêu diễm, trời ơi , kiêu diễm quá . cử động của cô thật gợi cảm!! Cô cần phải mang mình đến nước Anh!! 1 nhan sắc thế kia mà lại để phí ngoài đảo

— Mang mình đến nước Anh? Tôi không hiểu ông định nói gì đấy thưa ông . - Kate cau mặt

Ánh mắt ông ta chiếu thẳng vào ngực nàng . Nàng cảm thấy như nó xé toang làn áo lót của mình ra và má nàng nóng rực lên

— Dĩ nhiên là cô không hiểu, cô em thân mến ạ, ông ta nói tiếp, giọng có vẻ nhạo báng, - Dù thế nào thì cô cũng sẽ tìm được cho mình đường vào và London sẽ nuốt chửng cô ngay! ...Thành phố đó rất thích nuốt chửng những loại xinh xẻo non tơ như cô, bất kể cô có muốn hay không .

– Tôi thấy câu chuyện của ông thật khó chịu và đầy những ẩn ý mờ ám mà tôi cho là .... chẳng đúng quy cách xã giao chút nào .

Kate nói, rồi tự hỏi không hiểu tại sao mà nàng phải chuyện trò với người đàn ông ghê tởm này . Nàng nhìn quanh nhưng thấy thuyền phó Cooper đã tách ra và đang bận rộn với ông đầu bếp . Nàng liền chuyển ánh mắt cầu cứu sang John . Ông hiểu ra ngay và lập tức bước đến đặt ly nước cam ướp lạnh vào tay nàng .

– Cảm ơn ông, John

–Ồ, tôi cho rằng chúng ta phải ngồi vào chỗ thôi ông Walepole, - John nói rồi dẫn Kate lại bàn ăn.

– Ông tốt bụng quá, ông John, bởi vì tôi sợ kiểu chuyện trò của ông Walepole đang vượt qua trí não của tôi. Nhưng mà bà Medwin đâu rồi? - Kate khẽ hỏi khi ông John ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng .

– Cô ấy hơi khó chịu về mấy thứ đồ trang trí’ loè loẹt trong phòng của chúng tôi và đòi thuyền trưởng Palmer đến xem.. À, cô ấy kia rồi . - Ông nói và đứng dậy khi bà vợ lướt tới bàn . Bà ta ngồi xuống chỗ đối diện với Kate. Thuyền trưởng Palmer ngồi ở đầu bàn và lấy làm thích thú vì được ngồi giữa hai người đẹp . Thuyền phó Cooper ngồi đối diện với ông Medwin và Walepole ngồi cạnh anh ta.

Bữa ăn đã giúp Kate vỡ ra nhiều điều . Nàng nhận thấy trong khi nàng nhấp nháp nước chanh, thì bà Medwin lại dùng rượu . Và còn bộ xiêm y của nàng nữa ! Trời ơi, sao nàng lại có thể tưởng mình thanh lịch được nhỉ, nàng thầm mắng mình . Nàng chẳng khác gì một cô gái trường làng . Nàng tự biện bạch rằng bà Medwin

đã có bao nhiêu năm kinh nghiệm, nhưng xem ra không an ủi được nàng bao nhiêu. Tự dưng Kate chỉ muốn rời khỏi chỗ của mình và cảm thấy e dè với người đàn ông ngồi cạnh .

Trong khi đó, John cố tìm cách cởi bỏ sự rụt rè của nàng, ông mỉm cười ấm áp .

Chắc cô băn khoăn lắm về việc chuyển đến London phải không, cô Newbury ?

–Ồ, thưa ông, sao ông lại hỏi thế ạ ? Tôi luôn mơ tưởng đến London, ao ước được trở về nơi đó - Kate đáp và sôi nổi hẳn lên. Mắt nàng chạm ánh mắt của thuyền phó Cooper và nàng e thẹn nhìn xuống .

– Đúng là có lúc London là nơi vui thú nhất . Nhưng tôi thì ưa đồn điền trên đảo của tôi hơn là phố xá và những cái địa ngục của thành phố’ ấy, - ông thở dài ao ước .

–Ồ, ông là chủ đồn điền à ? Chắc là không phải ở Bermuda, nếu không thì tôi đã nghe tên ông bà rồi .

John cười.

– Đồn điền của chúng tôi nằm ở Tây Ấn . Chúng tôi vừa o đó 6 tháng . Tôi định nán lại thêm nửa năm nữa nhưng vợ tôi ghét cay ghét đắng khi hậu nơi đó và buồn nhớ nước Anh .. Vậy nên chúng tôi trở về .

–Ồ, thật đáng tiếc, - nàng nói và vô tình liếc về phía phu nhân Medwin đang trò chuyện say sưa với thuyền trưởng Palmer. Sau câu chuyện, John có vẻ lặng lẽ và Kate có dịp để dành thì giờ quan sát bà vợ ông.

Phu nhân Medwin đang đang đưa cặp mắt từ ông thuyền trưởng sang chàng thuyền phó và Kate cảm thấy 1 nỗi bức bối nhói lên khi những ngón tay không đeo găng của bà ta thoáng chạm vào cằm Paul Cooper.. Nắng liếc vội về phía John, không biết ông có nhận thấy cử chỉ vừa rồi không, nhưng vẻ mặt ông thật khó đoán.

Đêm ấy, khi nàng cởi quần áo và chui vào chăn trong cabin yên tĩnh , đầu óc nàng cứ rối tung với những ý nghĩ hỗn loạn. Thuyền trưởng Palmer có vẻ chỉ hơi chần chừ choáng, mặc dù nàng chắc là ông đã uống rất nhiều. Phu nhân Susan Medwin có khuôn mặt dễ thương, nhưng không thân thiện . John là người đáng mến, Paul Cooper là một chàng trai trẻ, hấp dẫn và tử tế, còn Jack Walepole là 1 nhân vật cần phải tránh. Sau 1 loạt nhận định, Kate nhắm mắt chìm vào giấc ngủ say.

7. Chương 7

Tàu Burmudian lênh đênh trên biển đã gần ba tuần lễ. Tháng Mười Một kéo đến cùng những cơn mưa gió dữ dội, thất thường khiến toàn đội thủy thủ và hành khách lo âu.

Ngày hôm đó mở đầu với bầu trời trong trẻo, gió nhẹ mơn man đôi má Kate. Bỗng tiếng người thủy thủ trên đài quan sát đột ngột ré lên.

— Ông Cooper! Ông thuyền phó Cooper!

Thuyền phó Cooper đang đứng bên Kate nơi bậc cầu thang, nghe tiếng gào khẩn thiết liền nhảy phắt lên boong và giương ống nhòm quan sát. Bị trí tò mò thôi thúc, Kate bèn đi theo. Nàng nghe anh ta buột ra một tiếng rủa khê. Rồi anh ta quay lại và thấy nàng đứng ngay sau lưng, hấp tấp nói.

— Cô Newbury, tôi phải yêu cầu cô trở về cabin ngay lập tức. Tôi sợ là sắp có chuyện đấy!

— Cái gì vậy? - Kate hoảng hốt hỏi.

— Cơn bão, - anh đáp, giọng đanh lại.

— Một cơn bão ư? Nhưng mà có mỗi một đám mây...

Anh cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo về phía trước và đưa ống nhòm vào sát mắt nàng. Nàng nín thở khi nhìn thấy một đám sương mù giăng trên mặt biển.

— Đúng rồi! - Nàng kêu lên. - Có cần phải đi gọi thuyền trưởng không?

Paul Cooper nhếch môi.

— Không may, ông thuyền trưởng lại đang ở trạng thái chưa sẵn sàng.. một lần nữa.

Sau mấy tuần vừa qua Kate đã hiểu điều đó có nghĩa là gì nên nàng chỉ thốt lên 1 tiếng. - Ồ.

— Nào, bây giờ cô xuống dưới đi. Tôi sẽ không thể làm được gì nếu có cô ở trên này. Xuống đi, Kathleen. - Anh ta nói và nâng bàn tay đi găng của nàng lên, hôn vào lòng bàn tay với một sự nồng nhiệt quá phép xã giao.

Nàng rút tay lại then thùng, cảm thấy đôi má mình như nhuộm lửa. Nàng quyết định tốt nhất là nghe theo mệnh lệnh của anh ta. Bà Ellen sẽ cần đến nàng!

Kate không bao giờ quên được mấy tiếng đồng hồ sau đó. Có những lúc, một bên sườn tàu nghiêng sát xuống mặt biển khiến Ellen lại tiếp tục điệp khúc rên rỉ.

— Xin Chúa cứu vớt chúng con, biển cả mang chúng con đi mất!. - Bà khóc rầm rức.

— Kìa cô Nell, đây chỉ là một trận gió xoào thôi mà. Chúng ta sẽ cười lên nó cho đến khi nó kết thúc trò chơi và chúng ta lại đi đường mình. Cô không việc gì phải lo, thật đấy. - Kate nói dịu dàng và mỉm cười.

Nhưng Nell chẳng buồn nghe.

— Biển cả thù ghét tôi, nó luôn luôn thù ghét tôi. Tôi chẳng bao giờ còn sống để nhìn thấy nước Anh nữa. Ôi, sao tôi khổ thế này, - Nell khóc hu hu.

Cuối cùng, Kate đã mất hết kiên nhẫn và gắt ầm lên rằng nàng bắt đầu phân vân không hiểu ai là đứa trẻ con ai là bà bảo mẫu nữa.

Lời nhận xét quả là có hiệu lực hơn hẳn mọi sự dỗ dành. Nét mặt Ellen biểu lộ sự hối hận sâu sắc, bà bắt đầu nhận thấy khả năng có thể đánh mất hoàn toàn sự kính trọng của Kate, và bà cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Trên boong tàu, các thủy thủ đang ra sức chống chọi với mưa bão. Buồm chính đã được kéo xuống hết, chỉ còn để lại mất cánh buồm ngọn. Đám thủy thủ đang loay hoay bên cột buồm thì nghe tiếng gậy rỗng rắc ghê rợn. Cột buồm ngọn đã gãy gục xuống, họ nhìn cái cột gỗ đu đưa, lũng lảng mà lòng nặng trĩu.

— Cuốn buồm đỉnh lại, lủ ngớ ngẩn!- Paul Cooper nhảy chồm đến, gào lên. - Kéo hết buồm xuống. Nhanh lên, bọn chết giẫm!

Con tàu khoan vào nước như viên đạn bắn ra khỏi nòng, mũi tàu ngập trong bọt trắng. Đội thủy thủ vẫn tiếp tục vật lộn trên boong, một số đang ra sức cuốn buồm lại, số khác đánh vật với chiếc trục căng buồm cứng ngắc. Họ đã ướt sũng và lạnh cóng hết cả.

Người đầu bếp bưng cà phê đến tận tay Paul Cooper. Anh ta vừa uống vừa gào thét ra lệnh cho thủy thủ. Những biệt đãi kiểu này chỉ dành cho thuyền trưởng và những chỉ huy khác trên con tàu. Đó là luật lệ của biển.

Một thủy thủ, bàn tay trầy trợt vì kéo dây và khuôn mặt mọng lên to gấp đôi bình thường, nhìn trừng trừng vào người thuyền phó thứ nhất rồi quay sang gã thủy thủ đang làm việc bên cạnh:

– Mẹ kiếp, rằng tao đang đánh bò cạp, tao gần phát rồ lên đây! Mày nhìn kia, nó đang nhăm nháp cà phê cứ như ông trời vậy, trong khi mấy thằng ta làm việc trời chết!

– Ấy dà! Nhưng cũng còn chưa tệ bằng cái lão khom già kia! Lão ta ngủ suốt ngày, nốc suốt đêm, thậm chí lão chẳng buồn biết là chúng ta đang gặp nạn nữa.

Vừa lúc đó Paul Cooper đi ngang qua và thúc cho gã thủy thủ khốn khổ một cú đích đáng vào mông.

– Huyền thuyền cái mẹ gì đấy! Buộc lại dây mau lên!

Cánh thủy thủ chống chọi quần quật suốt cho đến khi vượt qua được cơn bão mới trở về những chiếc giường chật chội của mình.

Sáng hôm sau bầu trời đã trở lại hiền hoà. Buồm lại căng phần phật trong làn gió nhẹ, lành lạnh. Kate và Ellen tay nắm tay, mặt mày rạng rỡ đi lại quanh boong xem đám thủy thủ chữa lại những chỗ bị cơn bão phá hỏng.

John, hai tay chấp sau lưng, nhìn thấy hai người phụ nữ và mỉm cười tiến về phía họ.

– Tôi rất sung sướng thấy hai cô cháu vẫn khoẻ. Không hiểu sao tôi có cảm giác lo lo khi không thấy hai người hiện diện vào bữa sáng.

– Chúng tôi dùng cà phê và bánh ngọt trong cabin, - Kate đáp. - Phu nhân Medwin có sao không?

– Tôi sợ là cô ấy quá khiếp đảm vì cơn bão. Tôi đã cố gắng làm cho cô ấy bình tâm nhưng không mấy tác dụng. Cô ấy xin ở lại trong ca bin nghỉ ngơi.

Họ cùng ngồi xuống chiếc ghế băng trên boong và ông John bắt đầu kể cho hai cô cháu nghe một loạt các giai thoại khôi hài trong cuộc đời ông. Chợt Kate bắt gặp bà Ellen rùng mình và nàng xin phép về cabin lấy cho bà tấm chăn phủ.

Khi mang chăn trở lên, đi ngang qua gian bếp, mùi cà phê thơm phức bốc ra lôi chân nàng bước vào.

Nàng vắt cái chăn lên thành ghế rồi tự rót cho mình một tách thứ chất lỏng màu nâu hấp dẫn ấy.

Chợt có 1 tiếng kêu tắc nghẹn từ buồng thuyền trưởng cạnh đó phát ra khiến Kate giật mình. Lập tức nàng lẩn ngay vào buồng chái đứng đĩa đằng sau bếp lò. Một hành động trẻ con, xuất phát từ sự e ngại giáp mặt thuyền trưởng lúc nàng có một mình. Mới đây, nàng đã phát hiện ra rằng những châu say sưa đã làm vẩn đục cảm giác đúng mực của ông ta và đặt ông ta vào tâm trạng hứng khởi quá trớn. Một bận, vào giờ ăn trưa, chỉ có nàng và ông ta ngồi trong phòng ăn trong khi đợi mọi người tới, ông ta bắt đầu kể cho nàng nghe một giai thoại phiêu lưu trên biển. Kể đến đoạn vui nhộn, ông cười ha hả, và bàn tay ông lần ngược lên cánh tay nàng, rồi nhanh chóng chuyển thành những vuốt ve hoàn toàn không có tính chất thân mật. Kate cố tìm cách gỡ ra, nhưng ông ta đã kéo mạnh nàng về phía mình và ôm chặt lấy eo nàng, vừa cười khùng khục vừa gọi nàng là cô thôn nữ gợi tình.

Paul đã chọn đúng thời điểm đó để mà xuất hiện. Anh ta tức giận không để đâu cho hết, miệng tuôn ra một tràng xỉ vả và chỉ vì thuyền trưởng đã chối bay chối biến nên chuyện mới được dẹp yên. Sự việc kết thúc không đến nỗi tồi tệ lắm, nhưng nó làm Kate bối rối kinh khủng và ngại ngần không muốn chạm mặt với thuyền trưởng Palmer nữa.

Vì thế mà vừa nghe tiếng động báo hiệu sự xuất hiện của ông ta, nàng nghĩ tốt hơn hết nên lánh đi. Có mấy vết nứt lớn trên tấm phen tường bằng gỗ và Kate ghé mắt nhìn qua, hy vọng sớm thoát khỏi cái phòng

giam tự nguyện này. Nàng nhìn thấy thuyền trưởng hiện ra ở cửa phòng ông ta, trên mình mặc độc chiếc áo ngủ dài thêu kim tuyến. Nàng không thấy mặt vì ông ta đang ngoảnh đầu vào trong phòng thăm thì điều gì đó. Trí tò mò của Kate lập tức bị khơi dậy và đôi lông mày đẹp của nàng nhíu lại băn khoăn. Và rồi nàng đã nhìn thấy, cái nhíu mày được thay bằng đôi mắt tròn xoe sáng sủa.

— Mau lên, cục cưng của anh, ở đây không có ai, - thuyền trưởng nói bằng cái giọng nhừa nhựa của người đã ngấm men, nhưng chưa say hẳn.

Phu nhân Susan Medwin trong chiếc váy ngủ sa tanh và đôi dép đi trong nhà hiện ra, những ngón tay ả lướt trên môi thuyền trưởng, ve vuốt. Ắ thì thầm gì đó, Kate không nghe được, mà nàng cũng không cần phải nghe, vì kia, thuyền trưởng đã kéo ả ngã vào lòng mình rồi thọc tay vào trong lần váy ả. Chiếc váy ngủ tuột xuống, để lộ cơ thể trần truồng của Susan. và trước khi Kate kịp nhắm mắt, nàng đã thấy người đàn ông vực miệng vào một bầu vú trắng ngần trong khi bàn tay to nặng của ông ta nắn bóp bầu vú bên kia.

Ồi, lạy Chúa! Kate thầm kêu lên, một bàn tay nàng ôm lấy bụng, 1 tay đỡ trán. Bà Medwin và thuyền trưởng Palmer? Thật là vô lý... không thể tưởng tượng nổi...!

Ả ông ọ dài giọng.

— Ư ừ... anh yêu... hình như có người ở quanh đây. Bỏ ra cho em đi nào! - Rồi ả lẹ làng chạy ngang qua gian bếp vào buồng mình.

Susan vội vã liếc quanh khi mở cửa buồng, ném một ánh mắt cuối cùng về phía người đàn ông vừa ân ái với mình.

Trời ơi! Ả khê rên rỉ, sao thân thể ả vẫn còn bồng bồng lên thế này? Sao cơn đau ở thắt lưng chưa dịu đi. Vừa thỏa mãn cơn này ả lập tức lại khát thêm cơn khác.

Kate từ từ và rón rén bước ra gian bếp trống không. Nàng vợ quàng lấy tấm chăn, bỏ lại tách cà phê và chạy vụt ra cầu thang. Vội vàng, nàng không hề nhận thấy Jack Walepole đang đứng ở cửa buồng hẳn, dán mắt vào nàng.

Tới chiếc ghế dài, nàng mỉm cười phủ tấm chăn lên lòng bà Premble. Nàng thận trọng tránh ánh mắt ông Medwin và chỉ lắng nghe một nửa những chuyện tếu của ông. Đầu óc nàng lùng nhùng. Hoàn toàn chẳng có lý do gì, nàng có cảm giác mình bị phản bội. Nàng cần phải suy nghĩ, nàng lẩm bẩm cáo lỗi rồi một mình quay về buồng. Thật là đáng xấu hổ cho người đàn bà ấy! Kate thầm nghĩ. Thế quái nào mà ả ta lại thích thuyền trưởng Palmer hơn ông chồng tử tế của mình nhỉ? Thuyền trưởng chẳng đẹp trai tí nào, cũng không phải là người lịch lãm, lại già hơn ông Medwin! Sao bà Medwin lại lừa dối chồng một cách ghê tởm như vậy? Cầm chừng người đàn ông mà mình đã nguyện thề yêu thương và tôn trọng suốt đời! Nàng nghĩ đến ông John tử tế, đáng mến bao nhiêu và nàng lại nghĩ bà vợ ông ta thật xấu xa, dối bại và gớm ghiếc bấy nhiêu.

8. Chương 8

Suốt ngày hôm đó, Paul Cooper bận rộn với việc sửa chữa lại con tàu nên không có dịp gần Kate. Bà Ellen cáo từ ông John để về nghỉ trưa.

Nhưng bà vừa nằm lên giường và cầm lấy quyển truyện thì gặp về mặt giễu cợt của Kate.

— Cô có cái gì thế, cô Nell? Tiểu thuyết đấy ư? Á à, cô Nell, cô ngón được bao nhiêu trang rồi? Thật lạ là cô chưa bao giờ lấy chồng. Đừng có bảo con là chưa từng có ai cầu hôn cô, người có đôi má hồng như trái táo thế kia. Con sẽ không bao giờ tin vào câu chuyện bịa đặt ấy đâu.

Bà Ellen dứ dứ ngón tay về phía Kate.

— Cái mặt hư đồn! Những “câu chuyện bịa đặt” như vậy cũng không phù hợp với một tiểu thư như cô đâu.

— Thôi nào, nói thật đi cô Nell, cô đa bao giờ có người tán tỉnh chưa? - Kate tò mò hỏi.

Mắt Ellen nhìn thẳng về phía trước nhưng ánh sáng của nó lại chìm sâu vào trong, và giọng bà nghe là lạ.

— Cô đã từng có người theo đuổi, nhưng hồi ấy con còn bé xíu, còn cần đến cô nhiều, và rồi chuyện đó cũng chẳng đi đến đâu.

— Ôi, cô Nell, cô bỏ cả tình yêu và hôn nhân vì con ư? - Nàng hỏi tự dung cảm thấy mình có tội.

— Ồ không cung. Không phải thế đâu. Tại vì nó không thành thôi, và nhờ có con mà .... cô đã vượt qua được thời kỳ đau khổ ấy. - bà phẩy tay. - Thôi đủ rồi, không nói chuyen lằng nhằng nữa . Để cho cô đọc.

Kate thở dài và quay sang viết nốt thu cho Danny, một bức thư dài dằng dặc như tập nhật ký, trong đó nàng đã mô tả tỉ mỉ từng nhày trong cuộc hành trình, từ những buổi đầu đầy lý thú đến những ngày đem tẻ ngắt về sau. Nàng cẩn thận tránh nhắc đến Paul Cooper, chỉ mô tả cực kỳ lâm li về cuộc vật lộn của đoàn thủy thủ với con bão. Đến cuối thư, ngòi bút nàng ngập ngừng . Không, nàng không thể đem chuyện vừa chứng kiến sáng nay ra kể với Nell được. Lạy chúa, Nell mà nghe được chuyện lòng thông này giữa thuyền trưởng và bà MEDwin thì bà sẽ phát cuồng lên và nàng sẽ không thể nào sống nổi bên cạnh bà cho đến lúc rời khỏi tàu cho mà xem! Nàng sẽ chỉ kể cho Danny thôi. Thế là nàng tiết lộ câu chuyện cho chàng, yêu cầu chàng phải “viết trả lời ngay”, rồi ký tên. Hải lòng, nàng niêm phong bức thư rồi cất đi, nàng sẽ gửi nó ngay khi đặt chân lên nước Anh.

Buổi tối tiếp nối buổi chiều, cũng tẻ nhạt như vậy. Đồ ăn hơi có mùi nên mất ngon. Chuyện trò trên bàn cũng rời rạc, Ellen và Kate đều lui về phòng sớm.

Mãi đến khuya, Kate vẫn không sao ngủ được. Nàng bật đèn ngủ và ngồi dậy Nàng thử cầm lấy quyển sách, nhưng đọc một hồi mà nàng vẫn tỉnh như sáo. Một ly sữa nóng may ra có tác dụng, nghĩ vậy, nàng khoác chiếc áo choàng lụa, rồi nhẹ nhàng đi tới khoang bếp. Nàng lục được một bình sữa và thăm cảm ơn con bò sữa trên tàu vẫn chưa cạn bầu. Nàng đun nóng sữa, rồi rót' một ly mang về phòng.

Đúng lúc, một bóng người nhỏ, đen sẫm tiến về phía nàng. Hết hồn, Kate nhảy dựng lên, làm sữa sánh ra ngoài. Rồi nàng kêu lên bực bội.

— Ông Walepole .... Ông làm tôi sợ !!

— Cô Newbury, - hấn lè nhè, cặp mắt nhu hai cái đầu đinh loé lên trong căn bếp mờ tối, - quả là cuối cùng tôi cũng có may mắn bắt gặp cô 1 mình. Có một chuyện .... 1 việc khẩn cấp ... chúng ta cần phải bàn với nhau. - Hấn cười , nhưng ánh mắt thì hoàn toàn trái ngược.

— Thật ư ? Tôi thì thấy chẳng có vấn đề gì chúng ta phải trao đổi với nhau hết. Có lẽ để sáng mai, thưa ông. - Nàng nói và bước đi.

Hấn liền túm lấy khuỷu tay nàng, giữ lại. Nàng nhìn bàn tay hấn, nhướn mày, nhưng hấn vẫn không hề nói lỏng. Nàng giật mạnh tay ra và thế là ly sữa văng xuống sàn. Nàng nhìn hấn trừng trừng bằng đôi mắt xám dữ dội.

— Sao ông dám làm thế ? tránh ra cho tôi đi, ông Walepole!! - Nàng tức giận, và mặc dù nỗi sợ hãi đang choán lấy, lý trí vẫn mách bảo rằng nàng thật ngốc nghếch. Hấn ta làm gì được nàng đây, ba bè bốn bên là các ca bin liền nhau san sát ?

— Được lắm, - hấn nói và dậm bước đi. Khi kate đi ngang qua,hấn buông 1 tiếng thở dài mệt mỏi.

— Thế thì tôi cho rằng tôi phải báo cho ông John biết thôi ...

Kate đứng sững và quay ngoắt lại .

— Ông định nói cái gì ? báo cho ông John về chuyện gì ? - Nàng cảm thấy tim mình đập thành thịch.

— Cô biết rất rõ, cô Newbury ạ . Không phải cả hai chúng ta đều đã cùng chứng kiến hành động của bà Medwin đó sao ? Tôi thì đã biết chuyện đó từ mấy ngày trước nữa cơ, nhưng tôi chưa có đồng minh.

— Và bây giờ ông cũng không có đâu, ông là 1 con người gớm ghiếc!! - Kate nói, tức điên lên, nghĩ bụng hấn ta còn tởm hơn 1 con cóc.

— Tôi mà gớm ghiếc ? Đây, cô em thân mến của tôi, sao lại thế được ? bà Medwin với một lô xích xông nhân tình mới là gớm ghiếc chứ . Bà ta cấm sừng ông John - không phải môt, mà những hai cái sừng kia.

— Ông im đi ! ông chỉ toàn noi với tôi những lời thô bỉ và tôi không nghe đâu !

— Tôi thấy là tôi đã phí thời gian bàn luận chuyện đó với cô. Tôi nghĩ tốt nhất là thông báo cho ông John việc này . Tuy nhiên, tôi định là sẽ làm việc đó theo cách hay nhất mà tôi có thể . - Y nói cộc cằn rồi quay gót về buồng mình, mở toan cửa.

Thế thì thật khủng khiếp , kate nghĩ ngay lập tức . Nàng phải ngăn con cóc đê tiện này lại . Không thể để cho ông John biết chuyện đau lòng này !!!... điều đó thật tàn nhẫn, cũng tàn nhẫn như sự phản bội của bà Medwin vậy .

Nàng đuổi theo Walepole để thử thuyết phục y.

— Thưa ông, xin ông xét lại ...

Nàng không có thời gian để nói thêm một từ nào.

Bất thành linh , nàng bị kéo vào phòng 1 cách hung bạo , và trước khi kịp mở mồm để thét lên, thì tay hấn ta đã chụp lên miệng nàng . Nàng bị ép chặt vào tường và hấn vừa tống vào mồm nàng 1 búi vải vừa cười khùng khục 1 cách độc ác .

— Quỷ tha ma bắt đôi mắt to của mày đi, con đĩ kiêu kỳ ! Tào đã thấy mày nhìn tao với vẻ khinh bỉ. Mày nghĩ tao xấu xí, mày nghĩ tao không có quyền nhìn mày .

Được rồi, tao sẽ chiếm đoạt mày, và bằng 1 cách mà có lẽ mày sẽ chẳng bao giờ được hưởng thêm lần nào nữa . Tao có kiểu chơi của tao ! Tao có thể chiếm được cả bà Medwin, mày biết không? đúng thế đấy , mặc dù tao xấu xí thế này . Á ta bị bệnh . Á ngủ cả với thuyền trưởng, cả với chàng Paul đẹp trai của mày . Ngay bây giờ đây ả đang trên giường với Paul Cooper. Phải cô em mắt to ạ . Á đang cùng với Paul, nhưng tao không muốn ả ! Tao có nhu cầu với những loại non tơ kia, bọn gái trinh ... mày là gái trinh , đúng không được rồi chúng ta sẽ biết điều đó ngày thôi.

Hấn nói bằng giọng yết hầu, khàn khàn, dùng đục . Nàng cảm thấy muốn ói mửa khi hấn chạm vào nàng và xô nàng ngã xuống sàn . Nàng muốn giết hấn . Hấn cười lên người nàng, đè nghiêng hai tay nàng vào tường và bắt đầu gieo những cái hôn nóng rực ướt đầm lên khắp mặt nàng . Trong khi vùng vẫy để thoát ra, nàng thấy một chiếc bàn gỗ ngay bên cạnh .Giá mà nàng có thể xô được chiếc bàn thì có lẽ sẽ đánh thức được mọi người xung quanh. Nàng cảm thấy miệng mình bị găng ra bởi chiếc khăn tay vo tròn trong đó . Và nàng càng cố hét lên thì càng bị nghẹn lại . Tay hấn lần mò trên ngực áo choàng lụa của nàng xé toạc ra, đe lộ làn váy ngủ mỏng manh bên trong. Vừa làm, hấn vừa lảm nhảm, giọng hấn cũng điên dại như hành động của hấn.

— Mày tưởng tao không dám chứ gì, con ranh ngu ngốc ! bọn họ chẳng làm gì được tao đâu. Dây đầu phải là cuộc cưỡng hiếp đầu tiên của tao ! Tao đã bảo mày là tao khoái bọn gái trinh mà, lũ gái trinh không cho tao đạt được một cách dễ dàng . Vì vậy mà tao khoái ! không, sẽ chẳng ai làm gì được tao hết . Họ sợ bôi xấu ten tuổi của mày ; mọi người mà biết mày bị hiếp bởi 1 thứ như tao thì đời này mày chỉ có tàn ! không , người đẹp ạ, chuyện sẽ bị im đi thôi. Tao sẽ chiếm đoạt mày và không ai động được đến tao !

Rồi cổ chân nàng đã với tới chân bàn . Chiếc bàn gỗ đổ rầm xuống kéo theo chiếc bình sứ vỡ tan tành! một góc bàn đập vào lưng Walepole và hấn liền tát vào mặt nàng 1 cái . Nhưng nàng đã nghe thấy giọng cô Ellen và 1 ai đó nữa trong bếp. Có tiếng gõ cửa phòng Walepole và giọng ông John Medwin vang lên rành rọt.

— Tôi muốn hỏi .... trong buồng ông không có việc gì chứ , ông Walepole ?

Walepole ngoảnh đầu quay' vật ra và vô tình buông lỏng tay.

— Có đấy , hình như tôi đã gạt phải chiếc bình sứ trong khi ngủ mê. Thôi ông đi đi và để yên cho tôi nghỉ.

Kate bất ngờ vùng được 1 tay ra làm hấn sững sốt . Nàng gio tay kéo chiếc khăn ra khỏi mồm nhưng chỉ phát được 1 tiếng tắc nghẹn vì hấn đã kịp ấn trở lại . Lông mày john nhướn lên và ông nghe Ellen hỏi ngay sau lưng là có chuyện gì vậy, vì bà thấy ly sữa đổ tung toé trong sàn bếp, và Kathleen của bà đâu rồi ?

Kate nâng được chân lên và dùng hết sức thúc vào bụng Walepole làm hắn bật ngã ra sau. Một lần nữa tay nàng lại được giải phóng và nàng rút chiếc khăn ra khỏi miệng.

— Ông John !! nàng gào lên.

Lập tức cửa bị đập thành thịch

— Mở cái cửa này ra ngay, ông Walepole. Trời ơi, ông điên rồi chắc.

Walepole thả Kate ra, đứng dậy và rít lên.

— Tao sẽ mở cửa, con chim nhỏ ạ, nhưng chuyện này chưa xong giữa chúng ta đâu. - Hắn mở toang cửa, thừa lúc đó, Kate chạy nhào vào vòng tay Ellen.

— Lạy chúa tôi! - John thốt lên. - Thế này nghĩa là thế nào ?

— Quỷ bắt ông đi, thế ông nghĩ là thế nào ? ông đã làm gián đoạn một cuộc hẹn hò ! - Walepole nói đều đặn .

— sao ông dám ! - Ellen rít lên. - Ông là 1 con quỷ , lẽ ra ông phải rì nhốt vào chuồng như 1 con vật ấy .

— Hắn bắt con vào đây, cô Nell, hắn định .... - Kate khóc nức lên.

— Thôi nào, con cừu non của cô. Nín đi, thiên thần của cô. hắn sẽ không bao giờ động đến con được nữa đâu.

John quay sang Walepole:

— Ông nghĩ ông là cái quái gì mà dám bắt cô Newburuy vào buồng mình ?

Thuyền trưởng chạy tới và cau có nhìn cảnh ầm ĩ .

— Các ông làm cái khỉ gì mà tụ tập hò hét ở đây vậy? Không để cho người ta uống được yên nữa . - Giọng ông lẽ nhè, chân bước loạng choạng.

John chẳng thèm để ý, vẫn tiếp tục hướng về Walepole.

— Ông là ai mà chất vấn tôi ? cô ta tự nguyện đến phòng tôi. Làm sao mà tôi kéo được cô ta vào giường nếu cô ấy không muốn ? Đúng là ...

— Ngậm cái mồm dơ dáy của mi lại, con lợn , thằng du côn! ta có thể bẻ gãy cổ mi đấy ! - John hét lên, tức giận điên cuồng . - Mi mà không dứt cặp mắt xấu xí của mi ra khỏi cô Newburuy thì ta thề là ta sẽ móc nó ra khỏi tròng đấy !!

— Mi tưởng làm ta run sợ được đấy à ? - Con cóc đáp trả, làm ra vẻ tự trọng giả dối. - Mi tưởng ta không biết tại sao đấy à ? Tưởng ta không biết mi ham muốn cô ta à ? mi thèm cô ta từ buổi đầu tiên cô ta đặt đôi chân xinh xắn lên tàu, mà tại sao lại không chứ ? Với một con đĩ như vợ mi, thì tìm 1 cái gì trong sáng và trinh nguyên chẳng sướng hơn sao, ai có thể trách cứ mi về chuyện đó được ?

Một quả đấm trúng giữa mặt làm hắn bay ngược vào trong buồng . John vẫn đứng nguyên, chân dạn ra, chuẩn bị thêm 1 cú nữa, nhưng vừa đứng được đây, Walepole liền cuống cuồng chạy tới đóng sầm cửa lại.

John vuốt lại mái tóc rối bù và quay sang Ellen.

— Bà nên đưa cô ấy trở lại phòng đi.

— Nhưng, có cần phải nhốt Walepole lại không? - ellen hỏi với vẻ sợ hãi .

— Tôi sẽ lo liệu để đêm nay phòng của hắn được chốt lại từ bên ngoài - John hứa.

Kate chìa tay ra, nước mắt lưng tròng .

— Cảm ơn ông, ông John.

Ông đỡ lấy tay nàng và đặt môi lên, mắt ông như choáng hết khuôn mặt.

— hãy về nghỉ ngơi đi, cô Newburuy. Không ai làm hại cô nữa đâu.

Rồi ông quay sang thuyền trưởng.

— Xin ông ra lệnh cho 1 người phục vụ tới đây ngay, và bảo anh ta làm 1 cái chốt khoá cửa phòng ông Walepole lại

— Ý kiến hay đấy, - Palmer nháy mắt nói và kéo sợi dây chuông.

Khi Ellen dẫn nàng về ca bin, Kate liếc nhìn quanh và nhận thức 1 cách sâu sắc rằng tất cả sự ồn ào vừa qua không hề làm cho cả Paul Cooper và bà Medwin xuất hiện.

John còn nán lại 1 lúc lâu để nhìn thấy những đề nghị của ông được thực hiện, rồi ông trở về buồng mình, nơi mà ông biết rằng không có bà vợ ở đó chờ đợi ông.

9. Chương 9

Sáng hôm sau, mừng 3 tháng 11, trời âm áp và trong trẻo khác thường, Kate đứng một mình trên boong ở phía đuôi tàu, nhìn xuống làn nước sâu thẳm. Nàng lấy làm mừng vì đã dán bức thư viết cho Danny trước đêm hôm qua. Nàng cần phải có thời gian trước khi kể cho chàng câu chuyện khủng khiếp mà nàng đã phải trải qua. Có một khoảnh khắc, nàng đã tưởng mình không thoát nổi con cóc ấy, nom thể mà hấn nhanh như cắt và khoé đến kinh ngạc.

Nàng bực mình với bà Nell. Nàng muốn tố cáo Walepole. Chẳng phải hấn đã toan cưỡng hiếp nàng, chẳng phải hấn đã khoe khoang những chiến tích mất quý về việc đã cưỡng đoạt bao nhiêu cô gái trẻ tội nghiệp đó sao? Hấn phải bị đưa ra công lý. Nhưng Ellen không chịu nghe gì cả.

— Tên con sẽ bị bồi nhọ, rồi sẽ có những kẻ độc miệng nói rằng chính tự con thích vào đó- Nell nói vậy đấy.

Một điều nữa làm Kate bức bối hơn. Walepole đã nói Paul là tình nhân của bà Medwin. Nàng không muốn tin vào chuyện đó, và vì không giải đáp nổi nên nó khiến nàng day dứt. Kate không yêu Paul Cooper, nhưng ý nghĩ một người đàn ông thể hiện nhiều quyền uy với nàng như vậy mà lại đi làm tình với người đàn bà có chồng khác khiến nàng đau khổ. Một giọng nói cất lên sau lưng nàng làm nàng quay phắt lại. Nàng nhanh nhẩu:

— Ông John, chào buổi sáng.

— Một buổi sáng tốt lành, và cô trông duyên dáng lắm. Cô lúc nào cũng xinh đẹp trong cái áo choàng màu xanh này.

— Cám ơn ông. Tôi rất thích nó nên đã đặt may cho chuyến đi nhưng từ khi thấy những trang phục hợp mốt của bà nhà thì tôi phải thừa nhận là bộ này của tôi còn xa mới được gọi là đẹp!- Kate cười khúc khích.

— Những thứ loè loẹt của cô ta còn lâu mới bằng được vẻ quyến rũ bẩm sinh của cô trong bộ đồ giản dị này- John nói, giọng ông thoáng vẻ cay nghiệt.

— Ôi, xin ông đừng nói thế, ông John. Ông không nên để tâm đến những lời gã đàn ông kinh tởm ấy nói đêm hôm qua- Nàng nói, đưa tay về phía ông, lo lắng.

— Walepole ấy à? Thế cô tưởng hấn đã báo cho tôi những điều mới mẻ ư? Cô gái đáng yêu của tôi, cô ngây thơ lắm! Tôi biết về vợ tôi từ ngày chúng tôi mới cưới nhau, có khi từ trước đó nữa kia. Cô ta đã cố che giấu, nhưng lại luôn luôn tự để lộ ra. Không biết bao nhiêu nhân tình, kẻ này chồng lên kẻ kia. Chúng tôi không có cơ hội nào để xây đắp một cuộc sống bình thường. Cô ta là người bệnh hoạn, và điều đó làm cuộc hôn nhân của chúng tôi không có tình yêu.

— Ôi, ông John, xin ông đừng kể với tôi về chuyện ấy. Tôi rất lấy làm buồn- Kate nói, bối rối vì sự thú nhận kia.

Ông gắn vào nàng một cái nhìn lạ lùng.

—Ồ, tôi biết, và hẳn tôi là một lão ngớ ngẩn. Walepole nói đúng đấy, cô biết không. Tôi đã ham muốn cô.

—Ông John, xin ông im đi!- Kate bật khóc, lùi xa khỏi ông.

—Cô bé yêu quý của tôi. Cô không có gì phải sợ đâu. Tôi cam đoan với cô không phải tất cả đàn ông đều làm điều họ muốn, và tôi hiển nhiên là không định làm gì để đạt tới điều đó. Giá mà tôi được tự do thì tôi đã thử chinh phục trái tim cô rồi, nhưng tôi lại bị trói buộc, nên tôi đành phải kìm chế vậy. Cuộc hành trình của chúng ta sắp kết thúc và tôi cảm thấy có vài chuyện muốn nói với cô.

—Ồ, Paul kìa- Kate vẫy tay chào thuyền phó Cooper những mong làm gián đoạn câu chuyện, nhưng sự chú ý của thuyền phó Cooper đang hướng tới một nơi nào khác.

—Anh ta không phải dành cho cô đâu, Kathleen. Anh ta là con người nông cạn và anh ta là một trong số các tình nhân của vợ tôi, từ khi chúng tôi lên tàu ở Ấn Độ.

—Dừng lại, ông có nghe thấy tôi nói không đấy. Tôi không muốn nghe, thế đủ rồi!- Kate khóc và quay đi. Cảm giác vỡ mộng tràn ngập lòng nàng, làm trái tim nàng run rẩy và tinh thần suy sụp. Nàng phải về nhà với cha, nơi mà mọi thứ hằng đều ở đúng chỗ của chúng.

—Các thủy thủ - thuyền phó Cooper hét từ chòi quan sát- kéo căng buồm lên; tàu Gypsy kìa, tôi muốn chào nó, vì nó đang kéo theo một chiếc tàu Tây Ban Nha!

Kate ngoảnh mặt nhìn, tạm thời quên đi nỗi khổ tâm. Ngay đằng trước, chệch về phía bên phải họ là một trong những tàu buồm đẹp nhất, choáng lộn nhất mà nàng từng thấy. Sau đuôi nó kéo theo một chiếc tàu Tây Ban Nha ọp ẹp. Bermudian đang tăng tốc đuổi theo, và nàng có thể nhìn thấy thuyền phó Cooper, cũng như các thủy thủ đang cực kỳ hào hứng. Anh trèo lên tới sát mũi tàu, nhảy từng mấy bậc thang một lên buồng lái và gần như xô phải thuyền trưởng đang đi xuống.

—Chính là tàu Gypsy đấy, thuyền trưởng Palmer. Xem kìa, nó kéo về một vật giá trị như thế nào cho nước Anh!- Paul Cooper hăm hở reo to.

Thuyền trưởng giơ bàn tay xù xì lên che nắng.

—Ấy, tôi vẫn mong được nhìn thấy con tàu này. Tôi nghe kể là nó đã mang về cảng nước Anh nhiều thứ hơn bất cứ tàu săn biển nào khác. Tôi đã hiểu tại sao, hãy nhìn hình dáng của nó kìa!

Lúc này, họ đã bắt kịp ngang sườn Gypsy và thủy thủ hai con tàu đang hò reo chào mừng nhau, đùa tếu với nhau. Một vài câu tục tĩu văng đến tai Kate làm nàng đỏ bừng mặt mũi. Ông John chạm nhẹ vào cánh tay nàng.

—Cô Newburuy, có lẽ cô lui về ca bin thì tiện hơn chẳng?

—Không, ông John. Tôi không lưu tâm tới những câu đùa cợt, tôi muốn xem thôi.

John im lặng, còn Kate tiếp tục quan sát cảnh tượng, mỉm cười vì sự vui mừng của các thủy thủ, bản thân nàng không hiểu sao cũng cảm thấy rộn ràng, hồi hộp.

—Gypsy có phải là một trong những tàu chiến của ta không?- Nàng quay sang hỏi Paul Cooper lúc này đã bước tới đứng cạnh.

—Tàu chiến?- Paul cười to- Lạy Chúa, không! Cô đang có vinh dự chiêm ngưỡng một con tàu săn biển tài ba nhất dưới lá cờ Anh!

—Tàu săn biển? - Kate lặp lại, ngơ ngác. Nàng đưa mắt nhìn Gypsy và tìm người thuyền trưởng của nó. Chàng đang đứng ở mạn trái, gác một chân đi bốt lên thành tay vịn. Chàng không đội mũ thuyền trưởng, mái tóc đen dài chấm vai của chàng tung bay như một quầng mây sẫm bao quanh khuôn mặt đẹp trai. Chiếc áo choàng buộc trễ, để lộ cổ áo sơ mi vải lanh trắng bóc. Chàng bận một chiếc quần sợi sẫm màu bó sát người. Toàn bộ trang phục của chàng chẳng có gì đặc biệt, nhưng mọi người đang đứng trên boong tàu Bermudian đều biết rằng thuyền trưởng chính là chàng. Chàng cười với thủy thủ của mình gọi nhiều người trong số họ bằng tên, rồi chàng quay sang quan sát Bermudian và các hành khách của nó.

Chàng phát hiện ra một bóng hồng và nụ cười rộng mở của chàng liền chuyển thu lại thành cái cười nhếch mép bí ẩn. Kate đứng nghiêng người qua thành tàu, mái tóc dài óng ánh viền quanh khuôn mặt kiêu diễm. Chiếc áo choàng xanh che kín thân hình nàng, nhưng từng cử động của nàng vẫn toát lên vẻ duyên dáng.

Đôi mắt xanh biếc gặp đôi mắt xám, xuyên một luồng run rẩy qua khắp người nàng. Nhận ra cái nhìn đắm đắm của chàng, nàng đỏ mặt quay đi. Nhưng khi nàng liếc mắt nhìn lại, chàng khẽ cúi chào rất ga lăng khiến nàng có cảm giác muốn chạy trốn.

Cả ông John và thuyền phó Cooper đều đề nghị đưa nàng xuống khoang tàu. Nhưng không muốn tuân theo điều mà nàng biết là phép lịch sự bắt buộc, và cũng không thể tìm được lời xin lỗi, nàng đứng tách ra xa họ và im lặng xem tiếp.

— Xin uống mừng ông, thuyền trưởng- Palmer hét với sang, nâng cao chiếc ly đang cầm.

Thuyền trưởng Branwell vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

— Cám ơn ông, nhưng tôi không thể. Như ông thấy đấy, con tàu mà chúng tôi kéo theo đã làm chúng tôi chậm đi đôi chút so với lịch trình. Kế hoạch của tôi là về đến Anh vào cuối tuần này, nên tôi muốn duy trì tốc độ tối đa.

Chàng nói và lại nhìn Kate, nghĩ bụng sáu tuần lênh đênh trên biển hẳn đã làm cho chàng có cái nhìn dễ dãi hơn. Nàng trông có vẻ quyến rũ hơn bất cứ người đàn bà nào; chắc là do tình trạng chạy tịnh bắt buộc của chàng thôi. Chàng chợt muốn bỏ quách ý định mở hết tốc lực và sang dùng bữa trưa trên boong tàu Bermudian, miễn sao được tiếp cận với người đẹp. Tuy nhiên, chàng gạt ý nghĩ đó sang một bên, tự an ủi rằng nàng chắc khó gần. Nàng có cặp mắt của một cô gái trinh, mà nguyên tắc của chàng là tránh xa những cô gái còn trinh.

— Này! Ông nhốt tù nhân dưới hầm tàu hay thả chúng cho cá mập xơi rồi?- Palmer tò mò hỏi.

— Toàn đi thủy thủ tàu Bahia đã được thả xuống một chiếc thuyền ở gần bờ biển Tây Ban Nha- Branwell mỉm cười.

— Sao ông lại làm một chuyện mạo hiểm thế?- Palmer thốt lên.

— Những người khốn khổ ấy phải được trở về nhà. Chúng tôi đã làm điều chúng tôi muốn. Bây giờ thì, xin lỗi các ông bạn nhé. Tôi e là tôi phải nói lời tạm biệt thôi- Branwell đột ngột chào rồi lạnh nhạt quay lưng đi.

Tàu Bermudian chậm chạp lướt qua với những cánh tay vẫy theo, những tiếng huýt sáo và hét hò tiễn biệt. Kate thở dài và để ý thấy ông John lặng thinh từ nãy tới giờ, bộ mặt lầm lì. Nàng tìm cách kéo ông ra khỏi trạng thái buồn chán.

— Đó là một chiếc tàu rất đẹp, mặc dù nó làm công việc xấu xa.

— Công việc xấu xa?- Ông John cau mày- Tôi không hiểu ....

— Ông không hiểu ư? Sao ông lại có thể không hiểu nhỉ? Cứ nhìn nó mà xem: vũ trang đến tận răng, trong khi con tàu bị kéo theo chẳng có chút vũ khí nào! Điều đó chẳng khác nào sự cướp biển hợp pháp, và thuyền trưởng của nó không phải là cái gì khác ngoài một tên hải tặc!

— Cô bé đáng yêu của tôi, vì những lý do cá nhân tôi không ưa thuyền trưởng Branwell, nhưng cô đánh giá sai rồi. Anh ta phụng sự tổ quốc của chúng ta. Anh ta đánh lừa con tàu của mình, con tàu mà tôi dám chắc cực kỳ đắt giá, dẫn thân vào nguy hiểm ở những vùng biển xa xôi, nơi mà anh ta là con mồi cho những tàu chiến Pháp được vũ trang gấp nghìn lần so với tàu của anh ta ....để làm gì? Anh ta làm thế vì nước Anh. Hàng tháng, các tàu săn biển của Pháp sục sạo trên mặt biển và gây trở ngại cho việc buôn bán của chúng ta. Chúng ta phải trả đũa, và thuyền trưởng Branwell đã làm tốt việc đó!

— Vẫn cứ là xấu xa khi đi bắt một chiếc tàu không vũ trang. Lẽ ra ông ta nên săn đuổi tàu Pháp và ngăn không cho chúng tấn công những tàu buôn của chúng ta thì hơn.

— Đó là nhiệm vụ của hải quân.

— Dù sao tôi vẫn không thích chuyện này . Ông gọi ông ta là thuyền trưởng Branwell, chắc ông có quen biết ông ta . Sao hai ông không chào hỏi nhau?- Kate hỏi, đổi hướng câu chuyện.

— Chúng tôi không quen nhau, mặc dù tôi có biết anh ta . Anh ta và vợ tôi có giao du với nhau mùa xuân năm ngoái, khi chúng tôi lưu lại London.

—Ồ...- Kate không còn biết nói gì hơn. Nàng liền cáo lỗi và trở xuống ca bin.

Không hiểu sao, khuôn mặt của thuyền trưởng tàu Gypsy vụt hiện lên trong tâm trí nàng . Đôi mắt xanh lục ngạo nghễ chiếu vào nàng như muốn nói: Nếu muốn, anh ta sẽ chiếm được nàng. Nàng hất cằm lên, như thách thức. Với ta thì không được đâu, tên dê tiện vênh vang! Chắc chắn ta sẽ không bị bộ mặt đẹp trai của mi lung lạc.

Mặc cho nàng đã tuyên bố dứt khoát như vậy với con tim đang xao xuyến của mình, nhưng nụ cười của người thuyền trưởng ấy vẫn thấp thoáng trong đầu nàng. Cô gái ngớ ngẩn, nàng tự mắng mình, ai lại nghĩ đến một người đàn ông như thế! Anh ta chỉ là một kẻ phiêu lưu, một loại người chuyên đi làm tan nát trái tim những cô gái ngu ngốc!

Rồi nàng lại nghĩ đến Paul. Nàng biết mình không yêu anh, nhưng nàng cũng đủ thành thật để tự thú nhận với mình rằng nàng cũng mê anh ta . Sự buộc tội của Walepole đã chọc tức nàng . Walepole đã bị nhốt trong buồng, không ở đây để chứng kiến sự bực bội của nàng . Nàng đã nhìn thấy bà Medwin bôn cọt lả lơi với Paul và chú ý đến những cái liếc mắt ngấm ngầm giữa họ, và nàng biết đó là sự thật. Lúc đầu, một làn sóng tức giận trào vào lòng nàng . Nàng tự hỏi tại sao lại thế, và nàng hiểu là nàng giận chính bản thân mình. Nàng luôn tự hào là biết cách đánh giá con người, vậy mà bây giờ, một lần nữa nàng phải thừa nhận mình đã lầm.

Rồi nổi tức giận dịu đi . Nàng thấy thứ cho anh, anh chỉ là một người đàn ông, chẳng phải nàng đã từng nói đàn ông thường bất lực trước bản thân mình đấy sao . Sau hết, bà Medwin lại sờ sờ ra đó, mời mọc và sẵn sàng. Nàng vươn thẳng người và thở dài đi về phía đuôi tàu . Chợt một giọng nhẹ nhàng cất lên sát bên tai nàng .

— Kathleen?

Nàng quay lại, ngạc nhiên bởi sắc giọng ấy

—Ồ, Paul.

Anh ta nhìn khuôn mặt nàng bằng ánh mắt khiến nàng nóng bừng hai má, và nàng lùi lại vì không chắc mình có thích hay không.

— Tôi đã nghe về chuyện Walepole, và tôi đã dứt khoát đòi hấn phải bị giữ tại ca bin trong các bữa ăn. Lúc đầu, nghe chuyện đó, tôi muốn giết hấn. Hấn mà đụng tới em nữa là tôi giết hấn liền- Anh ta nói và vươn tay ôm lấy nàng, kéo nàng sát vào mình. Bất ngờ, môi anh ta áp lên môi nàng, khát thèm, điên dại, và anh ta lại gọi tên nàng . Nàng vùng ra .

— Đứng! Paul, đứng!

— Tôi không thể đứng được. Kate, hãy cho phép tôi, em cũng muốn tôi mà . Tôi đã thấy cách em nhìn tôi, em cũng muốn tôi nhiều như tôi muốn em.

Anh ta nói, và lại choàng tay ôm lấy nàng . Môi anh ta lại gắn lên môi nàng, hút lấy hơi thở của nàng, và nàng bắt đầu cảm thấy chóng váng. Một cảm giác ngây ngất, không kháng cự nổi bao trùm lấy nàng, bởi nụ hôn của anh ta là nụ hôn đàn ông và nó không phải là không có sức mạnh. Tim nàng đập điên cuồng, thân thể nàng bồng bồng, nhưng rồi, đột nhiên, lòng nàng nhận thức một cách thật rõ rệt rằng nàng không yêu Paul Cooper và ý nghĩ đó làm nàng ngộp lạnh đi . Cái hôn của Paul không còn làm nàng xúc động nữa, và nàng đẩy anh ta ra .

Anh ta nài nỉ .

— Trời ơi, nhưng em chịu rồi cơ mà- Paul thì thào và cố kéo nàng vào lòng một lần nữa- Hãy cho phép tôi, Kate . Tôi có thể dạy em cách tận hưởng tất cả những niềm hoan lạc.

Nàng cảm ghét những từ ấy . Chúng thật rẻ tiền và bẩn thỉu .

— Ông đi mà giữ những lời mời mọc ấy cho bà Medwin. Bà ta có thể chấp nhận chúng đấy . Còn tôi thì không đâu, thưa ông, tôi khẳng định là như vậy .

Anh giật lùi lại như bị tạt cả một thùng nước lạnh vào người. Anh bị mất cân bằng và lập lại một cách ngớ ngẩn.

— Bà Medwin?

— Tôi ...xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên nói một điều khó chịu như vậy . Nhưng tại sao anh lại sùng bái quá . Anh cho tôi xin lỗi ...- Kate toan bước đi .

Anh ta chặn ngang đường nàng .

— Không, Kathleen, em không thể bỏ đi như thế được. Em phải cho tôi được giải thích.

— Tại sao .

— Bởi vì tôi không muốn em nghĩ xấu về tôi .

— Thế anh bảo tôi nên nghĩ xấu về ai đây?- Nàng nói nhẹ nhàng.

— Nhưng mà, Kate, đó là không phải lỗi của tôi . Cô ta cứ nhằm vào tôi . Cô ta chà cả tôi, cả ông thuyền trưởng...cô ta là một ả đàn bà đồi bại .

— Ông quân tử quá nhỉ, ông Cooper- Kate nói giọng khinh miệt- Ông ôm người đàn bà đó trong tay để rồi lại đứng đây tha thứ cho người ấy với tôi . Bây giờ tôi thấy ông càng xấu xa hơn với cái kiểu giải thích này!

— Kate!- Paul gọi với theo .

Nàng đã đi khuất khỏi tầm mắt của anh ta . Lòng nàng nặng trĩu . Sao nàng đã từng có lúc coi anh ta là người tử tế được nhỉ?

Thuyền phó Cooper nhìn nàng bỏ đi . Kathleen là một tác phẩm nghệ thuật mà anh ta ao ước được sở hữu . Một cô gái xinh đẹp, quyến rũ . Paul muốn nàng ngay từ buổi đầu tiên, mặc dù thực tâm không yêu nàng . Tuy nhiên, anh ta bị nàng hấp dẫn. Kate với sự trong trắng của nàng, là một miếng mồi dễ ngọam. Anh ta đã quyến rũ, ve vãn nàng, và nghĩ rằng thế nào cũng dụ được nàng . Sẽ an toàn cả thôi . Bởi vì nàng sẽ về đất liền, còn anh lại đi biển.

Vậy là trò chơi của anh đã kết thúc. Tuy nhiên anh lại rất thạo cách gỡ gạc, đó là đèn bù ngay lập tức sự mất mát. Anh cân nhắc triết lý đó trong một thoáng rồi đi xuống khoang tàu . Ở đó, anh nhìn thấy phu nhân Medwin đang nhắm nháp rượu sherry và cười cợt với thuyền trưởng. Rõ ràng là chồng ả rút lui với quyển sách muôn thuở của ông ta . Palmer đã nốc đủ để không nhận thấy đôi mắt Medwin sáng lên, nhưng Paul thì hiểu .

Paul nâng bàn tay mềm mại của bà Medwin và đặt môi lên đó .

— Chốc nữa chứ, cái bánh ngọt của anh?

— Ngay bây giờ cơ- ả nói và lướt tay lên ngực Paul.

Paul đưa mắt sang Palmer.

— Thưa ông, tôi đã sửa xong máy đo tốc độ; nếu ông vui lòng trở lại ca bin, tôi sẽ cho ông xem.

— Máy đo tốc độ á?- Palmer lè nhè, mắt chớp chớp- quý thấy mắt bắt nó đi, nhưng hãy giúp tôi về phòng ...ngủ lưng cái .

Paul trao đổi với phu nhân Medwin một ánh mắt đầy ý nghĩa trong khi vòng cánh tay thuyền trưởng qua vai, dìu đi . Một lát sau, khi trở về ca bin nhỏ của mình thì đã thấy chiếc đèn mờ cá voi được thắp lên và Susan Medwin đang đứng cạnh giường, không một mảnh vải trên người . Thân hình ả mảnh mai, tạo cho ả một vẻ đẹp yếu điệu . Đôi vú nhỏ với hai cái núm sẫm lại, chìa về phía trước. Paul nhìn dáo dác vào ả trong khi cởi quần áo . ả liếm môi dưới, nhay nhay, và khi Paul vừa đặt tay lên bầu vú, ả đã ngã đầu ra sau, mê mẩn. Anh ta kéo ả xuống giường, không nói một lời, nằm đè lên ả .

— Cho em sung sướng đi, Paul, làm cho em hạnh phúc đi- ả nài nỉ và cắn vào tai Paul.

Anh ta nhìn ả, lạ lùng, và mặc dù thân thể ả thoả mãn được nhu cầu của anh ta, Paul vẫn nghĩ hoài tới Kate, tự hỏi không hiểu Kate như thế nào trong vòng tay mình. Anh ta muốn đuổi Susan đi . ả là một mẹ đàn bà luôn đòi hỏi và dường như không thể thoả mãn, kham ả sao nổi . Nhưng Paul vẫn vờn nghịch đôi vú ả, mặc dù ả quấy lầy và khóc đòi sự chiếm đoạt. Paul liền đi vào ả, và đã điều khiển được mình để cho ả cái mà ả nài xin. Kết cuộc, họ nằm quay lưng lại nhau, không buồn chạm tới nhau, không buồn nhìn nhau, và không nói một lời nào nữa . Cuối cùng, Susan Medwin mặc quần áo rồi ra khỏi cabin của Paul.

10. Chương 10

Hôm đó là ngày chủ nhật, mùng 5 tháng 11, tàu Bermudian cập bến cảng Southampton, nước Anh.

Kate đứng bên Ellen ở đuôi tàu, người quần chặt trong tấm áo choàng ấm áp. Gió lồng lộng bao quanh họ . Họ đứng im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Kate vui sướng nhìn bên cảng nhộn nhịp, tươi sáng với cầu tàu bằng gỗ ván chắc và dãy cửa hàng cửa hiệu xây bằng những tấm phên kiểu Tudar màu nâu . Bà Prembble ngắm thành phố cảng nơi bà đã sống cho đến khi theo phu nhân Newburuy ra đi, để rồi, sau cái chết của bà bạn quý tộc, bà đã trở thành gia sư của Kate!

Bà đã tiếc nuối khi phải rời Bermuda, nhưng giờ đây, gặp lại mảnh đất Anh yêu dấu, lòng bà rộn lên một niềm vui chứa thâm lặng . Chỉ có một ý nghĩ đâm nhói vào óc bà rằng Kate giờ đây lại trong vòng nguy hiểm .

— Con chẳng nhìn thấy cha đâu cả, cô Nell.. Cha có thể ở đâu được nhỉ ? - Kate thốt lên ra chiều lo lắng .

— Cầu chúa ban phúc cho con, cô bé ! cô nghe noi là chúng ta về chậm mất 1 tuần . Chắc hẳn ngày nào ông ấy cũng cử người tới xem tàu đã cập bến chưa. Do vậy, chắc hẳn ông ấy đã, biết tin và thể nào cũng ra ngay bây giờ thôi ! - Nell an ủi .

— Nhưng trang trại có xa Southampton lắm đâu, con nhớ như vậy mà, - Kate cãi.

— Con nhớ à ? Hồi ấy con còn tí tẹo . Nhưng mà đúng đấy, trang trại không xa đây đâu, và nếu cô không nhầm thì hình như gia huy nhà con đang lấp lánh dưới nắng kia . - Nell nói và trở tay về cỗ xe ngựa vừa rẽ xuống bến tàu . - Cô dám chắc, con ạ , rằng ông ấy đến đón con với đầy đủ lễ bộ , đoàn tùy tùng và các kiểu nghi lễ !

Kate không thể không nhận thấy bà dần giọng . Nàng biết cô Nell yêu quý của nàng không ưa ông Horace, mặc dù bà không bao giờ nói ra. Nàng chỉ biết thế, nhưng không hiểu sao. Hai người tất nhiên vẫn lịch sự với nhau, và cha lúc nào cũng có vẻ quý cô Nell . Nhưng cô không hiểu sao. Hai người tất nhiên vẫn lịch sự với nhau, và cha lúc nào cũng có vẻ quý cô Nell. Nhưng hiện tại nàng chẳng có thì giờ đâu mà suy nghĩ về chuyện đó, bởi vì nàng đã nhìn thấy cha đang vẫy nàng . Kate vừa hét vừa nhảy căng lên khiến bà Premble phải đỏ mặt thay cho nàng .

— Kate, con cư xử như một cô bé nặc nô ấy . Không được làm thế !

Kate chẳng hơi đâu mà bận tâm đến không phép vào giây phút này . Người phụ nữ trong nàng biến mất, nhường chỗ cho đứa trẻ và nàng gọi “Cha ơi” đến khản cả giọng mà cầu tàu vẫn chưa được bắc qua . Bà Premble bảo Kate :

— Kathleen, cô biết con chưa chào tạm biệt ông bà Medwin, và ông ấy cứ nhìn con suốt từ nãy tới giờ đây .

Kate sốt ruột quay lại

— Con đã chào tất cả mọi người từ sáng sớm nay rồi, vậy mà cô còn định bảo con tạm biệt ông John lần nữa hay sao ?

— Rõ khổ rồi, ông ấy rất tử tế . Chúng ta phải chịu ơn ông ấy nhiều về chuyện tên súc sinh Walepole.

Kate nhìn quanh sợ hãi . Nàng không nhìn thấy Walepole từ đêm hôm ấy và nàng đã cố gạt hẳn ra khỏi đầu óc, nhưng bây giờ ý nghĩ về hắn làm má nàng nhợt đi. Nell trông thấy và thăm mắng mình đã nhắc tới hắn .

— Đi đi, cưng hãy đến tạm biệt ông ấy đi.

Kate bước tới chỗ ông John đang ngồi đọc sách. Ông vội vàng đứng dậy . Nàng ngập ngừng đưa tay ra.

— Tạm biệt ông John, và nhờ ông chuyển hộ tôi lời xin lỗi tới bà nhà, vì cha tôi đã đến nên tôi không thể gặp để chào bà ấy .

— Điều đó không thành vấn đề . Chúc cô mọi sự tốt lành, cô Newburray. Cầu Chúa phù hộ cho cô, cô bé .

Ông John nói, và đặt đôi môi cuồng nhiệt lên bàn tay di găng của nàng . Nàng là tuổi trẻ đã mất của ông, là sắc đẹp thanh khiết, là giấc mơ của ông về 1 người đàn bà lý tưởng . Nàng nhẹ nhàng bỏ đi và ông nhìn theo nàng, thở dài .

Nàng thấy Paul đứng ở mũi tàu đang hướng cặp mắt thèm khát về phía mình, nhưng nàng quay đi.

Trong khi theo Nell bước xuống cầu tàu Kate chợt nghĩ trước đây nàng chưa từng gặp một con người nào khiến nàng không muốn gặp lại . Vậy mà bây giờ nàng lại cảm thấy như vậy với mỗi nhân vật mà nàng đã biết trên tàu Berumudia. Thật là một điều đáng buồn . Nhưng nàng việc gì phải bận tâm với những ý nghĩ ấy nhỉ ? không phải nàng đang còn trẻ và đang lao vào vòng tay người cha kính yêu của nàng đây sao ?

Nàng nhảy vào lòng cha, và ở đó , nàng tìm thấy thế giới vững chắc của mình .

— Cha, cha ơi, - nàng khóc lên sung sướng và ngả người ra để ngấm ông, - nhưng, ôi cha, cha gầy đi nhiều quá . - Nàng nói giọng âu lo .

— Rất tuyệt là con nhận ra , đúng là điều một người mong đợi khi ông ta tự hành hạ mình bằng cách luyện tập và ăn kiêng - Ông mỉm cười và Kate lại rúc vào vòng tay cha, bám chặt lấy ông như chẳng bao giờ muốn rời ra nữa . Bà Premble lẳng lặng nhìn 2 cha con, một ý nghĩ thoáng qua làm đôi lông mày cau lại .

Ông Horace nhẹ nhàng đẩy nàng Kate ra, nhưng vẫn giữ 1 tay quàng qua vai con gái . Ông chìa tay kia về phía bà Premble và thân mật nói :

— Cô Ellen, bây giờ tôi mới yên tâm khi nhìn thấy cô khoẻ khoắn thế này . Tôi hy vọng là cuộc hành trình không đến nỗi làm cô khổ sở như lần trước .

Bà nghiêng mình chào nhanh và cố nở nụ cười, vì quả thật, không dễ gì mà quên được những điều bà biết về ông ta. Ông ta quyến rũ như thế, cho nên đã làm mẹ của Kate xiêu lòng .

— Cảm ơn ông Horace , tôi chỉ bị say sóng 1 chút thôi, nhưng tôi khoẻ rồi .

— Thế thì tốt, chúng ta đi thôi, đi về thôi. - Ông nói và đỡ hai người vào xe. Ông ngồi lên vừa ho sù sụ từng cơn dài làm mất Kate tối sầm đi.

— Cha, cha ốm hả cha ? - Nàng ứa nước mắt khi thấy ông cố ghìem cơn ho.

— Ô....Ồm .....cha ấy à ? không khi nào .- Ông nhướn miệng cười và bẹo đôi má hồng của nàng . - Con gái của cha, bây giờ cha có sự bất ngờ dành cho con đây. Di Sarah của con mời con đến London. Di đang ở đó, hình như bây giờ di con đang đi Oatlands, nhưng mai di ấy sẽ về London và cha sẽ gửi con và cô Nell đến với di .

— Cha thì sao hả cha ? - Kate hỏi, mất hết cả tinh thần .

— Trời ơi, có buồn cười không chứ ! đây là chuyến đi mua sắm . Chỉ dành cho đàn bà thôi ! Sarah đã khuyên cha là con cần có nhiều và thật nhiều trang phục để bước vào xã hội mới và đề nghị cha chi tiền cho toàn bộ tủ quần áo này đây .

— Nhưng cha ơi, con không muốn đi nếu không có cha, - Kate năn nỉ .

— Vớ vẩn . Cha thì biết làm gì giữa những đồ phục sức diêm dúa của các bà các cô, vả lại cha còn một số việc ở trang trại cần phải hoàn thành trước khi cha con mình rời đi London vào cuối tháng này .

— Chúng ta sẽ đi cùng nhau chứ cha ?

— Hẳn rồi , để cha đưa con tới dự các buổi khiêu vũ chứ, - Ông toét miệng cười .

— Cô nghe thấy không cô Nell ? Nghe hấp dẫn quá nhỉ ? - Kate quay sang hỏi bà gia sư đang ngồi im lặng, và bà mỉm cười tán đồng.

Cha nàng cười lớn .

— Trời ơi, Kate ! con đã trở thành 1 cô gái, vậy mà con cư xử cứ như trẻ con. Các cô tiểu thư nước Anh không được nhảy lên như vậy . Họ rất e lệ kín đáo và tao nhã.

— Con cũng tao nhã đấy chứ , vì khi nhảy lên, con không bao giờ bị ngã . Điều đó không làm cho con duyên dáng hay sao? Mà duyên dáng là tao nhã chứ còn gì nữa

— Lý lẽ của con đúng là lý lẽ của 1 người đàn bà ! - cha nàng đáp. - Thay vào cô bé con của tôi bây giờ là 1 người đàn bà. Thật là kỳ diệu, phải không cô Ellen?

Ông vui vẻ hỏi ....

— Cô ấy đầy hứa hẹn, thưa ông, - bà Ellen nói trầm lặng .

— Đúng đấy . Nó có sắc đẹp của mẹ, nhưng nó đầy sức sống chứ không như mẹ nó . Bà ấy là 1 thứ ngà mềm mại, Kate thuộc màu sắc táo bạo hơn nhiều . - Rồi ông im lặng và ngồi ngả ra cho đến khi nghe Ellen thốt lên.

— Ôi, Kate, chúng ta đến Rừng Mới rồi này !

Ông lại ngồi thẳng dậy . Ông yêu quý Rừng Mới . Trang trại của ông nằm trên đất này từ đời cha sang đời con đã hơn 1 thế kỷ . Ông là người cuối cùng . Sau khi vợ ông sinh con gái và mất đi, lẽ ra ông phải tục huyền để sinh một người con trai thừa kế . Ông thờ dãi, bởi vì mặc dù lãnh địa sẽ thuộc về Kate, nhưng trong tương lai nàng sẽ mang họ khác .

Con đường bằng phẳng, nhiều cát và uốn lượn giữa rừng cây rậm rạp . Thật như 1 giấc mơ. Kate cảm thấy tự do, tự do như khi nàng ở Bermuda. Nhưng Bermuda chưa bao giờ gây cho nàng sự hào hứng như thế này . Chợt nàng reo lên hân hoan : “Nhìn kia !” Cha nàng mỉm cười , bởi những đàn ngựa hoang ở Rừng Mới là cảnh quá quen thuộc với ông rồi. Kate dán mắt qua cửa xe. Trông chúng hoang dã , tự do và đẹp không tả. Một con liều lĩnh thơ thẩn lại gần chiếc xe và nghênh đầu lên nhìn nàng. Kate thầm thì với cha đầy sung sướng.

— Cha, con muốn dừng lại để cho nó ăn.

Ông cau mặt

— Con không được làm thế . Con cần nhớ rằng chúng là thú hoang và chúng biết cắn đấy !

— Nhưng, cha ơi...

— Con bận tâm làm gì . Chúng chẳng thiếu thức ăn đâu. Năm nay chúng ta được mùa hạt dẻ . Hạt dẻ rụng từng đám, và chúng ta chưa kịp đi thu lượm thì bọn ngựa ngổ ngẩn này đã xơi sạch rồi . Mất nhiều lắm .

— Ồ , - Kate thốt lên, rồi dỗi mắt tìm 1 chu ngựa hoang khác . Nàng cứ mãi miết nhìn qua ô cửa sổ cho đến khi người cha kéo nàng ra khỏi cơn mơ mộng .

— Kate, các gia nhân sẽ tập trung lại để đón chào con, và trong khi con chẳng còn nhớ ai trong số họ thì phần lớn họ lại nhớ con rất rõ đấy , bởi vì con đã lớn lên dưới mắt họ trong 7 năm liền . Cha thiết nghĩ không cần phải dặn con cư xử với họ thế nào nữa.

— Tất nhiên là không cha ạ, - Kate nói, cầm vành lên. - Con không còn bé nữa, mà con cũng có phải là đứa ngu ngốc đâu.

Ông phá lên cười.

— Tất nhiên là con không ngu ngốc . Cho cha xin lỗi nhé .

Nàng cũng cười lại

— Con chấp nhận .

— Hình như cha chưa viết cho con về người khách của nhà ta. Cách đây mấy năm cha gặp 1 cậu trai trẻ ở London và đã đào tạo cậu ta thành thư ký. Cậu ta rất có nghị lực. Cha nghĩ là con sẽ quý cậu ta. Tên cậu ta là Peregrine Banyon.

Bà Premble nhìn ông Horace chăm chăm với vẻ nghi hoặc, ánh mắt của bà làm ông lúng túng . Mặt ông đỏ rần lên kèm theo 1 tròng ho. Kate rời mắt khỏi những bãi hoang và quay lại nhìn cha. Ông gầy quá, sắc da không tốt , và những cơn ho của ông nàng không thích chút nào .

Rồi trang trại Lyndhurst hiện ra ! Người cha chỉ nó cho nàng, ánh mắt ông ánh lên tự hào như giọng nói của ông. Nó nằm ở cuối con đường, ngăn cách với họ bởi một chiếc cầu gỗ nhỏ bắc qua một dòng suối cạn . Sườn ngôi nhà quay ra đường, mặt tiền hướng về phía khu rừng . Toà nhà kiến trúc kiểu gô tích, có vườn bao bọc xung quanh, những thảm cỏ được cắt xén cẩn thận trải rộng tới tận rìa đường. Đó là mái nhà của nàng, và nó thật là đẹp.

Sau đó, rất lâu sau đó , Kate nằm ngả người trên gối . Màn đêm đã buông xuống , nàng đã về nhà và mọi việc đều tốt đẹp ... mà có phải vậy không nhỉ ? Cha nàng ốm . Ông bảo không, nhưng những cơn ho của ông làm nàng lo lắng . Nàng đã hỏi ông Banyon xem đóc tờ có thường đến thăm bệnh cho cha nàng không, và anh ta nói rằng ông Horace không quan tâm đến chuyện đó và rất ít khi gọi thầy thuốc.

Nàng nghĩ tới Perry Banyon và nhớ lại cảm xúc của nàng khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ta . Nàng choáng voáng trong sự ngưỡng mộ thâm lặng . Anh ta cao, mảnh dẻ , ăn mặc đúng mốt và quá đẹp trai. Mái tóc quăn vàng óng mềm mại như cái đầu của 1 tiểu thiên sứ, nhưng khuôn mặt thì chẳng giống chút nào . Gò má cao đẹp, sống mũi thẳng, cái cằm hơi tròn, đôi môi mỏng và đôi mắt xanh lơ dưới đôi lông mày vàng sậm . Mọi cử chỉ điệu bộ của anh ta đều tỉ mỉ và vẻ quyến rũ lồ lộ của anh ta đủ làm nàng quên cả bên lên . Trên tàu Bermudian, nàng đã học được rằng phải cảnh giác với những người lạ . Họ không bao giờ cũng đúng như ta tưởng . Ấy vậy mà, đến cuối buổi tối , nàng nghĩ rằng mình có lẽ đã thật sự thích Perry Banyon!

11. Chương 11

Branwell Mannering, bá tước thứ năm dòng họ Mannering nằm tựa đầu lên cánh tay, đắm chiêu nhìn đỉnh màn màu hồng trên chiếc giường lộng lẫy của tiểu thư Claire.

Người đàn bà bên cạnh chàng thở dài như muốn kéo sự chú ý của chàng trở lại mình. Thấy chàng vẫn lạnh nhạt với thủ pháp tinh vi ấy , ả quay ra vuốt ve đám lông sẫm loan xoắn trên vầng ngực trần của chàng .

— Bran, anh yêu , sao thế anh ? Anh nghĩ ngợi gì vậy ? Em chẳng ra gì sao?

Ả thừa biết là mình ra gì lắm chứ , nhưng ả cứ muốn chàng phải nói ra điều này.

Chàng đưa cặp mắt xanh ngăm nhìn khuôn mặt kiêu diễm, rồi chiếu thẳng vào đôi mắt nâu sáng của ả.

— Sao lại “chẳng ra gì” được sau một cuộc thể hiện như thế? Em bao giờ cũng rất tuyệt.

Đó chính là vấn đề. Chàng luôn có cảm giác cô ả đang đóng trò!

Ả lướt đôi vú trẻ trung, rắn chắc lên thân thể chàng và vát một chân qua người chàng. Ả cảm thấy con vật đàn ông của chàng cứng lên dưới đùi mình và lấy làm thích chí, hài lòng bởi quyền lực của ả. Chàng vòng một tay qua người ả, tay kia ấn lên mông, ép sát ả vào mình.

— Yêu em lần nữa đi, Bran, - ả thì thầm. - Mối chàng áp lên môi ả và lưỡi chàng cũng đang tìm đường đi của nó như cái vật căng cứng giữa háng chàng. Chẳng cần rào đón, cũng chẳng cần vuốt ve mới được sự ưng thuận. Branwell Mannering không phải mất chút hơi sức nào cho những trò mở màn đó. Chàng đã lênh

đên ngoài khơi sáu tuần lễ, thiếu hẳn khoản này. Trở về London, chàng thấy bức thư của Claire đã đợi sẵn trên bàn và không để phí thời gian, Branwell Mannering lao ngay đến nơi hẹn hò.

Chàng dấn sâu vào người đàn bà đang rên rỉ bám chặt lấy chàng, cuồng dại chiếm đoạt và nhận thấy ả đã lên tới đỉnh điểm. ả quần quai trong vòng tay chàng, tuy vẫn cố bám theo mục đích của mình: ả muốn một đứa con của Bran. Suốt sáu tháng qua, ả đã tìm mọi cách bẫy chàng vào tròng hôn nhân. ả đã hăm mốt và chàng là tay khá nhất trong đám đàn ông cầu hôn ả, ngoại trừ một điều là thực tế chàng chẳng hề nằm trong đám này! ả mất trinh từ năm mười sáu tuổi, bởi một gã coi ngựa, nhưng ả quyết không để con tìm len vào những toan tính trong đầu. ả muốn nhiều hơn nữa. ả tiếp tục tích lũy mưu mô và nghệ thuật làm tình, duy nhất có một lần, năm mười chín tuổi, ả bị mang bầu, điều khiến ả lấy làm lạ. Hồi đó ả sống với một bà cô và bà này, không cần tra hỏi lời thôi đã hướng dẫn cho ả cách vứt bỏ cái gánh nặng ấy. Cha ả chẳng bao giờ biết được!

Branwell Mannering là một món hôn nhân đáng giá, và ả muốn đoạt cho kỳ được. Nếu ả có thể làm mình có mang, có mang đứa con của chàng, ả sẽ buộc được chàng! Lôi Branwell vào giường thì chẳng có gì khó. Nhưng lấy được hạt giống của chàng mới là điều không dễ dàng gì! Trước đó, ả chưa từng phải đương đầu với một người đàn ông như chàng. ả vẫn tin rằng mình biết mọi thứ trò chăn gối, cho đến khi gặp chàng! Chàng là người đàn ông kỳ quặc nhất. Hồi đầu ả cứ sững sờ cả người khi khám phá ra ý nghĩa sự “rút quân” vội vã của chàng. Họ làm tình với nhau, ả đã đạt tới cực điểm và chàng cũng gần tới thì chàng lại thỉnh linh rút ra khỏi ả. ả cau có hỏi chàng định làm cái quái gì đấy, thì chàng cười:

— Thôi đi, Claire, đừng có mà nói rằng em chưa bao giờ tham dự cái trò này. Anh phải tránh cho em khỏi có con chứ sao.

Cho đến đêm nay, ả vẫn không cách gì làm cho chàng thay đổi biện pháp đó. Chàng thật là một người đáng của - ôi, lạ Chúa, ả nghĩ thầm, chàng hơn bất cứ người đàn ông nào mà ả đã từng có và ả muốn chàng, muốn tước hiệu và tiền bạc của chàng! ả cảm thấy chàng đang lên dần tới đỉnh, cảm thấy chàng bắt đầu dứt ra và ả cố níu chàng lại bằng cách quặp hai chân quanh chàng và giữ rịt lấy chàng. Nhưng, mặc mọi cố gắng của ả, chỉ trong một tích tắc, chàng đã rời ra. ả kêu lên bực tức rồi lăn người ra xa chàng.

— Em ghét anh làm cái trò đó! - ả vùng vằng.

Chàng cười dần hoà.

— Thế em thích dạo khắp London với cái bụng phình tướng lên à? Anh có thể khẳng định với em, Claire, là em chẳng hề khoái sự thay đổi đó đâu.

— Từ trước tới giờ em vẫn cố tránh để không lâm vào tình trạng đó. Với lại, anh yêu ơi, em có cách rũ khỏi cái thai nếu em muốn chứ!

Chàng bỗng cau mặt, ngồi bật dậy và nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt.

— Claire, chúng ta chẳng chung nhau điều gì ngoài chiếc giường này. Cô không có một chút khái niệm nào về con người tôi! Tôi không hề có ý định để cho một đứa con nào của tôi hình thành trong bụng cô - sao cô lại có thể làm như vậy? - rũ khỏi. Và, vì không muốn thế, tôi nghĩ tôi sẽ tiếp tục chơi theo kiểu của mình.

ả ngồi dậy và ngả người vào lưng chàng, nhưng chàng vẫn đang cơn giận. Chàng gạt ả ra và với lấy chiếc quần.

— Bran, đừng đi anh! Em sẽ không phá đứa con nào của anh đâu, Bran...

Chàng quay lại nhìn ả.

— Tôi đã nói rõ ràng ngay từ đầu, trước cả khi biết tôi không phải là người tình đầu tiên của cô, rằng không bàn tới chuyện hôn nhân. Chúng ta không yêu nhau, Claire.

— Chúng ta chẳng vừa yêu nhau hết mực đấy là gì, Branwell! - Người đàn bà hờn giận nói và hất mái tóc mây mật ong ra sau. ả quỳ gối trên giường, nhìn chàng tức tối. Đôi núm vú sẫm màu chìa ra trên hau bầu ngực trắng lóa, khiêu khích, mời gọi chàng quay trở lại. Chàng lướt mắt nhìn ả và chẳng cảm thấy gì ngoài sự chán ghét.

– Cô đã diễn một màn xuất sắc đấy, nhưng nó đã đến hồi kết thúc. - Chàng quay ra mặc chiếc áo sơ mi trắng vải lanh.

– Bran, anh đừng bỏ đi như thế. Hãy quên đi những điều em vừa nói, - người đàn bà năn nỉ, hiểu rằng mình đã đi quá xa. - Á trườn ra khỏi giường và lao đến ôm ngang thắt lưng chàng. - Em xin anh, anh yêu, đừng cắt đứt tất cả. Đừng làm thế, anh.

Không buồn động đến ả, chàng toét miệng cười.

– Claire, lẽ nào đã đến lúc em thấy mình chỉ nên quan hệ với một người đàn ông? Em tấn công người ta rồi bỏ, nhằm mục đích gì? Rồi cũng đến lúc phải chia tay, em biết thế mà. Vậy tại sao lại không để câu chuyện tự đi đến kết cục của nó? Co kéo nhau mà làm gì.

– Anh là thằng con hoang! - Á rít lên.

– Vậy thì lẽ ra em đừng tìm cách để được mang tên anh chứ - Chàng khoác áo choàng lên người và bắt đầu cài khuy.

– Đồ đê tiện! - Á gào tiếp.

– A, đó chính là điều anh vẫn cố gắng truyền cho em đấy.

Một chiếc gối lao vù tới mặt chàng. Chàng né người tránh và cười phá lên.

– Xi, Claire. Em định chinh phục trái tim anh bằng cách phang vào đầu anh ư? Một người đàn bà táo tợn! Á lại chạy đến với chàng, trần truồng, run rẩy.

– Bran, anh yêu, anh có quan tâm tới em không, dù chỉ một chút thôi?

– Cũng bằng như em quan tâm tới tôi, cưng ạ. - Chàng đáp, vẫn với nụ cười mỉm.

– Vậy, em còn được gặp lại anh chứ?

– Nếu em biết cách cư xử, - chàng nói nhẹ nhàng.

Ả vòng tay ôm chàng và vít cổ chàng xuống, nhưng ả vừa mới chạm lướt lên môi chàng thì đã bị nhấc bổng lên mang lại giường và bị quăng phịch xuống đệm. Á hằm hằm nhìn chàng bỏ đi và hét với theo:

– Quân đểu cáng!

Chàng nhún vai rồi nhẹ nhàng chạy xuống cầu thang. Người quản gia với bộ mặt tỉnh khô bước đến. Branwell nhìn gã, tự hỏi không biết Claire phải gửi cho gã bao nhiêu để giữ cho cuộc đàn dúi của họ ở ngoài tai cha ả. Gã quản gia trao trả mũ, găng và can cho chàng, được nhận lại một món tiền thưởng hậu hĩnh trước khi mở cửa toà nhà sang trọng của tử tước Kathborne cho chàng tra ngoài. Bầu không khí giá lạnh ập vào chàng, nhưng chàng lại có vẻ khoan khoái. Chàng đi qua quảng trường Berkeley và thông thả bách bộ về nhà. Tiểu thư Claire và cuộc tình lén lút của họ đã đi quá đà! Chàng phải bớt gặp gỡ với người đàn bà gớm ghê này. Á ta, mặc dù không còn trinh, lại là ái nữ của một tử tước hùng mạnh. Á đã khéo giấu cha và nhiều người những hành vi đồi bại của mình. Ngài tử tước mà đánh hơi được cuộc tình của họ thì chàng sẽ tha hồ mà trả giá.

Chàng ngoặt vào góc phố rồi dừng lại trước nhà mình, số 38 đường Mount. Đó là một toà nhà ba tầng cổ kính, nơi cư ngụ của nhiều thế hệ trong gia tộc. Chàng bước vào gian sảnh sáng trưng. Người quản gia đã đi nghỉ, ông ta được dặn trước là không cần phải đợi.

Chàng vứt chiếc áo choàng lên lưng ghế, quăng mũ và găng lên chiếc bàn gỗ hình bầu dục đặt chính giữa gian sảnh lát đá hoa và cắm chiếc can vào chậu cây cảnh bên cửa.

Thở dài ngao ngán, chàng bước ngang qua gian sảnh, vào thư phòng, vì chàng đâu đã muốn đi nằm. Lửa trong lò sưởi vẫn còn cháy leo lét. Chàng bật đèn bàn và ngồi xuống, rót cho mình một ly rượu brandi. Chàng nhấp từng hớp và cảm thấy thứ chất lỏng ấm áp làm cơ thể chàng sáng khoái hẳn.

Rồi chàng lướt nhìn mặt bàn và nhướn mày ngạc nhiên. Nếu chàng không nhầm thì bức thư của bà cô chàng đang nằm ở đó, mà nó ở đâu ra thế nhỉ? Hồi chiều chàng đâu có thấy! Chàng với tay định lấy bức thư, nhưng sức nhớ ra bây giờ không phải lúc ngồi mỳ mò giải nghĩa lối viết thư cầu kỳ của cô Sarah.

Chàng quay đi. Cảm thấy cần được thư giãn, chàng tới ngồi trên chiếc trường kỷ, trầm ngâm hồi lâu bên ngọn lửa. Cuối cùng, chàng lại đứng dậy và trở lại bàn, cầm phong thư lên. Cô Sarah có một quyền lực đặc biệt đối với trái tim chàng. Bà là vợ của ông cậu ruột chàng. Mẹ chàng mất đã lâu, và trong khi ông cậu không bao giờ tỏ ra quan tâm săn sóc chàng suốt thời thơ ấu, thì cô Sarah lại ngược hẳn. Chàng yêu kính bà. Tuy nhiên, bà có cái thói luôn luôn lôi kéo chàng vào những chuyện mà chàng chỉ muốn tránh xa.

Về cam chịu, chàng mở bức thư. “Thôi được, cô Sarah... cô dồn cháu vào đâu mà chẳng được!”

Bức thư viết:

”Bran yêu quý.

Đứa cháu trai tốt nhất của cô - thật đấy, tất cả những thằng cháu khác của cô, như anh đã biết, đều không thể chịu nổi, ngoại trừ thằng Mathew yêu quý, à nhân thế, nó kể với cô là nó hoàn toàn mãn nguyện theo học ở Cambridge, mặc dù thực ra ban đầu nó muốn vào trường Oxford cơ. Nhưng điều đó đâu có quan trọng, phải không, vì anh cũng từng tu nghiệp ở Cambridge và em trai anh, cô thiết nghĩ, cũng nên theo con đường đó thôi. Nhưng cô lại đi lạc đề mất rồi. Cô đã trở về London, mặc dù cô dám chắc rằng anh chẳng hề biết cô rời đi lúc nào vì anh đã xao lãng việc thăm hỏi cô trước chuyến đi biển của anh, và anh cũng không cần phải xin lỗi cô vì đằng nào cô cũng không chấp nhận được những lý do mà anh đưa ra đâu! Tuy nhiên, cô đã trở lại, và cùng với... cô cháu gái cưng duy nhất của cô! Chắc cô đã từng kể đôi điều về nó với anh rồi nhỉ, cô không nhớ nữa. Sáng mai anh hãy ghé thăm hai dì cháu tôi, đúng chín giờ, vì anh phải biết rằng cô có ý định sau đó dẫn nó đi mua sắm. Bởi anh sẽ là người hộ tống hai dì cháu đến Vaushall (đừng có mà từ chối, Bran) nên cô rất muốn hai đứa làm quen với nhau trước khi chúng ta ra mắt mọi người. Con bé sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi có một người quen trong xã hội mới.

Cô Sarah thân yêu và thương mến của anh. ”

Chàng đọc đi đọc lại bức thư rồi bật chữ thề, làm một hơi cạn ly rượu và thả người rơi phịch xuống chiếc ghế tựa. Chàng nghĩ về bà cô và những lời yêu cầu của bà. Cổ họng chàng bật ra một tiếng cười trầm đục. Chàng quyết định phải cất mình dậy mà đi vào giường nếu muốn sáng mai thức dậy đúng cái giờ mà bà cô Sarah đã ra lệnh.

12. Chương 12

Kate trông thật xinh đẹp! Suối tóc đen dày đổ xuống tận eo, khề đùng đưa mỗi khi nàng cử động. Chiếc váy dài óng ả, mỏng manh buông thẳng tới đôi cổ chân thanh tú, những ngón chân xinh xinh kiểng trên chiếc ghế lênh khênh trong thư viện.

Bá tước Mannering, bảnh bao trong chiếc áo đuôi tôm xanh lục, không đợi báo trước, tiến thẳng vào thư viện tìm bà cô Sarah. Chàng đẩy cánh cửa to rộng, nhưng chẳng thấy bà cô đâu, thay vào đó là một hình mẫu cực kỳ quyến rũ đang trưng ra ở một tư thế hết sức ngoạn mục trên bệ cao.

Bá tước Mannering dừng ngay lại, khoanh tay, tựa đôi vai rộng vào cánh cửa và bắt đầu ngắm đánh giá vị khách quý của bà cô. Kate vẫn đang cố với tập thơ của Tom Moore, và thế là chàng trai quý tộc được thả sức ngắm nghía bao vẻ kiều diễm của nàng. Con mắt chàng rà xét từ sống mũi hơi hếch đến đôi môi đầy đặn tươi tắn. Theo những đường nét trông nghiêng lộ liễu qua làn váy mỏng ánh mắt chàng háo hức lướt xuống bờ vai duyên dáng, thắm khen ngời bộ ngực tròn căng, vòng eo thanh mảnh. Kinh nghiệm mách bảo chàng hãy nhìn thấp hơn xuống dưới. Một luồng run rẩy xuyên khắp người khi chàng ngắm những đường cong mê hoặc của nàng. Cặp đùi nàng bày ra trọn vẹn trước đôi mắt xanh của chàng bởi tư thế nàng đứng và những cử động liên tục với lên cao. Điều này làm chàng rơi vào một trạng thái thật bất tiện, bởi chiếc quần ống bó làm cái củ nọ đang nổi cộm lên giữa hai đùi chàng cứ hằn lên lộ lộ!

Hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của chàng, Kate bực bội kêu lên:

— Quý bắt cái cửa khỉ này đi, sao lại có người làm giá sách cao thế không biết? Đúng là dở hơi, lại còn đem đặt Tom Moore lên tít tận trên nữa chứ. Sao thế nhỉ?

Một nụ cười từ từ nở ra trên vành môi gợi cảm của Branwell Mannerring, và chàng khoan thai bước lại chỗ nàng.

— Tôi hoàn toàn đồng ý với cô. Nhưng ông cậu tôi lại không hâm mộ Tom Moore lắm, ông gọi anh ta là nhà thơ khiêu dâm, nếu tôi nhớ chính xác.

Kate quay ngoắt lại, và hành động thiếu thận trọng ấy làm nàng mất thăng bằng. Hốt hoảng nàng với tay cố bám vào giá sách gần nhất. Nhưng than ôi, chẳng ích gì! Nàng chỉ kịp thét lên một tiếng trước khi ngã nhào xuống, kéo theo một lô sách đổ lổn nhổn.

Không ngờ những lời vớ vẩn của mình lại gây ra hậu quả như vậy, chàng Bá tước vội lao tới ứng cứu với hai tay dang rộng, vừa kịp đỡ được nàng. Tuy nhiên, người đẹp rơi xuống với một sức mạnh bất ngờ, làm cả hai cùng ngã lăn ra sàn. May sao, lớp thảm đã đỡ bớt cho họ phần nào sự va đập vào sàn gỗ cứng. Nhìn kỹ ra thì cô gái có vẻ ở vị trí thuận lợi hơn, gần như toàn thân nằm đè lên người đàn ông. Và vẫn ở nguyên tư thế ấy, nàng nhìn trân trân vào đôi mắt xanh của chàng. Bỗng nhiên, nàng bật lên một chuỗi cười giòn tan. Tự dưng, chàng cảm thấy bực bội, lúng túng, khó xử. Mặc dù âm thanh trong trẻo phát ra từ khoé môi quyến rũ của nàng khiến lòng chàng rộn rã, chàng vẫn đẩy nàng ra để thoát khỏi tình trạng bất tiện của mình.

Động tác của chàng không được nhẹ nhàng lắm khiến nàng ngã lăn ra. Nàng rên lên, đau điếng. Chống một tay đằng sau, nàng nhóm dậy và nhìn chàng giận dữ, đôi mắt xám tối sẫm.

— Khiếp...ông thô bạo quá đấy! Bộ ông nghĩ làm tôi ngã từ trên ghế xuống còn chưa đủ hả hê cho một buổi sáng ư? Chắc ông cảm thấy ông phải hoàn thành chiến tích bằng cách đẩy tôi ngã hẳn ra hả?

Chàng phá lên cười tự nhiên, không chút bối rối.

— Tôi làm cô ngã ư? Đừng có đổ lỗi cho người khác vì sự vụng về của mình- chàng vừa nói vừa phủi chiếc quần màu da bò.

— Người đâu mà thô lỗ!- Kate lầm bầm. Chàng cười và chìa tay ra. Nàng bám vào tay chàng và chỉ một giây sau đã thấy mình nằm gọn trong vòng ôm mạnh mẽ của chàng. Ánh mắt xanh xoắn lấy đôi mắt xám, và môi chàng kề lấy môi nàng. Bất ngờ, nhưng đồng thời cũng nhận rõ sức hấp dẫn của chàng, nàng cuống cuống đẩy tay vào bộ ngực vững chãi kia.

— Buông tôi ra, đồ cục súc!

— Miệng lưỡi cô em thật chanh chua, nhưng tôi sẽ làm cho môi cô trở nên ngọt ngào- chàng nói và hôn nàng, tách hai làn môi nàng ra và rót vào miệng nàng sự dịu ngọt đúng như lời hứa khiến nàng quay cuồng, mất tự chủ trong giây lát. Cơ thể vùng vẫy kháng cự của nàng làm chàng bị kích thích dữ dội, nhưng chàng cũng kịp tự nhắc mình nàng là ai và họ đang ở đâu. Lập tức, chàng buông nàng ra và nhận ngay một cái tát từ bàn tay nhỏ nhắn.

Chàng bật cười vui vẻ và khẽ nghiêng mình trước nàng, mái tóc quăn đen xòa xuống trán và đôi mắt xanh biếc lấp lánh. Điều bộ ấy đã thức tỉnh trí nhớ của nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kiêu ngạo của chàng, rồi bước lùi lại, thốt lên.

— Chính là ông!

Chàng nhướn mày, nhún vai.

— Hy vọng là như vậy, thưa người đẹp. Tôi thật chẳng muốn sống đến bây giờ mới phát hiện ra mình không phải là mình!

— Quân kẻ cướp, ôi lạy Chúa, hoá ra ông chỉ là một tên trần lệt thô bỉ khoác lác.

Bá tước nhìn nàng với vẻ thích thú. Lúc đầu, khi tự cho phép mình đánh giá thân hình người đẹp, chàng đã khoả chí với dự định làm một cuộc tán tỉnh nhẹ nhàng trong tương lai. Phản ứng của nàng không phải

là hoàn toàn bất ngờ . Một cái tát còn là nhẹ . Nhưng xem ra những lời lăng mạ của nàng có vẻ nặng nề . Kẻ cướp? Chàng bối rối nghĩ thầm. Một sự mở đầu tồi tệ, chắc chàng phải từ bỏ hy vọng ban đầu mất thôi:

— Này cô bé, tôi không hề mong đợi sự cứu giúp kịp thời của mình lại được trả ơn theo cách đó đâu . Kẻ cướp, thật thế chẳng, thưa cô?

— Cứu giúp ư? Thưa ông, ông đã làm tôi ngã, lại còn xô đẩy tôi một cách thô bạo! Rồi, rồi còn buông những lời xúc phạm đến cá nhân tôi . Nhưng thôi, tôi sẽ không phí thời gian để tranh cãi với ông đâu . Không thưa ông, chỉ riêng ý nghĩ phải đứng đây, trong cùng một phòng với ông đã đủ làm tôi ghê tởm rồi!

— Thật chứ?- Bá tước nói, sự kiên nhẫn của chàng đã tới giới hạn và cái tôi của chàng co lại thủ thế- Tôi có thể biết tại sao không?

— Dĩ nhiên, mặc dù tôi thấy sự kém hiểu biết của ông cũng nhiều như tính thô lỗ của ông! Thưa ông, ông chỉ là một tên hải tặc! Ông kiếm sống bằng cách cướp bóc những tàu buôn không có gì tự vệ!- Kate cất cao giọng.

— Hải tặc? Khoan đã! Bá tước bật thốt lên, mắt chàng loá sáng- Quý thần ơi! Cô chính là cô gái ...trên boong tàu Bermudian- Chàng nhao người tới và đưa tay vuốt một lọn tóc dài đen óng của nàng chột xổ ra .

— Tôi thật sung sướng khi thấy cô còn nhớ ra tôi .

Bá tước dịu dàng nói, ánh mắt chàng lướt nhẹ lên môi nàng theo một cách khiến máu nàng chạy râm ran trong huyết quản. Mặc lòng căm ghét, mặc thái độ suồng sã, nghề nghiệp, vẻ kiêu ngạo của chàng, nàng vẫn thấy nụ cười kia làm nàng xao xuyến một cách kỳ lạ .

— Làm sao mà tôi không nhớ được, thưa ông! Người anh hùng vênh vang kéo theo sau một chiếc tàu buôn cõn con tội nghiệp!- Kate lên giọng mỉa mai .

Quai hàm chàng bạnh ra và nàng biết chàng đang nổi giận. Vẻ vui thích của chàng biến mất, chỉ còn lại cặp mắt xanh biếc lạnh lùng.

— Cô đã đưa ra một kết luận thật hay ho về những người đàn ông Anh! Cô rút nó ra từ thực tế đấy à?

— Tôi rút nó ra từ những gì chính mắt tôi nhìn thấy- nàng đáp trả gay gắt.

— Thế mắt cô, đôi mắt xinh đẹp kia, có bao giờ nhầm lẫn không?

— Nhầm thế nào được? Sự việc tự nó bày ra đấy!- nàng cau mặt đáp.

— Cô trẻ con lắm- giọng chàng dịu lại, tỏ vẻ khoan dung.

— A, hai cục cứng của cô! Thế là các cháu đã gặp nhau rồi đấy!- Một người đàn bà mắt sáng, vận bộ nhung đỏ sang trọng reo lên và đi tới đón Branwell Mannering với vòng tay người mẹ .

Trong hàng ngũ phái đẹp London, Sarah được coi là người có tầm vóc đáng nể nhất, và lúc này, bên cạnh người cháu trai cao lớn, bà trông cũng chẳng thua kém là bao . Kate đứng ngây người, mồm há ra . Bấy giờ nàng mới biết người mà nàng vừa buông lời xỉ vả lại chính là ông anh họ mà dì nàng nhắc tới hoài suốt mấy hôm trước!

Sarah lùi ra và cầm lấy bàn tay chàng Bá tước đặt lên bàn tay Kate, siết chặt lại và nở một nụ cười mãn nguyện.

— Ôi, các cháu yêu quý, các cháu không thể tưởng tượng được cô sung sướng thế nào đâu . Thế là căn nhà thênh thang, trống trải của cô lại rộn ràng tiếng trẻ . Cô lại có cả Branwell và Kate ở đây .

— Kate à?- Bá tước hỏi, mắt lấp lánh- Cái tên dễ thương làm sao!

— Sao vậy, Bran. Đừng có nói là anh chưa tự giới thiệu đấy nhé . Cái thằng hư đốn!

— Cô nói đúng đấy, cô Sarah, cháu thật bất nhâ .

Kate đỏ bừng mặt, không thốt nổi một lời .

Sarah giới thiệu tước vị của chàng, nhưng Kate vừa định nhún gối chào thì bà cười, ngăn lại .

— Thôi con, bỏ cái trò lễ nghi đi . Con cứ gọi anh là Branwell được rồi- Bà quay sang người cháu trai- Còn anh....

— Sẽ gọi tiểu thư Newburuy là em Kate . Cháu sẽ rất lấy làm sung sướng- Bá tước sốt sắng hưởng ứng, mắt chàng rạng lên một ánh cười ngằm lén. Kate không còn biết nhìn vào đâu nữa, và nàng nhẹ cả người khi bà dì kéo tay nàng, dẫn họ ra khỏi phòng, giọng đầy phấn chấn.

— Đi thôi, các con. Chúng ta sẽ ăn sáng cùng nhau, còn sau đó, Branwell, cô cho anh cáo lui, vì cô và Kate còn phải đi dạo một loạt các cửa hàng.

13. Chương 13

Công viên Vauxhall hết như trong tưởng tượng của Kate . Nàng đã từng đọc và nghe cha kể bao lần về nơi này . Và bây giờ nàng đang ở đây .

Mọi chuyện xảy ra như trong mơ . Bá tước đến đón hai dì cháu nàng trên một chiếc xe ngựa lộng lẫy . Chàng đã tỏ ra hết sức ân cần, với nụ cười rạng rỡ, những câu đùa dí dỏm, nhẹ nhàng, nhưng Kate vẫn cảnh giác, bởi ánh mắt giấu cợt mà chàng không hề có ý định giấu đi .

Dì Sarah vui tính, luôn miệng tán chuyện suốt dọc đường, chứ không như cô Nell tội Aghiep của nàng, lúc nào cũng nghiêm trang. Nàng hiểu tâm trạng của Nell. Bà hài lòng nhìn Kathleen bước vào xã hội, nhưng đồng thời lại sợ mất cô bé của bà . Nell đáng thương! Nàng phải lựa lời an ủi bà mới được, nhưng không thể vào lúc này . Lúc này Vauxhall đang trải ra trước mắt nàng .

Bá tước cho xe dừng lại và dặn người xà ích quay lại đón họ vào quãng nửa đêm, rồi dẫn hai người phụ nữ vào công viên. Vauxhall là một khu vườn mênh mông, được tô điểm bằng những con đường rải sỏi dẫn đến những lùm cây, hang động và những toà vọng lâu . Những hàng cây xanh rờn tạo thành bức tường ngăn cách giữa từng khu vực. Họ dạo bước thư thả, và Bá tước được dịp giới thiệu tỉ mỉ về từng bức tượng, từng công trình nghệ thuật nổi lên giữa những thảm cỏ xanh mướt. Chàng đã phô bày một lượng kiến thức sâu rộng đến độ Kate phải bần khoản. Chàng là loại người như thế nào? Cướp biển, học giả, hay kẻ phóng đảng?

Kate chưa bao giờ được thấy khung cảnh như thế này . Đèn thấp lung linh khắp trời, đủ các màu sắc và hình dạng khác nhau . Một số ngọn có hình mặt trăng, mặt trời, số khác lại lấp loá như những ngôi sao . Đàn ông, đàn bà, phục sức rực rỡ, lóng lánh, nói cười oang oang. Không khí tràn ngập tiếng chuyện trò, cười cợt, tiếng nhạc ồn ã .

— Buổi hoà nhạc sắp bắt đầu rồi đấy, chúng ta phải nhanh lên- Bá tước nói và liếc nhìn Kate .

Sarah chẳng buồn để ý đến lời chàng vì còn đang mãi vẫy tay với một đám các bà áo quần lộng lẫy . Bà quay sang bảo Branwell.

— Đi trước đi, các con, cả thế kỷ nay cô chưa gặp bà Cowper . Cô sẽ vào sau .

Bá tước thoáng cau mày . Chàng không thể đoán chắc động cơ của Sarah, nhưng chàng không thích đóng vai trò bảo mẫu với một cô bé con lúc nào cũng tỏ ra ác cảm với mình. Có vẻ như Sarah cứ muốn đẩy Kate cho chàng coi sóc, song với ý định gì thì chàng không rõ lắm. Điều này làm chàng phát bực, và Kate, một cô gái nhạy cảm, nhận thấy ngay bộ mặt sa sầm của chàng. Người đầu mà đáng ghét, nàng nghĩ, mọi cố gắng bày tỏ nhiệt tình của anh ta chỉ là vì bà cô . Nàng liền bứt lên trước chàng, khoe miệng cùng đôi mắt xám đánh lại .

Nhìn nàng lăm lũi đi trước, chiếc áo choàng nhưng che kín thân hình khô gợt, tự nhiên chàng cảm thấy một luồng run rẩy dội lên trong ngực, và thậm mắng mình ngu ngốc. Sẽ không bao giờ có một chút gì của nàng trên giường mây đầu, gã điên, vậy nên hãy thận trọng, chàng tự nhủ và sải bước đuổi theo nàng . Từ

người nàng toả ra sự tươi mát nồng nàn, hơi thở của mùa xuân, làm các giác quan của chàng bị kích thích dữ dội và khiến chàng lại càng bực bội hơn. Chàng lặng lẽ đi sóng đôi với nàng, chẳng nói một lời cho tới rạp hát. Chàng đưa nàng vào lô của họ và giúp nàng cởi áo choàng. Bên trong, nàng vận bộ váy màu xanh cánh chả mà đến bây giờ nàng mới thẹn thùng nhận thấy cổ áo trễ hơi thấp, khiến cho bầu ngực tròn trịa của nàng cứ trồi lên, vươn ra ngoài. Nàng cảm nhận rõ ánh mắt chàng lướt từ mái tóc vấn cao kiểu Hy Lạp, qua khuôn vai trần, rồi dừng lại nơi khe ngực của nàng.

Chàng nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, kéo bớt chiếc găng xuống và áp chặt môi lên cổ tay nàng. Tim nàng đập dồn dập. Nàng rút tay lại và ngước mắt lên, kịp bắt gặp nụ cười của chàng.

— Cô bé nhất gan- chàng nói dịu dàng.

— Tôi không nhất gan, mà là khó chịu!- nàng đáp trả, mắt long lên.

— Đây rồi!- Sarah xồng xộc đi vào, kéo theo một ông già ăn mặc sang trọng- Các con làm cô mất hút đấy- Bà vui vẻ reo lên rồi giới thiệu người đàn ông với Kate.

Ông ta nghiêng mình lịch sự chào nàng rồi quay sang Bá tước.

— Đây, chàng trai, ở Bộ Hải quân người ta chỉ bàn tán về anh thôi đấy! Anh đã mang về cho đức vua cả một kho của!

— Có gì đâu, ngài Francis- Bá tước mỉm cười nói.

— A, khiêm tốn hả? Đây, tôi được ủy nhiệm truyền đạt lại với anh...

— Suyt, ngồi xuống đi các vị, buổi hoà nhạc mở màn rồi kìa- Sarah nói.

Ông Francis nghiêng người lại gần Bá tước và hạ giọng.

— Nhớ đấy nhé! Đô đốc Nelson muốn gặp anh, ngài bảo có chuyện quan trọng.

Bá tước gạt đầu và ngồi ngả người ra ghế, tiếp tục ngắm nhìn cô em họ bên cạnh.

14. Chương 14

Kate ngồi thả người trong chiếc xe ngựa của cha nàng, thở dài mãn nguyện.

— Ôi, cô Nell, tuần vừa qua thật là tuyệt!

— Đúng vậy- bà Premble tán đồng, mắt lấp lánh một tia sáng kỳ lạ mà trước đây Kate chưa từng thấy.

Kate quan sát bà một thoáng rồi tiếp tục câu chuyện.

— Dì Sarah hay ghê cơ. Dì có giống mẹ con không, cô Nell?

— Ừm, cô cũng không biết thế nào, nhưng mẹ con nhỏ nhắn lắm. Một con thú bé bỏng dịu dàng. Con có nhiều nét giống mẹ đấy.

— Cha con bảo dì Sarah đồng bóng và phù phiếm, nhưng con lại thích dì như thế.

— Hẳn rồi. Bà ấy làm cho cuộc đời vui tươi. Giá mà con được sống với bà ấy.

— Cô Nell- Kate tỏ vẻ ngạc nhiên- Cô nói gì mà lạ thế? Cứ như cô không muốn con ở với cha ấy. Dù sao, con sung sướng được trở về trang trại Lyndhurst.

— Thế ư?- Ellen day lại- Vậy mà cô cứ Aghĩ con thích ở London bên anh chàng Bá tước nào ấy chứ.

— Ghét cô lắm, cô Nell! Bá tước Mannering là con người khó chịu nhất, và con có lý do hẳn hoi để không ưa anh ta. Cô đừng có mà trên con như thế!

Kate phản đối dữ dội một cách hơi thái quá và ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Nàng không thể kể với Nell được, cả cha nữa, cha nàng mà biết chuyện thì nàng sẽ bị cấm quan hệ với Bá tước, và vì một lý do nào đó, nàng không muốn vậy. Thôi nàng cứ giữ kín chuyện này trong lòng mình thôi!

Nàng đã qua một tuần lễ huy hoàng. Đó là điều nàng nên nghĩ tới. Những cơn lốc mua sắm. Những bộ váy xanh, đỏ, vàng, trắng. Những bộ đồ đi ngựa, trang phục buổi sáng, mũ, giày, lông thú, đồ trang sức chất đầy trên mui xe. Nàng mỉm cười, chắc là ngay cả người cha hào phóng của nàng cũng phải rúm người lại khi nàng chìa ra cho xem tập hoá đơn.

Nàng đã dự hai bữa tiệc “tại gia” với một nhóm người thân thích của dì Sarah. Kate thấy họ đều dí dỏm và cực kỳ vui nhộn. Chỉ có một người trong số đó luôn luôn đánh đổ tâm trí non nớt của nàng: Bá tước Mannering. Có một điều chắc chắn là chàng đã tỏ ra hết sức lịch thiệp và ân cần. Những cuộc viếng thăm buổi sáng của chàng, mặc dù bao giờ cũng ngắn ngủi, nhưng đều đặn. Chàng chuyện trò sôi nổi, nhưng đôi mắt lạnh lùng xa vắng. Có vẻ như chàng muốn ngầm thông báo với nàng rằng chàng cũng chẳng ưa gì nàng, như nàng ác cảm với chàng vậy thôi.

Điều này lẽ ra phải làm nàng hài lòng mới đúng. Vậy mà không! Ôi, trái tim đầy mâu thuẫn của đàn bà! Nàng lại rơi vào trạng thái bối rối ghê gớm. Nàng thấy Bá tước chẳng có gì mà ghét nàng. Lẽ ra chàng phải nhận thấy những phẩm chất nơi nàng và cố chiếm lấy một chút lòng quý trọng của nàng chứ! Nhưng chàng có vẻ như chẳng thêm quan tâm tới điều đó. Thế rồi chiều hôm qua chàng lại khiến nàng ngạc nhiên.

Bá tước đánh chiếc xe ngựa mui trần rẽ sang phố Bond sang trọng với những dãy cửa hiệu bày đầy các mặt hàng hấp dẫn. Chàng gật đầu lơ đãng với những người quen dọc đường vì con đang mải trò chuyện với viên thuyền phó ngồi cạnh. Đó là một thủy thủ kỳ cựu, có cặp mắt đen điềm tĩnh, gấp đôi tuổi viên thuyền trưởng của mình!

— Tôi sẽ không nán lại nhà cô tôi lâu đâu, Hatch, và tôi muốn ông đi cùng với tôi tới yết kiến Đô đốc- Branwell tiếp tục nói- Tôi muốn ông được nghe đích thân ngài khen ngợi.

— Ấy, ông thuyền trưởng, tôi không dám tự phụ thế đâu- Hatch lẩm bẩm.

Branwell cười và gài cương trước cửa nhà bà cô. Chàng quay sang bảo Hatch.

— Ông cứ việc vào thăm bà Travis đi. Khi nào về tôi sẽ cho người tới gọi ông.

— Cảm ơn thuyền trưởng- Hatch nói trong khi theo Bá tước bước vào tiền sảnh, rồi rẽ sang lối bếp.

Nghe tiếng gõ cửa, bà Premble đang ngồi bên chiếc bàn đặt giữa bếp đặt tách trà xuống, trong khi bà Travis, bỏ dở công việc bên bếp lò, nhanh nhẹn chạy ra mở toang cửa.

— Ôi! Trời đất quỷ thần ơi! Ông Hatch! Thật sung sướng cho con mắt già nua của tôi. Vào đây, vào đây, con hải cẩu già!- Bà Travis vừa nói giọng oang oang vừa kéo tay ông vào. Bà là người có tâm tính vui vẻ và một khuôn ngực đồ sộ.

Hatch ngoác miệng cười.

— Chào bà già. Tôi ghé thăm ông bà một tẹo thôi. A, mà tôi cá là ông già nhà bà đang đến đấy.

Đúng lúc đó, một người đàn ông cao lớn lừng lững đi vào bếp. Travis làm quản gia đã hai mươi năm, phong thái lúc nào cũng khoan thai, trịnh trọng.

Ông ta nồng nhiệt lắc lắc tay bạn.

— Hẳn ngồi xuống đã, con gà gô của tôi. Này mẹ nó, cho chúng tôi tách trà nóng nhé!- Travis bảo vợ rồi kéo Hatch tới bàn nơi bà Premble đang ngồi, không hiểu sao má cứ đỏ dấy lên. Bấy giờ, Hatch mới để ý đến người phụ nữ. Ông khẽ nhướn mày, thích thú. Bà già trông ngon lành quá, ông nghĩ bụng và hướng ánh mắt ngưỡng mộ vào Ellen khiến mặt bà càng nóng bừng. Bà bỗng cảm thấy e thẹn. Lạy Chúa, bà thầm giễu mình, đã xấp xỉ ngũ tuần, đâu còn là cô nữ sinh lần đầu tiên có người tán tỉnh!

Bá tước cởi bỏ áo choàng, mũ, găng tay đưa cho Travis. Mấy hôm nay, chàng rơi vào một tâm trạng kỳ lạ, không phân định nổi là sung sướng hay đau khổ. Chàng chỉ biết chắc một điều rằng chàng luôn bồn chồn không yên.

– Bà chủ đi vắng, thưa cậu- Travis lễ phép thông báo- nhưng có cô Newburuy ở nhà. Cô ấy vừa đi vào thư viện cách đây ít phút.

Bá tước nhoèn miệng cười.

– Cám ơn Travis. Thông tin của lão thật giá trị ...À này, Hatch đang ở trong bếp đấy- chàng nói và quay người bước lên cầu thang.

Bá tước bước vào, thấy Kate bò xoài trên bàn, bút cầm tay, mái tóc đen xõa tung quanh chiếc áo choàng lụa mỏng màu hồng, mà thoát nhìn, con mắt đầy kinh nghiệm của chàng đã nhận ra ngay là nàng chẳng mặc thêm gì bên trong. Nàng đang ý hoáy viết, một cẳng chân trần hếch lên, đung đưa ra chiều vui thích. Mê mẩn, chàng đứng thờ ra mất một lúc. Nhưng rồi, một tiếng động cảnh tỉnh vang lên trong đầu chàng, và chàng quyết định cho nàng biết sự hiện diện Quả mình.

– Chào cô em họ. Trông cô có vẻ thoải mái quá nhỉ. Thật xấu hổ khi phải quấy rầy cô.

Kate giật mình đứng phắt dậy và vội đưa một tay áp lên cổ áo choàng hở rộng.

– Ông không bao giờ chịu thông báo sự có mặt của mình sao, thưa ông?- Nàng gắt gỏng- Hay ông định nhìn lên tôi vậy?

– Cô bé ngớ ngẩn!- Chàng thốt lên câu kính trước thái độ thù nghịch của nàng- Nếu tôi muốn nhìn lên cô thì tôi đã nhìn rồi, từ cái hôm cô phơi ra trong tư thế ngon lành ở trên sàn kia!

– Ông thật quá quắt!- Nàng đáp trả và hằm hằm bỏ đi nhưng lại đâm sầm vào người chàng và rơi gọn vào vòng tay chàng. Nàng không cần phải đẩy chàng ra, vì chàng đã đỡ nàng đứng thẳng dậy rồi lập tức buông tay khỏi người nàng. Chẳng hiểu sao, điều đó lại càng khiến nàng nổi giận.

– Ông cho phép tôi đi chứ, thưa ông?- Nàng cao giọng.

– Cô sẽ ở lại đây tiếp tôi cho đến lúc cô Sarah về chứ?- chàng hỏi, bất ngờ nở một nụ cười quyến rũ.

Nàng không thể ngờ chàng lại ngang tàng đến thế.

– Ông có nghĩ tôi sẽ chấp nhận nán lại thêm một khắc nào bên cạnh ông không?

– Không. Cô đã tỏ rõ cho tôi thấy rằng cô ghê tởm tôi- chàng nói giọng trầm trầm.

Nàng thoáng ân hận, chàng có vẻ bị xúc phạm thật sự. Nàng dịu giọng:

– Ô, không phải thế đâu, chỉ tại vì anh cứ có cái thói quen làm tôi phật lòng.

Chàng bỗng bước lại gần nàng, mắt sáng lên.

– Có phải bao giờ cô cũng nói những điều cô không muốn?

– Chỉ khi nào tôi tức giận thôi.

Chàng tiến sát hơn và cầm lấy cánh tay nàng. Nàng vội giăng ra làm bức thư nàng đang cầm trong tay văng đi và bay vào lò sưởi. Nàng kêu lên, lao bổ tới giật tờ giấy ra, khiến một đầu ngón tay bị bỏng. Nàng nhăn mặt vì đau, và Bá tước chạy ngay lại, vẻ lo lắng thật sự.

– Đưa anh xem nào, cô bé- chàng âu yếm nâng tay nàng lên.

Nàng lùi lại, chàng tiến tới, vô tình giẫm phải vạt áo choàng của nàng. Sợi dây lưng buộc hờ bung ra và tấm lụa che thân hình nàng tách hằn làm đôi. Bá tước ngậy người, nhìn dán vào khoảng da thịt nõn nà trước mặt. Đôi vú căng nảy với hai núm hồng hồng đập vào con mắt thèm khát của chàng. Nàng thở hổn hển, bước giật lại làm đôi bầu tròn trịa nảy lên, nhưng trước khi nàng kịp khép hai vạt áo, đôi bàn tay to lớn của chàng đã vươn ra túm lấy eo nàng và kéo lại mình. Sự động chạm vào da thịt ở vòng eo thanh mảnh của nàng khiến chàng trở nên cuồng dại, và những nắm tay của nàng đâm vào ngực chàng lại càng kích thích chàng hơn. Môi chàng ép lên môi nàng, tách ra, thèm khát, hung dữ, đòi hỏi sự quy thuận. Chàng chẳng còn biết đâu là lý trí nữa. Chàng muốn nàng. Chàng đã muốn nàng ngay từ giây phút đầu tiên, từ cái hôn đầu tiên. Nàng cảm thấy bàn tay chàng lần lên ngực nàng. Môi chàng rời khỏi môi nàng, áp vào đôi núm vú nhỏ hồng rồi lại trở về xoắn lấy môi nàng, ép nàng thuần phục theo ham muốn của chàng.

Cả người nàng bừng cháy. Cơ thể chàng như được làm bằng thép, những nắm đấm chỉ làm tay nàng đau thêm. Nàng bị ghì chặt trong vòng tay của chàng và cảm thấy phát sợ vì những nụ hôn mãnh liệt, bởi nàng biết mình cũng đang run lên vì kích động. Nàng cưỡng lại. Nàng phải cưỡng lại, bởi vì chàng đã thách thức nàng. Nàng liền gơ tay tát vào má chàng và rút lên:

— Đồ dê tiện! Đồ thú vật!

Nàng đã thắng, bởi vì chàng lập tức buông nàng , gần như đẩy nàng ra khỏi mình. Khi nàng ập vội hai vạt áo che bộ ngực trần, nàng biết rằng một phần khác trên cơ thể nàng đã thức tỉnh.

— Anh không đáng được mang danh quý tộc- nàng hét vào mặt chàng.

— Thế cô chờ đợi điều gì, hả cô gái? Trời ơi, cô đã biết sự xuất hiện của tôi ngay từ lúc tôi đặt chân vào phòng, sao cô không đứng dậy mà bỏ đi! Đã thế, cô lại còn ghếch cặp chân trần lên, hai núm vú chìa ra qua lần lụa mỏng. Cô muốn cho điều đó xảy ra! Nhưng, hãy cẩn thận, cô gái, cứ phô ra kiểu đó thì lần sau sẽ phải chịu nhiều hơn những cái hôn đấy!

— Tôi căm thù anh!- Nàng gào lên rồi chạy nhào ra khỏi phòng. Bức thư viết cho Danny, đã cháy mất một nửa, nằm lằn lóc trên sàn, đập vào mắt chàng dòng chữ “Nhớ Danny lắm, Danny yêu quý ” Chàng nhặt nó lên và giật dữ quăng vào lửa.

Đó là chuyện ngày hôm qua, nàng muốn quên nó đi. Ngày hôm qua đã thuộc về quá khứ. Nàng sẽ không phải gặp lại Bá tước nữa. Lạy Chúa, nàng không thể giáp mặt với chàng được. Má nóng ran ran, nàng cứ nghĩ ngợi mông lung trong khi chiếc xe ngựa rong ruổi trên đường.

Bá tước Mannering đứng đợi bà cô trong im lặng chái lì. Ngu! Chàng thầm rửa mình, thằng ngu ngốc, điên rồi! Mà bị quý ám hay sao vậy? Mà đã tránh không bao giờ quyến rũ gái trinh cơ mà! Chàng tự cứ xỉ vả không ngớt, nhưng, trời ạ, đó là tất cả những gì mà chàng đã kìm nén tốt bậc để không tiến xa hơn vào cái lúc nhìn thấy bộ ngực trần của nàng.

Sarah bước vào phòng, cắt ngang luồng suy nghĩ của chàng.

— A, Branwell, Travis bảo cô là anh đang ở đây. Ô, mà có chuyện gì thế? Trông anh cứ như quỷ dạ xoa hiện hình ấy.

Branwell nhếch miệng cười thâm thương và đồ sếp người xuống chiếc trường kỷ.

— Hãy trừng phạt cháu đi, Sarah! Suýt nữa thì cháu đã cưỡng hiếp cô cháu gái của cô.

— Cái gì?- Bà cô chàng la lên thất thanh.

Chàng bật cười.

— Cháu nói là suýt nữa thôi, chứ chưa có gì cả .

Sarah dậm chân giận dữ.

— Thôi ngay kiểu đùa cợt ấy đi và khai ra xem anh đã làm cái trò quái gì vậy?

Bà cảm thấy phiền lòng, không hiểu tại sao mà những người bà yêu quý bao giờ cũng có chuyện rắc rối với nhau, mà bà đâu có muốn thế!

Bá tước đành tuôn ra đầu đuôi câu chuyện.

— Ôi, Branwell, sao anh lại có thể xử sự như một con bò đực thế, trí khôn của anh để đâu rồi mà lại đi cưỡng bức một cô gái ngây thơ như vậy.

— Thôi được, đồng ý là cháu đã phát rồ, nhưng mà cô Sarah, cô cứ lẳng mạn hoá sự việc. Nàng là một trang nhan sắc, và có thể còn trinh, nhưng nàng không còn ngây thơ gì đâu.

— Anh nhầm rồi- Sarah khê nói.

— Nhầm ư? cháu không nghĩ thế đâu- chàng nói và nhớ lại tấm thân nóng rực của nàng trong vòng tay mình. - Dù sao đi nữa, cháu sẽ không tranh luận về sự ngây thơ của cháu gái cô ở đây. Tốt hơn là cô nên bảo nàng đừng có ăn mặc “nghèo nàn” như thế nữa mỗi khi xuống lầu!

- Thôi đi, Branwell! Anh làm cô phát ốm lên được- Sarah làm mặt dằn dỗi.
- Chàng mỉm cười.
- Đừng cô, nhất là khi cháu đến để xin cô một ân huệ.
- Ân huệ? Trong khi anh cư xử như một kẻ đếu cáng vậy?
- Vâng- chàng đáp thản nhiên.
- Đồ xác xược. Chuyện gì nào?
- Cháu muốn cô mời Bá tước Mirabael người Venice và em gái ông ta- công nương Moravia đến dự tiệc.
- Để làm gì?
- Cháu muốn xin một chút đặc ân từ đôi mắt của công nương. Nàng đẹp tuyệt, cô có nghĩ vậy không?
- Ừ, nhưng Branwell, anh định âm mưu gì vậy?
- Một cuộc tình nho nhỏ.
- Cái thằng xỏ lá... Ừm, nhưng phải sau bữa tiệc của hoàng tử vào thứ Năm tuần sau. Họ chưa được tiếp nhận chính thức, mặc dù cô nghe kể là Đức ngài đã ban cho tiểu thư vài cuộc tiếp kiến.
- Bá tước hôn tay người cô, mỉm cười nháy mắt với bà rồi cáo lui
- Chàng gặp Hatch đứng chờ ở gian tiền sảnh, liền giục:
- Chúng ta phải nhanh lên. Ngài Nelson đang đợi.

15. Chương 15

Chiếc xe ngựa từ từ tiến vào cổng toà nhà và dừng lại trên khoảng sân lát đá. Chẳng cần đợi gã hầu đang tức tốc chạy tới mở cửa xe, Kate nhảy ra ngoài, phóng lên bậc thềm và lao qua cửa chính như một cơn lốc khiến người quản gia phải đứng giạt sang bên.

- Cha! Cha ơi!- nàng gọi ầm lên. Chợt nhận ra bác quản gia, nàng lập tức lấy lại điệu bộ duyên dáng- Chào bác Gibbens, bác mới hớt tóc đấy à, trông đẹp hẳn ra! Cha tôi đâu rồi hả bác?- Nàng hỏi liến thoắng và đưa mắt nhìn quanh.
- Gibbens ngập ngừngặng hắng.
- Rất tiếc, thưa cô ...
- Cô Newburuy, mừng cô đã về nhà- Banyon bỗng xuất hiện ở tiền sảnh, cắt ngang lời Gibbens, rồi quay sang mỉm cười chào Nell đang bước theo Kate vào.
- Ông Banyon, cha tôi đâu?- Kate nôn nóng hỏi.
- Ở trên lầu. Cô Newburuy, cô hãy nghỉ ngơi đã. Gibbens, mang trà vào thư phòng cho bà và cô nhé.
- Để sau, ông Banyon. Bây giờ tôi chỉ muốn gặp cha tôi.
- Ông đang ngủ. Mà cô cũng nên nghỉ một lát đã chứ?- Banyon mỉm cười.
- Phải đấy, Kathleen- Nell lên tiếng- để cho cha con ngủ. Hãy uống trà đã. Con than vãn suốt dọc đường, chắc khát khô cả Qỏ rồi. Cô cũng đi nằm đây.
- Kate thở dài và đi vào thư phòng, Banyon theo sau, cẩn thận khép hờ cánh cửa thông ra tiền sảnh, Kate buông mình xuống chiếc ghế bành, ngồi ngả ra hồi lâu. Rồi nàng lại nhồm dậy, thắc mắc:
- Ông Banyon, sao cha tôi lại ngủ vào giờ này nhỉ?

— Đạo này ông bị mất ngủ liên miên. Cho nên...- anh ta ngáp ngừng, nhìn nàng chăm chú- Cô Newburuy, tôi sợ là ông Horace đang ốm nặng.

Nàng chăm chú nhìn anh ta một lát rồi đứng bật dậy, xăm xăm tiến ra cửa, suýt va phải người hầu đang bưng khay trà bước vào.

Perry Banyon đuổi theo nàng.

— Cô Newburuy, xin cô đừng lên bây giờ.

Nàng quay phắt lại.

— Anh là gì mà dám ra lệnh cho tôi. Tôi là con gái ông Horace đây.

— Đây không phải là ra lệnh, mà là cầu xin. Phải khó khăn lắm ông mới ngủ được. Tôi đã thuyết phục ông dùng một chút Laudanom.

— Trời ơi! Sao lại thế? Thế thầy thuốc đâu?- Kate kêu lên, tự dưng cảm thấy mình chói với như đang rơi xuống một cái hố đen ngòm.

— Đốc tờ vừa ở đây về, nhưng tôi phải nói để cô biết, ông ấy rất ít hy vọng về bệnh tình của cha cô- Perry buồn bã Aói khê- Cha cô đã mắc chứng lao phổi.

— Không! Không! Tôi không tin! Ông ấy là cha tôi. Ông nghe chưa? Không thể mắc bệnh gì được!- Kate gào lên tức giận.

— Chuyện gì thế? Tôi nghe thấy giọng ngỗng kêu của con gái tôi phải không?- Một giọng âu yếm cất lên nơi ngưỡng cửa.

Nước mắt tuôn tràn, Kate lao bổ đến, vùi đầu vào lòng cha. Ông hôn nhẹ lên tóc con gái.

— Làm sao vậy? Tôi cho con gái tôi đi chơi một chuyến có lẽ là thú vị nhất đời nó, thế mà nó lại cảm ơn bằng cách tưới cái thứ ứt dấm này lên áo tôi! Thật là xấu hổ, Kathleen- Ông mắng.

Kate ngả người ngắm nhìn khuôn mặt cha và nàng lại ứa nước mắt. Mặt ông nom càng rộc đi, mắt trũng sâu

— Cha ...Cha ốm sao- nàng nói như khẳng định hơn là một câu hỏi.

— Đây là họ cứ bắt cha tin như thế- Ông cười lúc cục trong cổ- Cha sẽ cho tất cả bọn họ mắc lỗim và sẽ sống thêm một trăm năm nữa- Ông nói và đổ súp người xuống ghế.

— Cha, cha nói thật với con đi. Cha bị bệnh gì vậy?- Kate gắng hỏi và quỳ xuống bên cạnh, cầm lấy tay ông.

Ông cau mày.

— Thôi được, cứAg, cha bị chứng ngáp máu, hoặc là động kinh, thầy thuốc còn chưa xác định được dứt khoát. Perry thì lại chẩn đoán là bệAh lao. Rất những điều vớ vẩn. Cha chỉ biết là những ngày gần đây cha thường xuyên thổ ra máu- Ông mỉm cười. Không sao đâu, con, cha vốn tặng người khoẻ mạnh, rồi sẽ khỏi thôi. Điều đó có làm mặt trời của con lại hé ra không, bé yêu?

— Mặt trời của con là cha, Qha ạ- nàng nói và dịu dàng hôn tay ông.

Rất khuya, Kate vẫn trần trọc, không sao ngủ được, thân thể rã rời, tinh thần kiệt quệ. Thuốc, nàng cần phải tìm ra thuốc chữa trị cho cha. Sáng mai nàng sẽ viết thư cho dì Sarah và họ sẽ mời đến một thầy thuốc giỏi nhất nước. Dích thân nàng sẽ chữa chạy cho cha. Nàng có thể và nàng sẽ làm được. Một tiếng thét ghê rợn đột ngột xé toang màn đêm yên tĩnh. Tiếng thét của cha nàng! Nàng lập bập khoác chiếc áo choàng lụa lên người rồi chạy sang phòng cha, thấy cửa? đang mở toang. Nàng đứng lại, hoảng hồn nhìn cha mình đang đứng phoir ngực trước cửa sổ mở rộng hai tay giơ lên như đang cầu xin một thế lực vô hình.

Kate bật khóc.

— Cha, cha đừng đứng đó nữa. Gió có thể thổi bay cha đi đấy. Để con đóng cửa sổ lại nào.

Kate bước tới, sợ hãi đến thất cả tim. Cha nàng đó. Ông đa Ag bệnh, nhưng đâu phải người xa lạ! Ông ngoảnh mặt lại nhìn nàng và hét lên bằng giọng xe xé những lời thác loạn: “Những con vật đó ...a ha ...ta thấy chúng đang lẫn quất. Chúng muốn ăn thịt ta! A ...lũ quỷ, những giờ phút tội lỗi”. Ông giơ nắm đấm ra ngoài cửa sổ “Cút đi, xéo đi ...”

Kate nhìn cha, sững sờ chết lặng trong nỗi kinh hoàng. Cha nàng vẫn không thôi rên rỉ “Bọn quỷ ...o ...ôi ...chúng chà đạp linh hồn ta!” Nỗi đau trong giọng ông xuyên qua người Kate, nhưng nàng vẫn không tài nào nhúc nhích nổi chân tay, cho đến khi thấy Banyon chạy vào.

— Ôi lạy Chúa, làm sao bây giờ?- Nàng cất giọng run run, cầu cứu Banyon.

Ông Horace vẫn lảm nhảm “Ồ, tử thần, tử thần đang đợi ta”.

— Cha, con xin cha ...nghỉ đi cha.

Kate chạy lại bên ông, nước mắt nàng ướt đầm hai má. Nàng cầm lấy tay ông, thủ thủ, dõ dằn, và giọng nàng cuối cùng đã len được vào trí óc mờ mịt của ông.

— Kathleen- Ông dịu dàng lắm lắm.

Nàng nhìn cha thiếp đi sau khi được Perry cho uống Laudanum. Nhưng khi trở về giường mình, nàng vẫn cảm thấy bất an vì sợ hãi, và lòng nàng trống rỗng, vô vọng.

16. Chương 16

Hai ngày nặng nhọc trôi qua kể từ khi Kate trở về trang trại Lyndhurst. Bệnh tình của cha nàng mỗi lúc một trầm trọng. Những phút tỉnh táo thưa đi và ngắn ngủi dần, và tinh thần của Kate cũng đã tiến sát đến mức suy sụp. Những cơn ác mộng của ông thật khủng khiếp. Mỗi khi ở phòng ông về nàng hầu như kiệt sức và tâm trí rối bời bởi những lời lảm nhảm của ông. Ngày hôm nay, mọi sự bắt đầu có vẻ yên ổn. Ông lặng lẽ ngắm nàng sửa soạn chậu hoa cảnh đặt trên bệ lò sưởi rồi vẫy nàng lại gần. Sung sướng được nghe cha gọi tên mình, nàng chạy tới.

— Kathleen, con làm cha nhớ mẹ con quá. Mẹ con cũng đi lại êm nhẹ, dịu dàng như thế, mang đến cho cha sắc đẹp của mình. Con cũng có vẻ yêu kiều như mẹ- Rồi đột nhiên mắt ông đại đi, giọng ông nức nở- Julia, cô dâu hiền dịu của anh...người đàn bà duy nhất của lòng anh. Chắc em sẽ tự hào về con gái chúng mình lắm. Julia, hãy tha thứ cho anh, cho con tim héo mòn của anh. Ôi lạy Chúa, anh có tội! Con tim bất hạnh, con tim khát thèm tội lỗi. Nó đã giết anh! Anh bị trừng phạt rồi đây.

Kate cũng thổn thức theo, nước mắt nàng hòa lẫn nước mắt cha.

— Cha ơi, con xin cha đừng nói nữa. Vì con ...vì con mà.

Ellen bước vào, thấy cảnh ấy, liền chạy đi mời bác sĩ. Banyon cũng được gọi đến.

Ông Horace đột ngột nín bặt khi nhìn thấy vẻ mặt cuồng cuồng của Perry.

— Perry- Ông nói nhẹ nhàng- chắc anh phải cảm ghét tôi lắm!

— Ông đừng nói thế!- Banyon thốt lên, đôi mắt sáng của anh ngấn lệ- Ông đã rất tốt đối với tôi. Chỉ vì ông đang bị bệnh tật hành hạ, nó làm biến đổi ý nghĩ của ông.

— Bệnh tật?- Giọng ông Horace trở nên đau đớn- Bệnh tật? Chính là cuộc đời đây. Cuộc đời chẳng qua là một cơn sốt bất tận. Tôi muốn cho nó cháy rụi đi- Rồi ông đưa tay che mắt.

Bác sĩ đến và yêu cầu tất cả ra khỏi phòng. Kate chờ đợi, nàng chờ để hy vọng cha sẽ ngủ yên trở lại sau khi được bác sĩ chăm sóc.

Kate được gọi vào rồi Nell, và cả Banyon. Họ đứng cách xa nhau, lặng lẽ. Perry Banyon mắt ướt đầm, khuôn mặt bơ phờ, tựa lưng vào lò sưởi. Nell rầu rĩ đứng một góc. Kate đứng bên giường cha nghe ông lẩm

bấp những tiếng rời rạc. Nàng ngược nhìn bác sĩ và vẻ mặt ông khiến người nàng lạnh toát. Ông Horace chợt oằn người trên giường bởi một cơn ho dữ dội, rồi đột nhiên cứng đờ, tắt lặng. Đôi mắt Kate lại hướng về bác sĩ, và một câu hỏi bật ra từ cổ họng nàng.

— Cha tôi?

— Tôi rất tiếc, thưa cô Newburuy- Bác sĩ nói và làm một cử chỉ bất lực

Kate run rẩy, bước giật lại, ấn nắm tay nhỏ bé lên miệng. Nàng lùi dần vào tận một xó tối trong căn phòng.

— KHÔNG!- nàng khóc lạng đi đau đớn- KHÔNG!

— Con gái đáng thương của cô- Nell bước lại gần, tìm cách vỗ về Kate- Đó là ý muốn của Chúa, con ạ.

Kate đưa một bàn tay run run về phía thân hình bất động của cha.

— Cha mới là Chúa! Cha là Chúa của con...thế mà giờ Chúa đã chết!

Rồi nàng chạy lao đi, tâm trí mịt mù, ngực trĩu nặng. Nàng cầm đầu xuống cầu thang, chạy đua với nỗi đau, mong vượt qua được nó. Đôi chân đưa nàng qua bậc thềm rồi khụy xuống nơi bãi cỏ trước nhà.

— Trời ơi!- nàng nức nở- Hãy nói cho con đi, tại sao? Tại sao? Một mình mẹ con còn chưa đủ ư?- Nàng nhìn lên trời, khóc mãi, mà nỗi đau chẳng hề vơi cạn.

Chợt có hai bàn tay ôm lấy vai nàng, và một giọng đàn ông rần rở vang lên bên tai.

— Kate, thế xác ông bị hành hạ. Lẽ nào cô đành lòng muốn ông chịu đau đớn chỉ để cô thoa? mãi sự hài lòng được có cha bên cạnh? Tôi không nghĩ cô lại ích kỷ đến thế đâu.

— Ông Banyon, ông nói không đúng. Tôi yêu cha tôi. Thà rằng ông chịu khổ cho đến khi tôi tìm ra thuốc chữa khỏi cho ông, còn hơn phải nằm dưới đất lạnh.

Nàng lại khóc oà lên, Perry ôm lấy nàng, vỗ về, xoa dịu, khóc cùng với nàng cho đến khi anh cảm thấy người nàng rũ ra. Nàng đã quá sức chịu đựng. Perry bế nàng lên và mang trở vào nhà.

17. Chương 17

— Ông tốt quá, ông Hatch- bà Preamble nói, cảm thấy khuây khoả? được nhìn thấy vóc dáng đồ sộ và cái liếc mắt âu yếm của ông- Nhưng quả tình, về phần tôi thì không có gì phải lo lắng. Nếu những ngày này tôi có buồn phiền, là thương cho Kathleen thôi.

Hatch gật đầu và ngồi xuống cạnh bà bên chiếc bàn bếp.

— Ấy, đúng là sinh linh nhỏ xíu đáng thương của bà đau khổ lắm. Cô ấy trông thật ủ rũ. Bọn trẻ thường không chịu nổi.

— Ông thật từng trải, ông Hatch ạ- Ellen mỉm cười nhìn ông hớp một ngụm trà.

Khoé môi ông hơi trễ xuống và ông quay đi để giấu bà cái nhăn mặt vì thứ nước nhạt nhèo.

Nell bật cười khẽ.

— Ông có muốn thêm chút rượu brandi vào trà không?

Hatch toét miệng cười.

— Bà quả là người phụ nữ tinh tế, Ellen ạ. Một chút chất cay sẽ làm cho người ấm lên đấy!

Ông nhìn theo bà đi tới giá để cốc tách, đôi hông to rộng đung đưa làm ông mê mẩn.

— Ellen, nếu tôi nói em là người đàn bà có dáng người tuyệt đẹp thì em có cho là bị xúc phạm không?

Bà quay phắt lại, tròn xoe mắt, sững sờ vì sự táo tợn của ông. Ông đẩy tình hình đi quá nhanh. Bà chưa chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận những lời như thế này.

— Sao ...sao lại, không. Tôi không phật lòng đâu. Nhưng tôi phải nhắc để ông nhớ, rằng tôi ...

—Ồ, Ellen, em không cần phải nhướn mày lên với tôi. Bộ em nghĩ tôi định vặn đầu em và chiếm được em ngay dưới gầm bàn sao?

Hatch oang oang.

Ellen há hốc mồm, không thốt ra nổi một tiếng nào. Bà cứ đứng nhìn ông chằm chằm. Ông cười ha hả và bẹo cằm bà.

— Tôi yêu em mà! Sáng mai tôi phải ra khơi, nhưng tôi muốn được tới thăm em khi trở về.

— Ông Hatch, nhưng chúng ta chỉ vừa mới quen nhau- Ellen lúng búng.

— Ấy, đội ơn Chúa! Tôi đã năm mươi cái xuân xanh rồi. Em cứ nghĩ xem, tuổi trẻ của tôi đã lang bạt qua biết bao con tàu, biết bao đàn bà. Ấy thế mà chưa có ai làm tim tôi rung động như thế này. Vậy nên tôi xin hỏi thẳng em, chẳng cần màu mè làm gì, em có ngăn cấm tôi không?

Ellen cảm thấy mình đã bị sập bẫy. Bởi vì bà muốn gặp lại ông. Rút cuộc, ý nghĩ không được gặp gỡ ông nữa làm môi bà buột tiếng thở dài.

— Tôi chưa thể hứa điều gì với ông, nhưng tôi cũng không ngăn cấm ông đâu- bà nói khê khàng.

Kate ngồi nghiêm nghị trong chiếc ghế bành ở phòng khách. Bộ váy đen càng làm nổi rõ sắc nhợt nhạt trên má nàng mái tóc đen búi chặt sau gáy, chỉ có vài sợi loăn xoăn rủ trước trán làm dịu đi nét mặt khắc khổ của nàng.

Peregrine Banyon, mái tóc nâu vàng chải mượt, đứng một bên trên vầng trán xanh tái, người vạm vỡ toàn đồ đen, nghiêm trang ngồi xuống bên Kate.

Ông Hansen, cố vấn pháp luật của gia đình đang đứng sau bàn viết, nghiêm khắc nhìn bà Haverly qua đôi mục kính.

— Thưa bà, bà không nằm trong danh sách của tôi! Di chúc đã ghi rõ ràng...chỉ những người có tên ở đây mới được có mặt!- Ông ta đưa mắt về phía chàng trai có mái tóc đen lượn sóng và cặp mắt xanh biếc- Cả ông này cũng không có tên trong danh sách!

Sarah giơ hai tay lên tức tối trong khi anh chàng ngồi ở một tư thế thoải mái, mắt lấp lánh, im lặng quan sát cuộc cãi vã.

— Ông thật là ngu xuẩn! Tôi là dì của Kathleen và tôi không cần phải đợi ông mời mới ở lại bên cháu tôi trong hoàn cảnh này. Còn người kia là cháu trai tôi, và vì vậy, nó cũng là một thành viên trong gia đình.

Mặt ông Hansen đỏ tía lên như củ cải đường.

— Thưa bà! Không thể được. Cả bà lẫn anh cháu bà đều không có trong danh sách, thế thôi!

— Đồ nắm lùn!- Sarah lồng lên- Tôi cứ ở đây và tôi sẽ ở lại đây. Bá tước cháu tôi cũng vậy.

Ông luật sư cũng chẳng chịu lép. Ông ta cũng chồm lên, nhưng Kate đã xen ngang, cằm nàng hơi nhếch lên, rần rỏi.

— Thưa ông, ông có ý định tốt, nhưng ông đã đi quá xa rồi đấy. Danh sách có hay không thì dì tôi cũng đang ở đây, và tôi muốn vậy. Còn ông Bá tước, thì vì dì tôi muốn vậy, và ở trong ngôi nhà này, những ý muốn như thế phải được tôn trọng!

— Thôi được, mặc dù điều này không đúng với di chúc. Thôi được, mời quý vị ngồi cả xuống- Ông ta nói và hần học nhìn Sarah. Bà dì kéo một chiếc ghế ngồi cạnh Kate phía bên kia, và liếc Banyon với vẻ thiếu thiện cảm.

Ông Hansen ngồi xuống sau bàn viết và bắt đầu đọc bản di chúc, trong đó ông Horace để lại phần lớn tài sản cho con gái, chỉ có đoạn cuối cùng hơi chệch hướng:

— "...và khi trao quyền bà chủ cho con gái tôi, tôi giao cho con tôi trách nhiệm trả tiền trợ cấp cho những người hầu nghỉ việc sau khi tôi qua đời.

Bây giờ, đến lượt Peregrine Banyon. Ông Banyon đã là một thư ký tận tâm. Tôi chịu ơn ông ta nhiều, chỉ có ông ta mới biết được là nhiều đến mức nào. Tôi để lại cho Banyon ngôi nhà Dower mà ông ta thường ca ngợi, kèm theo khoản hoa lợi một trăm bảng mỗi năm. Giờ đây, tôi có thể yên nghỉ khi biết rằng hai con người thân yêu mà tôi để lại trên cõi đời sẽ không phải thiếu thốn".

Kate úp mặt vào hai lòng bàn tay, lặng ngắt. Banyon khẽ chạm vào cánh tay nàng.

— Cô Newbury, Kathleen...

Nàng không ngẩng lên. Nàng không muốn để lộ sự yếu đuối trước mặt mọi người. Sarah quàng tay qua người nàng nhưng nàng vùng ra, đột ngột đứng dậy và chạy ra khỏi phòng. Sarah đưa mắt sang Bá tước, rồi vội đuổi theo cô cháu.

Banyon ngáp ngừng nhìn quanh, chợt bắt gặp đôi mắt Bá tước xoáy vào mình.

— Xin chúc mừng- Branwell nói khẽ.

Banyon cau mày nhìn chàng ngờ vực.

— Tôi vừa phải chứng kiến con người thân quý nhất đối với tôi nằm xuống lòng đất, vậy mà ông lại chúc mừng?

— Bravo!- Bá tước nhạo báng- Tôi cũng không đến nỗi ngu khi có mặt ở đây- Chàng nhìn theo Banyon hăm hăm bước ra khỏi phòng, nghĩ bụng gã trai này quả là tinh mắt!

Một lát sau, Bá tước đứng bên lò sưởi nhấm nháp rượu vang đỏ, đợi bà cô đến.

Sarah bước vào, thở dài buông mình xuống trường kỷ.

— Ôi, Branwell, tội nghiệp con bé quá. Nó hoàn toàn suy sụp vì cái chết của cha mình.

— Cháu thật sự thương cho nàng. Nhưng nàng sẽ vượt qua thôi- chàng nói, giọng gay gắt.

Sarah nhìn chàng dò xét.

— Nếu ở hoàn cảnh nó thì anh cũng vậy thôi, mà anh đâu phải chứng kiến cái chết của cha mẹ anh như nó đâu.

— Cháu mà không ư? Đã tám năm trôi qua rồi. Tuổi hai mươi của cháu thật là nghiệt ngã. Nhưng cháu là thằng đàn ông, lẽ nào lại khóc than!

— Branwell, làm gì mà anh cay nghiệt thế?

— Ông ấy đã gây nên cái chết của mẹ cháu. Vậy mà cháu đã yêu thương cả hai người- giọng Branwell nghẹn lại.

— Không! Không đơn giản thế đâu, Branwell. Anh đã không bao giờ chịu nghe cô giải thích. Có lẽ bây giờ anh hãy nghe chẳng. Cha mẹ anh yêu nhau, họ đã có với nhau những năm tháng tốt đẹp. Anh và em trai anh được sinh ra trong tình yêu. Nhưng mẹ anh không được nuôi dạy để có thể chấp nhận sự không chung thủy. Có một thời cha anh lầm lạc. Ông phản bội mẹ anh và bà không chịu nổi điều đó! Chính ông đã thú nhận với bà. Cô đã khuyên ông không nên kể. Nhưng ông không nghe cô. Ông đã kể hết với mẹ anh, mừng vì cuối cùng chuyện đã kết thúc. Nhưng mẹ anh là một người yêu cuồng nhiệt, cũng như anh vậy. Bà phát điên lên vì ghen. Bà chạy ra khỏi nhà, lao qua đường, và bị tai nạn. Cha anh vui đầu vào rượu cho tới hết đời vì đã thấy tận mắt cái chết của vợ.

Sarah buồn rầu khi kể, nước mắt lăn trên má bà.

Quai hàm Branwell bạnh ra, đôi lông mày nhíu lại, ánh mắt sầm tối.

- Không phải ông ấy uống rượu cho tới chết, mà là ông ấy tự đầu độc mình cô Sarah ạ.
- Nhưng anh vẫn không hiểu hết tại sao, Branwell. Anh và cha anh luôn trái ngược nhau. Ông ấy tính bông lơn, chẳng bao giờ nghiêm chỉnh, còn anh, ngay cả lúc bồn chột, cũng ẩn giấu sự nghiêm túc...và thành thật, những đức tính mà ông ấy không bao giờ có. Lặng nhắng mãi rồi cũng đến lúc ông hiểu ra rằng chỉ có tình yêu với người vợ của ông là bền vững nhất, và ông cực kỳ hoan hỉ với phát hiện mới này ...Ông có ngờ đâu sự thú tội lại khiến mẹ anh đâm đầu chạy trốn. Bây giờ anh đã hiểu chưa, Branwell?
- Cô kể những điều đó cho cháu để làm gì vậy? Chàng hỏi, bỗng nhiên bước lại ngồi cạnh bà cô.
- Bà nhìn vào mắt chàng.
- Bởi vì, Bran ạ, cô thấy anh đã thay đổi. Mềm dịu hơn. Và bởi vì, Bran, chúng ta đang bị sự dối trá đè bẹp.
- Hừm, cô muốn nói đến Banyon- Chàng hỏi với vẻ dăm chiêu.
- Phải. Thiên hạ sẽ nói gì khi hay tin ông Horace để lại ngôi nhà Dower cho anh ta?
- Đủ điều. Thiên hạ thường là thế mà.
- Ủ, nhưng Kate thì sao?- Bà lo lắng hỏi- Cô không muốn nó phải đau khổ.
- Thì nàng sẽ bị sốc, nếu nàng tin. Nhưng ông Horace cũng thận trọng chán. Cháu nghĩ chuyện này sẽ chẳng lộ ra đâu. Dù thế nào đi nữa thì ngôi nhà Dower cũng đã thuộc về Banyon. Anh ta chọn cho mình cái tên kỳ quặc thật- chàng trầm ngâm giây lâu, rồi đứng dậy, trùi mền hôn tay bà cô.
- Nhờ cô chuyển lời tạm biệt của cháu đến cô cháu gái của cô nhé. Cháu đi Southampton đây, để còn kịp khởi hành vào sớm mai.
- Không, Branwell, ở lại đây ăn tối đã!- Sarah kêu lên.
- Không. Cháu sẽ ăn tối trên tàu Gypsy. Ngôi nhà này và sự u ám của nó làm cháu phát rầu cả người- chàng nói rồi quay gót bỏ đi.
- Thằng hư đồn!- Bà cô mắng với theo.

18. Chương 18

Tháng Ba đã đến tự lúc nào! Kate cũng dần quen với sự vắng mặt của cha. Nàng đã học cách dựa vào sự hồi tưởng từ thời ông đi biệt bốn năm, và giờ đây điều đó giúp cho nàng sống qua những giờ phút đơn côi. Ý chí của nàng đã dần dần trở lại.

- Ôi, trông cô xinh quá!- Eliza trầm trồ, ngắm nghía Kate trong bộ váy nhung xanh lá cây- Thật xứng với thân hình cô lắm, chứ em mà chui vào cái thứ vải mịn màng này thì trông hệt như chiếc mắc áo!

Kate cười và xoay tròn một vòng trước gương.

- Eliza, cô chớ nói vậy. Thân hình cô cũng đẹp lắm.

Eliza vọc tay vào mái tóc ngắn thẳng đuột màu hổ phách bao quanh khuôn mặt trái xoan.

- Em... mà quyến rũ? Úi giời, cô ơi, tóc thì như mớ rơm, còn người ngợm...ấy, chỉ có mỗi chàng John yêu dấu của em cho là kỳ quan, và chỉ vì anh ấy mê lú quá mà thôi.

Kate phân vân một lát rồi lắc đầu.

- Thôi đi... anh ta đã chẳng mê lú nếu cô không có gì đáng yêu!

Bàn tay cô hầu vuốt dọc theo thân hình gầy guộc của mình.

— Em không được đầy đặn như cô, nhưng em có cách làm anh ấy yêu em- Cô nói và mỉm cười bí ẩn.

Eliza được giao làm cô hầu riêng cho Kate từ khi nàng mới ở Bermuda về. Nhưng chỉ sau khi ông Horace mất, họ mới thực sự bầu bạn với nhau. Càng ngày, họ càng thân tình hơn, và mặc dù khác nhau về giai tầng, họ cũng có rất nhiều điều để cùng chia sẻ. Họ bằng tuổi nhau, và Kate đã tìm thấy ở Eliza một người bạn mà nàng có thể trò chuyện thoải mái, không cần phải giữ gìn kiểu cách.

— Cô làm cách nào cho anh ta mê một thể hủ, Eliza?- Kate tò mò hỏi.

— Em có ối trò, nhưng mà em không thể nói cho cô được. Như thế là không đứng đắn- Eliza dài giọng.

— Khi! Tại sao thế?

— Em mà truyền cho cô những kinh nghiệm đó, nhờ bà Ellen lại lên cơn co giật thì chết!- Eliza cười rử.

— Thế ai bảo cô là tôi sẽ kể lại với cô Nell những chuyện ấy?- Kate vặc lại, óc tò mò càng thôi thúc nàng- Eliza, tôi đâu phải đứa ngốc.

— Vậy cô còn đòi em mách bảo cô làm gì?

— Bởi vì cô có bồ mà tôi không có chứ sao.

Eliza được thể càn vênh vang, đi đi lại lại trong phòng, lấy làm khoái chí được chòng ghẹo cô chủ. Kate kéo cô hầu lại và bật cười khúc khích.

— Thôi, bảo tôi đi, đồ nặc nô!

Eliza hạ giọng thì thầm vào tai Kate. Những tiết lộ kinh khủng của cô hầu làm đôi mắt xám của Kate cứ tròn xoe ra, và thỉnh thoảng nàng lại nhìn Eliza ngờ vực.

— Thật à ...thế cô không sợ ư? Tôi muốn nói...

— Không. Lại còn...- Eliza ngừng bật khi nhìn thấy đầu bà Ellen ló qua khung cửa.

Cô lập tức đổi giọng- Vâng, thưa cô, để em mang tấm vải lanh này đi may.

— Chào cô Nell- Kate nói và nháy mắt với cô hầu- Eliza, nhấn với ông Banyon là tôi sẽ cùng đi dạo với ông ấy như đã hẹn. Bảo ông ấy đợi tôi nhé.

Eliza nhún gối chào và lui đi. Bà Preamble cau mày:

— Con nhỏ này ma lạnh lắm.

— Vâng, nó lại dễ thương nữa- Kate nói giọng thách thức.

— Cô không nghi ngờ điều đó, mặc dù nó cư xử hơi quá trớn sống với địa vị của nó. Cả con nữa, con thật chẳng khôn ngoan chút nào khi đối xử bằng vai phải lứa với đứa hầu của mình.

— Nhưng mà con thích thế.

Kate bướng bỉnh cãi lại, lông mày cong lên. Cô Nell dạo này thật hết chịu nổi! Nếu không phê phán Banyon, thì lại quay sang chê bai Eliza. Có vẻ như cô chỉ muốn Kate đi London thăm dì Sarah, mà nàng lại chưa muốn rời trang trại vào lúc này.

— Dù sao đi nữa, Kate à, con nhấn ông Banyon theo cái kiểu ào ào như vậy là không được đâu đấy. Không đoan trang chút nào. Rồi người ngoài lại đàm tiếu cho mà xem. Người ta sẽ nói là con có cảm tình với ông Banyon.

— Con không biết người ta nói gì, và con cũng không cần quan tâm- Kate bắt đầu nổi nóng- con thích ông Banyon thì làm sao nào? Đó là chuyện riêng của con, không dính dáng gì tới người khác, kể cả cô, cô Nell ạ.

Khuôn mặt bà Preamble rúm lại, và Kate ngóe giận ngay lập tức.

— Ôi, cô Nell, con đâu có định nói vậy. Cô biết là con yêu quý cô đến nhường nào. Con chỉ muốn nói giữa con và Perry đã có chuyện gì đâu mà cô cứ cuồng quít lên. Thôi đừng nhấn nhá nữa, cô Nell của con.

Nàng khoác chiếc áo choàng lông lên vai rồi bước đi. Tâm trí của nàng tràn đầy những suy nghĩ về Perry. Nàng chỉ kém anh ta có ba tuổi, vậy mà anh già dặn hơn nàng tưởng như hàng thế kỷ. Nhưng khi có điều gì vui thích, khuôn mặt anh trông trẻ trung một cách kỳ lạ, làm nàng bỗng nhớ đến Danny. Họ giống nhau về nhiều điểm, cả hai đều mảnh khảnh tóc vàng, và đều trẻ trung. Nhưng Perry từng trải hiểu biết nhiều hơn, và Kate biết rằng nàng mới chỉ chạm tới được lớp vỏ ngoài của anh.

Nàng trở nên gần gũi với Perry từ sau khi cha mất. Họ cùng nhau chia sẻ nỗi đau buồn và sự dè dặt của nàng với anh dần tan biến. Nàng thích được ở bên anh, tuy nàng biết không phải là để có bạn chơi đùa như kiểu Danny. Những lá thư của nàng vẫn tới tập bay đến với cậu bạn cũ, và thư nào cũng đầy ắp tên Perry!

Người đàn bà trong nàng đã trở dậy kể từ cái buổi Branwell Mannerring đánh thức nó trong thư viện. Nhưng, chính Perry Banyon mới là người khuấy lên chất men say. Nàng đắm chìm trong đôi mắt xanh sâu thẳm, trong khuôn mặt đẹp trai của anh. Nàng thích cách tán tỉnh nhẹ nhàng, đúng mực của anh. Và nàng thấy sự lo ngại của cô Nell thật vô cớ.

Ở trên lầu, bà Ellen vui mình trong chiếc giường xinh xắn của Kate. Bà sợ mọi sự đã đi đến mức tồi tệ hơn bà tưởng. Kate đáng thương...không thể để nó tiếp tục như thế này. Bà phải viết thư cho bà Haverly ngay mới được.

Kate liếc nhìn nét mặt Perry qua viền mũ lông, vừa cười khúc khích vừa tả lại thái độ của cô Nell.

— Nói cho cùng, cô ấy cổ lỗ quá đi mất.

— Không đâu, Kathleen. Em đừng cười bà Premble. Bà ấy hoàn toàn đúng khi khuyên em như vậy. Chắc người ta cũng đàm tiếu nhiều.

— Thì sao nào?- Kate nhú mày- Em không quan tâm đến những lời đàm tiếu.

— Anh thì có- Perry nói rồi dừng lại, nhìn vào khuôn mặt kiêu diễm của nàng- Anh không muốn tên em bị lôi ra từ những cặp môi thô tục, và còn quá sớm để anh được hỏi em...được nói với em rằng- anh chợt im bật và quay đi.

Nàng giục anh nói tiếp, lấy làm xấu hổ vì sự táo bạo của mình.

— Perry... còn quá sớm để anh nói với em điều gì cơ?- Nàng tự hỏi mình sẽ cảm thấy thế nào trong vòng tay anh. Nàng muốn nếm nụ hôn của anh, và nàng phấp phỏng đợi chờ.

— Em không biết sao, Kathleen? Em phải biết. Trái tim anh rộn ràng mỗi khi được ngắm nhìn em- Perry nói và khẽ chạm môi vào tay nàng.

— Perry, anh là con người tuyệt diệu- Kate nhỏ nhẹ- Có thật anh quan tâm đến em không?

Mặt anh lộ vẻ hân hoan.

— Quan tâm thôi ư? Anh tôn thờ em. Liệu anh có dám hy vọng rằng em có chút tình cảm nào với anh không?

— Em cũng có tình cảm với anh, nhưng em chưa chắc lắm, Perry ạ- Nàng bẽn lèn thú nhận.

Perry lại cúi xuống hôn tay nàng. Bỗng nàng kêu lên thảng thốt và chỉ tay về phía khu rừng.

— Perry, nhìn kia!

Một con cáo lông vàng què chân, đang khập khiễng đuổi theo một con thỏ xám vòng quanh bụi rậm. Con thỏ khôn ngoan luồn lách giữa những khóm cây và biến mất. Cáo ta đành lủi thủi quay lại.

Perry cười vang.

— Ha, chú thỏ thoát rồi

— Nhưng còn con cáo đáng thương. Nó què một chân thế kia thì sống sao nổi?- Kate kêu lên thương xót.

— Nó sẽ chết từ từ- Perry nói, một ánh lạ lùng thoáng qua trong mắt.

Kate quay ngoắt lại và xăm xăm bước đi.

- Em đi đâu thế, Kate?- Perry vội vàng đuổi theo.
- Em về nhà. Em muốn cho con thú tội nghiệp này ăn. Có thể em sẽ dụ được nó đến đằng cửa sau.

19. Chương 19

Tháng 4 nhẹ nhàng kéo đến, bao bọc vùng Hampshire trong sắc dịu dàng của những chồi non xanh mướt .

Kate dạo bước thơ thẩn trên thảm cỏ trước trang trại . Chưa bao giờ nàng cảm thấy bồn chồn như lúc này . Dì Sarah đang trên đường tới Rừng Mới ! Sự kiện đó chiếm trọn tâm trí nàng 2 hôm nay . Như mọi bận, bức thư thông báo của bà dì toàn những chuyện lạc đề, chỉ 1 vài câu rõ ràng . Lần này, ai sẽ hộ tống dì Sarah ? Kate băn khoăn nghĩ ngợi . Có phải là Branwell Mannering không nhỉ ? Nàng mong là không phải ! Lòng nàng nhói lên 1 dự cảm khó chịu mơ hồ, vì nàng không biết phải đối phó với chàng như thế nào .

1 tiếng cười rúc rích lan ra trong 1 bầu không khí trong trẻo, làm gián đoạn luồng suy tư của Kate . Nàng nhìn về phía bìa rừng, thấy Eliza đang bị ép chặt vào 1 cây du bởi Johnny, gã coi ngựa nhà Newbury . 1 tay gã chống vào thân cây phía trên đầu Eliza, tay kia sục sạo dưới lần áo vải lanh của cô gái trong khi miệng thì thâm vào tai cô .

Đây không phải lần đầu tiên Kate tình cờ bắt gặp cảnh này . Nàng vội vàng lẩn sang hướng khác . Nàng biết Eliza đã đính hôn với Johnny, nhưng dù sao, sự dễ dãi của cô với người yêu vẫn khiến nàng lo ngại . Khi nàng đe Eliza, cô ta chỉ cười .

- Trời đất, cô chủ, em không phải con ngu chứ . Em mà cho Johnny hưởng tất cả bây giờ thì đồ mà bảo được anh chàng hỏi em làm vợ . Em chỉ làm anh chàng mê mẩn, điên cuồng tới độ không còn nhìn được cô ả nào khác ... và đủ để anh chàng không thể tuột khỏi em được thôi !

- Eliza ! - Kate bật kêu lên. Nàng luôn bị bất ngờ trước những lời táo tợn của cô hầu .

Eliza lại vẫn cười .

- Cô chủ, em vẫn còn trinh như cô thôi ! Có điều đầu óc cô thì còn trong trắng hơn . Có Chúa mới rõ được còn điều gì mà em chưa biết .

- Eliza này - Kate ngập ngừng - thế nếu tôi nhét những chuyện ấy vào đầu thì có gì là sai quấy không ?

- Không, trời ạ . Đó là điều tự nhiên nhất trần đời . Chối bỏ nó mới là điều sai chứ . Cô chỉ đích thực là đàn bà khi cô yêu 1 người đàn ông, và yêu luôn cả những thói xấu của hắn . Nếu cô biết cách trị những tật hư đốn ấy ngay từ đầu thì hắn sẽ không mắc lỗi và trái tim cô cũng tránh được đau khổ .

- Cô có cái đầu tương xứng với đôi vai gầy còm đấy nhì Eliza - Kate giễu, bị ấn tượng mạnh bởi logic giản đơn của cô hầu .

- Thế bây giờ cô mới biết à ?

Eliza toe toét cười rồi lại quay về với công việc của mình . Vậy đấy, nàng buồn bã nghĩ thầm, vậy mà đã mấy tháng qua đi, nàng vẫn chưa hiểu gì hơn về tình cảm của chính mình . Nàng và Perry vẫn gần gũi . Quan hệ của họ vẫn không hề thay đổi từ khi anh chuyển sang ở ngôi nhà Dower . Ngày nào anh cũng tới thăm nàng . Họ cùng nhau trò chuyện, trao đổi mọi suy nghĩ và cùng nhau chia sẻ niềm vui

thích được chăm sóc con cáo lông vàng què chân mà Kate đã dụ được nó tới gần bếp và cho nó ăn trước sự ngạc nhiên của người đầu bếp và cô Nell . Hơn hở, nàng khoe chiến tích với Perry khi anh vừa tới, và chờ đợi lời khen của anh . Anh cầm tay nàng lên hôn . Tự nhiên nàng muốn hơn nữa . Nàng nhích lại gần anh và ánh mắt thăm dò hỏi 1 vòng ôm . Tay anh run run đặt lên eo nàng và môi anh chỉ vừa chạm tới môi nàng thì đột nhiên anh lùi lại và thốt lên bằng 1 giọng đầy khát khao kìm nén .

- Kate, anh không thể giữ nổi khoảng cách khi em ở kề bên anh như thế này .

Nàng ngạc nhiên, mắt mở tròn .

- Chưa bao giờ em nói là muốn giữ khoảng cách khi ở bên cạnh anh .

Anh rên lên và ôm lấy nàng, siết chặt nàng đến phát đau, nhưng rồi anh lại đột ngột buông nàng ra .

- Anh thật là thẳng để cáng khi đi lợi dụng sự ngây thơ của em ! - Rồi, cũng bất ngờ như vậy, anh bỏ đi, để nàng đứng lại 1 mình giữa khu vườn chớm nở hoa .

Nell đứng lặng đi nơi cửa bếp . Bà đã nhìn thấy cảnh đó . Khi Perry rảo bước ngang qua trước mặt, bà ngoảnh đi, nhìn về phía Kate và bắt gặp đôi mắt bối rối của nàng . Bà bước lại chỗ nàng, về mặt hẳn lên những cảm xúc trái ngược .

- Kathleen, sao cô có thể làm như vậy ? Chính mắt tôi nhìn thấy cô ngã vào vòng tay hắn !

- Ồ cô Nell, con chỉ muốn anh ấy ôm hôn con. 1 khi con sẽ lấy Perry sao con lại không được phép thưởng thức nụ hôn của anh ấy ? - Kate đáp trả, không chút lúng túng .

- Ôi trời ơi ! Điều con đòi hỏi là không thể được ! Con và hắn sẽ không bao giờ lấy được nhau đâu !

- Vô lí . Tại sao không ? Cô biết điều gì mà con không biết chăng ?

- Ừ, con không hợp với hắn, Kate ạ - Nell trả lời chẳng đầu vào đâu .

- Đó là lí lẽ của cô đấy hả cô Nell ? Chỉ vì cô tin rằng chúng con không hợp nhau ?

- Chỉ vì thế thôi - Nell nói dối . Bà không thể cho Kate biết sự thật .

- Thế thì chưa đủ . 1 khi con đã muốn trở thành vợ anh ấy, thì nhất định sẽ là như vậy - Kate nói và chạy vụt qua Nell, chạy về phòng mình để có thể mặc cho lệ tuôn rơi .

Đó là chuyện xảy ra hôm qua . Từ lúc ấy chưa thấy Perry quay lại . Trời đã sẩm tối và Kate ra tới rìa đường vừa đúng lúc nghe tiếng bánh xe lăn . Nàng mỉm cười chạy tới đón xe của bà dì . Đó là 1 cỗ xe ngựa hào nhoáng, hành lí cao ngất, đằng sau có 2 người cưỡi ngựa hộ tống - 1 người mặc quần áo thủy thủ, người kia, với chiếc mũ cao ngông nghênh trên mái tóc đen lượn sóng, với nụ cười mỉm phản phất trên khuôn mặt đẹp trai màu đồng, là người mà nàng biết quá rõ . Bá tước Mannering cũng đến trang trại Lyndhurst ! Tim nàng đập rộn lên , và khi cỗ xe chở bà dì dừng lại, nàng liền chui tọt vào trong lùm cây để thoát khỏi cái nhìn của chàng !

20. Chương 20

Sarah đi tới đi lui trong thư viện Newburuy, những điều bà Premble mới kể làm bà bấn loạn . Cứ nghĩ cháu gái mình công khai tỏ ra say mê Banyon là bà không chịu được . Bà dừng phắt lại, đối diện với bá tước . Chàng đang đứng bên lò sưởi nhấm nháp rượu Brandy, nét mặt cau cạo .

- Chúng ta phải làm gì đi chứ, Branwell !

- Chúng ta ư ? Ồ không, cô yêu quý nhất đời ơi, cháu sẽ không dính vào chuyện này đâu . Quả thật là sau khi nghe bà Premble kể, cháu thấy mình quá ngu dại khi bỏ bạn bè và những thú vui, đi kèm cô tới đây chỉ để chứng kiến 1 tấn thảm kịch ! - Chàng nói mai mỉa .

- Branwell, anh không định đứng ngoài nhìn cháu gái cô lao vào tay cái ... cái thằng thú vật đó chứ ?

- Thánh thần ơi ! Thế cô nghĩ cháu phải làm cái gì bây giờ ?

- Anh biết rất rõ . Anh là người đàn ông cực kì hấp dẫn . Cô đã nhận thấy anh có sức thu hút đối với tất cả những người đàn bà xinh đẹp . Không có lí do gì mà Kate lại không tìm thấy vẻ quyến rũ nơi anh !

- Nàng căm ghét cháu ! Thế đã đủ lí do với cô chưa ? - Bá tước gắt lên .

- Ôi, Branwell, chuyện sẽ thành 1 vụ bê bối cho tất cả chúng ta - Sarah rên rỉ - Kate mà lấy hấn thật thì ... lạy Chúa tôi !

- Sarah, cô phải tìm cách khác thôi . Cô phải biết là nàng thậm chí còn không thèm nhìn mặt cháu . Đối với nàng thì cháu là tất cả những gì xấu xa, vô sỉ . Thế đấy ! Cô đã nhìn thấy cách nàng chào cháu khi này chưa ? Lần này thì không thể viện cớ đang có tang được . Không, cô ạ, kế hoạch của cô không xuôi đâu .

- Anh nhầm rồi . Đàn ông chẳng bao giờ hiểu được đàn bà . Cô đã để ý cách Kate đối xử với cháu, không có gì là quá lắm . Con bé sẽ không lấy cái thằng đó nếu nó chưa chắc chắn về tình cảm của mình . Anh hãy làm cho nó phải phân vân, đo đắn .

Chàng chăm chú nhìn bà cô hồi lâu .

- Không dễ đâu cô ạ . Thằng cha đã ở bên nàng trong những giờ phút buồn đau . Cách cư xử của hấn rất nhẹ nhàng, mà nàng lại nghĩ là nàng hợp với hấn . Cháu chẳng có lợi thế nào hơn hấn cả .

- Cô ngạc nhiên về sự táo gan của hấn - Bộ hấn tin rằng chúng ta không biết bí mật của hấn sao ?

- Đừng nhắc nhở thế cô Sarah, kéo khuôn mặt xinh đẹp của cô lại thêm mấy nếp nhăn đấy . Cháu sẽ thử trở hết tài ve vãn cháu gái cô xem sao - Chàng nói và toét miệng cười .

Sarah đập nhẹ vào vai chàng .

- Thằng quỷ ! Anh có bao giờ nghiêm chỉnh được không hả ? - Chợt bà im bật - Suyt, có người đến đấy .

Kate đi theo hành lang tối mờ dẫn đến thư viện . Căn phòng này nằm ở tầng 1, phía sau ngôi nhà Nàng vừa chạm tay vào cánh cửa thì nghe giọng nói trầm trầm của bá tước . Tim nàng đập mạnh . Nàng dừng lại 1 thoáng, cố ghìm bớt sự hồi hộp vô lí của mình . Rồi nàng đẩy cửa bước vào, nụ cười nở sẵn trên môi .

Bá tước ngẩng nàng đến bên Sarah . Lạy Chúa, nàng đẹp quá .

Mái tóc đen vấn cao, chỉ để mấy búp quăn óng ả rủ trước trán và 2 bên . Chiếc váy lụa màu hồng nhạt bó sát thân hình kiều diễm, và khi nàng vươn người để hôn lên má bà dì, đôi vú nàng nhô cao trước con mắt thèm khát của chàng . Nàng không đeo đồ trang sức, và bá tước phải thừa nhận rằng sắc đẹp của nàng không cần đến sự điểm trang . Nàng ngược nhìn chàng qua hàng mi đen sẫm . Bắt gặp ánh lấp lánh trong đôi mắt xanh của chàng, nàng vội vàng nhìn lảng đi .

- Lại ngồi cạnh đây, Branwell - Sarah vừa nói với bá tước vừa kéo Kate ngồi xuống trường kỷ - Cô chưa được nghe chuyện tung hoành mới đây của cháu trên mặt biển - Bà quay sang Kate - Cháu biết không, Branwell vừa mới trở về Luân Đôn là cô lôi nó theo đến đây luôn .

-Ồ _ Kate nói giọng châm biếm - Anh lại đi bắt những chiếc tàu buôn lang thang đó à ?

Câu hỏi xoay khiến chàng bị chạm tự ái và những muốn cho nàng 1 bạt tai . Nhưng thay vào đó, chàng lại nở 1 nụ cười thân ái .

- Chúng tôi may mắn làm được 1 mẻ, tuy có hơi khó khăn .

- Sao bảo mấy tay buôn lậu đó không có vũ khí ? - Kate vẫn giữ giọng mỉa mai .

- Đúng, họ không có, nhưng chiếc tàu săn biển Pháp đuổi theo chúng tôi thì trang bị đến tận răng ! - Giọng chàng đánh lại - Tuy nhiên , mặc dù bọn chúng hơn hấn chúng tôi về số vũ khí và thủy thủ, chúng tôi đã đuổi chúng ra khỏi hải phận Anh và lấy được hàng của chiếc tàu buôn trước khi nó chìm .

- Nhưng ... ông đã đánh chìm chiếc tàu ? - Kate la lên .

- Chúng tôi không có ý định và cũng không đánh chìm chiếc tàu ấy . Chính đồng bào của chúng đã nã đại bác vào chúng ! Có vẻ như thuyền trưởng tàu săn Pháp đã đánh chìm tàu buôn của mình còn hơn để nó rơi vào tay chúng tôi .

- Đàn ông thật là ngớ ngẩn - Kate nhận xét gay gắt .

Chàng lại lờ đi .

- Nhưng thủy thủ của tôi tài ba lắm, trong khi chiếc tàu buôn đang chìm, chúng tôi đã chuyển được hết hàng của nó sang tàu mình dưới làn đạn của bọn Pháp, sau đó lại còn đánh cho chiếc tàu săn biển của chúng 1 trận tơi bời . Cho nên, cô gái ạ, dù có muốn hay không, thì đó cũng là việc phải làm - Bá tước kết luận .

- Phải lắm . Đáng đời cho con tàu ấy . Tôi ghê tởm tất cả tàu săn biển và công việc của chúng, bất kể là tàu Pháp hay Anh hay bất kì nước nào - Kate đối đáp 1 cách cay chua .

Branwell ném sang bà cô ánh mắt “Đấy, cô thấy chưa !”

- Kate ! - Sarah nghiêm giọng mắng cô cháu - Cháu có thể giữ ý kiến của mình, mỗi người đều có quyền nghĩ theo cách riêng, dù sai hay đúng , nhưng không nên vì thế mà đối xử bất nhã với khách, mà bá tước lại là khách của cháu .

Kate bậm môi cúi đầu khiến bá tước liên tưởng đến 1 cô bé bị phạt đòn .

- Có gì mà cô phải bận lòng, cô Sarah . Em Kate có quyền nói em nghĩ thế nào về cháu chứ . Cháu đánh giá cao sự thành thật mà - Bá tước nói và nhìn thẳng vào đôi mắt xám của Kate .

Ồ, nàng tức tối nghĩ thầm, anh ta đang cố làm cho mình cảm thấy có lỗi, nhưng đừng có hòng . Đừng có mà vội mừng ! Nàng vênh cằm lên :

- Tôi tin rằng ông bá tước thực bụng đánh giá cao sự thành thật, và tôi sẽ tiếp tục thể hiện nó .

3 cặp mắt liếc nhìn nhau, và Sarah nhẹ cả người khi lão quản gia bước vào thông báo bữa tối đã sẵn sàng .

Khuya hôm đó, dọn dẹp xong xuôi, Eliza đến bên Kate đang ngồi trước bàn phấn . Kate trông đầm chiêu hơn thường ngày . Có quá nhiều điều làm xáo động tâm trí nàng và thôi thúc nàng tìm lời giải đáp . Nàng nghĩ đến bữa tối . Bữa ăn cũng khá dễ chịu . Dĩ Sarah luôn miệng kể những chuyện vui làm Kate tròn xoe mắt thích thú . Họ cùng cười nghiêng ngả và cảm thấy thật thoải mái . Bá tước cũng góp nhiều chuyện, và Kate buộc phải thừa nhận với mình rằng trí tuệ của chàng cũng sinh động như đôi mắt chàng, đôi mắt cứ chiếu vào nàng 1 cách giấu cợt suốt cả buổi . Chàng làm cho nàng cười mặc dù nàng đã quyết tâm cố nén . Nàng đã buông lỏng sự cảnh giác lại còn đi cười cợt với chàng ! Nàng thấy cần phải nhắc với mình rằng chàng là 1 tên cướp biển vô lương tâm . Nàng phải nhắc với mình rằng chàng là người đàn ông đã suồng sã với nàng, cường bức nàng . Chàng cũng là người đàn ông coi chuyện trăng hoa với phụ nữ đã có chồng chẳng là gì . Nàng vẫn còn nhớ lời ông John kể với nàng trên boong tàu Bermudian, rằng Branwell đã từng là tình nhân của bà Medwin . Không , nàng không quên điều đó . Nó đã ăn sâu vào tâm trí nàng .

- Điều gì khiến cô phiền muộn thế, cô chủ ? - Eliza hỏi , tay vuốt ve 1 lọn tóc dài của Kate .

- Không - Kate đáp và buông 1 tiếng thở dài .

- Có phải vì hôm nay ông Banyon trẻ trai không đến chăng ? - Eliza tò mò gặng tiếp .

- Có lẽ - Kate lại thở dài .

- Ừi dào, việc gì mà cô phải rầu rĩ cho thêm mệt . Anh ta thì chẳng có thời gian ỉ ề mà nhớ tới cô đâu . Bởi vì theo em biết hôm nay anh ta ở Southampton cơ .

- Đi Southampton à ? Sao cô biết, Eliza ? - Kate hỏi, vẻ chăm chú .

- Hồi chiều, John nhà em đánh xe đưa bà bếp lên đó đi chợ . Anh ấy thấy ông Banyon ở văn phòng ông Hansen đi ra .

- Luật sư của cha tôi ấy à ? - Kate ngạc nhiên hỏi - Ông Banyon làm gì ở đấy nhỉ ?

- Chà, cô chủ, sao cô chậm hiểu thế - Eliza giễu, và liền bị 1 phát nhẹ vào tay - Anh ta còn làm cái gì ngoài việc kí các giấy tờ và những chuyện tương tự .

- Ừi nhỉ ! - Mặt Kate tươi hẳn lên - Đúng là vì thế mà anh ấy không đến được . Tôi lại cứ nghĩ anh ấy giận tôi . Tôi không muốn làm bất cứ điều gì để anh ấy phật lòng - Nàng nói dịu dàng .

- Thế nghĩa là cô bằng lòng ông Banyon thật à ? - Eliza thắc mắc, mắt nhăn lại .

- Đừng có dẫu môi lên với tôi thế, Eliza . Cô không thích anh ấy sao ?

- Ô, anh ta đẹp hết chê, lại cực kì lịch sự, nhưng ...

- Nhưng sao ?

- Mà thôi, cô đừng để ý ... chẳng có gì đâu .

- Eliza, cô nghĩ gì trong đầu tôi không biết, nhưng tôi cũng không chắc là tôi có lấy Perry hay không nữa - Kate nói khẽ, giọng trầm ngâm - Perry rất tốt đối với tôi . Anh ấy luôn ở bên cạnh tôi khi cần, nhưng anh ấy chưa bao giờ làm tôi rung động .

Eliza khúc khích cười .

- Ừm ... em cho là cô đang xao xuyến bởi 1 hình bóng khác kia .

- Eliza ! Cô định ám chỉ cái gì vậy hả ?

- Em thấy ông bá tước đủ làm 1 cô nàng chết mê chết mệt đấy . Chao ôi, thế mới ra đàn ông chứ ! Em mà không trót vướng vào anh chàng Johnny loẻo khoẻo rồi thì ... em sẽ nhảy vào giường với ông ấy ngay !

- Eliza - Kate kêu lên - Không thể thế được ! Cô làm tôi bất ngờ vì những lời bậy bạ của cô đấy . Cô vẫn thường nói là cô sẽ không làm bất cứ điều gì bậy bạ với ai khi mà cô không yêu cơ mà .

- Thế ai bảo cô là em không thể phải lòng anh chàng điển trai ấy ? - Eliza cười cợt .

- Nhưng cô có quen anh ta đâu - Kate phản đối, không hiểu sao cô thấy khó chịu, với cô hầu .

- Đúng thế . Mà em cũng chẳng bao giờ có cơ hội . Ông ấy nhìn em chẳng hơn gì nhìn món rau trộn lèo tèo trong bếp . Nhưng nếu ông ấy để mắt đến em thì ... - Eliza làm 1 cử chỉ diễn cảm và đóng đưa đôi mắt . Tức thì, cô bị đẩy 1 cú thật lực, ngã lăn xuống giường Kate và cười ré lên .

- Đồ gái lăng lơ ! Johnny mà nghe thấy thì cứ liệu !- Kate cũng bật cười .

Eliza tỉnh ra ngay .

- Ôi, anh ấy sẽ quật em 1 trận toí bời . Đừng nghĩ đến thì hơn . Ôi trời ơi, anh ấy sẽ treo ngược em lên ...

- Thôi thôi . Cắp cái trò nhố nhăng của cô mà biến đi . Khuya rồi, Eliza, cô làm tôi loạn cả đầu .

Kate cười, nhìn theo cô hầu đi ra rồi trèo lên giường vùi đầu vào gối . Nàng nghĩ về Branwell Mannering và Perry Banyon . Họ khác hẳn nhau, nhưng cả 2 đều làm tâm trí nàng rối bời .

Với 2 khuôn mặt đàn ông chập chờn và những lời chọc quấy của Eliza cứ ám ảnh bên tai, nàng ngủ thiếp đi . Nàng mơ 1 giấc mơ hỗn độn . Nàng thấy Perry đi bên nàng . Anh mỉm cười với nàng âu yếm, và nàng vòng tay qua cổ anh, chờ 1 nụ hôn . Anh siết chặt lấy nàng, nhưng đột nhiên nàng nhận ra đó không phải là vòng tay của Perry mà là của 1 con quỷ mắt xanh biếc . Bá tước sờ nắn nàng, ôm ấp nàng, nghiêng ngả môi nàng . Nàng lăn qua lăn lại trên giường, mê mê, rạo rức vì những vuốt ve của chàng . Rồi nàng choàng tỉnh, thân thể bưng bưng, ướt đầm mồ hôi, chiếc váy ngủ dính chặt vào người, và 1 cơn đau kì lạ lan ra ở thắt lưng . Nàng oằn người dưới chăn, cố làm mình dịu bớt . Nàng biết nỗi đau ấy nghĩa là thế nào . Nàng biết rằng nỗi thèm khát đang dội vào giữa trái tim và giữa 2 đùi nàng .

21. Chương 21

Vàng mặt trời sáng lóa nhô lên ở đằng đông, hứa hẹn một ngày nắng đẹp. Gió từng đợt lùa qua cánh rừng rần trụi, bứt khỏi cành cây những chiếc lá cuối cùng. Khu rừng xào xạc, thì thầm mời Kate hãy tận hưởng buổi sớm mai. Chợt một giọng trầm gọi tên nàng từ phía sau, phá tan chuỗi giai điệu du dương của rừng. Nàng quay lại, thấy Bá tước đang đi tới, đôi mắt xanh tươi cười, khóe miệng nhếch lên đầy gọi cảm. Tim nàng đập rộn lên, và nàng tuyệt vọng nhận thấy sức hấp dẫn của chàng mới kinh khủng làm sao!

— Kate- chàng bước lại gần nàng và cười tươi rói.

Khó mà không đáp lại sự nồng hậu của chàng. Nàng đành mỉm miệng cười.

— Bao nhiêu lần đến Southampton mà tôi vẫn chưa có dịp dạo qua Rừng Mới. Nếu tôi nhờ cô dẫn đi thăm thú một lát thì liệu có phải là một đòi hỏi quá đáng không?

— Không. Tôi rất thích dạo chơi trong rừng. Nếu anh muốn chúng ta có thể đi lòng vòng một chút- nàng nói và đứng nhích ra xa.

— Thế thì hay quá- chàng đáp lại, lòng tự hỏi không biết làm sao để xoá đi sự phòng ngừa của nàng.

Nàng dẫn chàng tản bộ theo con đường mòn trong rừng. Con đường quá hẹp, thành ra họ phải đi sát vào nhau. Sự gần kề của chàng làm nàng cảm thấy ngại ngùng, và nàng giữ im lặng để giấu đi sự bối rối của mình.

Chàng lại tìm cách thử xuyên qua sự lạnh lùng của nàng.

— Ở đây đẹp thật, nhưng chẳng giống chút nào với thiên đường Bermuda của cô.

Chắc cô không ở lại nơi này đâu nhỉ?

— Sao anh lại nghĩ thế? Cha mẹ tôi đều yên nghỉ nơi đây. Trang trại là nhà của tôi.

Tôi chẳng muốn rời đi đâu nữa.

Kate khẽ nói. Nàng yêu Bermuda. Nàng luôn nhớ về xứ sở ấy ...nhưng nước Anh mới là tất cả những giấc mơ lãng mạn của nàng.

— Thế mà cô Sarah lại đang định... Trời, cô bé, tôi thấy tiếc cho cô đấy- Bá tước trêu.

— Ồ? Dì ấy định làm gì vậy?- Kate ngạc nhiên hỏi.

— Tổ chức một buổi khiêu vũ ra mắt cho cô.

— Nhưng mà ...không thể được. Tôi đang có tang- Kate sau này.

— Cô ấy mới dự định thế thôi. Chắc cũng phải sang tháng sau- Bá tước nói nhanh- Và trong chuyện này thì cô có thể phó mặc cho Sarah. Cô ấy biết lúc nào thì mãn tang. Vả lại, cô ấy có một quan niệm kỳ quặc là tuổi trẻ chỉ có bốn phận với cuộc sống mà thôi.

Kate mỉm cười.

— Lý thuyết của Sarah lúc nào mà chẳng phù hợp với mục đích của dì ấy.

— Đúng đấy, cô bé ạ. Sarah mà đã định điều gì thì đừng có hòng cãi lại- chàng thở dài, nhớ đến vai trò của mình trong kế hoạch của bà cô.

Kate bật cười.

— Anh quý dì ấy lắm phải không?

— Ừ- giọng chàng bỗng trở nên dịu dàng- Đối với tôi và cậu em Matthew của tôi, cô ấy đúng là tặng vật của Chúa.

— Tôi không biết là anh có em trai- Kate nói, tự dưng nàng muốn biết về chàng, về lai lịch của chàng.

— Có, một thằng em quý báu. Một gã trai rồ dại. Đang học năm thứ nhất trường Cambridge- chàng toét miệng cười, nhớ tới lần mới đây đi thăm cậu em láo lếu.

— Ồ, chắc cậu ấy kém anh nhiều tuổi lắm nhỉ?- Kate hỏi. Trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đoán thử tuổi chàng.

— Matthew mười tám, kém tôi mười tuổi. Hôm nọ tới thăm, tôi bắt gặp cu cậu tha ở đâu về một con chó sói. lại còn hỏi tôi rằng không biết ông chủ nhiệm khoa có cho mang thú vật vào khu vực trường không- Chàng cười ha hả một cách khoái chí, và nàng chợt nhận thấy nét trẻ con trong bản tính của chàng.

Nàng nhếch môi tinh nghịch.

— Và anh bảo cậu ấy ...

— Rằng ông chủ nhiệm khoa không đời nào cho phép. Nó bắt chước tôi ngày xưa đấy mà. Tôi đã từng sống chung với một chú khỉ con dưới trần nhà thiêng liêng của Cambridge.

— Một con khỉ? Ôi, trời ơi, anh nuôi hẳn một con khỉ ấy à?— Nàng cười rúc rích cùng với chàng.

— Thật đấy. Mãi gần nửa năm mới bị lộ. Willy, thằng bạn cùng phòng với tôi, đã quên khoá cửa, thế là con vật chết tiệt xổng ra. Chẳng biết làm sao mà nó mò được đến đúng văn phòng ông chủ nhiệm khoa và ra sức phá phách. Nó rú rút, giật, kéo, xé toang tất cả mọi thứ cho đến khi căn phòng chỉ còn là một đồng rách nát. Kết quả là tôi và Willy bị đuổi học một tháng.

— Thế còn con khỉ thì sao?— Kate hỏi và cười nắc nẻ.

— Con khỉ khôn kiếp! Sau đó tôi đành phải đem trả lại nơi tôi đã mua về.

Nàng rũ ra cười, nước mắt dàn dụa. Chàng kéo nàng dừng lại và rút khăn tay chấm lên mi nàng. Họ đã tới con suối cắt ngang rừng. Họ đứng bên bờ, lắng nghe tiếng nước chảy rì rầm qua những phiến đá. Kate nhìn đắm đắm xuống dòng nước trong vắt, để khỏi phải bắt gặp ánh mắt của chàng. Chỉ mới nghĩ nhìn vào mắt chàng cũng đủ khiến nàng rạo rực cả người. Sợ chàng biết được điều đó, nàng cố tạo vẻ mặt nghiêm trang.

Bá tước quan sát nàng, nhận thấy nàng đã thu mình lại. Chàng bắt đầu bực. Cô bé làm sao thế nhỉ? Sao cô ta cứ cố tình làm bộ xa cách vậy? Những người đàn bà khác lúc này hẳn đã chia môi cho chàng, ít ra là tất cả các cô mà chàng đã theo đuổi đều làm thế. Chẳng phải vì ngây thơ mà cô ta làm mặt lạnh với chàng. Mẹ kiếp, chàng cũng đã từng ve vãn không ít gái trinh, và mặc dù chưa bao giờ vượt quá những lời tán tỉnh nhẹ nhàng, chàng vẫn luôn điều khiển được cuộc chơi. Cái tôi của chàng nổi tự ái! Chàng gườm gườm nhìn nàng.

— Kate, hãy nói cho tôi biết, đã bao giờ cô phải sầu khổ vì một người nào chưa?

Nàng mở tròn đôi mắt đẹp nhìn chàng, sững sờ.

— Câu hỏi mới lạ chứ. Tôi chỉ cần sầu khổ vì một người duy nhất, cha tôi, anh cũng biết rồi còn gì.

— Tôi không định nói về điều đó. Tôi cũng đã mất cả cha lẫn mẹ. Nhưng đó là tình cảm khác: thương tiếc và buồn đau. Điều tôi muốn hỏi là cô đã phải đau khổ vì một người đàn ông nào chưa?— Chàng hỏi sỗ sàng.

— Một người đàn ông?— Nàng lặp lại, ngơ ngác— Tôi không hiểu ...

— Trái tim cô đã thuộc về ai chưa?— Chàng vẫn không chịu thôi, chàng nhất định phải biết tình cảm của nàng với Perry Banyon đã đến mức nào.

— Trái tim tôi ư?— Nàng cau mặt— Tôi không hiểu điều đó thì can hệ gì đến anh chứ. Tôi đâu có hỏi anh những chuyện như vậy.

Chàng mỉm cười.

— Nhưng tôi lại sẵn sàng trả lời. Trái tim tôi vẫn là của tôi.

Chẳng biết vì sao điều đó lại khiến nàng hài lòng. Nhưng nàng cũng nhìn chàng dò xét một lúc, rồi khẽ cười.

— Tôi không hiểu anh quan tâm đến chuyện đó để làm gì, nhưng...không, tôi chẳng gắn bó với bất cứ một người đàn ông nào ở bất cứ mức độ nào.

Nàng thầm hỏi tại sao mình không dám thừa nhận quan hệ với Perry. Chắc chắn là nàng có thích Perry Banyon. Tại sao nàng không nói ra điều đó?

Bá tước cười, cảm thấy nhẹ nhõm một cách vô cớ.

— Thế người mà cô để lại Bermuda thì sao?

— Danny ấy à? Ô, tôi gắn bó với Danny nhiều lắm. Nhưng đó là chuyện khác hẳn— Nàng chợt nhớ đến cả chục bức thư nàng đã gửi cho cậu bạn từ ngày rời Bermuda mà chỉ nhận được mỗi một bức thư đáp lại— Danny chỉ là ...

- Anh trai cô?
  - Ồ không. Thực ra là Danny đáng thương cứ tưởng rằng cậu ấy muốn cưới tôi làm vợ- Nàng nói buồn buồn- Nhưng tôi chỉ coi đó là tình bạn, không hơn.
  - Thế còn ông Banyon thì sao?- Bá tước hỏi như vô tình- Tình bạn của cô với ông hàng xóm đến đâu rồi? Nàng đỏ mặt.
  - Anh tò mò quá đấy.
  - Tôi có đi quá xa không?- Chàng hỏi thận trọng.
  - Không đâu- Nàng mỉm cười thân mật, bởi nàng thấy chàng thực sự tỏ ra dễ mến, có lẽ nàng đã đánh giá sai về chàng- Chỉ vì tôi không thể trả lời điều mà bản thân tôi chưa dám chắc.
  - Cô Sarah cho là Banyon muốn cưới cô.
  - Di ấy biết sao được cái điều mà chính tôi cũng còn chưa rõ.
  - Thế không phải chứ?
  - Không, đúng đấy. Nhưng mà, tôi cũng chẳng biết lòng mình ra sao nữa, mặc dù, tất nhiên, tôi không có gì để phản đối ý định này.
  - Tôi hiểu- chàng nói và nắm lấy cánh tay nàng kéo nàng sát vào ngực mình. Mắt chàng nhìn xuyên vào mắt nàng, và giọng chàng như bị thôi miên bởi ánh mắt mãnh liệt của chính mình.
  - Em có cho thằng nhãi ấy cái mà chỉ một người đàn ông mới có quyền hưởng không hả cưng?
- Nàng sững sờ trước sự dữ dội của chàng, bủn rủn bởi sự đụng chạm của chàng.
- Trước hết anh hãy nói ai là thằng nhãi, còn ai là người đàn ông mới được chứ?
  - Em thừa biết tôi định nói gì. Đừng có chơi chữ với tôi, Kate. Nói đi! Hắn có được ôm em trong vòng tay không? Em không cưỡng lại thằng nhãi ấy chứ? Hắn có được nếm chắt mật ngọt ngào của em không?
- Chẳng cần đợi nàng trả lời, chàng kéo mạnh nàng và siết chặt tấm thân mềm mại của nàng vào mình.
- Chàng biết chàng đang phá hỏng kế hoạch cùng tất cả những ý định tốt lành, nhưng trái tim cũng như thân xác chàng đã bùng cháy vì nàng. Giây phút này, chàng chỉ còn có một mục đích, hôn đôi môi gợi thèm của nàng. Môi chàng tìm tới môi nàng trong khi nàng cố sức đẩy chàng ra. Chàng cảm giác như lưỡi mình đắm trong rượu anh đào. Nàng thì đắm tay vào ngực chàng. Nàng gần ngột thở, quay cuồng choáng váng, nhưng môi chàng vẫn không chịu rời, tay chàng ghì cứng người nàng. Mặc nổi tức giận, mặc sự sợ hãi, nàng vẫn cảm thấy thân thể bùng bùng đáp lại. Nàng muốn tan ra trong sức mạnh của chàng. Nàng muốn chàng chiếm đoạt nàng. Ôi, lạy Chúa! Nàng không được nghĩ những điều như vậy; nàng không thể nghĩ tới chuyện đó? Nhưng nàng lại muốn chàng làm thóa? mãi tấm thân nóng bỏng của mình. Nàng muốn chàng cưỡng ép nàng để cho thân thể nàng được hưởng niềm khoái cảm mà nó khao khát. Nàng là đàn bà, thân xác nàng chống lại ý chí của nàng. Không, ý chí nàng phải thắng! Trong một cố gắng cuối cùng, nàng dứt môi ra và quay mặt đi, cảm thấy mình sắp đổ sụp đến nơi. Nhưng chàng vẫn đỡ nàng trong tay, và chàng biết sự yếu đuối của nàng.
- Nói đi, Kate, hắn đã bao giờ hôn em như thế chưa? Em là người đàn bà nồng nàn, đã bao giờ hắn khơi được ngọn lửa trong em chưa?- Chàng nói dịu dàng.
- Đôi mắt xám của nàng loé lên.
- Anh là đồ đểu ...đồ lừa đảo! Anh rủ tôi đi dạo, giả bộ thân ái với tôi, giả bộ lo lắng cho hạnh phúc của tôi, và tôi đúng là ngu ngốc nên mới quên đề phòng...
  - Em không ngốc đâu, bé yêu ạ. Tôi rủ em đi đâu phải để dạo chơi! Tôi quan tâm đến em, và tôi không việc gì phải giả vờ. Em đã hiểu nhầm động cơ của tôi. Tôi không định quyến rũ em, mà chỉ muốn cảnh tỉnh em thôi. Em là người đàn bà xinh đẹp với sự khờ khạo của một đứa trẻ. Banyon không yêu em đâu, mà

hắn cũng không thể yêu được, vì những lý do mà bây giờ em chưa hiểu. Hắn là kẻ đào mỏ, hắn muốn trang trại về tay hắn!

— Đào mỏ? Anh suy bụng ta ra bụng người đấy à? Anh cướp vàng của người khác dưới danh nghĩa yêu nước và lấy lý lẽ đó để biện hộ cho hành động của mình. Chính anh mới là kẻ đào mỏ. Perry cần gì phải cưới vợ vì tiền, cha tôi để lại cho anh ấy cả nhà, cả tiền rồi.

— Chính thế đấy. Em đã bao giờ thắc mắc về chuyện ấy chưa? Nhưng thôi, chuyện ấy tạm cho qua. Tôi báo trước với em rằng Perry sẽ chưa yêu chừng nào trang trại chưa thuộc về hắn. Hắn bị ám ảnh bởi điều đó.

— Anh im đi!- Kate gào lên.

— Được thôi, nếu em không muốn nghe điều gì chống lại hắn, thì tùy em. Đi nào, tôi đưa em về nhà.

— Đưa tôi về sau khi ...

— Sau khi tôi đã ban tặng cho em cái hôn mà tôi biết em không thể nào cưỡng lại. Tha thứ cho tôi Kate- Chàng nói giọng giễu cợt.

—Ồ, anh thật là quá quắt- nàng kêu lên.

— Còn em thì đẹp không chịu nổi!- chàng đáp lại và khoác tay nàng. Nàng giằng ra, và cứ thế lầm lì bước đi bên chàng trên con đường mòn. Đến khoảng rừng thưa, mắt nàng chợt sáng lên, còn chàng thì sa sầm mặt. Họ đều nhìn thấy một con ngựa cái thon thả đang phi về phía ngôi nhà, và trên lưng nó là dáng người thanh mảnh của Perry Banyon.

22. Chương 22

Bá tước Branwell ngồi ngả người trong chiếc ghế bành thêu kim tuyến, chân duỗi dài, mắt khép hờ như đang ngủ! Bên cạnh chàng, trên trường kỷ, Sarah và Ellen đang mải trò chuyện, nhưng cả chàng lẫn hai người khác nữa ở đầu kia căn phòng đều chẳng chút lưu tâm đến cuộc đối thoại sôi nổi của hai bà!

Nụ cười của Kate dành trọn cho Perry Banyon. Điều đó thật rõ ràng, quá rõ ràng, và Bá tước thích thú nghĩ nàng chỉ hoài công vô ích. Chín năm qua chàng đã quen với trò chơi này lắm rồi nên chẳng lạ gì những biểu hiện của nó. Chàng thấy ngay rằng không lần nào Kate bật cười hoặc cất cao giọng mà không liếc mắt về phía chàng. Nhưng Banyon lại không biết điều đó và có vẻ tự đắc về sự chú tâm của cô gái vào mình.

Sarah quan sát điệu ộp của Perry với vẻ ghê tởm. Thằng nhãi nhép này cần phải bị tổng cổ ra khỏi đường đi của Kate! Bà đột ngột dừng chuyện với Ellen và quay sang nhìn Kate bằng ánh mắt bức bối.

— Kate, tối nay cháu có định cho dì hưởng niềm vui được trò chuyện cùng cháu không đấy?

Bá tước mở mắt và liếc nhanh sang bà cô một cái nhìn ngạc nhiên, đồng thời hơi nhồm người dậy khi nhìn thấy vẻ lúng túng ngượng ngùng của Kate.

— Ôi, cháu xin lỗi dì- Kate giật mình bước vội đến bên Sarah.

Perry cũng bước lại cùng nàng, hơi cúi đầu và ngỏ lời xin lỗi vì đã làm cô Newburuy xao lãng. Đáp lại, Sarah chỉ khịt mũi và chiếu ánh mắt khinh khỉnh và rà xét suốt lượt y phục của Perry. Cách ăn mặc của anh ta quả là không chê vào đâu được. Chiếc nơ cổ tuyệt đẹp mà không phô trương, gilê lụa màu xanh lơ cực kỳ trang nhã bó vừa khít bên ngoài áo sơ mi xanh, điệp màu, tương ứng với chiếc quần ống bó đúng mốt. Không tìm nổi một khiếm khuyết nào, Sarah bèn đổi hướng tấn công.

— Này ông Banyon. Tôi nghe nói ông đã an cư trong ngôi nhà miền quê cau? anh rể tôi. Cuộc sống ở đó có đáng tận hưởng lắm không?

— Thưa dì- Kate ngắt lời, giọng nàng thoáng vẻ trách móc- ngôi nhà Dower bây giờ đã thuộc về ông Banyon. Dì không nên nhắc đến chuyện sở hữu cũ làm gì.

– Không, không, cô Kathleen- Perry Banyon vội nói- Dĩ cô nghĩ như vậy là lẽ tự nhiên thôi- Anh quay sang Sarah, mỉm cười nhã nhặn- Tôi thấy cuộc sống ở thôn quê rất thú vị.

– Thật ư?- Sarah nói với vẻ ngờ vực không che giấu- Vậy mà tôi cứ nghĩ sau một cuộc sống sôi sục ở London thì miềm quê hẳn phải tẻ ngắt lắm.

Có một cái gì đó dằn dứ trong giọng của Sarah làm Kate phải chú ý. Banyon cũng cảm nhận thấy điều đó. Mặt anh ta ửng đỏ, nhưng đầu hơi cúi xuống như chấp nhận sự thách thức của Sarah.

– Vậy mà tôi lại thích cuộc sống êm dịu ở thôn quê đây, thưa bà. Cảnh sắc ở đây cho tôi nhiều cảm hứng để vẽ. Bây giờ tôi có nhiều thì giờ dành cho cây bút lông rồi.

– Perry- Kate nói- Em không biết là anh có vẽ tranh.

– Chắc chắn là cháu không biết rồi- dì nàng xen vào một tiếng cười là lạ- Có rất nhiều điều mà cháu không thể biết được về ông Banyon, đúng vậy không, thưa ông?- Bà nói và chiếu thẳng vào Perry một cái nhìn nhạo báng.

– Đó mới là điều làm cho cuộc đời thêm hứng thú, thưa bà- Banyon đáp, không một chút bối rối- Ta không ngừng khám phá những điều mới mẻ trong những con người mà ta tưởng là đã hiểu.

Mắt Kate ánh lên, thầm khen cho sự khôn khéo của anh và tự hỏi sao dì nàng lại tỏ ra cay độc đến vậy.

– Em có thể xem vài tác phẩm của anh được không!- Nàng hỏi và nhìn anh, mỉm cười dịu dàng để bù lại sự lạnh nhạt mà anh phải nhận từ những người khác.

– Anh cũng muốn vậy lắm. Nhưng bây giờ anh phải xin phép cáo lui thôi- Perry nói khẽ rồi quay sang chào tạm biệt bà Sarah và bà Preamble vẫn ngồi im lặng này giờ. Kate vội đưa tay cho anh, và anh âu yếm đặt môi lên những ngón tay mềm mại của nàng.

– Đến mai nhé, Kathleen.

Nàng mỉm cười hài lòng và liếc nhìn Bá tước đang lăm bầm chúc Perry ngủ ngon. Chẳng khó khăn gì nàng cũng nhận thấy hai người đàn ông trao đổi nhau một ánh mắt kỳ lạ. Nàng xin lỗi mọi người rồi tiễn Perry ra cửa. Nàng vừa ra khỏi phòng, Sarah bật lên, tức tối.

– Không thể chịu được nữa, Branwell. Anh có thấy cái điệu bộ trơ tráo của thằng ấy không?

– Đúng thế đấy, bà ạ- bà Preamble rầu rĩ tán đồng- Hẳn có vẻ chắc ăn lắm rồi.

– Sự táo tợn của hắn thật đáng kinh ngạc- Bá tước dằn giọng- Nhưng cháu không tin là hắn có thể đi xa tới mức cưới được nàng.

Kate nhìn Perry đi khuất rồi mới quay trở lại thư viện. Bàn tay nàng vừa đặt lên nắm đấm cửa chốt khựng lại khi nghe thấy mấy lời cuối cùng của Bá tước. Họ đang nói về Perry!

Nàng phải chờ xem đã.

– Trời ơi! Horace nghĩ thế nào mà lại mang cái thằng đó về nhà ...mang đứa con của tội lỗi...

– Ông ấy bệnh, cô Sarah ạ- Bá tước cắt ngang.

– Nhưng ông ta không nhận thấy nguy hiểm sao?- Sarah kêu lên- Ông ta không nghĩ rồi hắn sẽ tìm cách xoắn lấy Kate sao?

– Nếu có nghĩ tới, chắc ông ấy cũng coi như hai anh em. Có lẽ đó cũng là điểm mà ông ấy muốn trong tình trạng rối loạn của mình- Bá tước đáp.

Đứa con của tội lỗi? Hai anh em? Nàng còn đứng đây làm quái gì nữa? Nàng phải có câu trả lời tức khắc. Cần phải chấm dứt tất cả những sự mập mờ, bóng gió này. Nàng đẩy toang cửa?, nụ cười đe dọa. nở trên môi.

– A, gia đình tôi, họ đang xúm lại hòng định đoạt cuộc đời và tương lai của tôi đây! Hãy nói cho tôi biết, mọi người có quan tâm đến hạnh phúc của tôi không? Nếu có, xin mọi người hãy cho tôi được yên lòng! Tôi cần mấy lời giải đáp. Mọi người đã đối xử thô lỗ với Mr. Banyon. Anh ấy đã là thư ký của cha tôi và bây

giờ là hàng xóm của tôi. Tôi cần phải biết lý do vì sao mọi người sỉ nhục anh ấy!- Kate hỏi gay gắt, đôi mắt xám của nàng loé lên giận dữ.

— Kia cũng-Sarah lập tức đứng dậy, đi tới bên Kate xoa dịu- Việc gì cháu nổi nóng lên thế?

— Việc gì à? Thế việc gì mà dì phải phản đối lòng mến mộ của anh Banyon với cháu và đối xử với anh ấy tồi tệ như vậy? Cháu cần phải biết nguyên do.

— Kate, tôi đã nói với em rồi- Bá tước bắt ngờ chen vào- chúng tôi cho rằng Banyon là một kẻ săn đuổi gia tài.

— Tại sao?- Kate quay phắt về phía chàng.

— Bởi vì hắn là một thằng kiết xác- dì nàng đáp.

Nàng bắt đầu giận sôi lên.

— Không phải. Mọi người thừa biết cha đã để tiền lại cho anh ấy đủ sống, và anh ấy còn có ngôi nhà Dower.

— Một trăm bảng thì khó mà đáp ứng nổi một gã đàn ông ăn diện. Hắn cháu cũng biết hắn có nhiều sở thích cao cấp chứ!- Sarah nói- Lạy Chúa, hắn là một kẻ lang thang, vô gia cư, muốn nhồi lên bằng cách kết hôn với một cô gái giàu có, con nhà gia thế.

— Nhưng đây không phải lý do để dì gọi anh ấy là đứa con của tội lỗi. Cháu đã nghe được! Dì định ám chỉ cái gì vậy?- Kate vẫn khẳng khái.

Mặt bà Premble tái nhợt, Sarah đưa mắt cầu cứu Bá tước. Chàng điềm tĩnh trả lời:

— Đó là xuất thân của hắn, cô bé ạ. Hắn là con của một gái làng chơi. Ngay cả cái tên của hắn cũng do người ta đặt bừa, bởi vì hắn sinh ra trong một cái gác xép.

Kate nhìn cả ba người, mắt nàng tối sầm lại.

— Tất cả các người thật tàn nhẫn, vô lương tâm! Các người kết tội một con người chỉ vì nguồn gốc của người ta. Các người đối xử tệ bạc với chàng trai mà cha tôi đã mở rộng cửa và lòng nhân từ đón về. Cao sang hay nghèo hèn thì có gì quan trọng? Con người anh ấy mới là có ý nghĩa với tôi. Các người chẳng đưa ra được lý do gì để bắt tôi coi thường anh ấy. Trái lại, tôi càng quý trọng anh ấy hơn vì anh ấy đã vượt lên được thân phận nghèo khó của mình!

Nói xong, nàng quay gót chạy đi.

Ba người còn lại trong thư viện nhìn nhau nhăn nhó.

— Ôi, quý thầy mắt bắt ông Horace cùng những quan hệ hắc ám của ông ta!- Sarah rên rỉ.

— Để đấy cho cháu, cô Sarah- Bá tước nói- Cháu hứa với cô một điều, Kate Newburuy sẽ không lấy Perry Banyon!

23. Chương 23

Bá tước quàng găng, mũ, áo choàng vào bàn tay chực sẵn của người hầu nhà Newburuy, phóng vào gã trai tội nghiệp một ánh mắt u tối, rồi sầm sầm bước qua gian tiền sảnh về phía thư viện. Nghe tiếng chân chàng, Sarah vội vã chạy xuống cầu thang đuổi theo. Khi bà mở cửa? vào thư viện thì Bá tước đã làm cạn hai chén brandi. Bà nhìn lướt người cháu trai, chưa bao giờ bà thấy chàng trông tuấn tú đến như vậy, và một lần nữa bà lại tự hỏi tại sao cô cháu gái mình vẫn chưa chịu nhìn ra điều này.

— Branwell? Hắn nói sao?

— Cháu đã gio trước mũi hần mười nghìn bảng của cô, cộng thêm năm nghìn của cháu nữa, và thằng quỷ ấy đã cười vào mặt cháu!-Bá tước gầm lên- Mẹ cha cặp mắt hần, chưa bao giờ cháu muốn móc chúng ra như lúc ấy.

Sarah ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh.

—Ồ, không, Branwell, hần không nhận ư? Làm sao hần có thể từ chối được? Không có lẽ nào. Hần biết hần không thể lấy được Kate cơ mà. Thật tởm lợm.

— Hần sắp tâm cười được nàng. Chính hần đã nói toạc ra với cháu rằng trang trại phải là của hần. Hần muốn trang trại này.

— Nhưng điều đó thật điên rồ- Sarah kêu lên.

— Tuy nhiên, đó lại là ý đồ của hần.

— Và như vậy có nghĩa là hần đã ăn chắc lăm rồi, nên mới từ chối mười lăm ngàn bảng chứ.

— Có vẻ như Kate đã cho hần đủ lý do để tin chắc rằng nàng sẽ nắm tay hần đi tới một hôn ước thiêng liêng- giọng chàng đầy nhạo báng.

— Thế là hỏng hết rồi- cả chúng ta, cả con bé đáng thương!

— Chưa đâu, cô yêu quý- Bá tước thốt lên đầy tức giận. Chàng không ưa làm kẻ chiến bại, điều đó làm cho chàng sôi máu- Cô muốn cháu chinh phục trái tim Kate. Được, cháu sẽ làm! Nàng đâu rồi?

— Khoan đã, Branwell- Sarah nhú mày- Cô muốn anh lôi cuốn sự chú ý của Kate. Chứ không phải là quyến rũ con bé rồi bỏ mặc nó trong đau khổ.

Chàng cười lớn.

— Phải quyết định đi thôi, bà già ạ. Rồi sẽ đến lượt nàng trả đòn cho cháu, còn bây giờ, vào thời điểm này, hoặc là Banyon, hoặc là cháu.

—Ồ, cưng...

— Nàng đâu rồi?- Chàng lặp lại câu hỏi.

— Ở trong phòng may ...nhưng mà ...

— Rồi hăng hay, cô Sarah. Cháu đã lần chần quá lâu rồi!

Chàng nói và làm bà cô ngẩn cả người khi thấy chàng giật phắt một chiếc khuy đồng trên chiếc áo đuôi tôm màu nâu sẫm của mình. Cũng mau lẹ như vậy, chàng đi ra để mặc bà cô đứng bần khoản một mình trong thư viện.

Được một người hầu chỉ lối, chàng tìm lên phòng may phía trên đầu cầu thang, đẩy cửa? bước vào, miệng huýt một điệu sáo vui nhộn. Chàng bước ngang qua phòng, làm như không hề nhận thấy Kate đang ngồi cắm cúi trên chiếc trường kỷ cạnh lò sưởi, khâu lại đường viền váy.Vẫn tiếp tục huýt sáo, chàng mãi miết lục lọi trong giỏ đồ khâu đặt trên bàn trước đôi mắt mở tròn của Kate. Nàng ngẩng cả cổ lên để nhìn, tự hỏi không biết chàng đang làm cái quái gì vậy.

— Ừ ...này- cuối cùng nàng lên tiếng- anh cần tìm gì thế?

Chàng giật mình, quay ngoắt lại với đôi mắt ngạc nhiên.

—Ồ! xin lỗi, tôi không biết cô đang ở đây. Tôi định đính lại chiếc cúc áo bị đứt. Mọi khi ông Hatch, thuyền phó thứ nhất của tôi vẫn kiêm luôn cả nhiệm vụ thợ may. Nhưng dạo này đầu óc ông ta cứ như ở trên mây ấy. Mà tôi cũng hiếm khi tìm được ông ta- chàng nói, nửa vờ nửa thật.

— Anh tự khâu được cơ à?- Nàng hỏi vẻ ngờ vực.

— Khó tin lắm phải không?- chàng làm ra vẻ tự ái.

—Ồ, vâng- nàng đáp thành thật.

Chàng cười.

— Cô cứ đưa kim chỉ đây cho tôi, tôi sẽ vui lòng chứng minh cho cô là tôi không đến nỗi vụng về.

Đến lượt nàng cười.

— Thôi, anh lại đây, để tôi khâu cho.

Chàng mỉm cười vẻ biết ơn và đến ngồi bên nàng. Để đính lại chiếc khuy nàng đành phải cúi đầu ngay sát dưới cằm chàng, và nàng cảm thấy con tim bất trị của mình lại đập dồn. Chàng ngắm nàng, ngây ngất vì sự gần gũi, vì hương thơm trinh trắng tỏa ra từ người nàng. Đột nhiên, chàng đi đến quyết định. Chàng lo ngại về cuộc thương lượng với Banyon. Thằng khốn ấy có thể chơi cao tay hơn chàng bằng cách đến gặp nàng và sẽ chứng tỏ tình yêu bất diệt của hắn với bằng chứng coi khinh số tiền mua chuộc! Phải chặn đứng chuyện đó lại, và chàng biết không gì hay hơn là nói toạc ra sự thật.

— Kate- chàng khẽ nói- tôi muốn thú tội.

— Kìa, anh không đợi được đến lúc tôi bỏ kim xuống hay sao?- nàng nói giọng giễu cợt.

— Tôi đoán rằng cô còn muốn dùng đến nó sau khi tôi kể cho cô những gì tôi đã làm- chàng lấy giọng cực kỳ thành khẩn.

— Cha, nghe có vẻ nghiêm trọng đấy nhỉ. Anh còn làm thêm chuyện gì nữa vậy?

— Sáng nay tôi đã sang gặp Banyon và đưa hắn mười lăm ngàn bảng để hắn chấm dứt cái trò tán tỉnh cô- chàng làm bộ như nói tuột ra.

— Anh làm cái gì?- Nàng rít lên.

— Tôi đã sỉ nhục hắn- chàng ngượng ngùng, thầm khen cho tài diễn xuất của mình!

— Ôi mẹ kiếp! - cô tiểu thư quý phái văng ra làm Bá tước tròn xoe mắt- Sao anh dám? Mà anh lấy đâu ra số tiền đó? Hắn anh phải sống sung túc lắm bằng của ăn cướp!

— Thật ra, phần lớn những gì tôi thu được trong các chuyến săn biển đều nộp cả cho đức vua và thủy đội của tôi. Bản thân tôi cũng đủ giàu rồi, cô biết đấy, gia sản để lại. Nhưng tôi chỉ góp vào số tiền đó năm ngàn thôi, còn của cô Sarah mười ngàn!- chàng nói, giả bộ ngơ nghe.

— Anh làm càn quá đấy!

— Quả tình... tôi ...tôi có ý định tốt mà. Nếu hắn là kẻ săn đuổi gia tài thì hắn sẽ nhận tiền và để cho cô được yên. Còn nếu không chắc hắn sẽ thách đấu với tôi, điều mà tôi vẫn mong đợi, vì tôi chẳng ưa gì cái mặt hắn. Tôi khoải cho hắn về châu trời hơn và cứ hy vọng hắn quẳng bao tay ra- Bá tước thở dài đánh sượt.

— Thế nào?

— Cái gì thế nào?

— Anh ấy trả lời thế nào?- Kate quát lên.

— Ồ, hắn phá ra cười. Hắn bảo mười lăm ngàn còm của cô cháu tôi thì là cái đếch gì sống với trang trại!

Kate ngồi lặng đi một lúc.

— Anh ấy nói vậy ư?- Cuối cùng nàng hỏi, mặt nhăn lại vì lòng kiêu hãnh bị tổn thương; đau đớn hơn lại là trước mặt Bá tước.

— Chính xác. Tôi cho rằng tán trò của hắn còn xa hơn việc săn đuổi gia tài. Thường thì những tên loại đó chấp nhận lời đề nghị từ phía gia đình và cuốn xéo. Rõ ràng là hắn muốn hơn nữa.

Kate trừng trừng nhìn chàng. Nàng giận Perry, giận di Sarah, giận tất cả bọn họ đã đẩy nàng vào tình thế này. Nhưng nàng cũng không đến nỗi ngờ ngách để nghi ngờ sự thật trong lời Bá tước.

— Nói vậy không có nghĩa là anh ấy không yêu tôi- nàng cố cãi.

Chàng cười khinh bỉ.

– Yêu cô? Cô không định tự thuyết phục mình rằng cái thằng nhãi ranh, cái thằng công tử bột ăn diện đó say mê cô đấy chứ?

Nàng giật phăng sợi chỉ và ngồi lúi lại, nhìn chàng gườm gườm. Dù nàng có nghi ngờ sự thành thật của Perry, thì nàng cũng không cho phép thằng cha kiêu căng này nói năng với nàng như vậy.

– Này, tôi chẳng việc gì phải tự thuyết phục. Tôi biết Perry yêu tôi. Bộ anh nghĩ tôi chẳng có gì hấp dẫn người khác chắc!

– Ô, sao cô lại hiểu nhầm tôi thế- chàng vui vẻ thốt lên. Rồi chàng hạ giọng, gần như thì thầm- Kate, cô thừa biết cô có thể làm cho một người đàn ông thèm khát dữ dội đến mức nào, nhưng Perry không yêu cô!- rất nhẹ nhàng, gần như không nhận thấy, chàng nhích lại gần nàng- cô không khờ khạo đến mức tin mình sẽ hạnh phúc khi lấy cái thằng chết tiệt ấy chứ?- chàng giễu, cố ý thổi bùng sự giận dữ của nàng.

– Ôi, lại Chúa!- nàng gất lên- anh thật quá lắm! Câu chuyện ngu xuẩn này làm tôi hết chịu nổi rồi.

Nàng đứng bật dậy, nhưng chàng đã túm ngay lấy tay nàng, kéo nàng ngã ngổ vào lòng mình. Một tay chàng giữ vai nàng, tay kia vòng qua eo, không cho nàng thoát ra khỏi tư thế ấy. Chàng nhìn như thôi miên vào đôi mắt xám của nàng.

– Không, Kate em không được bỏ chạy và bịt tai lại như thế. Anh không cho phép em phí hoài bầu máu nóng của em đâu, hãy nghe lời anh, cô bé, thân thể em nóng cháy- nhưng không phải dành cho những thằng như hần! Hần trút lên em những lời rỗng tuếch, buả vầy em bằng sự dịu dàng và gọi đó là sự kính trọng. Nhưng em được tạo nên để mà hưởng hơn thế nữa, hơn nhiều!

Môi chàng gần lấy môi nàng. Câu nói tắt lịm. Lần này thì nàng chẳng còn ý chí đâu mà chống cự. Những vòng ôm lần trước đã phá dần tấm áo giáp của nàng, buộc nàng phải nhận ra những đòi hỏi xác thịt của mình. Nàng cứ luôn mơ thấy những giấc mơ gợi tình. Những giấc mơ làm nàng vừa khát thèm vừa tuyệt vọng. Nàng đã xỉ vả mình nhưng không thể phủ nhận nỗi đam mê mà chàng đã thổi bùng lên trong nàng.

Bất chấp ý chí, đôi tay nàng quẩn lấy cổ chàng, để cho chàng ép sát hơn vào thân thể mềm mại của mình. Bàn tay chàng rời khỏi eo, khum lấy bầu vú tròn của nàng qua làn vải nhung, ngón tay cái bấm vào núm vú, cảm thấy nó cương lên đáp lại. Máu chạy rần rật trong huyết quản nàng, nàng chỉ còn biết bàn tay chàng đang làm nàng mê mẩn, ngây ngất. Chàng phủ lên nàng những cái hôn dồn dập cháy bỏng, thiêu đốt mắt nàng, môi nàng, cổ nàng. Nàng buột ra một tiếng kêu thổn thức:

– Buông tôi ra! Buông ra!- Gần như hoảng sợ với chính mình, nàng đẩy bật chàng ra. Chàng đứng dậy, thân thể căng cứng, choáng váng vì thèm khát.

– Thế nào, cô bé- chàng nói đầy giễu cợt- cô có bị kích động đến thế với thằng nhãi của cô không. Hần có làm cho thân thể cô nhức nhối và cháy bỏng như tôi vừa làm không?- Rồi chàng quay lưng bỏ đi, lấy làm hài lòng với mình. Chàng đã gieo được hạt mầm ngờ vực vào lòng nàng, bây giờ hãy xem nó lớn lên!

24. Chương 24

Kate nhào vào phòng, ngã vùi xuống đồng gối phủ sa tanh, 2 nắm tay điên giậm không ngớt đầm xuống giường. Đủ lắm rồi! Những giọt nước mắt ẩm ướt tuôn ra như suối! Đồ đàn ông trơ tráo! Đồ trơ tráo dâm dăng! Sự kiêu căng ngạo mạn của anh ta thật là hết mức. Nhưng nàng còn đáng ghét hơn nhiều, xấu xa hơn nhiều khi đáp lại những hành động phong tình của anh ta!

Nàng cố gạt đi hình ảnh chàng nhưng ngay cả bây giờ, 1 mình cách biệt trong phòng riêng, nàng vẫn còn cảm thấy vòng tay của chàng, và cảm giác rần rật như lên cơn sốt vẫn chưa buông tha thân thể nàng. Miệng lưỡi chàng làm nàng muốn điên lên. Sao chàng dám bảo Perry không yêu nàng, không ham muốn nàng? Chàng không thấy Perry đã từ chối số tiền mua chuộc đó sao? Tại sao chàng lại dám chắc Perry

không thèm khát nàng ? Mà quả thật, nàng chưa bao giờ thấy bốc lửa trong vòng tay Perry, hay là anh đã chủ tâm không khơi dậy khát khao ấy ? Tại sao ? Có lẽ tính đứng đắn đã ngăn anh lại . Có thể lắm ! 1 người đàn ông đang hoàng không nên dấn dõ người vợ tương lai của mình . Vợ ư ? Nàng đâu đã nói là nàng lấy Perry, và càng ngày, nàng càng cảm thấy thật sự không muốn . Nhưng có chắc vậy không nhỉ ?

Eliza thững thảng bước vào phòng, miệng hát líu lo, tay bê 1 xấp xiêm áo đã giặt ủi phẳng phiu . Cô tấp đồng váy áo lên chiếc ghế xoay trước bàn phấn và nhìn Kate, mỉm cười dò hỏi . Kate vội cúi mặt xuống gối, tránh ánh mắt cô hầu .

- Cô khó ở hay sao, cô chủ ? - Eliza hỏi

Kate thở dài, nàng cần 1 người để trút bỏ nỗi lòng . Nàng ngẩng lên, nhìn Eliza bằng đôi mắt nhòa lệ .

- Ủ, tôi khổ lắm .

Eliza vội ngồi xuống giường và choàng tay ôm lấy nàng, vỗ về, làm Kate cảm thấy mình như đứa trẻ trong tay bà vú .

- Thôi, thôi nào cô chủ . Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà .

- Lần này thì không đâu . Tôi bị rơi vào 1 tình thế quá ác .

- Về chuyện gì ?

- Về mọi chuyện . Ôi, Eliza, tôi chẳng biết gì về đàn ông và đàn bà . Quá ít và quá muộn ...

Eliza cười toe toét .

- Chẳng có gì lạ . Em hiểu cảm giác của cô lắm, cô chủ ạ, mà thế cũng là tự nhiên thôi . Hơn nửa năm nay em thềm lên giường đến phát sốt được . Ôn Chúa ,tuần sau là em thành vợ Johnny rồi và mọi nôn nóng thế là sắp chấm dứt .

- Tôi biết, Eliza ạ, và tôi mừng cho cô, nhưng mà như vậy ... quan hệ của cô với Johnny cũng đâu thay đổi gì bởi vì ...

- Bởi vì em đã cho anh ấy trước ngày cưới ? Ồ không ! Johnny là 1 con ngựa đực ... Chúa ơi, cứ nghĩ đến anh ấy là em lại sôi sục lên . Anh ấy không thể nào dứt nổi tay ra khỏi người em ... mà em cũng chẳng nề hà làm cho anh ấy thỏa mãn . Nhưng anh ấy chưa đươc.c đông đến trình tiết em . Anh ấy sẽ có cái đó vào đêm tân hôn, không sớm hơn .

- Thế làm sao cô giữ cho anh ta khỏi đi chơi giá ? -Kate hỏi, mắt tròn xoe .

- Trời ơi, cô chủ . Em không thể kể cho cô nghe được đâu . Bà Ellen sẽ đập em chết !

- Eliza, tôi chẳng còn ai khác để bảo tôi những chuyện như vậy

Eliza nhìn cô chủ cân nhắc, rồi nhả mặt

- Cô phải hứa với em là không được kể cho ai đã

- Tôi hứa - Kate háo hức nói

Eliza nhào sát lại nàng, miệng cười hích hích, tay làm điệu bộ, mắt đóng đưa, bắt đầu giải thích 1 số bí quyết trong nghệ thuật làm tình mà không bị mất trinh .

Kate nóng rực cả 2 má, rồi nàng lại ngồi thừ ra nghĩ ngợi . Chợt nàng nhồm dậy .

- Thế nếu 1 người đàn ông không muốn vuốt ve mình, nhưng anh ta lại nói muốn cưới mình thì sao ?

- Làm gì có thứ đàn ông dỏm thế, hoặc hẳn ta cố tình làm như vậy, nhưng đằng sau thì hẳn sẽ đi chơi gái . Nếu không thì hẳn là hẳn đang bao 1 cô ả nào rồi - Eliza giảng giải, vẻ sành sỏi .

- Ôi, - Kate khê kêu lên, rồi trút 1 tiếng thở dài nặng nề - Perry có vẻ không muốn tôi .

- Thế; cô có muốn ông ấy không ? - Eliza hỏi, nhìn nàng trầm ngâm .

- Tôi không biết, anh ấy đẹp trai, chín chắn, ân cần . Có lẽ tôi cũng muốn, nếu anh ấy lãng mạn hơn 1 chút ! Thậm chí tôi không biết làm thế nào để anh ấy hôn tôi nữa kìa .

- Trời đất, cô chủ, với thân hình như cô thì làm điều đó dễ ợt, có gì đâu - Eliza liến lấu .

- Thế ư ? Tôi kể với cô chuyện này nhé . Tôi chẳng làm gì kích thích bá tước Mannering, vậy mà anh ta cứ sôi sùng sục lên vồ lấy tôi ! Nhưng Perry lại chẳng thế .

Eliza cười rình rích .

- Cái nhà ông đó thì chẳng cần phải mời đâu, cô chủ . Ấy dà, cô đã biết con ngựa giống là thế nào chưa ? Ông bá tước đúng là loại đó đấy : 1 con ngựa giống động dục .

- Còn Perry ? Nếu muốn quyết định có lấy Perry hay không, trước hết phải biết anh ấy có làm cho tôi ... thêm muốn không đã - Kate nói, mặt đỏ dừ

- Em thật lấy làm lạ, là sao cô lại muốn 1 gã trẻ ranh trong khi cô có 1 người đàn ông sát sạt !

- Nhưng Eliza, bá tước không muốn cưới tôi, anh ta chỉ ve vãn tôi thôi

- Ấy, loại đàn ông này thường chỉ thế thôi cô à .

- Thế cô bảo tôi làm gì với Perry bây giờ ?

- Làm gì ấy à ?Ồ, thế này nhé, hé ra tí ngực, khiêu khích con mắt anh ta, rồi xem, bàn tay anh ta khác hoạt động thôi mà !

- Ôi, Eliza, tôi không biết tôi có làm được không . Tôi sẽ xấu hổ đến chết mất - Kate kêu lên .

- Tùy cô thôi, thú thật em thích ông bá tước hơn .

Kate nhảy xuống giường

- Lại bá tước ! Nào, Eliza thay đồ cho tôi đi . Sắp đến giờ hẹn với Perry rồi .

Chỉ mấy phút là đã xong xuôi, Eliza đứng ngả ra ngắm Kate và toét miệng cười . Cô đã chải mái tóc đen dài của Kate cho tới mức bóng mượt như nhung , buông trùm tấm lưng thon thả của nàng . Chiếc váy muxolin lả lướt với 1 hàng nút buộc lơ lửng chạy suốt từ khe ngực tới tận eo, làm tôn thêm vẻ khêu gợi của đôi vú vốn đã lộ ra quá nửa khuôn áo . Kate nhìn chằm chằm vào hình ảnh mình trong gương, mặt đỏ dậ .

- Ôi, Eliza, trông tôi như 1 cô ả dĩ hoà ải !

- Không hề ! Cô không thấy quá nửa các bà quý phái vẫn thường đều đặn trong bộ xiêm áo lồ lộ cả da thịt ra đấy sao . Này, em bảo nhá, đừng có tuột áo choàng ra ngay kéo anh ta hoảng . Phải cởi thật chậm, thật từ từ, trong lúc đang nói chuyện, khẽ tựa vào thân cây như thế này này để áo trật dần ra . Làm bộ không nhận thấy ... làm bộ ...

- Thật gợi tình ! - Kate nói rầu rầu và quàng tay ôm Eliza

, nhanh nhẹn quăn chiếc áo choàng quanh người rồi xuống cầu thang dẫn ra cửa sau . Nàng và Perry đã hẹn nhau ở đầu con đường rừng dẫn về phía đông . Nàng chạy gấp gáp đến khi nhìn thấy anh mới đi chậm lại, cố điều hoà nhịp thở . Anh bước đến bên nàng, khẽ gọi tên và cầm lấy tay nàng . Môi anh áp lên tay nàng cuồng nhiệt, nhưng nó chẳng khơi lên 1 chút rạo rức gì cho nàng .

- Em yêu - Perry thì thầm và kéo nàng đứng khuất vào 1 bụi cây . Gia đình em chẳng từ điều gì để ngăn cản anh cưới em làm vợ - Anh buồn rầu thổ lộ .

- Nhưng em đã nói là bằng lòng lấy anh đâu- Nàng nói trầm tĩnh .

Anh nhìn nàng khao khát .

- Nhưng mà, em của anh, người yêu của anh, anh hiểu là như vậy - Anh gạt mái tóc vàng óng vướng vào mắt và nhìn khuôn mặt nàng đắm đuối - Em yêu, anh yêu em tha thiết, nhưng làm sao anh có thể chinh phục trái tim em trong khi gia đình em cứ lãng nhục anh ?

- Vâng, em biết, họ thật tồi tệ . Bá tước đã kể cho em nghe về cuộc gặp gỡ với anh sáng nay và em muốn xin anh tha lỗi - Kate nói .

Perry sững người .

- Bá tước kể với em à ?

- Vâng - Nàng đáp và đứng nhích ra chút ít, tựa lưng vào 1 cây du . Chiếc áo choàng từ từ tuột ra và rơi xuống . Nàng nhận thấy ánh mắt Perry chạm vào bộ ngực vươn ra của nàng, và cảm thấy 2 má nóng rực . Ôi lạy Chúa, nàng nghĩ 1 cách khốn khổ . Mà đang làm gì đây, Kate ? Việc gì phải vận đến cách này mới biết anh ta có yêu mình hay không . Hãy để thời gian trả lời !

Nhưng nàng không muốn chờ đợi, nàng muốn biết ngay bây giờ . Nàng muốn biết cái hôn của anh như thế nào . Cái vuốt ve của anh có làm nàng mê đắm không ? Anh có kích thích được nàng như bá tước không ? Anh vẫn đứng nhìn nàng đắm, đắm, không tiến lại gần . Nàng nhăn mặt .

- Perry, tại sao anh lại muốn cưới em ?

- Sao em có thể hỏi như vậy ? Bởi vì anh tôn thờ em chứ sao . Chẳng lẽ họ đã làm em nghi ngờ anh !

Anh đến sát bên nàng, đôi mắt xanh nhìn khuôn mặt nàng thăm dò rồi lướt dần xuống cổ, ngấu ngiến bầu ngực nàng đang thở gấp gáp . Anh đưa tay nâng cằm nàng và áp môi lên môi nàng . Nụ hôn của anh dịu dàng, từ tốn, tay anh vuốt ve cổ nàng 1 cách thờ phụng . Có 1 cái gì đó gượng nhẹ trong sự đụng chạm của anh, song không 1 chút gì tỏ ra khao khát . Nàng cảm thấy anh run run, người cong lên để không chạm vào người nàng, và đột nhiên nàng hiểu nàng không muốn anh ta tiến xa hơn, nhưng trước khi nàng ngăn anh lại thì anh đã bứt ra ! Anh quay lưng lại nàng và cất giọng trầm, khàn khàn :

- Anh muốn em, Kate, nhưng anh không thể làm điều đó trước khi em là vợ anh . Anh yêu em, có thể nào anh lại xử sự không xứng đáng với em - Perry thốt lên, nắm 2 tay vào nhau .

- Nhưng Perry ...

- Người yêu của anh - Perry quay lại - Anh không thể chịu đựng nổi nữa, khi hàng ngày ở bên em, cứ khao khát mà chưa có được em . Anh đã quyết định đi Luân Đôn vào ngày mai . Nhưng khi anh trở về, em sẽ là của anh . Anh sẽ trở về với 1 tờ chứng đặc biệt và vợ hi vọng em sẽ sẵn sàng để chấp nhận anh .

- Anh đi Luân Đôn ư ? - Nàng hỏi , ngạc nhiên .

Perry rút ra 1 chiếc phong bì và đặt vào tay nàng .

- Đây là địa chỉ của anh nếu em muốn viết thư cho anh . Anh sẽ đi hơn 1 tháng .

- Em hiểu - Nàng nói uể oải và bỏ mảnh giấy vào túi áo

Nàng đứng thờ người nhìn theo Perry . Chợt 1 tiếng động sau bụi cây làm nàng quay lại . Bá tước đang đứng đó, với đôi mắt xanh biếc nhìn nàng .

- Cô vẫn thường mời chàng trai bằng cách đó à ? - Bá tước hỏi, giọng chế giễu .

- Anh học ở đâu ra thói theo dõi và nhìn trộm người khác đấy hả ? - Kate tức giận và đầy xấu hổ , nàng quay người bỏ đi, nhưng chiếc áo dài quá, vướng vào cành cây làm nàng vấp té . Vốn đã hở vai, bây giờ nàng rơi vào tình thế khốn khổ hơn . Bá tước phải thâm công nhận rằng nàng vô cùng hấp dẫn với bộ ngực gầy như đưa hết ra ngoài, lại còn tư thế nằm của nàng nữa chứ . Ôi, chàng muốn nàng biết bao !

Kate vội vàng đứng dậy sau cú ngã vừa rồi, nhưng bá tước đã đến bên nàng, áp môi mình vào đôi môi xinh xắn của nàng, ngấu ngiến . Nàng đã dám mời gọi Perry, bây giờ chàng sẽ chiếm đoạt nàng . Nàng toan chống cự , nhưng đầu óc nàng dường như mất hết ý chí, nỗi khao khát như cuốn nàng đi mãi . Đôi tay nàng quẩn lấy cổ chàng, hôn đáp trả . CƠN thèm khát của bá tước dâng cao, đôi tay chàng lần xuống dưới thào nút áo của nàng . Hôm nay nàng mặc chiếc áo với hàng nút thật dài, chàng điên tiết lên :

- Hàng nút chết tiệt này !

2 tay cởi nút 1 cách vội vã, môi chàng rà soát từ miệng, lưỡi, môi nàng cho đến dải tai, cổ . Cuối cùng nút cũng được cởi ra hết, chàng thích thú nhìn cặp vú no tròn trắng ngần và liền đó ngậm lấy 2 núm vú nhỏ

hồng, sung sướng, mê mẩn . Tay chàng ôm quanh chân nàng rồi từ từ đưa vào giữa 2 đùi nàng . Kate giật mình, co người lại, nhưng rồi nàng lại nẩy người lên, trong đầu nàng giờ không còn ý niệm nào nữa, chỉ còn cảm giác bồng bênh, lâng lâng khó tả . Nàng biết chàng thêm khát nàng và chàng sẽ chiếm đoạt nàng, ngay bây giờ ! Nàng bỗng cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến mình sẽ thất thân với chàng . Nàng cảm thấy mỗi 1 mảnh da thịt trên người chàng đều đòi hỏi nàng ... Chợt chàng nhận ra đôi mắt hoảng sợ của nàng . Chàng ngáp ngừng . Chàng thấy trước mặt mình chỉ là 1 cô bé, 1 đứa trẻ với thân thể đầy đặn, nóng hổi của đàn bà - và chàng bỗng thương nàng !

Mẹ kiếp, cô ta vẫn còn đang hồn hển , ngay cả trong nỗi sợ hãi cô ta vẫn thờ hồn hển . Chàng thêm muốn cô gái này hơn bất cứ người đàn bà nào trước đây . Rõ ràng là cô ta đang cần 1 người chiếm đoạt mình . Cô ta đã chín mùi, nhưng cô ta còn trinh, và 1 cái gì đó đã ngăn chàng lại . Chàng đâu định cưới cô ta ! Lạy Chúa lòng lành, nghĩ đến chuyện hôn nhân, chàng chỉ muốn dừng ngay lập tức !

Chàng ngồi bật dậy . Nàng vẫn nằm, sợ hãi đến bất động . Chàng cúi xuống, túm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi dậy, thắt lại hàng nút buộc che bộ ngực trần rồi nhặt chiếc áo khoác choàng lên vai nàng . Nàng cứ đứng im, bối rối, ngượng ngùng, run rẩy . Bao tình cảm trái ngược điên cuồng dần xé chàng .

- Cô là 1 con cái cuồn nhiệt đấy, cô em họ ! Cô căm ghét tôi, vậy mà tôi chỉ vừa vuốt ve mấy đường cong trên thân thể cô là cô đã sẵn sàng cho tất cả . Mẹ kiếp ! Làm sao mà cô vẫn còn trinh thì tôi không thể hiểu nổi ! - Chàng nhạo báng .

Nàng há miệng, choáng váng, má bỗng rất như bị nhận 1 cái tát vào giữa mặt . Nàng chỉ có mỗi 1 câu để trả đòn, và nó tuôn ra cùng nước mắt .

- Tôi căm thù anh !

Chàng đứng lại 1 mình nhìn theo nàng cầm đầu chạy đi . Thở dài khổ sở, chàng tựa lưng vào thân cây, thấy lòng mình nặng trĩu . Chàng biết Kate vẫn còn trong trắng . Từ giây phút đưa tay vào giữa 2 đùi nàng chàng đã biết . Nhưng Kate lại muốn chàng chiếm đoạt nàng . Cô nàng đã bị kích động dữ dội . Chàng biết đó là do những vuốt ve đầy kinh nghiệm của mình, nhưng tai quái thay, chàng lại bực bội khi thấy nàng sẵn sàng dâng hiến đến thế . Chàng không thể hiểu sự mâu thuẫn kì lạ này là như thế nào . Còn nữa, thật trớ trêu thay cho 1 thằng đàn ông, khi bám theo nàng vào rừng để rồi thấy nàng đang mời mọc Perry và khi hấn bỏ đi, chàng chỉ muốn dạy cho cô tiểu thư này 1 bài học . Có điều chàng đã đi quá xa so với dự định . Hóa ra chàng đã không thể điều khiển nổi mình ở chỗ mà Kate quan tâm .

Giờ đây chàng cảm thấy mình hoàn toàn là kẻ đểu cáng . Chàng mệt mỏi quay trở lại ngôi nhà với ý định rời đi Luân Đôn ngay lập tức . Chàng muốn tránh xa khỏi cô bé phiền phức và toàn bộ câu chuyện rầy rà này . Qua cửa sau, chàng rẽ sang lối thư viện và quàng áo khoác lên 1 chiếc ghế băng kê sát tường . Nghe có tiếng chuyện trò bên trong, chàng đẩy cửa bước vào .

- A, Branwell - Bà cô chàng reo lên - vào đây, con trai. Hay quá, cô và cô Ellen đang có 1 dự định tuyệt vời .

- Thế ă ? - Chàng nhướn mày và với lấy bình rượu brandy .

- Ủ, chúng tôi đang tính mang Kate theo về Luân Đôn . Ngày mai - Sarah tuyên bố, miệng cười rõ rộng .

Chàng cười khẩy .

- Cháu sẽ về ngay hôm nay !

- Cái gì ? - Sarah la lên, đứng bật dậy - Chuyện gì không ổn vậy ?

- Mọi chuyện, cô yêu quý ă . Đây cô Sarah, nếu cô bé đã quyết lấy cái thằng công tử bột ranh con ấy thì mặc kệ cô ta .

- Không, ồ, không bao giờ - Đến lượt Nell kêu lên - Anh quên mất ... mối quan hệ của họ rồi sao !

- Tôi nhớ lắm chứ ! Mẹ kiếp nó làm tôi lộn tiết ! Hay là chúng ta cứ nói toạc ra cho cô bé biết .

- Không, Branwell, làm như thế là xé tan chuỗi kỷ niệm về cha nó, và cả chị cô nữa . Cô không thể làm như thế - Sarah kêu lên - Branwell, anh phải giúp cho tất cả chúng ta .

- Biết đâu đến Luân Đôn con bé sẽ quên Banyon - Nell nói về hy vọng .

- Banyon cũng đi Luân Đôn - Bá tước thông báo .
- Ô ! - Sarah há hốc mồm - Chà gay quá, thế thì chúng ta ở lại đây vậy .
- Không thưa cô, cháu vẫn cho rằng chúng ta nên đưa Kate đi Luân Đôn . Dù sao ở đó cũng có nhà hát và tiệc tùng, cô ấy sẽ bớt mơ tưởng tới Banyon đi .
- Phải đấy, Branwell . Anh sẽ tiếp tục tháp tùng dì cháu tôi và nhất định không cho thằng nhãi hoàn tất mưu đồ của hắn .
- Cô Sarah, cháu sẽ tiếp tục làm những gì có thể - Chàng nói, giọng trầm xuống .

Kate rời khỏi cánh cửa, 1 nỗi đau nhói dội vào ngực khi nàng chạy về phía cầu thang . Nàng tới tìm Sarah, định mách hết với bà dì và bảo cho bà biết nàng không thể nào ngụ dưới cùng 1 mái nhà với Branwell được nữa . Thế rồi, vừa đặt chân tới cửa, cuộc bàn bạc của họ đã lọt vào tai nàng !

Branwell đã tìm mọi cách quyến rũ nàng chỉ 1 điều là muốn nàng dứt ra khỏi Perry ! Tất cả những hành động của chàng, những nụ hôn, những vuốt ve cuồng loạn chỉ là trò biểu diễn cố tình . Chúa ơi ! Làm sao nàng có thể chịu được nỗi đau đớn, hổ nhục này ! Lại còn những điều nàng nghe được về Perry . Họ có ý gì khi định kể cho nàng nghe sự thật ? Mà tại sao điều đó lại xâm phạm đến kí ức về cha mẹ nàng ? Mối liên hệ giữa nàng với Perry là như thế nào ? Tự dưng, 1 ý nghĩ kinh khủng xộc vào đầu nàng . Nàng biết đàn ông không chung thủy . Cha nàng có phần bội mẹ nàng không ? Perry có phải là con hoang của cha không ? Phải chăng Perry là anh cùng cha khác mẹ với nàng ? Ôo lạy Chúa ! Nếu thế thì cha đã lừa dối mẹ ngay từ những ngày đầu chung sống ?

Không thể thế được ! Nhưng còn những lời bối rối của cha khi hấp hối, những cơn ray rứt về tội lỗi, những lời kêu gào xin mẹ nàng tha thứ ? Ôi, không thể là sự thật ! Không phải . Nếu không Perry đã chẳng cầu hôn nàng, đã chẳng hôn nàng như hôm nay và nói rằng muốn cưới nàng ! Nàng cố xua đi những phỏng đoán điên rồ ấy . Nhưng 1 ý nghĩ khác lại kéo đến hành hạ nàng : những cái hôn của bá tước, ôi, chúng chỉ nhằm mỗi 1 mục đích : ngăn nàng lấy Perry !

25. Chương 25

Luân Đôn đang từng bừng dưới bầu trời tháng Tư. Mùa vui chơi đang bước vào giai đoạn cao trào. Những gánh hát rong kéo qua khắp phố phường, không ngừng lái nhái những bài ca về mùa xuân đang tới. Đầu đó, bên ngoài ranh giới của họ lời đe dọa. tấn công của Napoleon vẫn đang treo lơ lửng. Đầu đó, bên ngoài nước Anh, trên hải phận và địa phận ngoại bang, lính Anh đang đánh nhau với quân Pháp và Tây Ban Nha. Tờ Bưu Điện, tờ Thời Sự, tờ Sứ Giả nhan nhản tin chiến sự và những lời bình luận thời thượng của giới quý tộc và chiến tranh, nhưng tiệc tùng và khiêu vũ vẫn cứ tiếp diễn triền miên!

Hai ngày ở Luân Đôn, Kate đã chứng kiến cảnh những nhân vật quyền quý ra vào nhà dì Sarah nhộn nhịp suốt ngày đêm. Cảnh tượng chỉ càng làm cho nàng chìm sâu hơn vào nỗi u sầu.

Dì Sarah rồi rít bên nàng, nài nỉ nàng hãy hoà nhập vào không khí vui vẻ. Nhưng đôi mắt xám của Kate cứ buồn tênh, đôi môi không nét cười, nàng chẳng buồn bước chân ra khỏi phòng.

Nell cũng làm đủ mọi cách, hết ngon ngọt lại đến rầy la, hết dỗ dành lại quay sang trách mắng, nhưng Kate chỉ muốn quay mặt vào tường. Mọi thứ đều sai lệch! Nàng cảm thấy chán ngắt. Nàng chẳng thiết ăn, chẳng thiết hội hè. Kể từ giây phút Branwell suýt chiếm đoạt nàng trong cánh rừng trang trại- không, kể từ giây phút chàng ném những lời ấy vào mặt nàng, “con cái cuồng nhiệt...cô căm ghét tôi vậy mà... cô sẵn sàng cho tất...” càng nghĩ đến, nàng càng đau đớn không chịu nổi.

Nỗi hổ thẹn cứ xói vào lòng nàng bởi nàng buộc phải thừa nhận chàng nói đúng. Nàng đã tỏ ra cuồng nhiệt, nàng nói nàng ghê tởm chàng, nhưng nàng đã muốn chàng chiếm đoạt mình. Những vuốt ve của chàng mới là tất cả đối với nàng!

Branwell? Chàng đã nói những gì! Branwell, con người đã giả bộ ham muốn nàng, đã giật tung áo nàng với một sự khát thèm đến thế, đã làm cho nàng kích động đến thế! Mục đích của Branwell không phải là tình yêu, thèm muốn, mà chỉ là toan tính tách nàng ra khỏi Perry! Perry ...nàng cũng chẳng thích Perry nữa. Nhưng nàng muốn biết sự thật. Họ định ám chỉ điều gì? Rồi nàng lại nghĩ đến Branwell. Nàng không sao xua đuổi được hình ảnh chàng, tên chàng, khuôn mặt chàng cứ chập chờn trong lòng nàng, và nước mắt nàng lại trào ra.

Branwell, chàng thậm chí chẳng thèm lui tới suốt hai hôm nay. Nàng chưa có cơ hội nào để hạ nhục lại chàng cho hả giận. Chàng đã rời khỏi trang trại trước hai dì cháu nàng, và cũng chẳng buồn đến chào nàng một câu. Quý bắt chàng đi! Làm sao chàng có thể tuân theo yêu cầu của bà cô mà lại không đến nhà bà?

Branwell trở về London, thấy bàn viết của mình ngập những thư từ. Chàng lật qua một loạt và tìm được mảnh thư nhắn của Thủ tướng. Bức thư ngắn ngủi và rõ ràng là được thảo một cách vội vã. Tối mai sẽ có một buổi dạ tiệc và cặp anh em người Venice cũng được mời tới dự. May mắn chàng đã về kịp.

Chàng mệt mỏi ngâm mình vào bồn nước nóng và rơi vào một giấc ngủ lơ mơ. Chàng cảm thấy một mái tóc đen mềm như lụa mơn man bên má, và chàng lại nhìn thấy gương mặt Kate hồn nhiên đòi hỏi được yêu đương! Chàng mở choàng mắt, vùng ra khỏi bồn tắm, vừa khát khao vừa thất vọng. Chàng chui vào giường, ngủ thiếp đi, nhưng những giấc mộng hỗn độn kéo đến suốt đêm làm chàng mệt phờ khi tỉnh dậy vào buổi sáng.

Gã hầu kéo phẳng tấm rèm nhung buông quanh giường bá tước, cho ánh nắng mặt trời không thương xót xiên thẳng và mi mắt chàng.

— Mẹ kiếp!-bá tước bật dậy, găm lên- Mà làm cái trò gì vậy, thằng quý?

— Ông đã chẳng dặn tôi đánh thức ông vào đúng chín giờ là gì- gã hầu cau có đáp.

— Phải, thằng khốn, nhưng tao có dặn mày cho tao tắm nắng không hả?- bá tước rên lên.

Gã hầu thấy tốt hơn hết là không cãi lại và lẳng lặng phục vụ Ông chủ. Bốn mươi phút sau chàng đã sửa soạn xong và bồn chồn đi lại trước tiền sảnh của tòa nhà uy nghi, đợi gã hầu dắt ngựa. tới. Cảm giác bất rút cứ dai dẳng bám lấy chàng mà chàng không thể phân định nổi nguyên nhân. Chàng chỉ biết chắc một điều: thân thể chàng nhức nhối vì Kate. Lạ chưa, chàng nghĩ bụng, chàng vẫn thường thèm khát đàn bà, nhưng khi những nhu cầu đã thỏa, nó chẳng còn lưu lại chút dấu vết nào. Bao người đàn bà đi qua, nhưng chưa từng có ai làm nổi nhức nhối của chàng dai dẳng thế này!

Chàng dừng lại trước câu lạc bộ thượng lưu, ném dây cương cho người coi ngựa và bước vào gian sảnh tráng lệ của cung Watiers.

Chàng quẳng áo choàng vào tay người gác cửa? rồi thông thả rẽ sang dãy phòng chơi bài. Trông chàng hết như một Corinthian trong chiếc áo đuôi tôm màu nâu sang trọng, chiếc quần ống bó màu da bò và đôi boots cao cổ bóng loáng như gương.

Chàng Bánh Brummell giương chiếc kính một mắt lên ngắm soi y phục của bá tước trước khi tặng bạn một nụ cười tán thưởng.

— Tuyệt, Bran- cậu có thể nhập hội.

— Đồ quý, cậu không định tẩy chay tớ nếu tớ ăn bận không đạt yêu cầu của cậu đấy chứ?

Bá tước cười và thân mật vỗ vai chàng Bánh.

Chàng Bánh là một trọng tài về mốt. Lời của chàng là luật pháp trong vương quốc của khiêu thẩm mỹ, và lòng danh về ăn diện. Chàng biết rõ quyền lực của mình. Chàng mỉm cười, nụ cười đồng lõa với bá tước.

— Cậu còn phải nghĩ ngờ à?

— Không, quả thật là không, đồ xỏ lá- bá tước toét miệng cười- Đây, chàng Bánh, lại đây, tớ có chuyện muốn hỏi cậu- chàng nắm cánh tay bạn và kéo ra khỏi đám đàn ông- kể nghe, cậu biết những gì về bá tước Mirabel người Venice?

Chàng Bánh ngược đôi mắt đẹp nhìn lên.

- Rằng, em gái anh ta đã tìm được sự ái mộ trong mắt Đức ông.
- Không phải chuyện đó.
- Thế thì còn chuyện gì nữa?- Chàng Bảnh thận trọng nói.
- Đừng có giả bộ ngốc nghếch với tớ, bạn ạ. Công nương Moravia có thể tìm thấy sự ái mộ trong mắt của tất cả chúng ta.
- Ờ hèm, tớ muốn đánh cuộc với Alvanley, vì thằng cha này khoái trò cá cược lắm, rằng cô ả sẽ ở trên giường của cánh ta trước khi tìm được đường đến giường Đức ông- Chàng Bảnh cười lúc cút.
- Chắc rồi thì cứ cuộc đi, may ra nó có thể giúp cậu khỏi vào ngục vì nợ nần đấy. Thôi, nghiêm túc ra, cậu còn biết những gì nữa?
- Được thôi. Quả là có một số điều đáng thắc mắc. Chẳng hạn, bá tước và cô em gái kiêu diễm của y cứ xoắn xuýt lấy các nhân vật tiếng tăm của nước ta, cả ngài Fox lẫn ngài Thủ tướng lắm lắm, mà hai vị này thì hoàn toàn đối địch nhau. Thế có lạ không chứ?
- Còn gì nữa?
- Họ dùng một tên quái nhân kỳ dị nhất như một loại dây tở hay tay sai gì đó. Bộ dạng hẳn như một con cóc, cách ăn mặc cũng tương tự. Hắn lần la ra vào phòng khách sạn của họ suốt ngày đêm mặc dù họ có vẻ không khoái chiêm ngưỡng hắn cho lắm. Tên hắn là Walepole.
- Còn gì nữa không, Chàng Bảnh?
- Không. Nhưng mà cậu hỏi làm gì vậy. Lộ ra cho tớ đi, biết đâu tớ có thể giúp cậu lời giải đáp- Chàng Bảnh nói.
- Ma quỷ! Tớ cũng chưa hình dung ra tấn trò của hai anh em nhà này, nhưng chắc chắn là họ có một vai trò nào đó- bá tước trầm ngâm nói. Chàng Bảnh nhìn bá tước dò xét hồi lâu rồi nhẹ nhàng nói.
- Tối hôm qua tớ được tiếp một quý khách.
- Thế hả?- bá tước hỏi, vẫn còn đang đắm chiêu.
- Khách chung, nói thế nào nhỉ, một người tình chung ấy mà- Chàng Bảnh ngoắc miệng cười.
- Bá tước liếc nhìn chàng, hơi ngạc nhiên.
- Liệu tớ có thể biết người đẹp ấy là ai hay cậu sẽ tiết lộ vào dịp khác?
- Chàng Bảnh nhếch môi tinh quái.
- Đi, vào phòng chơi bài ta đặt tiền cuộc cái đã.
- Mẹ kiếp, George. Tớ muốn biết cậu định ba hoa chuyện gì- bá tước cười thản nhiên.
- Tớ biết cậu không để trái tim vào nơi đó, nên cũng chẳng có gì cho cậu phiền lòng, nhưng tớ nghĩ nếu cậu biết thì cũng hay.
- Cô nào vậy?- bá tước hỏi, trong đầu điểm qua vô số những người đẹp mà chàng có quan hệ chần gối mấy tháng gần đây.
- Thôi để lúc khác- Chàng Bảnh cười lục khục và quay trở lại bàn đánh bạc.

26. Chương 26

Tối hôm đó, trên cỗ xe ngựa phi nước kiệu đến toà nhà số 10 phố Dowling, bá tước lại mơ màng nghĩ về Kate. Mấy hôm nay, chàng không có dịp nào đến nhà cô Sarah. Nếu không phải ngập lặn trong bao công

việc quốc gia, hẳn chàng đã khó mà giữ mình xa nàng lâu đến thế. Ngay cả bây giờ trên đường đến dự tiệc tại Dinh Thủ tướng, chàng vẫn thêm được dừng xe lại, dù chỉ để gặp mặt nàng giây lát. Kìa! Sao chàng lại dớ dẩn đến thế nhỉ? Chàng biết làm gì với những ý nghĩ bông bột ấy đây?

Dinh Thủ tướng sáng rực, lộng lẫy hiện ra trước mắt chàng, và chàng đành gạt những xao xuyến sang bên. Chàng cần phải tập trung vào công vụ trước mắt.

Trong phòng tiệc, hàng trăm ngọn nến lung linh toa? sáng. Những chùm đèn pha lê hắt ánh sáng lấp lánh xuống đám thực khách hào nhoáng và những ly rượu sâm banh vàng óng trong tay họ.

Bá tước được nghênh đón ngay khi vừa đặt chân vào phòng. Phu nhân Hester, cháu gái yêu của Thủ tướng và là bà chủ tiệc đi tới. Vóc người dong dong, thanh nhã, nhanh nhẹn, đôi mắt sáng sắc sảo, bà luôn có vẻ tự tin của một người đàn bà xinh đẹp và biết mình xinh đẹp.

— A, Branwell, anh chàng lêu lổng đây rồi, anh lặn đâu mất tăm thế hả, đồ khốn?

Chàng nâng bàn tay đi găng của bà và đặt nhẹ môi lên.

— Dù tôi có làm bất cứ việc gì, hoặc ở bất cứ đâu, thì cũng không phải là để xa rời bà- chàng đáp đúng kiểu galăng.

— Xạo!- Phu nhân Hester đập cái quạt vào tay chàng, miệng cười tươi tắn và dẫn chàng lại nhóm Chàng Bảnh và nữ công tước York. Một thời từng là đối tượng say đắm của bao đấng mày râu, giờ đây nữ công tước hiếm khi rời khỏi dinh thự Ở Oatlands. Ở đó, bà ta được vây quanh bởi một bầy bốn, năm chục con :D và bà ta cũng đem tới đây một con thú yêu của mình. Con vật đang ngồi thu lu trong tay bà và bà giờ nó trước mặt bá tước với vẻ tự hào.

— Con Poo của tôi vui sướng được gặp anh đây, Branwell. Anh có tin gì mới về Nelson không?- Nữ công tước hỏi thẳng vào vấn đề.

Chàng nhìn vào đôi mắt xanh màu men sứ của bà ta và mỉm cười.

— Tôi có thể biết tin tức gì được, ờ ...mà ông chủ tiệc đâu rồi nhỉ?- Chàng lãng chuyện.

— Đang hội ý với Lord Elgin và Melville- Phu nhân Hester đáp rồi quay về phía cửa khi có mấy tân khách bước vào- A ...hai vị khách Venice của chúng ta đã đến. Xin lỗi các bạn nhé- Bà nói và tiến ra cửa nghênh tiếp.

Lord Grenville đứng đỉnh đi tới, tay hươ chiếc niă dùng cho món khai vị đã gãy.

— Các vị xem! Làm sao mà nhà ông Pitt lại có những củ... củ què cọc như thế này nhỉ!

Chàng Bảnh giương chiếc kính một mắt lên ngó chiếc niă hỏng trước khi đưa đôi mắt xét nét rà khắp lượt bộ y phục xa hoa của Greville. Không cười, cũng chẳng nhú mày, chàng đáp tỉnh bơ.

— Tôi đã đi đến một nhận định là ngài Thủ tướng lừng danh của chúng ta nhiều khi sử dụng những công cụ quá mỏng manh và yếu ớt.

Grenville cười khùng khục và chua chất để thêm.

— Cậu nói đúng lắm, Chàng Bảnh. Quỷ thật, chúng ta không có nổi một vị thống lĩnh cho ra hồn để đối phó với kẻ thù trong và ngoài nước.

Phu nhân Hester đã quay trở lại cùng bá tước Alban Mirabel và em gái anh ta, công nương Moravia. Dưới con mắt của tất cả các bậc phòng lưu quân tử hiện diện, công nương quả là một trang sắc nước hương trời. Tuy không cao bằng phu nhân Hester, nàng lại có một thân hình vô cùng gợi cảm, đầy đặn, uốn lượn hoàn mỹ, làn da nàng mịn như kem, đôi mắt đen láy, long lanh dưới hai hàng mi dài cong vút và cặp lông mày lá liễu. Mái tóc quăn nâu ánh viền quanh khuôn mặt trái xoan và lượn dần ra sau óp lấy khuôn gáy trắng ngần. Nàng độ tuổi hăm hai, và một lần nữa, Branwell lại thầm hỏi thế nào mà cô nàng vẫn giữ được mình phòng không gối chiếc.

Người anh hơn nàng chừng bốn tuổi, dáng cao, mảnh khảnh, ăn bận tao nhã. Miệng cười rộng, y vồn vã bước lại khi nghe phu nhân Hester giới thiệu mình.

- Xin lỗi- y khoát tay nói- chúng tôi đã làm gián đoạn cuộc bàn luận hẳn là đang rất lý thú.
- Quả có vậy, ngài Grenville đây đã ra một tuyên bố cực kỳ khiêu khích. Ông ta cho rằng chúng tôi không có một vị chỉ huy đủ dũng lực để lãnh đạo quốc gia- nữ công tước York nói một cách thăm dò.
- Ồ, sao lại thế? Ông quên đô đốc Nelson rồi ư?- bá tước Mirabel hỏi với vẻ kinh ngạc-Tôi dám chắc rằng tên tuổi của ngài khá là nặng ký ở nước Áo.
- Còn ở Venice?- Branwell hỏi- Ông là công dân Venice kia mà.
- Mirabel quay sang nhìn bá tước Mannering bằng đôi mắt đen sẫm, nhưng nụ cười thân ái vẫn không hề nhạt đi.
- Đúng, chúng tôi là người Venice, và như vậy, hiện nay đang được đặt dưới sự bảo hộ của Áo.
- Trở lại câu hỏi của ông- Grenville xen vào- Tôi xin trả lời, đúng là ngài Nelson được đánh giá cao thật, nhưng ngài chỉ tung hoành trên mặt biển. Còn quân đội của chúng ta thì sao?
- Quân đội Anh chỉ là một mớ tạp nham nực cười của châu Âu!- Một quý tộc trẻ tham gia vào câu chuyện. Mọi người nhất loạt quay lại và thấy người vừa nói câu đó là Lord Malmesbury, và trước những cặp mắt băn khoăn của họ, anh ta lại bồi tiếp, giọng cay chua:
- Cái lỗi chỉ huy quân đội của ngài Pitt đúng là kiểu cách của một thằng nhãi thò lò mũi!
- Thế à, ông bạn?- Thủ tướng bỗng đâu xông tới trước mặt họ.
- Nhóm thực khách ngược nhìn khuôn mặt người đàn ông bốn mươi sáu tuổi đã mất đi vẻ đẹp lừng danh thời ông lên nhận chức mười tám năm về trước. Hai má ông giờ đã xệ, đôi chân quá khổ, gồ ghề vì chứng bệnh gút. Mặc dù vậy, ông vẫn luôn là con người sắc sảo nhưng điềm đạm, con người chỉ có một mục đích duy nhất là phụng sự Tổ quốc. Ông đã quá quen với sự phê phán. Ông vui vẻ chào bá tước Mirabel và quay sang em gái anh ta.
- Rất mừng gặp lại công nương. Hy vọng các vị đây không làm công nương buồn chán vì những cuộc tranh luận về nội tình nước chúng tôi chứ?
- Ồ, không đâu, thưa ông, ngược lại, tôi rất lấy làm thú vị- cô ta nhìn xuống nói, hàng mi dài che rợp mắt.
- Nhưng, Melville và Elgin đâu rồi nhỉ?- phu nhân Hester hỏi ông cậu, một nét cau mày làm gương mặt xinh đẹp của bà tối lại.
- Cậu e họ mắc bận công chuyện gì đó rồi. Nhưng không sao, không sao. Chúng ta cứ tiến hành thôi- Ông vẫy một người hầu bưng khay rượu Pootô đến.- Kết cục rồi cái món này cũng giết tôi thôi, nhưng hãy tận hưởng cuộc đời đã, kéo dài sự hấp hối phỏng có ích gì- Pitt cười khùng khục.
- Các thực khách kéo đến vây quanh ông. Một vị trong đám hỏi ướm.
- Này, William, Nelson lặn đâu mất tăm vậy? Tôi dám cá là cậu biết.
- Pitt mỉm cười với người bạn già thân nhất của ông, George Rass.
- Làm sao tôi biết được hả George?
- Lord Grenville cười khẩy.
- Còn nghi ngờ gì nữa, ông ta lại ngã vào một ả điểm khác rồi.
- Branwell chồm đến trước mặt Grenville, nét mặt hàm hồ.
- Điều đó không xứng đáng với ông chút nào, hơn nữa lại là nói trước mặt phụ nữ.
- Tuy nhiên, một khi đã lỡ lời Lord Grenville thấy cũng khó mà rút lại.
- Quả thật, Branwell, ai mà chả biết chuyện Nelson và bà Hamillton. Tôi chỉ nói điều mà mọi người cùng nghĩ đến thế thôi.
- Căn phòng đột ngột lặng ngắt khi hai người đứng đối mặt, nhìn nhau trừng trừng.

- Nếu ý nghĩ đó có lọt vào đầu ông, lẽ ra ông hãy để nó ở đấy.
- Đúng vậy, thưa Lord Grenville, mọi người luôn thán phục đô đốc Nelson- phu nhân Hester chen vào- Đi nào Chàng Bảnh, tôi muốn anh có ý kiến về chiếc hộp thuốc là tuyệt tác tôi mới mua sáng nay.

Chàng Bảnh nhướn mày

- Tôi thật không tưởng tượng nổi bà cũng dùng thuốc lá hít dẫu, bà bạn yêu quý của tôi- giọng chàng giễu cợt.
- Anh có nghĩ điều này quá lố với một người đàn bà không?
- Với tất cả các quý bà- thì có, riêng với bà- thì không!- chàng nhìn sâu vào mắt bà, mỉm cười và để bà kéo đi.

Khuya hôm đó, bá tước không về phòng ngay mà rẽ sang thư viện. Lửa? trong lò sưởi đã gần tàn, chỉ còn cây nến cháy leo lét trên giá. Chàng ngồi xuống bên bàn viết và cào tay vào mái tóc đen, nghĩ ngợi. Tiểu thư Moravia và người anh cô ta là một cặp kén tiếng. Khám phá ra mục tiêu của họ chẳng phải là công việc dễ dàng. Chàng buột ra một tiếng thở dài nặng nề vừa lúc mắt chàng bắt gặp một mảnh giấy hồng quen thuộc trên bàn. Chàng lơ đãng cầm lên. Thư của tiểu thư Claire. Chàng bốc phong bì và lướt nhanh nội dung.

”Bran anh yêu,

Bọn gia nhân nhà em kháo nhau là anh đã về thành phố. Cậu bé hư đốn của em, sao anh xa em lâu thế?

Ngày mai cha em đi vắng, em sẽ ở nhà một mình. Hãy mau đến với em vào hai giờ chiều mai. Em có việc muốn bàn gấp với anh.

Yêu anh

Claire ”

Chàng rửa thăm. Quý tha ma bắt Claire. Chàng không thích hẹn hò ở nhà ả. Chàng đã thu xếp để họ có thể gặp nhau ở một căn buồng thuê tạm nào đó. Chàng cảm thấy có một cái gì đó vô lễ trong chuyện ngủ vụng với ả ngay dưới mái nhà ông tử tước. Chàng tự hỏi không hiểu chuyện khẩn cấp ấy là gì và hy vọng cuộc hẹn gặp sẽ kết thúc :Dng vánh mà không có chuyện làm tình như trước nay! Bức thư khiến chàng bức bối đến nỗi sau đó, khi về phòng, phải trần trọc mãi chàng mới thiếp đi được. Trước khi chìm vào giấc ngủ, chàng còn nhìn thấy đôi mắt xám to thấp thoáng. Chàng vùi mặt vào gối và mơ tưởng đến mùi hương mùa xuân trong suối tóc đen dài.

27. Chương 27

Mái tóc dài màu mật ong chảy tràn trên mảng lưng trần của tiểu thư Claire. Tấm áo ngủ vắt hững hờ trên trường kỷ, còn chủ nhân của nó đang đứng chìa đôi vú trần về phía lò sưởi trong thư phòng của ngài tử tước.

Gã quân gia, theo lệnh cô chủ, chỉ cho bá tước lối vào thư phòng mà không dẫn chàng đến tận nơi. Vì vậy, bá tước Mannering tự đẩy cửa vào căn phòng mờ tối. Chàng đứng khựng lại, khép cửa sau lưng mình, trần trụi ngó Claire.

Ả từ từ xoay người lại, đối diện với chàng trai, hai tay chống ngang hông, chân hơi dẹt ra trên tấm thảm trước lò sưởi. Người ả thon thon, đôi bầu vú tròn nhỏ, săn chắc, đôi núm như có hai nụ hoa cà nghênh nghênh chọc vào con mắt chàng. Ả gọi tên chàng, nhún nhảy bước lại gần chàng, mời mọc. Mắt chàng lướt qua hông ả và dừng lại ở vùng tam giác nhỏ màu mật ong óng mịn giữa hai đùi. Chàng mê mẩn trước những cử động dâm dăng của ả, mặc dù không hiểu sao chàng vẫn vừa ghê tởm, vừa tức giận. Chàng chồm đến ôm nghiêng lấy ả. Khi môi chàng tìm đến môi ả, chàng lại nhớ cái cảm giác với Kate, thật khác hoàn

toàn ! Chàng như thấy đôi mắt xám mơ mộng đã hút hồn chàng, và tấm thân trong vòng tay chàng vụt trở nên gớm ghiếc. Chàng đẩy Claire ra, mắt ánh lên những tình cảm trái ngược.

— Có việc gì gấp mà gọi tôi đến vậy?— Chàng hỏi khàn khàn.

À phá lên cười.

— Thì anh đang nhìn tận mắt đấy thôi, cưng- À vòng tay ôm lấy cổ chàng và càng cười dữ khi chàng vùng ra- Hừ, này cưng, anh không định yêu em nguyên cả áo quần đấy chứ?— À vừa cười cợt vừa đưa tay cởi áo choàng của chàng.

Chàng cau mày.

— Cha cô đâu rồi, Claire?

— Ông đi nghe diễn văn của ngài Pitt ở Hạ viện. Sau đó là dạ tiệc ở nhà Cowper. Thôi nào, anh yêu!

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng mở toang, tử tước Rathborne xộc vào. Một nét đắc thắng vút qua trên mặt Claire trước khi ả kêu lên và chộp lấy tấm áo dài.

Bá tước đứng chết lặng, chỉ còn biết giương mắt nhìn ông tử tước. Màu đỏ tía bắt đầu lan dần từ má lên mảng đầu hói nhẵn của ông ta.

— Thế này nghĩa là gì hả?— Ông ta gầm lên và đóng cửa? đánh sầm sau lưng.

— Xin lỗi ngài, nhưng xin ngài hãy tin tôi... - chàng lắp bắp.

— Tin anh?— Ông già diên tiết hét lên- Đồ peace! Anh dám cả gan, ngay trong nhà của tôi, trong khi tôi ở trên lầu?...

Bá tước ném cái nhìn hăm dọa về phía Claire và sững sờ thấy ả đã nặn đầu ra cả một suối nước mắt đang tuôn dầm dề trên má ả!

— Có chuyện gì xảy ra đâu, thưa ngài- chàng cãi.

— Anh còn dám nói thế à? Con gái tôi đứng tím vấy kia mà anh còn dám buông lời lăng nhục tôi hả?

— Tôi chỉ nói lên sự thật, thưa ngài.

— Cha- thấy cần phải thúc sự việc đi xa hơn, Claire xen vào- Ôi, cha ...cha đáng thương của con. Con xin chịu lỗi với cha. Con sẽ không bao giờ cho phép bá tước đến gần con nữa.

Tử tước nhắm mắt lại như muốn xóa đi cảnh tượng trước mặt, thầm hỏi đâu rồi con búp bê xinh xắn bé bỏng của ông ngày xưa. Bá tước bỗng cảm thấy thương cho ông già, và chàng lại cố phân trần.

— Thưa ngài, nếu ngài không tin rằng sự xuất hiện của ngài đã ngăn mọi cơ hội ...

— Sự xuất hiện của tôi đã làm phiền anh hử?— Ông tử tước ngắt lời chàng, mặt lại đỏ rần lên.

— Đúng vậy, thưa cha, và chúng con sẽ không bao giờ lặp lại cái việc đã rồi ấy đâu- Claire xen vào một cách e thẹn.

— Đủ rồi... Này cô con gái tôi, trả lời xem, có phải người đàn ông này đã phá trinh cô không?

Claire cụp mắt xuống và cơn giận của ông tử tước lại bốc lên.

— Quý tha mắt bắt!— Ông ta rửa- Anh đã chiếm đoạt con gái tôi. Được lắm! Vậy hãy trao cho nó tên họ của anh, của cha anh và cũng là bạn tôi. Ngay trong tuần này anh phải làm con gái tôi trở thành vợ anh!

— Thưa, tôi không thể- bá tước đáp, chợt cảm thấy trời đất tối sầm. Chàng đang ở trong vùng nguy hiểm và chàng biết điều đó.

— Anh dám trả lời trơ tráo như vậy à? Không thể! Hoặc anh cưới con gái tôi hoặc lạy Chúa, tôi sẽ tâu trình việc này lên Nữ hoàng, để xem Người sẽ phán xét thế nào với cách sử xử xấc xược của anh!

— Tôi không bao giờ muốn nói xấu con gái ngài, thưa ngài, nhưng vì không còn cách lựa chọn nào khác, tôi buộc phải khẳng định rằng chính cô ta đã bày đặt ra chuyện hôm nay.

Ông tử tước già sấn tới, quyết quật cho tên dối trá vô liêm sỉ trước mặt mình một trận nhớ đời. Nhưng Claire đã xông vào giữa đấy bật ông bổ đầu khổ ra.

— Đồ cứt đái!- Ông già rít lên- Tôi tan nát cõi lòng vì phải gả con gái cho anh, nhưng nó vẫn phải lấy anh làm chồng. Hãy quay lại đây ngay tối nay cùng bà cô anh, phu nhân Haverly, chúng ta sẽ bàn định tổ chức hôn lễ.

— Nếu tôi từ chối?

— Tôi sẽ trình tấu hành vi của anh lên Nữ hoàng. Để xem anh còn từ chối được không. Nhưng tôi hy vọng sẽ không phải dùng biện pháp đó, bởi vì tôi chẳng sung sướng gì mà phô trương nổi hổ nhục của mình trước bàn dân thiên hạ. Tôi cũng hy vọng anh sẽ miễn cho tôi cái việc đó.

Bá tước suy nghĩ rất nhanh. Chàng cần có thời gian để tìm ra lối thoát.

— Tôi hoàn toàn tán thành. Tôi xin đưa cô tôi đến bàn định ngay trong vòng tối nay.

— Anh hãy đến vào đúng tám giờ và không bàn chuyện gì khác ngoài hôn lễ!- tử tước lập lại.

Bá tước cúi đầu chào và không thèm nhìn Claire, chàng bước ra khỏi phòng.

Chàng đụng phải khuôn mặt xí xốn của gã quản gia.

— Cô chủ trả chú mày bao nhiêu trong vụ này?- chàng hỏi rầu rĩ.

— Cũng tạm đủ, thưa ngài.

Chàng khoác áo choàng, cầm lấy mũ, uể oải lê ra khỏi tòa nhà. Tay vung vẩy chiếc can, chàng bách bộ sang phố Quận công. Con điếm chết tiệt! Ắ đã dụ được chàng vào cái tròng quỷ quái của ắ. Chàng nghĩ ngợi miên man. Liệu chàng có tìm ra lối thoát ở cuối con đường này không?

Chàng dừng lại trước một ngôi nhà hiện đại nhưng trang nhã và đi thẳng vào căn phòng khách bữa bộn quen thuộc. Một người đàn ông trẻ trung cùng tuổi chàng với mái tóc hung rối bời, đôi lông mày hoe nhạt, chiếc mũ hếch lăm tằm tàn hương, đôi mắt anh mơ màng đang ngồi phệt giữa sàn, xung quanh ngổn ngang đủ loại thư từ, sách vở. Wilson Malmesby- cậu bạn thân nhất của Branwell ngược lên nhìn chàng, một nụ cười rưng rưng trên mặt anh.

— A, chào! Mới về đấy à?

Bá tước ngồi phịch xuống sàn.

— Willy, tớ đã ngã vào một đồng rác thối tha. Tớ bị tóm gọn...bị mắc kẹt rồi! Cô ắ Claire giáng sấn cái bẫy chờ và tớ chui thẳng đầu vào đó như một con chó đái!

— Làm gì có chuyện!- anh chàng Willy đáp, nhưng trong bộ Óc giàu tưởng tượng của anh đã đầy ắp các hình ảnh sống động.

— Cô ắ chơi thật bẩn. Ắ sắp đặt cho cha ắ xộc vào đúng lúc ắ và tớ đang ở trong tình trạng đáng ngờ nhất.

— Ồ!

— Nhưng tớ xin thề với cậu, Willy, là không hề có chuyện gì. Không phải lúc đó!

— Thôi được, nếu không có chuyện gì thì thôi, miễn bàn luận- Willy nói gọn lỏn và lại cắm cúi vào đồng thư từ.

— Nhưng tử tước lại cứ tưởng thế.

— Tại sao?

— Vì Claire lúc đó trần truồng, cậu biết không.

Mắt Willy mở to hết cỡ.

— Chúa ơi, vậy mà cậu bảo không có chuyện gì. Ngay tớ cũng chẳng tin được, huống chi là ông bố già nua của cô ta!

- Willy, Claire đã thú nhận với cha rằng tớ là người tình của ả ...và bây giờ ông lão cứ khẳng khẳng đòi tớ phải cưới ả. Lão doa. sẽ mách với Nữ hoàng nếu tớ khước từ!
- Tớ không thú cái chuyện này!- Willy bình luận mặt mày nhăn nhó.
- Bá tước sốt ruột nhìn cậu bạn và tự hỏi sao chàng lại đến đây đầu tiên, tuy vậy, chàng cũng nén bực và nói tiếp.
- Willy, tớ cũng chẳng thích thú gì. Nhưng tớ đã có một kế hoạch, một lối thoát nảy ra trên đường tới đây.
- Tớ cũng không thích chuyện này- Willy cầu nhàu.
- im đi và nghe đây. Kế hoạch của tớ gần hoàn hảo, nhưng hơi lắt léo một chút.
- Lắt léo?- Willy la lên- không, tớ sẽ không làm gì dễ tiện đâu. Danh dự, cậu biết đấy, với một bậc chính nhân quân tử, phải là trước nhất.
- Willy, cuộc đời của tớ mới là cái đáng xem xét trước.
- Sao không nghĩ đến danh dự tớ trước- Willy vặn lại.
- Willy, cậu chỉ phải đóng vai nhỏ nhất thôi mà. Người mà tớ cần là Chàng Bảnh kia- Bá tước nói rồi lựa trong đám giấy tờ vung vãi trên sàn hai mảnh giấy và ngồi cắm cúi viết. Một lát sau, chàng ngẩng lên bảo bạn- Thôi nào, gọi thằng hầu của cậu vào đây. Tớ cần chuyển thư nhắn cho Chàng Bảnh và cô Sarah.

28. Chương 28

Ngày đã gần tàn, Kate vẫn thui thủi trong phòng cô đơn.

Nell lại gõ cửa phòng nàng, nhưng vô ích. Thở dài buồn bã, bà trở xuống thư viện. Bà không nhìn thấy ông Hatch từ sau đi tới và bất ngờ bập một cái hôn rõ kêu vào má bà. Nell giật nảy mình, quay lại gắt.

- Này ông, lúc nào ông cũng cho phép mình tự tiện như thế sao?...
- Với cô dâu của tôi cũng không được phép à?

Bà thở dài và nép vào vòng tay vững chãi của ông. Ông là người từng trải và đáng tin cậy, và hơn hết, ông biết làm cho bà mỉm cười.

Kate nghĩ đến cô Nell và cảm thấy ân hận. Nàng đã cư xử không phải với bà gia sư tội nghiệp của nàng. Chắc chắn giờ đây bà đang bấn loạn. Nghĩ vậy, Kate không đành lòng được nữa. Nàng chải lại tóc, vuốt thẳng chiếc váy muxolin màu hồng nhạt rồi bước xuống lầu.

Thấy phòng khách không có ai, nàng rẽ sang thư viện. Nàng mở cửa và khựng lại, nụ cười nở sẵn trên môi vụt tắt. Cô Nell... cô Nell của nàng đang trong vòng tay người thủy thủ mà nàng nhận ra ngay đó là viên thuyền phó Hatch. Cô Nell của nàng đang hôn quên trời đất! Nếu không ngạc nhiên đến thế, hẳn nàng đã thực sự vui mừng.

Nàng lẹ làng khép cửa và đứng tựa lưng vào đó. Thế là cuối cùng cô Nell đã yêu! Chợt một ý nghĩ xóc vào đầu nàng. Cô Nell của nàng và Hatch của Branwell! Ôi, trời ơi, thế quái nào mà lại thành ra vậy nhỉ?

Nàng áp sát hơn vào cánh cửa, nghe thấy tiếng cô Nell vắng ra.

- Con bé đáng thương, nó là đứa con mà em không bao giờ có được, ông Hatch, em coi nó như con gái em. Em không thể chịu nổi ý nghĩ rằng nó lại đi mê cái thằng Banyon ấy. Em phải làm thế nào đây.
- Tôi thì tôi nghĩ cứ nói toạc ra cho cô bé biết.
- Biết nói thế nào với con bé về cha nó bây giờ? Làm sao tránh khỏi một khi đã động đến quá khứ của Banyon?

— Thôi đừng lo buồn nữa, em yêu- Giọng Hatch vỗ về.

Tiếng trò chuyện lặng bật, Kate không nghe thêm được điều gì nữa. Mà nàng cũng không muốn nghe. Đủ rồi, đủ lắm rồi, nàng cần phải biết sự thật, và nếu họ không nói thì Perry sẽ nói! Nàng lao qua tiền sảnh, khoác lên vai chiếc áo choàng nhung đen và lẳng lặng ra khỏi nhà.

Một lát sau, xe ngựa đã đưa nàng tới phố Quận Công, đỗ lại trước ngôi nhà trọ của Perry. Nàng trả tiền cho người xà ích, dừng lại một chút để lấy thêm can đảm rồi quả quyết bước lên bậc tam cấp. Tất cả những điều từng lọt vào tai nàng chỉ khiến nàng đi tới một kết luận: có thể Perry là anh cùng cha khác mẹ của nàng. Nhưng anh có biết điều đó không? Không thể thể được! Nếu biết, làm sao anh có thể hỏi cưới nàng, làm sao anh có thể hôn lên môi nàng? Nếu biết mà vẫn rắp tâm cưới nàng thì thật là vô luân? Ý nghĩ ấy lơ lửng trên đầu nàng như một đám mây đen nặng trĩu đầy đe dọa.

Một gã hầu trẻ mở cửa cho nàng và Kate nhớ là từng nhìn thấy gã ở ngôi nhà Dower khi Perry tới nhận quyền thừa kế. Gã trai trẻ tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhận ra Kate, nhưng cũng đứng dẹp sang bên cho Kate bước vào gian sảnh chật hẹp.

— Ông Banyon có nhà không?- Kate hỏi nghiêm giọng.

— Dạ có- gã hầu đáp và chỉ tay vào buồng trong. Nhưng ông ấy đã ra lệnh tuyệt đối không cho ai quấy rầy.

— Nhưng lệnh đó không phải cho tôi- Kate nói và xăm xăm đi về phía cửa vào buồng trong.

— Vâng, nhưng ...thưa cô- gã hầu gọi với theo, song Kate đã đẩy cửa? và lọt vào bên trong.

Nàng ngạc nhiên thấy căn buồng tối om. Tất cả các rèm cửa? đều buông kín mít, chỉ còn ánh sáng đỏ mờ hắt ra từ lò sưởi. Nàng ngại ngần dừng lại nơi ngưỡng cửa?, và đang tự hỏi hay là Perry đã ngủ thiếp đi chẳng thì chợt nghe thấy một tiếng rên tắc nghẹn. Mắt đã dần quen với bóng tối trong phòng, lúc này, nàng mới nhận thấy bóng hai người đang quấn với nhau trên chiếc trường kỷ bên ngọn lửa yếu ớt tỏa ra từ lò sưởi. Họ mê mải với nhau đến mức không nhận thấy Kate bước vào và vẫn tiếp tục đắm chìm vào những hành động cuồng nhiệt của họ.

Kate đứng chết lặng, mắt giương tròn, tự hỏi phải chăng bóng tối và ngọn lửa sưởi bập bùng đã gây nên ảo giác? Nhưng kia, Perry và một gã đàn ông đang chơi trò của những cặp tình nhân! Nàng tổng vội nắm tay vào miệng nhưng không kịp ngăn một tiếng kêu bật ra từ cổ họng. Cặp đồng dâm nam lúc này mới nhận ra sự có mặt của nàng.

— Âm ti địa ngục! Cô ả này là thể quái nào đấy?- Gã đàn ông lạ ré lên, rút tay ra khỏi cửa quần Perry và cài lại khuy quần mình.

Perry nhảy dựng lên, vừa cuống quýt gài cúc quần vừa nói gì đó với gã kia trong khi gã vẫn không ngớt í éo.

— Anh xúc phạm tôi, Perry, anh đã xúc phạm tôi. Sao anh lại có thể quan hệ với người này? Cô ta là đàn bà!

— Được rồi, được rồi, anh không phải bận lòng, cứ đi đi đã, đừng lo. Để tôi nói chuyện với cô ta.

Perry đổ dánh rồi quay về phía Kate. Ánh mắt họ chạm nhau và bây giờ nàng mới nhận thấy vẻ phờ phạc trên mặt Perry. Anh ta đã đọc được ý nghĩ trong mắt nàng và đứng đờ ra.

Đột nhiên gã đàn ông, gã đàn ông ghé tởm kia biến mất, chỉ còn nàng và Perry đứng nhìn nhau chằm chằm. Anh ta cào tay vào mái tóc quần duyên dáng và ruả thắm số kiếp. Đời lại chơi cho anh ta một vở nữa! Người con gái đang đứng run rẩy kia là người anh ta đã rắp tâm cưới làm vợ. Nàng là niềm hy vọng cuối cùng của anh ta, vậy mà anh ta đã để tuột mất chỉ vì một giây phút đam mê! Bao tháng qua anh đã cố nuốt nhin những nhu cầu ngang trái của mình, vậy mà chỉ vì một khoảnh khắc điên rồ, anh đã mất tất cả. Không, có lẽ là chưa, anh ta tính toán rất nhanh, có thể còn cứu vãn được chút ít, bởi vì cô ta không bỏ chạy, cô ta đã nán lại, liệu có phải cô ta cần một lời giải thích tốt đẹp.

Perry đưa tay về phía nàng, nhưng nàng co rúm người lại né tránh. Cánh tay anh ta thông xuống.

— Kathleen- anh ta toan bắt đầu nhưng lại im bật. Biết nói điều gì đây?

— Không!- nàng hét vào mặt anh ta- Không, đừng có gọi tên tôi. Tôi không thể chịu nổi. Anh là thằng đồng dâm! Đó chính là điều mọi người xâm xì bấy lâu nay. Ôi, trời ơi, vậy mà tôi cứ nghĩ anh là con hoang của cha tôi. Đầu óc tôi không còn nghĩ được điều gì xấu xa hơn. Anh là thằng đồng tính!- nàng cảm giác như một bàn tay tàn nhẫn bóp lấy trái tim và vắt kiệt cho đến khi nó cạn khô máu huyết. Rồi nàng lại nghe thấy anh ta gọi tên mình.

— Kathleen, hãy cho phép anh. Ôi, xin hãy cho anh được giải thích- Perry cố gắng một cách tuyệt vọng.

— Giải thích- nàng hét lên- Anh là thằng đồng tình. Ôi, trời ơi, sao anh có thể nói là anh yêu tôi nhỉ?- nàng vịn vẹo đôi tay, người nàng chao đảo- Sao anh có thể lừa gạt tôi như vậy. Mà tại sao anh nhắm vào tôi, tại sao anh muốn là tôi đau khổ? Anh biết rằng anh không thể cưới tôi được mà, anh đâu phải là đàn ông?

— Không phải đàn ông?- Perry cũng gào lên- Cô thì hiểu gì ngoài cuộc sống khuê phòng của cô? Cô đứng đó mà ghê tởm tôi! cô không hối tiếc chút nào ư, Kate? Vậy hãy cầm thanh cời lò kia mà đánh tôi đi.

— Sao anh dám bảo tôi hối tiếc? Anh đã lợi dụng tôi vì lý do gì thì tôi không rõ. Nếu tôi ngu ngốc nhận lời cầu hôn của anh, liệu anh có cưới tôi được không, liệu anh có qua nổi đêm tân hôn không?- Giọng nàng chua chát.

Nước mắt trào ra má Perry, và lần đầu tiên Kate nhận thấy anh ta thật khốn khổ.

— Tôi có thể yêu em, Kate. Tôi không đến nỗi bất lực trong chuyện làm tình với đàn bà- Giọng anh ta nghẹn ngào, buồn bã- Em là người đàn bà duy nhất mà tôi quan tâm. Tôi muốn thương yêu em.

— Tại sao? Nhưng tại sao?

— Ma quỷ?- Perry lại khùng lên- cô muốn biết tất cả ư? Được lắm, thưa Cô- Phán- Xét. Tôi muốn một tư cách. Tôi đã phát ngán những cặp mắt cứ dôi vào tôi và thăm hỏi tôi là cái thá gì! Tôi muốn một người vợ, một đứa con. Tôi muốn có trang trại!- Anh ta nói toạc luôn.

— Ôi Perry, anh không thương xót tôi chút nào ư?

Anh ta sấn tới, nắm cả hai vai nàng mà lắc dữ dội.

— Cô ...cô cũng tàn nhẫn như tất cả những lũ ông lũ bà quý phái khác mà thôi.

Thương xót ư? Cô biết quái gì về lòng trắc ẩn? Cô có chứng tỏ nó đâu.

— Vì cái gì mà tôi phải chứng tỏ? Vì cái sở thích méo mó, bệnh hoạn của anh ư?- Kate gào lên nức nở và giằng khỏi tay anh ta.

— Kathleen- giọng Perry trùng hẫng xuống- cô phải nghe tôi đã rồi hẵng phán xét. Tôi chỉ mới mười ba tuổi khi phải lang thang nơi cống rãnh vỉa hè, dắt khách cho mẹ! Đừng có tròn xoe mắt ra thế, mẹ kiếp, cô đã bao giờ mở mắt nhìn đường phố London chưa? Những đứa trẻ cầu bơ cầu bất cô có biết chúng sống thế nào không?

Nàng bịt tai lại, nhưng anh ta đã giật tay nàng ra.

— Quỷ tha ma bắt cô ...cô phải nghe. Cô ngoảnh mặt khỏi sự đói nghèo. Cô quăng cho chúng đồng xu, và mẹ kiếp, cô quay đi. Tôi thì không thể. Rồi một ngày kia, có một người đàn ông đến, nhưng ông ta không muốn bà mẹ dơ bẩn của tôi. Ông ta muốn tôi! Ông ta đã nhìn thấy dưới lớp vỏ nhem nhuốc một thằng nhỏ tóc vàng xinh đẹp và ông ta đem tôi về nhà. Tôi đi theo. Ôi Chúa, dù tôi có phải chạy bộ suốt chặng đường về ngôi nhà nghỉ của ông ta thì tôi cũng vui lòng! Ông ta cho tôi ăn, cho tôi mặc, dạy dỗ tôi và tất cả những gì tôi phải đáp lại chỉ là yêu ông ta! Điều đó thì không mấy khó khăn! Một thằng con trai mười ba tuổi thừa sức sống và khát vọng để làm hài lòng một con người tử tế với nó. Ông ấy dịu dàng, tốt bụng, và lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy mình tươi tắn, no ấm. Rồi ông chết. Lúc đó tôi mười sáu, và những người thừa kế của ông đã lập tức tống tôi ra đường. Một người đàn bà, bạn của ông Banyon nọ- vắng, tôi đã lấy họ của ông ta- mẹ ta biết mối quan hệ của chúng tôi, liền thuê tôi luôn. Mẹ ta thật kinh khủng, xấu xí, dè dặt, ác độc và trong tay mẹ ta, tôi đâm bất lực. Thế đấy, một lần nữa tôi lại bị quăng ra đường, và tôi cứ lang bạt khắp các tầu quán, qua tay từ gã đàn ông này sang thằng đàn ông khác, cho đến khi tôi gặp một nhà quý phái bốn năm trước đây. Cô vẫn nghe tôi nói đấy chứ?

Nàng nhăn mặt.

- Có, Perry, tôi vẫn nghe. Sao anh lại đưa đẩy mình vào con đường ấy? Đó là tội lỗi.
- Tội lỗi ư? Đàn ông yêu đàn ông hay yêu đàn bà thì có gì quan trọng? Quan trọng là ở lòng tự nguyện hiến dâng. Vì tình yêu là tặng vật của Chúa.
- Không. Đó là thứ tình yêu trái tự nhiên, thứ tình yêu bệnh hoạn!-Kate thốt lên.
- Bệnh hoạn? Cô có thấy cha cô là bệnh hoạn không?- Perry hỏi chậm rãi.
- Cha tôi thì liên quan gì đến chuyện này?- Kate gay gắt đáp lại.
- Kate, cha cô chính là người đàn ông nhân từ đã đón tôi về bốn năm trước. Kathleen, cô thật không hiểu tôi đang nói gì sao? Cô yêu quý cha cô; ông ấy đâu có xấu xa chỉ vì những sở thích của ông khác người. Ôi, Kate, anh sẽ yêu em. Anh sẽ làm em sung sướng mà- anh ta nói tha thiết và toan cầm lấy tay nàng.
- Không!- nàng hét lên hất tay anh ta- không bao giờ... không bao giờ tôi có thể yêu anh. Anh làm tôi ghê tởm!
- Thế cha cô có làm cô ghê tởm không nếu cô nhìn thấy ông ta thế vào chỗ gã trai tội nghiệp vừa rồi?- anh ta nhạo báng- Cô bé ngây thơ, tôi có phải đánh văng cái chữ ấy ra cho cô nghe? người cha tuyệt vời yêu quý của cô từng là người tình của tôi!

Nàng chẳng còn gì để chống đỡ.

Tấm lưới tự vệ của nàng đã sụp đổ tan tành.

- Đồ dối trá!- nàng gào lên, nổi đau đón tràn ngập căn phòng, cửa vào da thịt, vào sâu thẳm lòng nàng.

Khóc nức lên, nàng đẩy tung cánh cửa và lao đầu ra ngoài, nàng chạy, chạy mãi. Không khí lành lạnh ban đêm bao trùm lấy nàng, và chợt nàng cảm thấy mình lang thang vô định. Nàng bước thẩn thờ, lệ lã lã trên má. Thế giới của nàng bỗng dưng sụp đổ. Rồi nàng lại vùng chạy, mù quáng điên cuồng chẳng biết chạy đi đâu, chỉ cần biết phải thoát khỏi sự kinh hoàng này. Đột nhiên, nàng thấy mình bị túm chặt bởi một vòng tay mạnh mẽ. Nàng vùng vẫy, đâm đạp lung tung để thoát ra, và trong cơn hoảng loạn, nàng nhìn thấy đôi mắt xanh quen thuộc, chúng làm nàng dịu lại. Nàng cần một người để bám víu và chàng đã ở đây, đôi mắt chàng tỏa ra sức mạnh. Nàng ngã vào ngực chàng và mặc cho những cảm xúc của mình tuôn ra theo suối lệ. Bá tước siết chặt nàng rồi vẫy một cỗ xe ngựa. và đỡ nàng lên.

Chàng vừa ra khỏi nhà Willy thì nhìn thấy Kate đang cầm đầu lao qua phố. Chàng đuổi theo, ôm lấy tấm thân run rẩy của nàng. Nàng đang ở trong tình trạng không thể đưa về cho cô Sarah mà cũng chưa thể hỏi han gì. Không nói một lời, chàng quyết định đưa nàng về nhà mình, làm cho nàng bình tĩnh lại và tìm hiểu điều gì đã khiến nàng đau khổ.

29. Chương 29

Trong cỗ xe ngựa kín đáo, bá tước ôm chặt tấm thân run rẩy của Kate. Nàng vẫn khóc nức lên từng cơn và bám riết lấy chàng. Nàng chỉ còn biết rằng đó là tất cả những gì nàng có thể bám víu. Chính con người này, người đàn ông ngang tàng, phóng đảng này là chỗ dựa cuối cùng của nàng trên đời. Tay chàng vuốt ve tóc nàng, giọng chàng xua đi nỗi khiếp sợ. Nàng vùi mặt vào ngực chàng và tiếng nức nở lặng dần. Rồi nàng nhận thấy mình bước ra ngoài trời và được dẫn vào gian tiền sảnh nhà chàng.

Người quản gia của Bá tước đi tới, lão không giấu nổi sự ngạc nhiên nhưng ông chủ không cho lão chút thời gian nào để mà thắc mắc.

- Tôi không có nhà với tất cả mọi người- Bá tước ra lệnh- Và tôi không muốn bị quấy rầy trong mọi trường hợp.

– Vâng, thưa ông chủ- Kirkly đáp và giương mắt nhìn Bá tước biến vào thư viện cùng cô gái trẻ. Chàng đưa nàng tới chiếc trường kỷ gần lò sưởi và đỡ nàng ngồi xuống. Nàng quay đi, úp khuôn mặt đầm lệ vào hai bàn tay. Chàng lặng lẽ rót một ly brandi, đặt vào tay nàng và nói bằng một giọng nghiêm khắc:

– Uống đi!

– Em...em...không thể... -Kate lúng túng, mắt không dám nhìn chàng.

– Uống đi và đừng có cãi lại tôi, cô bé- chàng nói khẽ, nhưng đầy uy quyền- Nếu cô không tự làm được việc này thì tôi e rằng sẽ phải dùng cách ép buộc cô uống đấy. Như vậy cô sẽ chẳng thích thú gì đâu!

Giọng chàng đùa cợt, nhưng nàng còn thiết gì đến chuyện cười đùa! Nàng lập bập kê môi vào miệng ly và hớp một ngụm, nhưng chàng đã đẩy sát chiếc ly vào miệng nàng cho đến khi nó cạn sạch.

Thật kỳ lạ, nàng cảm thấy đỡ hơn. Đầu óc nàng nhẹ đi, nhưng nước mắt vẫn rưng rưng, chỉ trực trào ra. Chàng ngồi cạnh nàng trên trường kỷ, nhẹ nhàng cởi áo choàng cho nàng rồi cầm lấy tay nàng.

– Nào, cô em họ, bây giờ em có thể kể cho anh nghe chuyện gì làm em buồn khổ không?

– Không- nàng đáp lí nhí- Ôi, mà chẳng nào thì anh, dì Sarah và cô Nell cũng đã biết chuyện rồi.

– Anh có thể biết...lúc này em chạy khỏi nhà ai vậy?- Bá tước hỏi gặng.

– Nhà Perry- Kate đáp, mặt cúi gằm.

– Anh hiểu rồi- nỗi ghen tuông bật chợt dội lên trong lòng chàng.

Nàng bật cười chua chát.

– Anh hiểu? Anh biết tuốt tuốt rồi mà! Anh và bà dì của tôi, thậm chí cả cô Nell nữa. Các người vẫn thăm thì sau lưng tôi về chuyện ấy. Nhưng các người đã chứng kiến tận mắt bao giờ chưa? Đã bao giờ các người nhìn thấy một người đàn ông làm tình với một người đàn ông khác chưa?- nàng hét lên gần lạc cả giọng.

Bá tước giật mình, nhưng chàng cố lấy giọng điềm tĩnh.

– Có, anh đã từng chứng kiến, cô bé ạ, quả là sự lạ đời, nhưng nó cũng làm một mặt của cuộc sống thôi ...

Nàng quay ngoắt lại đối mặt với chàng.

– Thế hả? Thế tại sao các người không bảo tôi? Anh có biết Perry nói gì về cha tôi không? Anh có biết anh ta nói gì không?- nàng gào lên, nắm tay vào bộ ngực vạm vỡ của chàng.

Chàng ôm ghì lấy nàng, để cho tiếng thổn thức của nàng dội vào ngực chàng, chàng dịu dàng gọi tên nàng và vuốt ve mái tóc đen dài.

– Cha em, ôi Branwell, cha em là con người bệnh hoạn!- nàng lắp bắp một cách khổ sở- Em là con gái một người đồng tính. Làm sao anh có thể không ghê sợ khi chạm vào người em?- Nàng co rúm lại trong vòng tay chàng.

Chàng túm lấy vai nàng, lắc dữ dội.

– Kate! Kate, thôi đi! Ôi, bé yêu của anh, em còn nhớ lần đầu anh được ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt vời của em không? Đó là trên boong tàu Bermudian. Từ giây phút ấy anh đã muốn được ôm ấp, vuốt ve em. Sao em có thể nói những điều ngớ ngẩn như vậy?

Giọng chàng nhỏ dần, vòng tay chàng khép chặt hơn và môi chàng chạm vào môi nàng trong một cái hôn dịu dàng, phớt nhẹ.

Đôi môi chàng như có phép thần, xua tan đau khổ. Nàng cảm thấy nỗi đau mờ dần, cảm thấy mình được mang đi tới một vùng đất khác. Nàng cần được giải thoát khỏi tội lỗi của cha. Nàng cần được giải thoát khỏi suy nghĩ của chính mình và Bá tước đã giải thoát cho nàng. Tay nàng quấn lấy cổ chàng và môi nàng ép mạnh hơn vào môi chàng.

Chàng ngạc nhiên trước sự đáp ứng của nàng và cảm thấy ngực mình bắt đầu rộn lên. Nhưng bây giờ không phải lúc! Chàng đẩy nàng ra. Chàng không thể lợi dụng cô bé đáng thương này. Một cú sốc trong một đêm đã là quá nhiều rồi. Và nàng, sau hết vẫn còn trinh trắng.

— Đi nào, anh sẽ đưa em về nhà- chàng nói và toan đứng dậy.

Nàng cảm thấy trái tim mình chìm trong nhục nhã. Chàng không muốn nàng. Nàng không đáng cho chàng thêm khát! Ôi trời ơi, chính anh chàng Branwell mà nàng từng cảm ghét! Anh chàng ngựa đực, kẻ săn đuổi đàn bà, người đàn ông cường tráng với đôi mắt xanh lấp lánh có thể làm xiêu đổ bất cứ cô gái đẹp nào! Anh ta thêm gì con gái một người đồng tính! Nàng ngược nhìn chàng, cất giọng buồn rười rượi.

— Anh không muốn em?

Chàng ngồi sững lại, nhìn thẳng vào mặt nàng.

— Không muốn em ư? Em điên rồi ư, cô bé? Anh không nhớ nổi là anh đã khao khát em dai dẳng đến thế nào, nhưng...

— Nhưng em không đủ quyến rũ đối với anh- nàng nói, bỗng dưng cảm thấy tuyệt vọng.

— Chúa ơi! Em nghĩ anh chưa đủ si cuồng vì sự quyến rũ của em hay sao?

— Anh nói vậy chỉ vì anh là người quân tử hào hoa!

Chàng toét miệng cười.

— Có lần em đã bảo anh không xứng là người quân tử cơ mà.

Nàng làm thinh.

Chàng vòng tay ôm nàng.

— Đúng. Anh không phải là bậc quân tử đâu- chàng thì thầm và lại tìm đến môi nàng.

Nụ hôn của chàng cứ nhân lên mãi, bao phủ lấy mắt nàng, má nàng, tai nàng, rồi lại trở về đôi môi ngọt ngào của nàng. Nàng tự nguyện áp sát vào cơ thể rắn chắc của chàng. Chàng đã cắn cứng khi đưa tay lần theo hàng khuy áo sau lưng nàng. Rồi chàng kéo nàng đứng dậy, chiếc váy dài tuột ra rơi xuống sàn.

Ánh mắt nóng bỏng của chàng lướt trên thân thể nàng, tay chàng vuốt ve làn da trơn mượt.

— Lạy Chúa, em đẹp quá, em ngọt ngào, em bé bỏng của anh- chàng thì thầm, tay chàng úp lên bầu vú tròn đầy khê vuốt ve, sung sướng cảm nhận nó cương cứng dần lên. Đôi bàn tay chàng rạo rực miết dọc sống lưng nàng, ôm lấy đôi mông nhỏ, nhưng đầy khêu gợi và kéo sát vào mình. Cử động đó làm nàng ép vào phần dưới đang căng nhức của chàng và chàng rên lên.

— Trời ơi, Kate, anh không thể kìm mình được nữa. Anh xin lỗi em, em yêu- chàng thì thầm hôn vào cổ, vào tai nàng và nằm đè lên nàng.

— Em bé dịu ngọt, em là của anh, em thuộc về anh mãi mãi- chàng cắn nhẹ vào môi nàng, thì thầm vào tai nàng những lời điên rồ.

Nàng dâng hiến hoàn toàn. Sự đau đớn ban đầu đã dịu đi, và nàng nhận thấy mình đang bị cuốn dẫn vào một vùng đất bí ẩn và đầy mới mẻ, nơi chỉ còn các cảm giác ngự trị. Chúng xô vào nhau, dồn dập, chạy rần rật suốt cơ thể nàng khiến nàng quần quai đê mê.

Branwell cảm nhận được cơn khoái lạc của nàng và trào ra sung sướng. Ôi, Chúa! chưa bao giờ tuyệt diệu thế này, cực điểm và thuần khiết thế này.

Nàng nằm lả trong vòng tay chàng và hôn lên môi chàng với một sự đắm say và dịu dàng chưa từng có. Nàng thầm cảm ơn bóng tối đã tránh cho nàng khỏi bắt gặp ánh mắt chàng. Nhớ lại sự buông thả cuồng nhiệt của mình, má nàng bỗng chấy vì xấu hổ. Sao nàng có thể làm tất cả những điều ấy nhỉ? Nàng ngượng đến nỗi không dám nhìn vào mặt người đàn ông đang âu yếm vuốt ve nàng. Lại thêm nỗi đau âm ỉ ở vùng thắt lưng khiến nàng lo lắng. Cuối cùng, nàng cũng khó nhọc thốt lên.

— Branwell, em...em nghĩ em bị chảy máu.

Chàng nhồm dậy và cúi xuống xem xét.

— Chỉ lần đầu thôi, không sao đâu, bé yêu. Đứng dậy nào!- Chàng nói và kéo tay nàng. Nàng ngượng ngùng trước con mắt ngưỡng mộ đang chiếu và da thịt trần truồng của mình. Chàng nắm nàng đắm đuối. Lạy Chúa, nàng đã cho chàng khoái cảm trọn vẹn biết bao, nữ hoàng trinh trắng bé nhỏ của chàng! Chàng quần nàng trong tấm áo choàng, bế nàng lên trên đôi cánh tay to rộng và bỏ lại xống áo của nàng rơi trên thảm, chàng bước ra ngoài.

— Bran!- Kate la lên phản đối- Anh...anh mang em đi đâu vậy?- Thấy chàng đã tới cửa, nàng hoảng hồn- Gia nhân...họ sẽ nhìn thấy chúng ta, kià anh.

Chàng bật cười vang.

— Cô bé đáng thương. Không một tên hầu nào dám liếc mắt nhìn đâu, nhưng nếu em thích, em có thể giấu mặt vào áo anh.

Nàng làm theo và tự hỏi làm sao nàng có thể giáp mặt ai được nữa. Nàng không còn là thiếu nữ, mà là tình nhân của người đàn ông này. Nàng đã trao gửi hoàn toàn cho chàng. Và chàng yêu nàng, rõ ràng là chàng yêu nàng! Nàng đã tự nguyện trao thân mà không hề do dự về tình yêu của chàng. Bây giờ, câu hỏi ấy cứ quanh quất trong tâm trí nàng. Làm sao chàng có thể làm tình với nàng một cách vừa mãnh liệt vừa dịu dàng đến thế!

Chàng mang nàng lên buồng ngủ của mình, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên chiếc giường bốn cọc đồ sộ và kéo chăn đắp cho nàng. Nàng nhìn chàng, thầm lo không biết chàng có định giữ mình lại đêm nay, bởi vì nàng không muốn rời xa chàng. Thật dơ dáy! lẽ ra nàng đã phải ra về, phải giữ thể diện chứ! Chàng đã cưới nàng đâu! Nàng tự mắng mình và thở dài hạnh phúc với ý nghĩ được làm vợ chàng.

Branwell nôn nóng trút bỏ quần áo. Chàng thêm được áp da thịt mình vào tấm thân tươi mát kia, để được cảm nhận nàng trọn vẹn. Chàng tiến lại giường trong khi nàng giương đôi mắt tròn xoe lên bởi vì chưa bao giờ nàng nhìn thấy một người đàn ông không mặc quần áo.

Chàng bật cười trước vẻ mặt nàng. Cái nét ngây thơ ấy đột nhiên kích thích chàng dữ dội. Nàng nhìn chàng trách móc.

— Kià, Bran, anh làm em đau đấy- Nhưng đôi môi chàng đã ngăn nàng nói tiếp.

— Branwell, anh không định...- nàng hổn hển hỏi khi vừa dứt ra khỏi môi chàng.

Nhưng bàn tay chàng đã lại bắt đầu vờn nghịch, đòi hỏi, vuốt ve.

— Thôi đi, Branwell, em không bao giờ bước đi được mất, Bran....- nàng van xin vờ vĩnh.

30. Chương 30

— Tránh ra, đã bảo tránh ra mà . Ta là vợ chưa cưới của ông chủ người- Claire rít lên.

— Nhưng thưa bà, ông chủ không có nhà- lão quản gai vẫn một mực nhai đi nhai lại lời thông báo .

— Không có nhà! Vậy thì lão không thể ngăn ta vào trong kia ngồi đợi- Á lâu lâu.

Bá tước đã không đến trình diện cha ả vào bữa tối như đã thoả thuận. Phu nhân Haverly vẫn có mặt nhưng anh cháu thì chẳng thấy tăm hơi . Và bây giờ tiểu thư Claire đang sẵn sàng giương nanh giương vuốt!

— Ô, bà không đợi được đâu . Ông chủ đã ra lệnh nghiêm ngặt không tiếp ai hết- Kirkly nói một cách ương bướng.

— Á à!- Claire la lên, mắt nheo lại- Vậy là anh ta có nhà, lão không phải chỉ đường cho ta đâu . Ta biết quá rõ rồi!- Á nói và xông xộc lao lên cầu thang, vẩy vẩy cao, cầm hếch lên giận dữ . Anh chàng Bá tước có lẽ

đã nốc quá nhiều cô-nhắc. Nhưng bất kể thế nào ả cũng phải cho anh ta biết rằng đừng có hòng mà chuồn khỏi tay ả!

Trong phòng ngủ, Bá tước vẫn đang say sưa với người tình nhỏ bé. Chàng nằm chống tay trên giường ngắm nàng không chán. Chàng trêu chọc nàng, hôn vào mũi nàng, nhấm nhấm cổ nàng, tai nàng, bao nhiêu vẫn thấy chưa đủ.

— Anh chuẩn bị cho em tắm rửa bây giờ nhé, bé yêu- chàng nói và đưa một ngón tay lướt nhẹ trên vành môi cong cong chín mọng của nàng.

— Tắm ư? Branwell, em phải về thôi- nàng đáp và định gỡ khỏi tay chàng.

Nhưng chàng vẫn giữ nguyên tư thế.

— Chưa được, trước hết phải tắm rửa đã, và chính tay anh sẽ tẩy sạch dấu vết trinh tiết của em. Anh không muốn cái đó làm cản trở sự sung sướng của chúng ta.

Má nàng nóng ran. Nàng quay mặt đi và nói bằng một giọng gần như thì thào, thoáng vẻ sợ hãi.

— Tội lỗi của chúng ta chứ.

Chàng hơi nhóm dậy để nhìn nàng.

— Tội lỗi ư? Không đâu, kho báu của anh, đừng bao giờ để ý nghĩ đó lọt vào cái đầu xinh xẻo của em nữa. Đó không phải là tội lỗi. Đó là ....

Cửa bỗng bật mở, cắt ngang lời chàng, và ánh đèn ngoài sảnh dội thẳng vào mặt họ.

— Cái quái gì thế nhỉ?- Branwell chồm dậy và nhận ra Claire đang đứng lù lù nơi ngưỡng cửa, ngực chìa ra, cặp mắt xanh lấp lánh. Nghe tiếng kêu thảng thốt của Kate bên cạnh mình, chàng chỉ muốn nện một quả đấm vào giữa con mắt nanh nọc kia.

— Tôi biết mà!- Claire rít lên- Đồ ngực đực động hớn! Nhưng anh đừng có hòng thoát được tôi bằng cách đi ngủ lang. Tôi không cần biết anh ngủ với những con đĩ nào, cứ biết đến cuối tuần này tôi sẽ là phu nhân Mantering.

— Ngậm cái lưỡi bẩn thỉu của cô lại, đồ lẳng lơ!- Bá tước quát lên và nhảy ra khỏi giường, không thèm đếm xỉa đến trạng thái trần truồng của mình. Chàng túm lấy tay ả, đẩy ngược qua cửa và lẳng vào phòng thay quần áo kế bên. Chàng sập cửa lại sau lưng và trừng trừng nhìn ả trong bóng tối.

— Cô đến đây làm cái đêch gì hả?

— Anh có nhiệm vụ phải trình diện ở nhà tôi tối qua để bàn chuyện hôn nhân với cha tôi. Bà cô anh rất ngạc nhiên vì sự vắng mặt của anh, còn cha tôi cảm thấy bị sỉ nhục. Đồ con hoang! Anh tưởng cô Sarah của anh với cái miệng lưỡi đường mật của mình có thể xoa dịu được cha tôi mãi đấy à! Hôm nay bà ta có thể, nhưng ngày mai thì không ăn thua nữa đâu!

Chuyện hôn nhân! Cháu ơi, nó lại xộc đến đúng vào lúc này! Mà Kate, Kate đang ở trong phòng. Nàng sẽ nghĩ sao? Mẹ kiếp!

— Claire, cô quyết thực hiện cái quỷ kế chết tiệt của cô đấy phải không?

— Chứ sao! Anh nghĩ tôi chịu để anh, tiền bạc và tước hiệu của anh lọt khỏi tay tôi sau khi tôi đã mất nhiều công sức thế sao.

Quỷ tha ma bắt! Giá mà chàng có thể vả vào cái bộ mặt nhơn nhơn của ả! Nhưng chàng không bao giờ đánh đàn bà. Chàng siết chặt hai nắm tay và nói qua kẽ răng.

— Này, Claire, nói thật, tôi chẳng quyến luyến gì cô, nhưng tôi không muốn ông già cô phải đau khổ thêm nữa. Hãy nói với ông ấy rằng tôi đã quá chén. Cha cô sẽ dễ thông cảm hơn. Tôi sẽ gửi thư xin lỗi vào sáng mai. Để chứng minh sự chấp thuận của tôi, hãy nói với ông cụ rằng thứ Sáu này cô Sarah sẽ dẫn cô tới thợ kim hoàn của tôi để chọn một chiếc nhẫn kim cương nhân dịp lễ đính hôn.

— Một chiếc nhẫn, ôi Branwell, thật trang trọng quá- Claire thốt lên.

Chàng cau mặt

— Sarah sẽ chẳng thích thú gì đâu nhưng tôi sẽ hẹn bà chờ cô đúng mười một giờ, sáng thứ Sáu . Đừng có mà để bà phải đợi, nhớ cho kỹ đấy!

— Tất nhiên rồi, anh yêu . Ôi em mãi nguyện biết bao?- Cô ả cất giọng du dương hy vọng mình trông khả ái hơn.

Không nói thêm một lời, Bá tước bước ngang qua phòng và mở cánh cửa thông ra tiền sảnh.

— Chúc ngủ ngon, Claire.

— Anh không tiễn em ư?- Ả bậu môi .

— Cô biết đường rồi- chàng nói cộc lốc và quay vào . Vừa đẩy cửa, chàng nhận thấy, ngọn lửa lò sưởi trong phòng ngủ đã gần tàn, và một cảm giác ớn lạnh bỗng xuyên qua cơ thể trần truồng của chàng.

— Kate, Kate, anh xin lỗi em- chàng gọi và tiến lại gần giường. Nhưng trước cả khi chạm vào chăn nệm chàng cũng biết nàng đã bỏ đi .

Phản ứng đầu tiên của Bá tước là chụp vội lấy quần áo, khoác bừa lên người và lao ra cửa . Chàng lo cho sự an toàn của Kate. London không phải là chốn cho một người đàn bà trẻ xinh đẹp đi lang thang giữa đêm hôm. Trước hết, chàng sẽ đến nhà cô Sarah, và nếu nàng không ở đó, chàng sẽ lùng sục khắp phố phường, miễn sao tìm thấy nàng!

Chàng chỉ mất vài phút để thúc ngựa tới nhà cô Sarah và chộp ngay lấy Travis ở bậc thềm.

— Cô Newburuy đã về chưa?

— Cô Newburuy?- Lão quản gia bối rối- Tôi không nghĩ tiểu thư có ra khỏi nhà tối nay đâu, thưa cậu chủ . Tôi chỉ nghe bà Premble than phiền là tiểu thư đã ngủ quên không xuống ăn tối .

Ăn tối, Bá tước nghĩ bụng, cả chàng lẫn Kate, chưa ai ăn uống gì buổi tối nay . Chàng nhảy hai bậc một lên cầu thang, nôn nóng muốn được nhìn thấy nàng. Lên đến tầng hai chàng mới sực nghĩ không biết phòng nàng ở đâu . Thế là chàng gọi ầm lên.

— Kate? Kate ơi!

Nàng đã nghe thấy tiếng chàng.

Chàng đang ở đây! Nhưng nàng không thể giáp mặt chàng bây giờ . Nàng vội dẫu vào gối, thăm hỏi lòng có chắc muốn chàng bỏ đi hay không.

— Kate, vì Chúa, em có trả lời anh không, hay là anh sẽ phá cửa ra đây?- Bá tước gầm lên, bắt đầu đập thình thình vào cánh cửa đầu tiên.

— Branwell!- Bà Haverly bước vào gian sảnh, la lên. Tóc bà đã được vấn gọn trong chiếc mũ ngủ viền ren, thân hình cao lớn quần trong chiếc áo choàng lụa đen kiểu Ấn Độ- Làm gì mà anh gào tướng lên vậy? Và đừng ngay cái trò nện vào cửa nhà cô đi . Cô không cho phép anh! Mà anh đúng là đồ hư đốn. Thật không thể chịu nổi anh nữa, đi đi, đừng có mà phá phách...

— Cô Sarah, phòng nào là phòng ngủ của Kate?- Bá tước hỏi gọn lỏn như không biết đến những lời mắng nhiếc của bà cô .

— Đừng có giả vờ đánh bài lảng, Branwell. Quả thật, cô bực anh lắm đấy . Đầu tiên anh bán cho cô một mảnh tin gồm ghiếc rằng anh sẽ lấy con...cái con bé hư hỏng ấy . Anh khăng khăng đòi cô phải huỷ các cuộc hẹn gặp khác để đi lo việc cho anh, vậy mà anh thì thế nào, hử thằng cháu tồi tệ kia? Mà cô nói cho anh biết ngài Francis đã mời cô đi ăn tối và cô cũng đã nhận lời . Không phải cô đã ưng ông ta đâu, nhưng cô cũng thích xem ông già lẩm cẩm ấy thổ lộ những gì . Anh làm hỏng cả ....

— Kate ngủ phòng nào?- Bá tước cắt ngang.

— Nhưng chuyện gì vậy?

— Kate có trong phòng không?

– Tất nhiên là nó có- bà cô lầu bầu, đi ngang gian sảnh và gõ nhẹ vào cánh cửa .
– Kate, cháu yêu của dì, Branwell làm ầm lên chắc khiến cháu thức giấc mất rồi, nhưng có vẻ như nó cứ khẳng khăng đòi biết cháu ở đâu?

– Cháu đây, dì- Kate khẽ nói vọng ra .

Sự lảng diu hiện trên mặt Bá tước quá rõ ràng khiến bà cô nhìn chàng chăm chú .

– Branwell- bà nói giọng đe nẹt- Lại còn chuyện gì nữa đây?

Thay cho câu trả lời, chàng khẽ gạt bà cô ra và thử xoay quả dĩa cửa . Nó đã khoá chặt.

– Kate, Kate, cho anh vài phút thôi .

– Anh đi đi- nàng nói, cố ghìm cho giọng khỏi run.

– Em không cho anh gặp ư?- Chàng nài .

– Không- nàng đáp, định nói thêm nhưng nhận thấy giọng nàng đã phản lại nàng.

– Thôi được, nhưng anh sẽ trở lại vào sáng mai và nhất định sẽ nói chuyện với em- chàng nói kiên quyết và không nghe tiếng đáp lại, chàng quay về phía Sarah, bắt gặp cái nhìn của bà đang ráo riết chiếu vào mình.

– Branwell?

– Nào, cô Sarah, cháu đói lắm rồi, nếu cô vui lòng bảo đầu bếp chuẩn bị ít đồ nguội, chúng ta sẽ nghỉ ngơi trong phòng khách và bàn luận về những sự việc xảy đến với cháu ngày hôm nay .

– Đầu bếp đã đi nghỉ vì bây giờ khuya rồi, nhưng Travis có thể thu xếp được. Đi nào, Bran- Sarah nói và khoác tay chàng.

Bá tước rót cho mình một ly brandi sau khi đã làm diu cơn đói bằng bánh mì và bơ . Bà cô đã được nghe tường tận về những rắc rối của chàng (chàng không hé răng về chuyện Kate) chỉ còn việc mô tả vai trò của bà trong kế hoạch gỡ khỏi chiếc lưới của Claire. Chàng ngồi ngả trong ghế bành, mỉm cười nghĩ ngợi .

– Cháu đã qua một buổi chiều rất thú vị với Chàng Bánh và Willy . Nếu tất cả đều đúng khuyép theo kế hoạch, chúng ta sẽ có cơ hội thoát khỏi vụ này .

– Nhưng làm thế nào?

– Trước tiên, chúng ta hãy thảo một bức thư thống thiết cho tử tước Rathbone, xin lỗi về sự vắng mặt của cháu trong bữa dạ tiệc vừa rồi . Việc thứ hai, ngày mai, cô hãy đến chuyện trò với ông ta và thuyết phục ông ta thư thả lại một chút; cô hãy chỉ cho ông ta thấy chuyện cưới xin cấp tập của con gái ông ta sẽ là miếng mồi cho những kẻ ngồi lê đôi mách đem phanh phui mổ xẻ. Ông ta sẽ phải thừa nhận ý kiến của cô là đúng đắn. Sau đó, cô hãy cố mời ông ta tới dùng bữa sáng vào đúng mười giờ ngày thứ Sáu . Bảo ông lão là cháu cũng sẽ có mặt. Cháu sẽ đến cùng Willy; rồi cô nói là cô hơi mệt và xin phép lui về phòng. Nhưng thực ra cô sẽ đi đón Claire mà không để ông tử tước biết. Cô sẽ đi đón Claire bằng xe ngựa thuê .

– Xe ngựa thuê?- Sarah cau mày chê trách- tất cả chuyện này là thế nào? Cô không biết anh định bày trò gì nhưng cô chắc rằng nó sẽ chẳng hay ho gì cho ngài tử tước và con gái ông ta . Thực ra mà nói, họ cũng đáng bị như vậy lắm, bởi vì tử tước không phải là hoàn toàn không biết con gái mình hư hỏng đến mức nào, nên ông ta đã đặt anh lên đường ngắm.

– Về chuyện này, cháu cũng có ý nghĩ hết như vậy- Bá tước nói và ghé lại gần bà cô, bắt đầu mô tả tỉ mỉ về kế hoạch của mình.

31. Chương 31

Ánh nắng ban mai đánh thức Kate và cùng với nó, nỗi đau cũng ủa vào . Ôi, đau đớn! Tựa như những ngọn roi vô hình quất vào đầu, vào tim, vào khắp cơ thể nàng. Một đêm qua đã bắt nàng chịu quá nhiều cay đắng! Một kẻ cầu hôn đòi bại . Một kẻ cầu hôn đồng tính. Một người tình đã dính hôn! Nước mắt nàng bắt đầu tuôn rờn rờn trên má khi nghĩ đến Branwell. Đêm qua, đã có lúc nàng tưởng trái tim mình được đáp lại . Nàng đâu ngờ rằng tình yêu của chàng đã dành cho người đàn bà khác. Không, đó không phải lỗi của chàng. Chính nàng, nàng đã không bao giờ cho chàng cơ hội gần gũi . Vậy mà, từ thái độ căm ghét, nàng đã lao thẳng tới chỗ đắm say chàng. Ô không, nàng cũng đã khao khát chàng, và, Chúa ơi- nàng đã yêu chàng! Nàng yêu Branwell Manng, nhưng chàng lại dính hôn với người ta rồi!

Lòng tự trọng của nàng tan nát. Nàng sẽ không bao giờ để chàng biết nàng đã đau khổ chừng nào! Chàng sẽ cười vào sự ngu ngốc của nàng . Nàng đắm chìm trong cơn thổn thức, mãi đến khi tiếng gõ cửa dồn dập làm nàng sợ hãi.

— Ai đấy?- Nàng quệt nước mắt, nhồm dầy .

— Cô đây mà, cưng, cô Nell đây . Cô mang cho con ít cà phê và bánh quy, có cả bánh nhân dâu tây vừa mới làm. Mở cửa cho cô nào .

Ăn, phải rồi . Nàng chưa có gì vào bụng từ chiều hôm qua . Nàng đứng dậy và chạy ra mở cửa . Mùi cà phê thơm phức làm nàng quên sầu muộn đôi chút.

— Đây- Nell vui vẻ nói và đặt chiếc khay lên bàn gần cửa sổ- Cô rót vào tách cho con nhé?- Bà vừa rót vừa theo dõi Kate qua đuôi mắt.

Kate chậm chạp nhấm nháp cà phê và tới ngồi xuống rìa giường.

— Cô Nell, con đã biết chuyện Perry ...và về cha

Suýt nữa Nell đánh rơi chén.

— Biết? Con biết chuyện gì?

— Con x cô, cô Nell, đừng bắt con phải giải thích.

Nell bước lại gần và dịu dàng xoa đầu Kate.

— Con tội nghiệp của cô .

— Không, cô đừng có dỗ dành con nữa, cô Nell. Không ích gì đâu. Cô hãy kể con nghe tất cả, ngay bây giờ.

— Nhưng cô thì biết kể điều gì?- Nell kêu lên.

— Mẹ con...mẹ có biết cha như vậy không?

— Ôi, Kate- Nell thở dài- Khi ấy mẹ con đang mang bầu con. Bà đi dạo chơi . Không biết điều gì đã dẫn bà tới khu chuồng ngựa .

— Có chuyện gì ở chuồng ngựa?- Kate hỏi, cảm thấy cổ họng thắt lại .

— Bà đã nhìn thấy cha con với ....một cú sốc quá nặng và ...

— Nó đã giết mẹ- Kate nhẹ nhàng tiếp lời .

— Không, không, con không hiểu đâu . Mẹ con yêu cha con. Bà đã nói với cô rằng cha con rất tốt với bà, rằng chuyện kia không có nghĩa lý gì ...bởi vì theo cái cách của mình, cha con cũng yêu mẹ con. Không phải vì chuyện kia, có Chúa biết, không phải chuyện ấy đã cướp đi cuộc sống của mẹ con. Chỉ vì bà quá yếu ớt, để chịu đựng một ca sh nở . Đúng là như vậy- Nell kêu lên một cách khổ sở .

— Con hiểu rồi- Kate nói khẽ- Cha con là người đàn ông tốt, con đã yêu quý cha con biết bao ...- nước mắt lại bắt đầu tuôn lăn trên má nàng, nhưng không hiểu sao, nàng cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài và giọng một người hầu trẻ vọng vào .

— X lỗi cô chủ, Bá tước Mannerg xin được gặp cô .

Gần như máy móc, tay Kate đưa lên gạt nước mắt và nàng thì thầm với bà gia sư .

— Bảo anh ta đi đi, cô Nell.

— Con có chắc không, cưng?- Nell ngập ngừng hỏi .

— Chắc...à mà ....không, con sẽ sửa soạn chừng hai mươi phút, nếu anh ta có thể chờ .

Nell nhắc lại thông báo cho người hầu rồi quay sang giúp Kate thay đồ . Bà mặc cho nàng bộ váy dài xanh nhạt, cổ xẻ thấp và chọn kiểu tóc vấn cao, chỉ để rủ vài lọn quăn mềm trước trán tạo cho đôi mắt xám nghiêm trang cái vẻ mong manh bí ẩn.

— Chao, con đẹp nhưng trong tranh ấy- Nell thốt lên đầy tự hào .

— Cám ơn cô, cô Nell- Kate nói, bỗng cảm thấy phần chân.

Họ bước xuống cầu thang, và khi Nell mở cánh cửa phòng cho nàng bước vào, tìm nàng như muốn bật tung khỏi lồng ngực.

Branwell Mannerg đứng đó, hai tay chắp sau lưng, cao lớn, rậm rắng và đẹp kh khủng! Và nàng tin chắc ánh mắt mình đã phải lại bộ mặt lạnh lùng mà nàng cố tạo ra, bởi vì nàng nhận thấy mặt chàng cũng rạng lên, lấp lánh.

Họ nhìn nhau, không nói một lời, những kỷ niệm hồi đêm sống động và hoàn toàn choán ngập. Nhưng rồi Kate vực tỉnh. Người đàn ông này đã thuộc về người khác!

Nàng quay đi và cái khoảnh khắc bồi hồi cũng biến mất.

— Kate, đêm qua em bỏ đi mà không cho anh kịp giải thích- chàng nói và bước đến bên nàng.

— Giải thích ư?- nàng quay ngoắt lại và thấy chàng đang cúi sát mình, sự gần gũi khiến nàng muốn ghen thờ- còn giải thích gì nữa? Chẳng phải anh đã đính hôn với người đàn bà đó sao?

Chàng sẽ chẳng còn tư cách đàn ông nếu đem kể tội Claire trước mặt Kate . Mặc dù Claire hoàn toàn xứng đáng bị phỉ báng, nhưng chàng không thể làm như vậy . Vả lại, chàng cũng không thể hỏi cưới Kate- điều mà rõ ràng nàng mong đợi- cho dù chàng có được tự do chẳng nữa . Lúc này, chàng không thích dính dáng đến mối ràng buộc thiêng liêng của hôn nhân! Tuy nhiên, một cách không thể cắt nghĩa nổi, chàng vẫn thấy cần an ủi Kate . Nhưng chàng lại không còn cách nào khác ngoài nói thật.

— Đúng vậy Kate ạ, hiện thời sự thể là như thế, nhưng không phải như em nghĩ đâu .

Nàng quay lưng lại chàng, và tập trung tất cả sức mạnh, nàng cố lấy lại tự chủ . Nàng không được hạ thấp mình trước mặt chàng. Nàng thà tỏ ra phóng đảng còn hơn để chàng thương hại nàng. Nàng phải tỏ ra kiêu hãnh.

— Cũng chẳng có gì quan trọng. Thực ra, nói cho cùng, anh đâu có lỗi chỉ vì đã trở thành người tình đầu tiên của tôi - nàng nói thản nhiên.

Phản ứng của nàng nhận được thật bất ngờ. Đôi mắt xanh của chàng loé lên và mặt chàng đanh lại . Ngực chàng chuyển động gấp gáp . Mẹ kiếp, sao nàng dám nói với chàng những lời như vậy? Nàng nói như thể nàng sẽ còn thuộc về nhiều người khác nữa! Chàng chưa bao giờ nghĩ tới điều đó . Nàng là nữ hoàng tr trắng của chàng, chỉ của chàng thôi, không ai khác. Cơn giận sôi sục trong chàng và chàng túm lấy tay nàng, kéo nàng sát vào mình. Môi chàng gần kề môi nàng, mắt chàng xoáy vào mắt nàng.

— Người tình đầu tiên...và cuối cùng của em, cô bé ạ!

— Thế cơ đấy?- nàng dài giọng nhạo báng- Làm gì có chuyện! Anh sẽ cưới người khác cơ mà, hay là không?

— Cô cũng thay đổi được gì đâu!

Nàng phá lên cười, và đến lúc này, chàng đã mất cả lý trí . Lần đầu tiên trong đời chàng đánh một người đàn bà . Vết tay chàng hằn lên một bên má mịn màng của nàng . Nàng thở hổn hển, mặt vênh lên, nhìn trừng trừng vào mắt chàng. Nhưng lúc này, chàng chẳng còn biết gì là ân hận. Chàng đang cơn giận điên

cường. Mà vì sao? Chỉ vì cô nàng bé nhỏ này tuyên bố rằng một người đàn ông khác cũng có thể làm tình với cô ta!

— Sẽ không có ai được động vào cô, Kate, hãy t như vậy!- chàng gằn giọng, xoay người và sầm sầm bước ra khỏi phòng.

Kate nhìn chàng bỏ đi, lòng đầy phần uất xen lẫn ngạc nhiên. Sao anh ta dám xử sự như vậy . Anh ta tưởng chiếm được nàng rồi là có quyền sỉ nhục nàng sao? Được, nàng sẽ sớm cho anh ta biết rằng mình đã nhầm. Nàng gieo mình xuống trường kỷ và để mặc cho nỗi tức giận tuôn trào . Không được khóc, đây không phải lúc để khóc. Nàng ngồi nghiền ngẫm mối thù hận với con người kiêu ngạo kia . Đã yêu bao nhiêu, giờ đây nàng cũng căm thù anh ta bấy nhiêu . Lay Chúa, làm sao thoát khỏi sự hành hạ này?!

Cánh cửa bật mở cắt đứt những dần vặt của nàng. Travis lộ đầu vào thông báo .

— Ông Daniel Lusdlow.

Kate bật dậy . Danny. Danny ở đây? Đúng là cậu ta, cao mảnh, lòng không, lóng ngóng trong bộ cánh hợp mốt, mái tóc hoe vàng, làn da xò trước trán, đôi mắt sáng ngời .

— Kate, cứ treo cổ tôi nếu Kate không phải là một kỳ quan- Danny reo lên và đưa đôi tay dài nghêu òm choàng lấy nàng.

Kate níu lấy cậu bạn cũ như người sắp chết đuối níu lấy phao bơi .

— Danny, cậu đã xuất hiện đúng lúc mình cần cậu biết bao . Thế là cậu đã đến đây và không ai có thể làm hại mình được nữa!- Nàng bắt đầu sụt sịt.

Danny ngẩn người.

— Ai bắt nạt Kate? Tôi sẽ đập vào mặt kẻ đầu tiên dám làm như vậy- Danny nói hùng hổ .

Kate cười rung cả vai và lại ôm lấy bạn.

— Cậu bạn trung thành hung hãn của tôi . Ôn Chúa cậu đã đến. Nhưng hãy kể cho mình sao cậu đến được đây? Ngồi xuống nào

— Không, chuyện ấy nói sau . Bây giờ tôi muốn biết Kate vừa nói ai làm hại Kate? Và vì sao?- Danny hung hăng.

— Ôi, đó làm một câu chuyện buồn. Cứ ngồi xuống đây kể chuyện cậu đi đã- Kate giục và dẫn bạn lại trường kỷ .

Anh chàng lại hôn hờ ngồi xuống và lắp tức khoe ngay .

— Cực kỳ lắm. Kate không thể nào đoán nổi đâu, chính cha tôi gợi ý nhé . Tôi sẽ vào học Cambridge.

— Ô, Danny, thật tuyệt vời! Mình cứ nghĩ cha cậu muốn cậu ở nhà cơ mà .

— Ông đã đổi ý . Đó là sau khi nhận được thư báo t về cha Kate ...Ồ, cha tôi bảo tôi phải đến thăm Kate và phải vào tu nghiệp ở Cambridge. Thế là tôi đã ở đây!- Danny vui sướng kết luận.

Họ trò chuyện hồi lâu, cùng ôn lại những kỷ niệm về bạn bè và hòn đảo tuổi ấu thơ rồi Kate ngả người ra thành ghế, thở dài buồn bã . Danny chăm chú quan sát nàng rồi hỏi .

— Sao thế, Kate? có chuyện gì đó đã xảy ra ? Kate đã thay đổi?

— Quả thế. Làm sao không đổi khác được! Cậu chắc cũng phải thế, sau khi đã sống ở London.

— Không, đang có điều gì Kate muốn giấu tôi, một chuyện gì nữa kia . Một người đàn ông. Có phải không, Kate?- Danny hỏi thẳng.

— Ôi, Danny, từ khi về nước Anh cuộc sống của mình lộn tung phèo hết cả . Mình đã làm điều gì đó thật khủng khiếp!- Nàng bối rối thú nhận. Danny cười.

— Không có điều gì Kate làm lại có thể là khủng khiếp. Có chăng chỉ là khác thường thôi .

Kate thở dài .

- Danny, cậu có nhớ mình đã viết cho cậu về Bá tước Mannerg, cháu của dì Sarah không?
- Có! Tôi nhớ . Kate gọi anh ta là tên cướp biển, điều làm tôi hơi ngạc nhiên, vì Kate chẳng hiểu gì về chuyện đó cả .
- Quên chuyện đó đi . Cậu biết không, mình đã kêu gọi anh ta!- Kate thú nhận, mắt mở tròn xoe .
- Cái gì?- Danny há hốc mồm- Kate nói cái quái gì vậy?- Cậu lắc đầu nói- Không thể tin được. Thậm chí Kate không thích anh chàng đó mà .
- Lúc đầu mình không thích, bây giờ vẫn ...nói thế nào nhỉ ...nhưng tình yêu ....quả là rất kỳ lạ .
- Nhưng tôi không tin được. Kate không định nói Kate đã ...à ....anh ta đã ....cả chuyện kia đấy chứ?- Danny lấp bắp, và nhận thấy câu trả lời trong mắt nàng, cậu gào lên- Đồ lợn chết toi! - Cậu thấy nổi ghen tuông ầm ầm trời dậy, mặc dù thực lòng cậu lo lắng cho cô bạn nhiều hơn. Cậu lướt nhìn thân hình Kate- Thế Kate đã có mang chưa?

Nàng giật mình, trở mắt nhìn cậu bạn.

- Có mang? thậm chí nàng đã chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này- Mình ....mình không biết. Ý mình nói hăng còn quá sớm để xác định...và ôi, Danny, mình đã không nghĩ đến chuyện đó!- Kate bắt đầu hoảng sợ .
- Anh ta có hỏi cưới Kate không?- Danny hỏi với chút biểu lộ uy quyền.
- Anh ta không thể . Anh ta đã đính hôn với cô gái khác- Kate đáp nhỏ .
- Ồ, Kate, sao Kate lại để mình lâm vào nông nỗi ấy?- Danny hỏi một cách chua chát.
- Nhưng lúc ấy mình chưa biết anh ta đã đính hôn- Kate lầm bầm cãi lại .
- Đồ đểu cáng!- Danny gầm lên- anh ta đã lừa Kate.
- Tình huống lúc đó hơi khác thường, mà dù sao, cũng chẳng quan trọng gì- Kate nói .
- Quan trọng chứ, nếu bụng Kate bắt đầu phình ra- Danny kêu lên và tự dưng bật cười khanh khách.

Nàng gườm gườm nhìn bạn.

- Danny Lodlow, đây không phải chuyện khôi hài và không có cơ sở nào để nói mình đang có mang.
- Danny chợt cảm thấy mình có lỗi . Anh chàng húng hắng ho để giấu sự bối rối .
- Đừng lo, Kate. Tôi sẽ cưới Kate. Tôi đã luôn luôn muốn vậy . Và bây giờ vẫn muốn.
- Đừng ngớ ngẩn. Cậu còn phải học hành.
- Thế thì có sao?- Danny hăng hái căng ngang- Kate không phải đi học và chúng ta có đủ tiền cơ mà .
- Nhưng Danny, nếu mình có mang thật, thì nó không phải là con của cậu- Kate nói thẳng thừng.
- Vậy thì có sao? Trẻ con là trẻ con. Tôi thích những thằng cu con bé bỏng- Đây là khi chúng không chảy nước dãi vào người tôi . Còn vấn đề gì nữa nào?
- Vấn đề là mình yêu cậu, nhưng không phải theo cách để có thể làm vợ cậu, và cậu, bạn ạ, cậu cũng không yêu mình.
- Chúng ta sẽ học chuyện đó sau .
- Không đâu, Danny .
- Tôi sẽ đi Cambridge vào mười một giờ ngày thứ Sáu, và Kate đi với tôi . Có vậy thôi .
- Không, Danny . Chắc không phải mình có mang đâu .
- Không quan trọng.
- Có chứ, và câu trả lời của mình là không.

— Với ai vậy cưng?- Sarah bước vào phòng, mỉm cười hỏi .

Danny được giới thiệu và nhận lời mời ăn tối của Sarah. Trước khi về, cậu quay lại Kate.

— Hãy quyết định đi, Kate, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu .

Nàng nhìn theo Danny . Nàng muốn đi với cậu ta, nhưng như một người bạn, chứ không phải là vợ, là người yêu .

32. Chương 32

Bữa tối tại nhà bà Haverly quả là một thử thách cho những người tham dự. Kate bị bất ngờ khi Bá tước xuất hiện trong bộ cánh đen sang trọng, bởi nàng chưa chuẩn bị tinh thần để chạm mặt chàng lúc này. Lòng nàng rối bời, suy nghĩ thiếu mạch lạc, thành thử nói năng chẳng ra đầu vào đầu. Còn Danny thì có vẻ, ráo riết bày tỏ thái độ hằn học với Bá tước, khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa bực bội.

Chốc chốc Kate lại phải lừ mắt sang Danny, vì anh chàng dường như không ghìem nổi việc buông ra những lời khiêu khích nhắm vào Bá tước. Về phần mình, mặc dù khó chịu, Branwell cũng chăm chú quan sát cậu trai trẻ, và lại thấy cảm mến vì cậu ta có nhiều điểm giống cậu em Mathew của chàng.

Sau bữa ăn, họ ngồi nghỉ trong phòng khách, nhấp rượu pooctô, chẳng ai nói với ai một lời. Cuối cùng Sarah đành phải gợi chuyện.

— Kể cũng là là người ta chỉ ưa chung loại pooctô này.

— Nó ngon tuyệt- Danny lịch sự tán thưởng.

— Đó là đặc sản nổi tiếng của Bờ Đào Nha- Bá tước góp chuyện.

— Quả vậy- Sarah tiếp- xứ sở nào cũng có những thứ đặc trưng cho mình. Thế ở Berma thì sao, cậu Llow? Tôi vẫn thường tự hỏi cái gì là đặc trưng cho hòn đảo ấy?

— Tất cả- Danny tự hào đáp- làn nước biển xanh, những cây tuyết tùng và loài hoa độc đáo chỉ có trên đảo chúng tôi- hoa lạc tiên.

— Giống như Kate của chúng ta vậy- Bá tước kết luận một cách ví von.

— Kate không phải là hoa lạc tiên!- Danny gay gắt đáp lại- Cô ấy là một bông hồng. Hoa lạc tiên không thể đem sống sánh với Kate, vì nó là loài hoa dại, hữu sắc vô hương. Còn hoa hồng- kỳ diệu, nổi bật, nhưng cũng đầy bí ẩn- là loại hoa cao quý. Tôi có thể chiêm ngưỡng một bông hồng, nhưng không dám hái nó nếu biết mình không thể nâng niu gìn giữ sự tươi thắm của nó- Danny nói đầy ngụ ý.

— Và cậu chịu để bông hồng cho người khác hái ư, chàng trai?- Bá tước nhếch miệng cười giễu cợt.

— Đúng vậy ...à không...ý tôi nói tôi sẽ để bông hồng cho người nào ngưỡng mộ nó hơn tôi- Danny cau có đáp, lấy làm bực vì cách ám chỉ cổ điển của mình lại xoay ra chống lại mình.

—Ồ, nhưng làm như vậy, cậu có nguy cơ để mất bông hồng vào tay những kẻ có thể còn kém cỏi hơn trong việc đánh giá vẻ diễm lệ của nó, đúng không?- Bá tước vẫn chưa chịu thôi.

Danny càng nhăn nhó tợn, nhưng Kate bực mình với cả hai người, đã cắt ngang.

— Đàn bà không phải là hoa, thưa hai vị, tôi nghĩ tốt hơn chúng ta nên nói sang chuyện khác, về lễ thành hôn của ngài chẳng hạn- nàng quay sang nhìn thẳng vào mặt Bá tước- Ngài ấn định vào ngày nào, ngài Bá tước?

— Nếu nó xảy ra thật, thì sẽ vào tuần sau.

— Nếu ư?- Danny nhú mày hỏi.

— Nếu- Bá tước lặp lại- bởi vì tôi hy vọng nó sẽ không xảy ra.

— Tại sao?- Kate hỏi, cố giữ cho giọng không lộ vẻ vui mừng.

— Bởi vì tôi không muốn lấy vợ.

Chàng đáp nhẹ nhàng.

— Ra vậy- Kate nói và quay đi.

Chàng nhìn nàng, đắn đo một lát, nhưng chàng quyết định im lặng. Kate lại hiểu sử im lặng đó là thêm một bằng chứng về sự thờ ơ của chàng với mình. Nàng cảm thấy khổ sở vì hờn giận và một thôi thúc mãnh liệt muốn chọc tức chàng.

Nàng bắt đầu quay sang cười cợt với Danny, làm như ngoài hai người, chẳng còn ai trên đời nữa. Danny hiểu ngay, lập tức hưởng ứng trò chơi. Cậu ghé sát tai cô bạn, thì thầm.

— Anh ta đang điên lên vì ghen đấy, Kate, nhưng liệu có ích gì? Kate vừa nghe anh ta nói đấy. Nếu không cưới người đàn bà kia, anh ta cũng chẳng cưới ai hết. Hãy đi Cambridge với tôi vào thứ Sáu này, tôi sẽ cưới Kate làm vợ.

— Không, Danny.

— Không có cách nào khác đâu, Kate. Nếu không sẽ quá muộn đấy.

— Thôi đi, Danny, mình còn phải suy nghĩ- Kate kêu lên và đứng dậy định bỏ đi, nhưng Bá tước đã chắn trước mặt nàng. Lạy Chúa, đột nhiên nàng cảm thấy tức thở. Chàng túm lấy cánh tay nàng siết chặt và dẫn nàng ra xa khỏi bàn trà.

— Hãy coi chừng, thưa ngài. Tôi có phải vật sở hữu của ngài đâu!- Kate vùng vằng.

— Nếu không phải của tôi thì của ai, người đẹp?

Nàng phải làm cho chàng tức tối và nàng chỉ tìm được mỗi một cách để đáp trả.

— Của anh Llow, thưa ngài. Tôi nghĩ tôi sẽ trở thành vợ anh ấy.

Bá tước phá lên cười. Chàng ngửa cả đầu ra sau mà cười ha hả.

— Em sẽ không lấy cậu ta đâu, cô bé ạ, em không yêu cậu ta.

— Tôi yêu anh ấy hơn ngài tưởng nhiều- nàng nói và bỏ đi. Nàng đã không nhìn thấy đôi mắt xanh giận dữ của chàng.

33. Chương 33

Tử tước Rathborne bước vào phòng khách của Sarah, mỉm cười khắp khối. Quả là người đàn bà nổi bật, cái bà Sarah Haverly ấy, và trông cũng ưa nhìn nữa chứ! Bà ta sẽ thế nào trên giường nhỉ, không biết bao lần ông đã tự hỏi điều đó, nhưng than ôi, có vẻ như chẳng bao giờ Sarah muốn lạc bước tới phòng ngủ của ông! Nhưng biết đâu, lời mời hôm nay lại chẳng là một sự khởi đầu, một dịp để đưa đẩy mối quan hệ mà ông hằng mơ tưởng đi xa hơn?

— Ô, Rathborne, quả là chưa bao giờ tôi phải nghi ngờ sự chính xác của ông- Sarah nhanh nhẹn đi tới và đưa tay cho tử tước.

— Bà hẹn ngày thứ Sáu, 20 tháng Tư, đúng mười giờ. Tôi còn có thể làm gì hơn là tuân lệnh bà chúa của trái tim tôi- Ông ta nói và đặt một cái hôn nồng nàn lên cườm tay bà.

— Ôi, anh chàng nịnh đầm- Sarah cười, mắt lấp lánh- ngồi vào bàn uống trà đã nào.

Bà dẫn tử tước lại bàn và rót trà trong khi mắt ông ta dán vào bà một cách thèm khát không che giấu.

Cửa mở và Bá tước Mannerg cùng Wilson Malmsey kéo vào. Sarah mỉm cười mừng rỡ.

— A, các chàng trai, hơi sớm đấy, nhưng thôi vào đây. Các anh có thể dùng trà với ngài tử tước trong khi chúng ta bàn định lễ cưới.

— Phải đấy- tử tước gạt đầu và chìa một tấm các trước mặt Branwell- Giấy phép kết hôn đây. Tôi phải dùng đến ảnh hưởng của mình mới lấy được nhanh thế đấy.

Branwell đón tấm các và bỏ vào túi áo.

— Ngài đã tính đến mọi chuyện!

Tự nhiên, bà Haverly rời khỏi bàn và đến đứng bên lò sưởi, tay ôm lấy trán. Người bà lắc lư và hần đã đổ sụp xuống nếu Bá tước không vội lao đến đỡ.

— Cô Sarah, cô làm sao thế? - Chàng lấy giọng hốt hoảng.

— Cô cảm thấy choáng váng.

— Có lẽ cô nên đi nghỉ đi. Cháu đưa cô về phòng nhé?

— Không, không, cô tự đi được.

Tử tước và Willy cùng chạy đến. Sarah run rẩy đặt tay lên cánh tay Rathborne.

— Ông thứ lỗi chứ, ông tử tước?

— Tất nhiên, nhưng tôi hy vọng không có gì cản trở kế hoạch tối nay của chúng ta- Ông nhắc, mắt nheo lại.

—Ồ, ông đừng lo, tôi chỉ cần vài tiếng nghỉ ngơi thôi mà. Ý nghĩ tối nay ta sẽ lại gặp nhau làm tôi quên hết mệt mỏi đấy- bà mỉm cười ngọt ngào rồi nặng nhọc lê bước về phía cửa? và đi khuất.

Một lát sau bà đã có mặt ở tiền sảnh.

— Travis...Travis- bà gọi khẽ- xe ngựa. thuê đã đến chưa?

— Dạ đã, thưa bà chủ. Xe đang đợi ở ngoài.

Một lát sau, xe ngựa đã đưa bà đến trước tư dinh Rathborne. Claire đã đợi sẵn và hăm hở trèo vào xe.

— Chào bà Haverly, nhưng xe riêng của bà đâu rồi?

— Trục xe bị gãy, đang phải sửa lại. Ồ không sao, chỉ là tạm thời thôi mà.

Claire nhìn quanh với vẻ khó chịu nhưng đành làm lơ. Ấ sắp được đi chọn nhẫn đính hôn. Đó quả là thắng lợi rồi.

Chợt Sarah đưa một ngón tay đi gặng lên môi như sực nghĩ ra điều gì.

— Tôi vừa nảy ra một ý kiến hay, Claire. Hay ta ghé qua Chàng Bảnh hỏi ý kiến nhỉ? Chàng ta luôn có con mắt thẩm mỹ hoàn hảo và có thể cho cô những gợi ý quý giá về kiểu nhẫn.

Claire suy tính trong giây lát; sự tham gia của Chàng Bảnh trong vụ này sẽ càng làm chiến tích của ả thêm ngọt ngào chứ sao!

— Cháu rất sẵn lòng, thưa bà Haverly- ả vui vẻ tán đồng.

Ít phút sau, họ đã có mặt trong phòng khách tuyệt đẹp của George Brummell. Đồ đạc trong phòng là cả những tác phẩm nghệ thuật, thứ này làm nổi bật và tôn thêm giá trị của thứ kia. Không một thứ gì thừa hoặc khoa trương lộ bịch, tất cả đều toát lên sự hài hoà, trang nhã.

Bản thân chủ nhân của nó cũng là một hình ảnh tương tự, với bộ cánh đuôi tôm xanh sẫm ôm khít thân hình dong dỏng, cân đối, chiếc nơ cổ thắt theo kiểu Brummel, chiếc quần đẹp màu bó sát đôi chân dài, thon chắt. Quý phái và duyên dáng trong từng bước đi, Chàng Bảnh tiến lại chào đón khách.

— Chàng Bảnh, chúng tôi đến hỏi ý kiến anh- Claire nôn nóng thông báo.

- Thật ư?- Chàng Bảnh nói và giương chiếc kính một mắt lên.
- Bỏ ngay cái vật kỳ quái ấy xuống- Sarah gắt- Anh không tìm được khiếm khuyết nào trong phục sức của tôi đâu.

Chàng mỉm cười khả ái

- Sarah, đừng cau mặt thế, tôi có ngó bà đâu, Claire, cô vẫn cố tình không nghe lời khuyên của tôi. Hãy nên theo gương phu nhân Hester. Đó mới đúng là trang phục của phụ nữ.
- Tôi có lỗi gì nếu như anh không ưa lối ăn mặc của tôi?- Claire nói và bĩu môi- Nhưng quả thật, tôi cũng cần biết ý kiến của anh đấy. Chúng tôi đang muốn chọn một chiếc nhẫn đính hôn.
- Nhẫn đính hôn?- Chàng Bảnh lộ vẻ kh ngạc.
- Phải, tôi sẽ lấy Bá tước Mannerg- Claire tuyên bố, mắt chăm chú quan sát từng phản ứng của chủ nhà.
- Thế ư? X có lời chúc mừng- Chàng Bảnh nói mỉa mai.

Bỗng họ nhận thấy Sarah ngồi sụp xuống trường kỷ.

- Sarah!- Chàng Bảnh lập tức chạy lại, đỡ lấy vai bà.
- Ôi, George, tôi thấy khó chịu trong người quá.
- Tôi đưa bà tới bác sĩ nhé?
- Ô, không, tôi ngồi nghỉ một chút thôi. Lát nữa chúng ta đi nhé!- Sarah thều thào và nhắm mắt lại.

Chàng Bảnh đứng dậy, cầm tay Claire, dắt ả ra khỏi phòng.

- Chúng ta sang thư phòng của tôi cho Sarah nghỉ.

Sau khi cánh cửa thư phòng đã khép lại, Claire mới quay khuôn mặt giận dữ nhìn Chàng Bảnh.

- Mụ khộm già, mụ ta không muốn tôi lấy anh ấy. Chắc mụ ta chẳng ốm đau gì, chỉ định phá kế hoạch của tôi thôi. Nhưng không xong đâu!- ả rít lên hằn học.

Chàng Bảnh nhướn mày.

- Vậy em có nghĩ mình vô lý khi đi nhờ người tình chọn hộ chiếc nhẫn sẽ trói buộc em với người đàn ông khác không?
- Thôi đi, George, cái khúc ca cổ điển ấy không hợp với anh đâu- Claire tủm tỉm cười và hếch mặt lên, nhìn hút vào mắt Chàng Bảnh- Em đang tự hỏi liệu chuyện này có làm anh thay đổi cách đánh giá về em không nhỉ?

- Không một chút nào, Claire ạ- chàng đáp và mỉm cười một cách khó hiểu.

Ả tiến sát lại, vòng hai tay quấn lấy cổ chàng, đầu hơi ngả, mắt lim dim.

- Hôn em đi, George.

Chàng đặt nhẹ môi lên môi ả. ả luồn tay vào tóc chàng.

- Em bảo hôn em cơ mà.
- Không, áo anh sẽ bị nhàu mất- chàng nói đưa đẩy.
- Cầu cho quỷ tha nó xuống địa. ngực đi- ả lăm bằm và kéo tay áo chàng. Chàng để cho ả cởi ra và ném chiếc áo lên ghế. Chàng mỉm cười, đưa ngón tay khẽ vuốt vành môi ả.
- Anh vẫn thèm muốn em biết bao nhiêu- chàng nói và lần này môi chàng đã gắn chặt lấy môi ả đồng thời kéo ả ngã ngồi xuống trường kỷ.
- Nay ông, tôi sợ tôi làm hỏng nếp quần của ông đấy- Claire giễu.

- Phải, anh cho rằng cuối cùng cũng phải cởi nó ra thôi- chàng thì thào trong khi bàn tay chàng trượt xuống úp lên một bên vú rún căng của ả.
  - Claire, em không yêu anh ta. Tại sao em lại lấy anh ta mà không lấy anh?
  - Không thể được, George, anh cũng biết vậy mà. Tài sản của anh gần cạn rồi, và dù anh có thể được tôn là vua, địa vị của anh cũng không bằng được...
  - Thôi em không phải liệt kê những thất bại của anh. Anh biết quá rõ rồi. Quên đi, cưng- chàng lại hôn ả.
  - Chà, thật không thể tưởng tượng nổi- Giọng Bá tước Mannering vang lên từ ngưỡng cửa.
- Claire nhảy ra khỏi lòng Chàng Bảnh và cuống quýt kéo lại váy.
- Branwell, cha!
  - Thế này có nghĩa là gì?- Bá tước gần giọng còn ông tử tước thì rõ ràng là đang cấm khẩu.
- Willy cũng có mặt, liền xen vào.
- Mẹ kiếp, Bran, cậu còn phải hỏi à. Cậu không thấy Chàng Bảnh đang hỗn hển kia ư?
  - Cô làm gì ở đây, Claire?- Bá tước gầm lên, mắt liếc nhìn Willy khuyến khích.
  - Thế các người làm gì ở đây?- Claire vặn lại.
  - Chúng tôi đến rủ Chàng Bảnh tới câu lạc bộ- Willy lại xen vào một cách đắc lực- chúng tôi không biết anh ta ...ở ...đang bận.. X lỗi.
- Claire ném cho Willy một cái nhìn dữ tợn và đánh ánh mắt van lơn về phía cha a?
- Cha, cha hiểu sai chuyện rồi. Con và phu nhân Haverly đến mời Chàng Bảnh cùng đi chọn nhẫn đính hôn.
  - Sarah ở đây?- Tử tước hỏi, đôi lông mày giãn ra trông thấy.
  - Tất nhiên. Bà ấy nghỉ phòng bên, vì bà hơi mệt.
  - Cô nói cô tôi đang ở đây?- Bá tước hỏi với giọng đe dọa. và đẩy cánh cửa thông sang phòng khác, nhưng nào có bóng dáng bà Haverly ở đó!
- Bá tước quay lại trừng mắt nhìn Claire.
- Đâu, cô tôi đâu?
  - Nhưng, nhưng lúc này bà ấy ở đây- ả quay sang Chàng Bảnh cầu cứu- Bà ấy đã ở đây, đúng không George?
- Chàng Bảnh quay đi, im lặng.
- George!- ả kêu lên.
  - Tôi sợ nói thêm bất cứ điều gì cũng làm tổn thương đến thanh danh của tiểu thư- Chàng Bảnh nói và nhìn thẳng vào mắt ả.
- Ả hằm hằm nhìn chàng và xồng xộc ra tiền sảnh quát người quản gia bằng giọng hống hách.
- Bà Haverly đâu?
  - Bà Haverly?- Người quản gia lắp lại, ngơ ngác.
  - Phải, mẹ anh chứ, bà Haverly! Bà ta đâu?- Claire gào lên.
  - Tôi không biết. Làm gì có bà Haverly nào, thưa tiểu thư.
- Claire vụt hiểu. Bọn họ cùng một giuộc! Họ đã cho ả sập bẫy.
- Ả chạy lại với cha.
- Cha, họ đã bày ra trò này, cha phải thấy điều đó.

Ngài tử tước há mồm định nói, nhưng ông ta không phát nổi một lời. Ông ta cũng cảm thấy một cái gì không ổn. Dường như có quá nhiều sự ngẫu nhiên trong chuyện này. Nhưng ông đã nhìn thấy con gái mình trong tay Chàng Bảnh. Ông cũng biết cô con gái mình lắm, và đã hy vọng cưới cho nó một tấm chồng để rũ khỏi trách nhiệm với cái lối sống phóng túng của nó. Nhưng bây giờ tất cả đã kết thúc. Ông ta khép đôi mi mệt mỏi, và nghe giọng khô khốc của Bá tước cất lên.

— Thưa ngài tử tước, tôi lấy làm tiếc phải tuyên bố hủy bỏ cuộc đính hôn.

Tử tước nhìn chàng cân nhắc. Ông ta cũng chẳng phải tay vừa.

— Nếu tôi không đồng ý ? Xét cho cùng, những điều chúng ta nhìn thấy ở đây thật đáng ngờ.

— Ông là tên vô lại!- Willy sùng sộ chen vào- Tôi chẳng hề nghi ngờ ông và con gái ông đã lập mưu đưa Bran vào tròng. Ông nên nhớ, tôi đã có mặt ở đây, và chẳng có ai cấm tôi kể vung chuyện này với tất cả mọi người!

— Thôi được- Rathborne xuống giọng và quay sang Bá tước- anh không còn ràng buộc gì với con gái tôi nữa - Ông ta nói khô khan và thở dài- Đi về, Claire.

Cô ả quay lại nhìn đám đàn ông bằng cặp mắt long sòng sọc.

— Branwell, đừng tưởng chuyện này sẽ qua đâu! Ồ không, chàng ngựa đực đẹp trai của tôi, anh đã nhận về mình một kẻ thù đây- Rồi ả quay sang Chàng Bảnh- Còn ngài, ngài đã mất một người tình. Có lẽ bà Hester sẽ thay thế chẳng?

— Nếu phu nhân Hester đến với tôi, tôi sẽ không bao giờ để mắt tới cô nữa, Claire- Chàng Bảnh đáp khô khan.

Ả làm lơ Willy và anh thở phào nhẹ nhõm khi ả khuất sau cánh cửa?.

— Ôn Chúa, cô ả không động đến tớ, Bran, tớ rất ớn khi nghe đàn bà hăm dọa. Điều đó làm tớ nổi da gà. Tớ không thích cảm giác nổi da gà.

Bá tước cười phá lên và nhảy đến lắc lắc tay Chàng Bảnh.

— Cậu cứ lắm, George. Cha! Tự do mới sung sướng làm sao!

— Tớ không thích, Branwell- Willy lại than vãn- không thích cái tấn trò này, không thích cái cảnh quần Chàng Bảnh gằn tụt xuống đến nơi, không thích thái độ của tử tước và những lời đe dọa. của con gái ông ta.

— Nhưng Willy...

— Tớ không muốn nghe nữa! Đến là phiền phức với cậu, Branwell. Không được mắc vào tình thế tương tự một lần nữa đâu đấy, bởi vì cậu sẽ lại đến gọi tớ và tớ thì không thích thế!

34. Chương 34

Một lần nữa, Bá tước Mannering lại cảm thấy con đường dẫn đến Kate bị chắn ngang. Chà, Kate! Cô bé đáo để, lại mưu mô hòng làm chàng nổi ghen với thằng cún con Ludlow ấy! Cô nàng hành động vậy để làm gì nếu không phải là bắt chàng bộc lộ mình, nhưng chàng đâu có ý định ấy! Nàng đã gây được những cảm hứng mới trong cái lồng ngực rắn chắc của chàng thật đấy, và chàng có thêm khát nằng điên cuồng thật đấy, nhưng tình yêu ư, hôn nhân ư? Ồi dào! Chàng vừa thoát khỏi một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ không phải để ngã vào một vụ tương tự. Hôn nhân, trong suy nghĩ của chàng, chỉ là một cuộc cắn xé nhau triền miên. Đó không phải là thứ mà chàng muốn cho mình và Kate!

Nhưng rồi sau thì sao? Quả thật, chàng đã sa vào một cuộc tình mạo hiểm. Kate có phải cô con gái nhà bán hàng rong đâu! Chúa ơi, cô Sarah sẽ lột da chàng! Còn Kate, trực giác mách bảo chàng rằng không

đời nào nàng lại chịu làm tình nhân của chàng với những cuộc hẹn hò lén lút, những cuộc tình vụng trộm. Còn một điều nữa làm chàng băn khoăn không kém. Nếu Kate có mang thì sao nhỉ? Lần đầu tiên sau nhiều năm chàng đã buông thả hết mình. Quý thật, chàng phải cẩn thận hơn trong tương lai nếu quan hệ của họ được nối lại.

Buổi trưa, khi chàng đến, Sarah và Ellen đang ngồi bên bàn ăn bày các món nguội gồm thịt xắt lát mỏng, tôm hùm trộn xa lách kèm món xúp rùa nóng.

— A, Branwell- Sarah reo lên- thế là mọi việc đều suôn sẻ. Nhưng sao anh không đến thẳng đây, cô muốn nghe thật chi tiết mọi chuyện.

— Xin lỗi cô Sarah, nhưng sau đó cháu phải diện kiến ngài Pitt, không thể chậm trễ được. Cháu gái cô đâu? Sarah quay sang Ellen.

— Ủ, con bé đâu rồi nhỉ, Ellen? Chẳng lẽ nó đi với cậu chàng Ludlow chưa về?

— Chắc Kate về rồi đấy. Để tôi lên lầu xem- Nell mỉm cười đứng dậy, nhưng mắt lại ngong ngóng liếc ra phía cửa?. Bá tước nhận thấy ngay và nói bằng giọng gần như thì thầm.

— Xin lỗi Nell, lần này ông Hatch không đi cùng tôi.

Ellen đỏ mặt nhìn xuống và chạy vội ra khỏi phòng trong khi Bá tước phá ra cười.

— Branwell, không nên trêu bà ấy thế- Sarah cũng cười khúc khích- thôi nào, kể cô nghe đi.

— Đúng như cháu đã nghĩ. Nếu không có Willy làm chứng, hẳn ngài Rathborne vẫn còn cố nín lấy cái trò đám cưới này.

— Chà, lão già ma mãnh! Cô sẽ gửi cho ông ta thư báo huỷ cuộc mạn đàm tối nay- Sarah nói với vẻ nhẹ nhõm.

— Không cần. Sau những chuyện như vậy, thiết nghĩ ngài tử tước sẽ không đòi hỏi thủ tục đó đâu- Chàng toét miệng cười và nháy mắt ranh mãnh- Hay là cô vẫn giữ cuộc hẹn?

— Không, không. Cô chẳng cần quan tâm đến Rathborne. Cô chỉ lo anh sẽ gặp nhiều phiền phức sau này, chàng trai ạ.

Chàng cười ré lên và búng nhẹ vào mũi bà.

— Đừng có mà che mắt cháu, bà cô yêu quý!

Câu chuyện của họ bị ngắt quãng vì Nell hốt hải chạy vào, tay vung vẩy một mảnh giấy.

— Bà Haverly, Travis vừa chuyển cho tôi bức thư này, của Daniel!

Bá tước đặt đĩa xuống bàn, lông mày nhíu lại trong khi Ellen ép một tay lên ngực, tiếp tục rên rỉ.

— Ôi, Kate! Ôi, bà đọc đi, bà Haverly- bà đưa mảnh giấy cho Sarah và ngồi phịch xuống ghế.

Sarah lướt qua bức thư và kêu lên.

— Lạy Chúa!

Bây giờ thì Bá tước đã đặt cả thìa xuống và gạt chiếc đĩa sang bên.

— Chuyện gì vậy?

— Kate. Nó chạy theo cái thằng bé Ludlow đó rồi.

Quai hàm chàng cứng lại và ánh mắt lạnh đi.

— Cháu không tin...

— Đây này- Sarah chỉ vào một dòng trong bức thư- Cậu ta viết là hai đứa có lý do hẳn hoi để cưới nhau gấp- Bà quay sang Bá tước, vẻ mặt luống cuống- Branwell, chúng nó chỉ là hai đứa nhóc con. Cậu con trai mới lớn mười tám tuổi. Thật là ngu xuẩn!

— Đưa cháu xem nào- Bá tước đòi, gần như giật lấy bức thư, đọc lướt rồi đứng bật dậy- Cậu ta đã sai lầm khi tiết lộ hướng đi. Cô Sarah, hai đứa sẽ không cưới nhau đâu và cháu cô sẽ trở về nội trong đêm nay- chàng nói và bước nhanh ra khỏi phòng. Vài phút sau, chàng đã thúc ngựa phi nước kiệu trên đường đi Cambridge.

— Ôi, Danny, bảo xà ích nhanh nữa lên. Họ sẽ đuổi kịp chúng ta mất- Kate bực bội nhấp nhồm, vì lúc này đã quá trưa và chắc hẳn dì nàng đã nhận được bức thư rồi.

Danny vẫn toe toét cười

— Thì kệ cho họ đuổi. Hai tiếng nữa chúng ta sẽ tới Cambridge.

Kate thở dài, không hiểu sao cậu bạn lại có thể nhơn nhơn ra thế. Mỗi phút trôi đi nàng lại càng cảm thấy muốn tức thở. Nàng không muốn lấy Danny. Giá mà nàng không bốc đồng lên nhận lời! Nhưng lúc đó nàng chỉ muốn cho Bá tước một bài học. Bây giờ nàng thấy mình thật là phi lý. Ôi, Kate mà thật ngu xuẩn, nàng tự xỉ vả mình trong khi Danny ngồi chúi trong góc xe mà ngủ như một con cừu. Một chú cừu- nàng buồn rầu nghĩ- mà nàng đang dẫn đến lò mổ! Nàng không thể cưới cậu ta. Nàng sẽ nói với Danny như thế khi họ tới Cambridge, và nàng sẽ theo chuyến xe bưu trạm quay về. Mà nàng lo nhất là Bá tước sẽ bắt kịp họ. Chàng là một con quỷ, một kẻ ác ôn! Liệu chàng có nổi xung mà đánh cả nàng không đây? Ôi, lạy Chúa, Danny đáng thương chắc nguy mất!

Thời gian chậm chạp trôi, nhưng nỗi lo âu của Kate chỉ càng tăng lên. Danny vươn vai và ngồi thẳng dậy.

— Tôi thiếp đi lâu chưa?- Cậu ta hỏi, mắt chớp chớp như trẻ con ngái ngủ khiến nàng không nhịn được cười.

— Một lúc rồi. Cậu biết không, hình như chúng ta sắp tới một cái làng- Kate nói, bỗng dưng sôi nổi hơn- Kìa, Danny, đằng kia có một quán trọ đẹp quá. Bảo xà ích dừng lại đi.

Danny thò cổ ra cửa xe, nghiêng ngó.

— Còn chút nữa là đến nơi rồi. Đi nốt thôi.

— Mình không đi nữa đâu- Kate nói và nhìn thẳng vào mắt bạn.

— Quỷ thật, Kate. Kate không...

— Mình nhất quyết rồi. Mình không thể lấy cậu, Danny. Chúng ta sẽ dừng lại ở đây ...Quán trọ kia tên gì nhỉ?

— Sừng Bò Đỏ- Danny lầm bầm.

— Chúng ta sẽ nghỉ đêm ở Sừng Bò Đỏ và sáng mai cậu bắt xe bưu trạm cho mình về London.

— Kate điên rồi!- Danny la lên- Kate không thể qua đêm với tôi rồi trở về nhà. Kate sẽ biến thành cô gái hư hỏng.

— Chúng ta sẽ ngủ phòng riêng.

— Tôi sẽ đi mời cha xứ đến làm lễ!

— Nhưng...

— Không nhưng nữa. Kate phát rồ rồi, còn tôi thì không!- Danny nói một cách cộc cằn.

Mười phút sau Kate đành vào ngồi chờ trong phòng ăn của quán trọ. Danny đã khăng khăng đòi đi tìm cha xứ và nàng đành bất lực trước sự ương bướng của chàng. Tự nhiên, chàng trở lại sớm hơn nàng chờ đợi, dẫn theo một ông già mặc áo chùng xám xịt mà chàng giới thiệu là cha Stone.

— Cô gái, tôi được biết chàng trai trẻ này muốn làm lễ thành hôn với cô- cha Stone nói.

— Xin lỗi cha ...- Kate bắt đầu nhưng Danny đã cắt ngang.

— Kate, tôi không tìm được cha xứ. Tôi gặp cha Stone đang nghỉ tại quán trọ này và nhờ cha luôn. Cha Stone không phải cha xứ, nhưng tôi nghĩ cũng chẳng có gì khác nhau, đúng không?

— Đúng, không có gì khác nhau, Danny ạ, bởi vì mình sẽ không lấy cậu- nàng gất gỏng nói.

Ông cha cố tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Vậy thì... - Ông ta nói và quay lưng, dợm bỏ đi. Danny vội nắm lấy khuỷu tay ông ta.

Cũng vào lúc đó, Bá tước Mannering ghì cương trước quán trọ Sừng Đỏ. Chàng đã thấm mệt và mất hết bình tĩnh sau một ngày rong ruổi trên đường. Chàng trao cương ngựa cho người phục vụ và bước vào phòng ăn chính. Nhìn thấy người đàn ông quý tộc, chủ quán lon ton chạy ra đón. Chỉ sau vài lời hỏi han, Bá tước đã biết đối tượng săn đuổi của mình đang ở phòng trong.

Bằng ba bước chàng đã tới trước cánh cửa và bồi cho nó một cú đập mạnh đến nỗi nó bật tung và đập đánh rầm vào tường trong. Ba người trong phòng giật nảy mình quay lại.

– Sự lộn xộn này là thế nào?- Cha Stone hỏi, mày cau lại một cách đáng sợ.

Kate ngồi bật dậy.

– Branwell, tôi biết tại sao anh đến, nhưng quá muộn rồi. Tôi đã là vợ anh Ludlow, và do đó, anh không có việc gì ở đây cả!

Bá tước ném cho nàng một ánh mắt chết người.

– Vậy thì, thưa cô em yêu quý, thật đáng tiếc. Tôi thích cậu trai trẻ này và tôi không muốn làm hại cậu ta, nhưng hoàn cảnh bắt buộc...- Chàng bắt đầu tháo găng tay. Kate tròn mắt vì nàng hiểu Bá tước định thách đấu với Danny đáng thương. Nàng nhảy vào chắn giữa hai người.

– Dừng lại! Dừng lại! Anh không còn tự trọng nữa sao? Cậu ấy chỉ là một cậu bé.

Danny, mặt hơi tái đi, nhưng cũng nổi sùng vì bị coi là trẻ con.

– Tránh ra, Kate- cậu ta quát và nhìn trừng trừng vào mắt Bá tước.

– Tôi chẳng còn hiểu ra làm sao nữa- cha Stone kêu lên- Tôi đang trên đường đi Scotland nghỉ cùng gia đình thì cậu trai trẻ này đến nằng nặc đòi tôi làm phép đám cưới cho cậu ta với cô gái này, còn cô ta thì bảo cô ta không bằng lòng, rồi bây giờ cô ta lại nói là đã cưới cậu ta rồi. Thật là lộn xộn, còn anh chàng này, anh là ai?

Bá tước phớt lờ câu hỏi của cha cố, và một nụ cười từ từ nở trên mặt chàng.

– Vậy là chưa làm phép cưới?

– Phép cưới? Hừ, cậu Ludlow đã trình tôi giấy phép kết hôn đâu mà làm lễ được!- Ông cha cố lầu bầu.

– Giấy phép kết hôn à?- Danny ngẩn người.

– Anh có nó không?

– Không, nhưng không quan trọng. Cha cứ làm lễ cưới cho chúng con đi rồi con sẽ đưa cha cái đó sau, con xin bảo đảm.

Cha Stone cười khô khan.

– Anh làm mất thời gian của tôi đây, anh bạn trẻ. Không có giấy phép kết hôn thì không làm phép cưới được đâu.

– Nhưng cha không hiểu- Danny hạ giọng rồi đứng sát lại Kate và ôm lấy vai nàng- Chúng con phải cưới nhau ngay lập tức.

– Tạo sao vậy?- Cha Stone hỏi.

– Cắt ngay tay khỏi người cô Newbury!- Bỗng Bá tước gầm lên.

Nhưng Danny không thềm đếm xỉa lại còn đưa ngón tay vuốt dọc theo môi Kate, trong khi nàng sững sờ trước cử chỉ ấy, cứ đứng ngây ra.

– Mẹ kiếp, thằng nhãi kia, mày có muốn chết không?- Bá tước trầm giọng xuống một cách nguy hiểm- Bỏ ngay cái tay chết tiệt kia ra.

- Cô ấy là của tôi, ngài Mannering- Danny đáp cũng bằng giọng trầm nhỏ và lại thơm đôi môi Kate.
Lập tức cậu chàng bị nhắc bổng lên và bị quăng bay vào góc phòng.
- Mẹ kiếp, thằng nhỏ, mày thử thách lòng kiên nhẫn của tao quá trớn rồi đấy- Bá tước chửi và sấn tới chỗ Danny.
- Này, các chàng trai, các chàng trai- Ông cha cố can.
Nhưng Danny vẫn còn bình tĩnh chán. Cậu chàng lồm cồm đứng dậy, sẵn sàng gây gổ.
- Kiên nhẫn à? Ngài có cần cái đó cho sự thật rằng ngài là cha đứa bé trong bụng Kate không?
- Con nói cái gì?- Cha cố trợn tròn mắt và quay sang nhìn Kate bằng ánh mắt nghi hoặc.
- Cậu làm sao thế, Danny? Sao cậu có thể nói một điều như thế?- Kate kêu lên, giậm chân giậm dừ. Nàng không còn hiểu nổi sự rồ dại của cậu bạn mình nữa. Má nàng bỗng rất trước ánh mắt chòng chọc của ông cha cố.
- À ra thế đấy- Bá tước thở hổn hển, mắt loé lên tức giận- Cô ta có mang! Này chú ngựa đực non kia, cậu tưởng tôi là thằng ăn ốc để người khác đổ vỏ hả? Ồ không, cậu không thể mua cô ta với cái giá như vậy! Hôn nhân. Quý tha ma bắt nó đi! Nhưng tôi không muốn để người ta gọi tôi là thằng đểu. Không ai được nhận vợ đứa con của tôi về mình!
- Từng lời nói của chàng quất vào lòng Kate, đau rát, và nàng chỉ ước được nhảy xổ đến mà cào cấu vào mặt chàng. Chàng sẽ cười nàng chỉ vì sợ thanh danh của mình hoen ố. Chao ôi, thật là nhục nhã! Nàng vênh mặt lên nhìn chàng.
- Không, Branwell, anh nhầm rồi, anh chẳng có lý do gì mà sợ mất danh dự, bởi vì tôi không có mang!
Danny lại quàng lấy vai nàng.
- Kate, đừng ngại ông cha cố, Kate không việc gì phải xấu hổ! Kate chỉ là nạn nhân của gã Sở Khanh kia!- Danny chỉ thẳng vào mặt Bá tước.
- Nàng vùng ra
- Ôi Danny, tôi có thể đập cho cậu một trận đấy! Đi đi cả hai người! Tôi sẽ không lấy người nào hết.
Phớt lờ, Bá tước rút trong túi tờ giấy phép kết hôn mà tử tước Rathborne vừa đưa ban sáng, đập mạnh vào tay ông cha cố.
- Giấy phép đây, thưa cha. Xin cha hãy làm những thủ tục cần thiết ngay bây giờ!
- Thật là lộn xộn- Cha cố lầu bầu.
- Rồi sẽ ổn thỏa thôi, thưa cha- Bá tước đáp với vẻ tự tin cổ hủ.
- Tôi không lấy anh đâu!- Kate buông ra một câu đầy tức tối.
- Cha Stone quay lại và chăm chăm nhìn nàng bằng cặp mắt ốc nhồi.
- Này, cô gái trẻ, cô làm tôi ngạc nhiên đấy. Tôi cứ nghĩ một cô gái ở tình trạng của cô hẳn phải lấy làm mừng khi bắt cứ ai hỏi làm vợ, nhất là khi cô ta thậm chí không biết ai là cha của đứa bé- Ông ta nói bằng giọng chê trách.
- Mặt Kate đỏ lựng và nàng lấp bắp môi định cãi, nhưng Bá tước đã cắt ngang.
- Xin cha hãy nhanh lên cho. Tên tôi đã ghi trong giấy phép. Nhờ cha điền tên cô Newburuy vào đó.
- Được rồi- cha cố nói và nhắc kính lên mắt.
- Kate đứng lặng, tức giận, nhưng lại không hoàn toàn muốn bỏ cuộc. Nàng muốn cưới Bá tước. Ngay cả bây giờ, biết chàng yêu người đàn bà khác, nàng vẫn muốn đoạt chàng cho riêng mình. Nàng liếc nhìn Danny và bắt gặp ánh vui mừng thấp thoáng trong mắt bạn. Tự dưng, một mối ngờ vực nổi lên trong đầu nàng: hay là Danny đã thiết kế toàn bộ câu chuyện này? Ồ không, không thể như vậy. Nàng cố chối từ một lần nữa.

- Nhưng Branwell, anh đã đính hôn với người khác rồi phải không?
- Đính hôn à? Quả là có, nhưng chuyện ấy đã giải quyết xong. Tuy nhiên, hoá ra tôi vẫn không được may mắn lắm.

Chàng nói một cách miả mai. Chàng không thích mình bị bắt buộc. Nhưng chàng đành phải đắm đầu vào cuộc hôn nhân này. Danh dự đòi hỏi chàng, bởi vì Kate là cô gái ngây thơ và đứa bé là của chàng, mà thế quái nào cô ta lại biết sớm vậy nhỉ?

Kate cắn môi, nhìn Danny cầu cứu. Cậu ta bước lại gần và thì thầm vào tai nàng.

- Không còn cách nào khác đâu, Kate. Hoặc Bá tước hoặc tôi, mà cả hai ta đều biết Kate muốn ai rồi.
- Anh Ludlow, phiền anh cất cái tay đi hộ- Bá tước nói, mắt gườm gườm nhìn tay Danny đặt trên vai cô dâu.

Lần này thì Danny ngoan ngoãn nghe theo và lui xuống để chứng kiến lễ cưới. Buổi lễ được tiến hành nhanh gọn và suôn sẻ, chỉ có một trục trặc nhỏ về nhẫn cưới, và tuy tỏ thái độ hằm hằm suốt buổi lễ, Bá tước cũng tháo chiếc nhẫn gia tộc ở ngón tay trao cho cô dâu. Nhưng chiếc nhẫn quá rộng và ngay sau lễ cưới, Kate đã trả lại chàng. Mặc dù vậy, vào ngày thứ Sáu, 20 tháng Tư ấy, nàng đã trở thành nữ Bá tước Mannering.

35. Chương 35

Kate kéo cái mũ liền áo trùm lên đầu để che ngọn gió lùa rối mái tóc. Nàng liếc nhìn tấm lưng của chồng lúc này đang thấp thoáng trước mặt cách chừng 20 foot, và nàng giục ngựa phóng nước kiệu tiến lên ngang hàng.

- Anh muốn trừng phạt tôi hay quả thực không tìm được con ngựa nào ra hồn hơn con ồm đối này?

Kate bực dọc hỏi. Nàng thấy không hài lòng vì chồng mình đã chọn cách cưỡi ngựa về Luân Đôn, thay vì thuê một chiếc xe ngựa bốn bánh êm ả.

- Đó là lối thoát tốt nhất mà tôi có thể chọn lựa trong tình huống này đây. Không còn con ngựa nào khác, mà tôi không muốn mất thì giờ vô ích- Bá tước vặc lại- Hơn nữa cô không phải lo bị bỏ rơi đâu, con ngựa hồng khôn khổ của tôi sắp chết vì kiệt sức rồi.

Nàng nhìn chàng vẻ thách thức.

- Tôi đâu có bắt anh đi vội vã thế này. Vì vậy xin anh đừng có đổ tội lên đầu tôi.
- Nhưng hẳn cô sẽ rất sung sướng nếu được cưỡi cái thừng bạn chưa ráo máu đầu của cô chứ?- chàng cười miả.
- Nếu mà lấy anh ấy thì hẳn tôi đã sướng hơn thế này- nàng trả đũa.

Chàng phóng ánh mắt sắc lạnh vào nàng.

- Thật ư, thưa bà Bá tước? Thế còn đứa bé trong bụng bà thì sao, nó không cần có bố à? Hay là chuyện đó không quan trọng.
- Anh moi ở đâu ra cái chuyện ấy vậy?- nàng kêu lên phẫn uất.

Chàng trợn mắt nhìn nàng.

- Thưa cô, chính vì thế mà tôi phải cưới cô đây! Chỉ có thừng ngu như tôi mới dây vào cô và tự khoác gông vào cổ thế này. Đứa bé cần phải có cha!

Những lời nói của chàng chẳng khác gì lưỡi dao rạch nát con tim nàng. Nàng đã từng hy vọng chàng lấy nàng vì một cái gì hơn thế. Nàng đã tự lừa dối mình. Nàng đắm đắm nhìn con đường trước mặt và nói khẽ.

— Vậy là anh cười em chỉ vì sợ tai tiếng?

— Cô bảo sao?

— Em không hề nói với anh là em đang có mang. Làm sao em có thể biết sớm như thế được?

— Nhưng thằng bạn Ludlow của cô ... nó nói là ...- Chàng bối rối.

— Em không hiểu vì sao Danny lại có ý quái gở như vậy, nhưng anh ấy là loại người rất khó thay đổi định kiến, một khi đã nghĩ gì thì cứ nhất định điều đó phải đúng như thế. Còn em xin thề là không hề nói với anh ấy điều đó. Em có biết gì đâu mà nói.

Chàng xem chừng đã hiểu ra sự việc.

— Thế sao cô không chịu cải chính?

— Nếu anh hỏi thì em đã cải chính, nhưng có ai hỏi gì em đâu?

— Mẹ nó chứ!- chàng nổi cáu- Này, cô bé, ai đã nghĩ ra cái kế hoạch tuyệt vời ấy đấy, cô hay thằng bạn lù khù của cô? Hẳn là cô thôi, đàn bà là cái giống quỷ quyệt mà!

Ý nghĩ bị mắc bẫy một cách đơn giản như thế khiến chàng bực muốn phát điên lên.

— Anh nhầm đấy- nàng nhẹ nhàng cải chính, mặc dù lòng đau như cắt- Cả Danny lẫn em đều không phải loại người có gan làm chuyện đó.

— Không hả? Được, dù cho có có mang hay không có mang thì cũng vậy! Chẳng bao lâu nữa cô sẽ có thôi.

Chàng ghé sát vào mặt nàng, tay chàng ghì cứng tay nàng, khiến nàng suýt rời khỏi yên ngựa.

— Cô đừng tưởng tôi cười cô rồi để cho đứa khác hưởng đâu nhé! Xin cô hãy nhớ kỹ điều đó cho tôi! Nào, bây giờ mời cô đi nhanh cho, tôi muốn về London càng sớm càng tốt.

Trời đã tối, nàng đành phải bám theo chàng. Nhưng nỗi căm hận càng lúc càng dâng cao trong lòng nàng. Hoá ra nàng chẳng biết gì về chàng cả.

Trên suốt chặng đường còn lại, hai người đi trong im lặng.

Lúc họ dừng ngựa trước cửa nhà chàng thì trời đã khuya. Kate chậm chạp bước lên bậc thềm và lặng lẽ đợi trong lúc chàng lấy chìa khoá mở cửa. Nhưng trước khi chàng kịp xoay chìa thì cánh cửa bật mở và một thân hình cao gầy hiện ra trên ngưỡng cửa. Đó là người quản gia.

— Ông chủ đã về- Người quản gia cúi chào và liếc nhìn về phía Kate.

— Chào, Kirkly. Nhờ lão cho người đến chăm sóc hai con ngựa. của tôi nhé. A mà này Kirkly, đây là phu nhân Kathleen Mannering, vợ tôi.

Người quản gia không giấu được vẻ kinh ngạc hiện ra trên nét mặt, nhưng ông lão vội lấp bấp mấy câu chúc tụng.

— Bây giờ muộn rồi, để mai hãy báo tin cho mọi người nhé, và bảo tất cả phải tụ tập lại để ra mắt bà chủ- Bá tước dặn- Nhưng lát nữa nhớ nhắc thằng hầu đến gặp tôi trong thư phòng, tôi muốn nó cầm một bức thư tới cho bà Haverly.

— Vâng ạ, thưa ông chủ!- Kirkly nói. Về mặt lão đã trở lại bình thường.

Vì không biết mình phải làm gì nên Kate đi theo chồng vào thư phòng.

Căn buồng gợi lại những ký ức mà nàng không muốn nhớ tới, và nàng tiến đến chỗ lò sưởi, xoay lưng lại phía chồng. Tuy vậy, xem ra chàng không quan tâm đến sự hiện diện của nàng. Chàng ngồi vào bàn và cầm cúi viết. Có tiếng gõ cửa?, rồi Kirkly lộ đầu vào.

— Xin ông chủ thứ lỗi, tôi muốn hỏi có cần đem thứ gì cho bà chủ giải khát sau chuyến đi dài vất vả không ạ?

Bá tước hơi sững người trong giây lát, rồi chàng gật đầu.

– Tất nhiên, Kirkly, hãy đem một bình trà vào phòng tôi ...ờ, ...vào phòng chúng tôi nhé, và cả nước nóng nữa. Lò sưởi đã được nhóm rồi chứ?

– Rồi ạ, thưa ông chủ- Người quản gia nói và quay đi.

Chàng tiếp tục viết, còn Kate vẫn đứng cạnh lò sưởi. Đột nhiên nàng cảm thấy mệt mỏi và chán ngán.

– Em muốn đi nghỉ, chắc anh không phản đối chứ?

Chàng ngược nhìn lên cặp mắt thật lạnh lùng.

– Tất nhiên! Mời cô cứ đi. Cô biết đường rồi đấy.

Cánh cửa sập mạnh sau lưng chàng...

Kate đang bực bội đi lại trong phòng thì có tiếng gõ cửa khe khẽ, rồi một gã hầu phòng trẻ măng bước vào với cái khay trên tay. Gã có vẻ ngượng ngập và lúng túng, chắc vì trong ngôi nhà này đã lâu rồi vắng bóng các cô gái trẻ. Nàng chỉ cho gã đặt cái khay lên chiếc bàn kê cạnh cửa sổ và đợi khi gã ra hẳn mới đến uống thử một ngụm trà. Nhặt thech!

Nàng vào buồng tắm rửa qua loa mặt mũi chân tay rồi chán ngán quay ra ngồi bên bàn cạnh cửa sổ. Nàng không có áo ngủ, nàng thậm chí không có cả lược chải tóc! Nàng thở dài.

Cửa phòng đột nhiên bật mở và Kate há hốc mồm nhìn Branwell đứng đĩnh bước vào. Nàng chợt nhận thức được một điều là chàng sẽ ngủ cùng nàng trong căn phòng này!

Nàng bật dậy, lùi lại.

– Anh định làm cái gì thế?- Nàng hỏi với giọng nhạo báng.

– Làm cái gì à ? Thế cô nghĩ tôi còn có thể làm cái gì khác ngoài việc chuẩn bị đi ngủ, hử cô vợ của tôi?

– Anh không định ngủ ở đây với tôi đấy chứ?- Giọng nàng đầy vẻ khiêu khích.

– Tôi sẽ làm thế đấy, tất nhiên việc đầu tiên cần làm không phải là ngủ- chàng nói và tiến lại phía nàng, chiếc áo ghi-lê bị vứt xuống sàn. Có một cái gì đó trong ánh mắt và nụ cười nửa miệng của chàng khiến nàng chợt dạ lùi lại mấy bước.

– Đừng có động vào tôi, Branwell!- Nàng cảnh cáo.

Chàng hơi sững lại.

– Cô lại định nói là thích lấy cái thằng nhãi ranh bạn cô hơn là lấy tôi chứ gì? Đúng không? Thú nhận đi!

– Đúng đấy!

– Thế giữa cô với nó đã đến mức nào rồi? Cô đã cho phép nó làm những gì? Tôi vẫn nhớ ngón tay nó đã sờ vào môi cô như thế nào. Lúc đó tôi chỉ muốn được giết chết tươi cả hai đi.

Chàng tóm chặt cánh tay nàng, kéo giật về phía mình. Nàng giận sôi lên, nhưng bất lực trong vòng tay mạnh mẽ của chàng. Và nàng tìm cách đổ thêm dầu vào lửa.

– Ở trong vòng tay anh ấy còn dễ chịu hơn trong vòng tay anh!

Chàng lắc nàng mấy cái thật mạnh.

– Được rồi, cô bé ạ, cô đã lấy nhầm chồng, vậy thì đành phải chịu đựng thôi! Tôi muốn ghi lại dấu ấn của cuộc hôn nhân này, ngay bây giờ!

Môi chàng nghiêng ngấu môi nàng. Con giận dữ của chàng đã lên tới đỉnh điểm, và chàng không đếm xỉa đến những cử chỉ âu yếm. Chưa bao giờ chàng hôn một cách thô bạo như thế và Kate cảm thấy môi mình bỏng rát. Đôi tay chàng quàng chắc quanh hông nàng, xiết mạnh. Chàng hôn tới tấp lên cổ, lên má nàng và nàng rên rỉ.

– Anh là đồ cục súc...tôi căm thù anh! Ngay từ đầu tôi đã nghĩ đúng, anh chỉ là một tên cướp biển chuyên hà hiếp những kẻ chân yếu tay mềm!

— Thật hả? Nhưng tôi còn nhớ lần cuối cùng khi tôi ôm cô thì thái độ của cô hoàn toàn khác kia mà?

Chàng hỏi miả mai. Và khi nàng vừa mở miệng định cãi thì bất ngờ môi chàng đã lại gắn với môi nàng. Nàng lúc lắc đầu để tránh, nhưng không kịp. Môi chàng, lưỡi chàng đã tách môi nàng ra, lách sâu vào miệng nàng. Chàng không còn chút nào dấn dáp của một người tình dịu dàng và nhẫn nại nữa. Chàng cảm thấy mình bị lừa khi phải cưới nàng. Và chàng quyết định, đã vậy thì phải ra sức tận hưởng tất cả mọi khoái lạc mà nàng có thể đem lại cho chàng.

Kate đâm thùm thụp vào ngực chàng, cố đẩy chàng ra, nhưng thật lạ lùng, vừa chống cự nàng lại vừa cảm thấy ham muốn chàng!

Một tay chàng vẫn giữ chặt tóc nàng, còn tay kia lần ngược từ hông nàng lên và chuyển dần ra phía trước. Rồi nàng cảm thấy những ngón tay chàng đụng vào ngực nàng. Có tiếng vải bị xé rách. Và chiếc áo dài của nàng bung ra, rách bươm, phô bày trọn vẹn cơ thể nàng. Theo phản xạ nàng vội đưa tay lên che ngực và lùi lại để trốn chạy. Chàng gầm lên một tiếng và lập tức chụp nàng lại.

— Cô đã cho thằng oắt con kia sờ vào như thế này chưa?— Vừa nói chàng vừa đưa tay vờ ngực nàng- Thế nào, Kate, cô đã cho nó làm như thế này chưa?

Câu hỏi của chàng nghe giống như một tiếng quát, một tiếng quát giận dữ, một lời buộc tội!

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng.

— Buông tôi ra! anh có nghe rõ không? Buông ra, tôi căm thù anh!

Hậu quả của câu nói đó là nàng bị đẩy bật về phía sau và ngã dúi trên chiếc giường khổng lồ. Nàng gượng dậy, nhưng chàng đã nhào tới, đè nghiêng nàng xuống, lật ngửa ra. Nàng giãy giụa, co chân đạp lung tung, nhưng vô ích. Một tay chàng chen ngang ngực nàng, tay kia vội vã cởi chiếc quần chàng đang mặc. Nàng ra sức chống cự, kêu gào inh ỏi và cắn thật mạnh vào tay chàng.

— Mẹ kiếp! Cô có hàm răng nhọn quá đấy, cô bé yêu quý của tôi ạ. Nào, nào, để xem cô có muốn xử dụng chúng nữa không nào- Miệng chàng lướt trên vú nàng, đùa rờn với nó. Nàng cảm thấy ham muốn nổi lên, nhưng ý chí kháng cự của nàng vẫn chưa bị dập tắt. Chàng đã xúc phạm nàng, và lòng tự trọng của nàng đòi phải được trả thù.

— Sao, cô không muốn hả? Thì cũng như tôi không muốn có cuộc hôn nhân này vậy- chàng lầu bầu.

Chàng đi vào trong nàng một cách thô bạo. Người nàng quằn quại bên dưới chàng. Và, quả là trở trêu, cơ thể nàng không chịu tuân theo ý chí của nàng. Nó bắt đầu hưởng ứng chàng. Rồi ý chí kháng cự của nàng lại trở dậy. Sau một hồi giằng co, cuối cùng nàng đã chế ngự được sự ham muốn của thân xác. Nàng nằm chờ người ra bên dưới chàng, bất động, vô cảm trước những lời đường mật chàng bắt đầu rót vào tai nàng, những lời mà trước kia đã từng khiến cho người nàng bừng bừng ham muốn.

Khi mọi việc đã kết thúc, họ nằm sõng song bên nhau, bất động, rã rời. Hình như chàng đã ngủ, một nụ cười thoải mái nở trên môi. Nhưng Kate không tài nào ngủ được. Nàng cảm thấy nhục nhã, bị xúc phạm, chẳng khác gì là nạn nhân của người đàn ông này, và của chính thân xác nàng nữa! Nàng muốn trừng phạt chàng, và trừng phạt chính mình! Chàng cưới nàng chỉ vì muốn bảo toàn danh dự. Chàng không yêu nàng, và đêm nay chàng đã hiếp nàng! Được rồi, nàng thề sẽ không để chàng động đến người nàng nữa, nếu như chàng đến với nàng không phải vì tình yêu!

Nàng nhồm dậy, quần chiếc khăn trải giường quanh tấm thân trần truồng của mình và lẳng lặng rời khỏi giường. Chàng ngạc nhiên mở mắt ra, thậm chí chống hẳn một khuỷu tay lên để nhìn nàng.

— Em định làm cái quái gì vậy? Em đi đâu vậy?

— Đi ngủ trên đi văng trong phòng thay quần áo. Tôi sẽ ở đây cho đến khi nào anh dành cho tôi hẳn một căn buồng riêng tử tế- nàng lạnh nhạt đáp- Và tôi cũng xin báo trước, nếu anh còn động vào tôi thì tôi sẽ cho anh một nhát dao đấy, nếu không thì tôi sẽ tự đâm mình. Tôi không muốn để anh biến tôi thành một cái đệm thịt của anh!

Chàng sững sờ cả người. Rõ ràng lúc cuối cùng nàng đã tỏ ra chấp nhận chàng. Chàng muốn nàng, nhưng chàng không dồn dập đến mức lợi dụng lý do ấy mà chiếm đoạt nàng bằng vũ lực. Và chàng đau đớn vì

nàng lại tỏ ra lạnh nhạt. Chàng bước xuống giường. Nàng vội lùi lại, vẻ sợ sệt. Thái độ đó làm chàng càng thêm đau lòng và hối hận.

— Em không việc gì phải sợ tôi cả- chàng nói- tôi xin hứa sẽ không làm gì em đêm nay nữa đâu. Thù thực là tôi không muốn ôm trong tay một thân thể đàn bà cứng đờ như khúc gỗ. Vì vậy có thể coi như em đương nhiên được an toàn. Tôi sẽ không động đến em, trừ phi chính em muốn điều đó.

Chàng lẩm lũi đi ra cửa, hướng về phía buồng thay quần áo. Nàng nhìn theo tấm lưng trần của chàng, thậm ngạc nhiên về sức mạnh ẩn chứa trong đó. Lúc đến cửa buồng bên kia chàng quay lại nhìn nàng.

— Chúc em ngủ ngon, Kate.

Nàng lẳng lặng quay lui, về giường nằm. Lúc kéo tấm vải trải giường đắp lên người, nàng nhận thấy nó còn thấm đẫm hương vị cuộc tình. Và nàng chợt thấy lòng mình ấm lại.

36. Chương 36

Kate bừng tỉnh dậy, và nàng liền nhớ lại mọi chuyện đêm trước. Lúc này đã là buổi sáng một ngày mới và nàng đã nghiễm nhiên là Nữ Bá tước của dòng họ Mannering. Căn buồng nàng ngủ tối âm u, chỉ có vài tia nắng lọt qua những tấm rèm nhung nặng nề che kín mấy khung cửa sổ. Nàng chợt nhớ tới chồng mình, và băn khoăn tự hỏi liệu chàng có còn định gây chuyện khó dễ cho nàng nữa không đây? Rồi nàng lại nhớ tới chiếc áo đã rách bươm của mình và khenh mặt. Vậy là nàng chẳng còn gì cả: không quần, không áo, không cả bàn chải đánh răng lẫn lược chải đầu. Quả là chẳng có cô gái nào đi lấy chồng mà lại rơi vào hoàn cảnh như nàng hết. Thôi được, nàng sẽ phải báo đức ông chồng lo sắm sửa mọi thứ cho nàng.

Nàng rời khỏi giường, đi chân trần trên sàn gỗ và rùng mình vì lạnh, mặc dù trong phòng có lò sưởi. Nàng thở dài, quần chiếc khăn trải giường quanh người và tiến về phía cánh cửa? phòng thay quần áo. Nàng gõ cửa?. im lặng. Nàng gõ mạnh hơn. Vẫn không thấy động tĩnh gì. Tức mình, nàng xô mạnh, cánh cửa nhẹ nhàng bật ra. Không chốt, không khóa. Trong phòng trống rỗng. Chán nản, nàng quay về buồng ngủ. Lúc đã ngồi vào giường nàng mới chợt nhận thấy có chiếc phong bì đặt trên mặt bàn ngủ kê cạnh đầu giường. Nàng ngạc nhiên xé phong bì và rút ra một mảnh giấy. Nội dung của nó khiến lòng nàng tê tái:

”Chúc phu nhân Mannering của tôi một buổi sáng tốt lành.

Tôi cảm thấy rằng sau tất cả những gì cô đã trải qua thì cô thích có thêm chút thì giờ để ngủ hơn là có với tôi một nụ hôn tạm biệt trước lúc xa nhau, vì vậy tôi không dám đánh thức cô.

Tôi hy vọng cái lò sưởi mà tôi đã nhóm lửa sẽ giúp cô đủ ấm cúng cho đến lúc cô Premble mang đồ đạc của cô tới. Vì rằng bọn người hầu trong nhà tôi đều là đàn ông nên tôi đã ra lệnh cho chúng không được làm phiền giấc ngủ của cô, cho tới khi cô Premble đến đây.

Cô đã nói rằng cô căm ghét tôi. Vì thế tôi hy vọng cô sẽ không lấy làm bất bình khi tuần trăng mật của chúng ta phải kết thúc sớm bằng việc tôi trở về với biển. Tôi cũng xin nói rõ là chuyến đi biển này khá dài và tôi không biết đến khi nào mới được quay trở lại.

Dù sao cô cũng có cô Premble làm bầu bạn, do vậy tôi đi lòng cũng yên tâm.

Còn một điều nữa tôi muốn nói với cô. Tôi đã nói là sẽ không động đến cô nữa, trừ phi chính cô muốn thế. Mong cô nhớ kỹ cho điều đó. Nhưng xin cô hãy cư xử cho xứng đáng với địa vị hiện nay của mình. Cô dám đâm dao vào ngực tôi thì tôi cũng sẵn sàng giết cô nếu cô cho phép bất cứ thằng nào mò vào giường mình.

Người chồng nhân hậu của cô,

Branwell ”

Bức thư bị vò nát trong tay Kate. Nàng quẳng nó vào ngọn lửa đang rực hồng trong lò sưởi và bưng mặt khóc. Chàng đã bỏ nàng mà đi. Điều này vượt ra ngoài mọi dự kiến của nàng.

Lát sau, khi nước mắt đã cạn thì cơn giận khác lại dâng lên. Làm sao chàng dám bỏ rơi nàng như vậy? Dì Sarah, cô Nell và những người hầu của chàng sẽ nghĩ thế nào về chuyện này? Chàng đã bỏ mặc nàng tự đương đầu với đủ mọi chuyện. Vậy mà gọi là lấy nhau ư? Nàng thậm chí cũng chẳng được chàng trao nhẫn cưới nữa. Được, đã thế nàng sẽ cho chàng biết tay! Nàng sẽ dạy cho chàng một bài học đĩnh đáng về chuyện dám xúc phạm đến lòng tự trọng của nàng.

Có tiếng gõ cửa, và một giọng nói thân thuộc vang lên.

— Cô Nell, ôi cô Nell!- nàng reo lên, quần vội tẩm vải trải giường lên người, chạy ra mở cửa và nhào vào lòng bà nhũ mẫu của mình.

— Thôi nào, thôi nào- bà Premble âu yếm nói- Cô đem áo măng tô và các thứ khác đến cho con đây. Tóc tai con sao rồi tung lên thế này?- Bà bước vào phòng và lập tức đến bên giường dọn lại cho phẳng phiu trước khi quay lại phía Kate, lúc này đã quần kín người trong chiếc măngtô.

— Những gì còn lại của con sẽ được đem đến đây nội trong ngày hôm nay- bà nói- Còn bây giờ phải gọi người quản gia chuẩn bị phòng tắm cho con mới được.

Trong lúc chờ đợi để tắm, Kate lại chui vào giường nằm, phớt lờ ánh mắt chê trách của bà Premble.

— Ôi, cô Nell, đừng nhìn con một cách nghiêm khắc thế.

— Cô nào có dám thế, hả con? Bây giờ con đã là bà Mannering rồi, đâu cần sự chỉ bảo của cô nữa- cô Nell hiền hậu nói và ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giường, hai tay bà đặt trên đầu gối.

— Cô có thích ở đây không, cô Nell?- Kate tỉ tê hỏi- Bây giờ cô sẽ được gần ông thuyền phó Hatch của mình rồi.

— Ông Hatch đã đi cùng ngài Bá tước rồi còn gì? Cô không hy vọng họ sẽ sớm trở về đâu.

— Nhưng làm sao cô biết chuyện đó? Con đã kịp nói với cô là Bá tước Mannering đã ra đi đâu?- Kate ngạc nhiên.

— Hôm qua ông Hatch có đến gặp cô- Premble đáp- Nào, Kathleen, con có thể kể cô nghe chuyện gì đã xảy ra với con vậy?

— Ôi, cô Nell, chuyện này khó nói lắm ...Cô cũng biết đấy, Danny nghĩ là cậu ấy muốn cưới con, nhưng con xem ra cậu ấy không làm nổi điều đó, và con muốn quay về nhà. Nhưng cậu ấy và Bá tước đều lo ngại cho thanh danh của con, và cả của họ nữa. Cuối cùng mọi người thấy chỉ có đám cưới là giải pháp hay nhất. Vậy là con ở đây, trở thành nữ Bá tước Mannering!

— Đó quả là một câu chuyện thần thoại lạ kỳ nhất mà cô từng được nghe thấy- Cô Premble chậm rãi nói- bà Haverly đã rất vui sướng khi nhận được thông báo của ngài Bá tước về việc ngài thành hôn với con. Bà nhờ cô chuyển lời chúc mừng nồng nhiệt nhất đến với con. Chỉ có điều bà rất ngạc nhiên về chuyện đi biển đột ngột lần này của Bá tước.

— Con cũng thế ...

— Còn cô thì không ngạc nhiên chút nào. Ngài Bá tước ra đi lần này là do yêu cầu của đất nước- cô Premble thận trọng nói.

— Cô nói sao, cô Nell?- Kate mở to mắt.

—Ồ, ông Hatch đã bắt cô phải tuyệt đối giữ bí mật, nhưng cô nghĩ con có thể nghe được- cô Premble thì thầm- Chỉ có điều con đừng kể với ai nhé. Ngài thủ tướng Pitt đã trao cho Bá tước đi thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt.

— Nhiệm vụ gì vậy?- Kate kêu lên.

— Cô không biết. Nhưng cô hy vọng con sẽ không lấy làm buồn phiền khi chồng mình phải ra đi vì một sứ mạng quan trọng như vậy cho đất nước.

—Ồ, không, tất nhiên không- Kate lơ đãng đáp.

Nàng chợt phát hiện ra một khía cạnh mới trong cuộc sống của chàng và điều đó hấp dẫn nàng quá. Nhưng nàng tạm thời gạt bỏ những ý nghĩ này sang bên. Dầu sao vết thương lòng của nàng vẫn còn đó, và ý chí trả hận của nàng vẫn đang được nung nấu. Nàng không phải tìm kiếm những nét mới mẻ hấp dẫn trong con người chàng. Nàng chỉ cần cho chàng một bài học đích đáng.

37. Chương 37

Chỉ trong một tuần, tư dinh của Bá tước Mannering đã có nhiều thay đổi. Kate dự định sẽ trả lại cho ngôi nhà cái vinh quang của thời kỳ hoàng kim mà nó đã từng có dưới bàn tay cai quản của bà mẹ chồng mình trước kia.

Wilson Malmsey xuất hiện trước cổng nhà bạn mình vào cái giờ mà tự anh cho là con “quá sớm”- buổi sáng mới chỉ chớm bắt đầu. Lão quản gia Kirkly mở cửa, kính cẩn nhận mũ, áo khoác và chiến can từ tay Wilson.

— Chào ông bạn già. Bá tước đã dậy chưa?

— Tôi e rằng ngài Bá tước đã rời khỏi đây và sẽ không sớm có điều kiện trở về đâu ạ.

— Trời! Chẳng lẽ ông muốn nói là hắn ta lại đi biển rồi à? Có quý mới hiểu nổi con người ấy- Wilson bắt đầu lấy lại mũ áo từ tay lão quản gia và chuẩn bị rút lui thì bỗng anh dừng lại vì nghe thấy lời mời mọc.

— Tuy vậy, thưa ngài, phu nhân Mannering hiện đã dậy, ngài có cần gặp không ạ?

— Sao? phu nhân Mannering ở đây à? Không thể có chuyện như vậy được. Chính mắt tôi hôm qua vừa nhìn thấy cô ta cơ mà.

Lão quản gia háng giọng.

— Vậy ngài có cần gặp không ạ?

— Thôi, thôi, để khi khác!

Wilson nói. Anh cảm thấy lúng túng và quyết định rút lui là tiện hơn cả. Nhưng đúng vào thời điểm đó lại có tiếng gõ cửa?, rồi cánh cửa? bật mở và bà Haverly bước vào. Bà gật đầu chào Wilson rồi trút cả đồng áo mũ lĩnh kính lên tay Kirkly. Lão quản gia cứ thế lùi dần sang phòng để đồ.

— Đứa cháu Kate yêu quý của tôi đâu rồi?- Bà Sarah vui vẻ hỏi.

— Kate à? Tôi tưởng cô ấy tên là Claire chứ? Nhân tiện xin chúc bà một buổi sáng tốt lành, thưa bà Haverly.

Wilson nói và thăm nghĩ có lẽ trong hoàn cảnh này mà về ngay thì thật không tiện.

— Sao lại Claire? Không, không, anh chẳng hiểu gì cả! Branwell cưới cô cháu gái tôi, tên nó là Kate- Bà Haverly quay lại phía Kirkly lúc này đã tiến vào đứng gần đó- Hai đứa đâu rồi... hay là vẫn còn chưa dậy?- Và bà cười khúc khích có vẻ khoái trá.

— Phu nhân Mannering đang ngồi trong thư viện còn ngài Bá tước đã rời khỏi đây để đi biển từ sáng sớm rồi ạ- Kirkly đáp.

— Thật à?- Sarah kêu lên sững sốt- Sao vậy nhỉ? Thôi được, tôi sẽ tìm hiểu cho ra lẽ. Đi nào, Wilson- và bà túm tay anh kéo đi.

— Tôi sợ như thế có phiền bà chủ không?- anh tỏ ra lưỡng lự.

Tuy vậy đôi chân anh vẫn bước tới chỗ căn buồng cuối hành lang, như thể bị một mãnh lực nào đó lôi kéo. Và ở đó anh bắt gặp một tạo vật đáng yêu nhất trên đời mà anh chưa từng gặp.

— Di giới thiệu với cháu, ngài Wilson, một người hơi lập dị, nhưng rất đáng mến- bà Sarah nói và ôm choàng lấy cô cháu gái của mình.- Nào, bây giờ cháu hãy cho đi biết có chuyện gì mà Branwell lại bỏ đi biển ngay sau ngày cưới như thế? Bọn cháu cãi nhau à?

— Ôi, dì Sarah, không phải thế đâu. Anh ấy bắt buộc phải đi đấy thôi.

— Sao lại thế?- Sarah tỏ vẻ ngạc nhiên.

— Hình như anh ấy được trao một nhiệm vụ gì đó rất quan trọng- Kate nói một cách ầm ụt.

— Thật à?- Wilson thốt lên- Vậy mà tôi lại cứ tưởng...

Biết mình lỡ lời, anh vội nín bật, và từ đó rất thận trọng khi mở mồm. Tuy vậy, sau gần một giờ tiếp xúc, Wilson đã say như điều đó cô vợ người bạn thân nhất của mình, và anh đánh liều mời nàng đến nhà hát ngay tối hôm ấy. Thấy bà Haverly đưa mắt nhìn mình đầy ngụ ý, anh đành phải mời bà đi cùng. Bà ta lập tức nhận lời. Về mặt hình thức, đó chính là buổi ra mắt đầu tiên của Kate trước những giới quý tộc với danh nghĩa là nữ Bá tước Mannering.

Nàng ngồi trong lô và đưa mắt nhìn khắp nhà hát. Nàng đã từng đến đây xem kịch, nhưng lần này, dưới mắt nàng, mọi thứ xem ra đều khác lạ. Giờ đây nàng đã là một bộ phận của cái xã hội thượng lưu tráng lệ này! Những quý ông ăn mặc tao nhã gật đầu chào Wilson và dõi ánh mắt ngưỡng mộ theo từng cử động của nàng. Những tiếng rì rầm lan dần quanh các hàng ghế, dường như mọi người đã nhận ra nàng là nữ Bá tước Mannering. Rồi một người tiến lại phía nàng và nàng nhận ra bóng dáng quen thuộc của Tom Moore với cặp mắt sáng, mái tóc xoắn uốn quanh khuôn mặt điển trai.

— Anh Moore!- Kate kêu lên vui sướng. Nàng hầu như bật khỏi chỗ ngồi- Em đã hy vọng sẽ được gặp lại anh ở London!

— Thật ư, Kate bé bỏng của anh?... Lẽ nào nàng tiên kiều diễm trong ký ức anh đang hiện diện ở đây?- Anh nói khẽ và nhẹ nhàng hôn lên bàn tay đeo găng của nàng.

— Em không biết. Thế theo anh thì sao?- Nàng hỏi lại và cho phép anh chiêm ngưỡng mình giây lâu. Anh nén một tiếng thở dài rồi quay lại gật đầu chào Wilson vừa mới từ ngoài bước vào với mấy cốc nước chanh trong tay. Wilson đặt các thứ xuống và thân mật vỗ vào lưng nhà thi sĩ.

— Tom, khỏe không anh bạn?

— Vẫn như mọi khi, Wilson ạ. Nhưng tại sao cậu không cho tớ biết nàng Nea đã rời bỏ hòn đảo thần tiên của tớ để cập sang bến bờ khác?

— Nea nào? Cậu định nói nữ Bá tước Mannering đây là nàng Nea trong các bài thơ của cậu à? Wilson sững sốt hỏi.

— Thì còn ai vãi đây nữa? Mặc dù khi đó nàng chưa phải là nữ Bá tước Mannering.

—Ồ, Tom, đã lâu lắm rồi tôi mới lại gặp anh đấy nhỉ?- bà Haverly thốt lên lúc vừa bước vào lô sau khi đã tán gẫu với bạn bè ở gian tiền sảnh.

— Ôi, bà Sarah, bà vẫn đẹp như xưa- Tom Moore duyên dáng nói.

— Giới thiệu với anh, đây là cô cháu gái của tôi- dì Sarah nói và mỉm cười hạnh phúc.

— Cháu cô? Trời ơi, đêm nay quả là lắm sự bất ngờ- Tom chất lưỡi ra vẻ ngạc nhiên.

— Chẳng lẽ hai người biết nhau rồi hay sao?- dì Sarah hỏi.

— Tất nhiên, dì ạ. Dì có nhớ cháu đã nói về anh Moore ở Bermuda năm ngoái không?- Kate mỉm cười nhớ lại “mối tình” thoáng qua của hai người. Mới đó mà tưởng chừng như đã hàng thế kỷ trôi qua.

— Đúng đấy, chỉ có điều tôi sợ mình đã để nàng Nea rơi vào tay kẻ khác rồi- Moore buồn rầu nói.

— Nea?- Kate lạnh lùng hỏi lại- Cái từ đó có nghĩa là gì vậy?

— Chắc gọi chơi thế thôi, chẳng có nghĩa gì đâu- Wilson nói xen vào, lòng thầm mong Tom Moore biến nhanh cho khuất mắt.

— Từ đó có nghĩa là người yêu dấu- Tom Moore mơ màng nói, ánh mắt đắm đuối nhìn nàng.

—Ồ- Kate khẽ thốt lên và cầm mặt nhìn xuống.

— Tôi e là vở kịch sắp bắt đầu rồi đấy- Sarah chìa tay ra cho Tom Moore. Hiểu ý, anh chàng cúi chào và cất bước lui ra. Có tới vài chục cặp mắt trong đám đông này giờ chăm chú chứng kiến cảnh Tom Moore sẵn đón người đẹp. Trong đó có một cặp mắt đen nhìn ngấm kỹ lưỡng Kate trước khi quay sang bên.

— Anh Alban, họ nói đó là vợ của Bá tước Mannering đấy. Nhưng anh có biết tại sao tay Bá tước vừa mới cưới vợ đã hốt hải đi biển ngay không?

Cặp mắt nâu của Bá tước Alban Mirabel hướng theo cái nhìn của cô em và lập tức dán chặt vào Kate. Y nhìn quá lộ liễu đến nỗi Kate cũng nhận thấy! Nàng ngừng lên và bắt gặp ánh mắt y. Y gửi nàng một cái hôn gió. Nàng quay mặt đi nơi khác.

Moravia tức tối trước vẻ nịnh đầm của ông anh họ mình. Bực nhất là y luôn tìm cách ve vãn đàn bà ngay khi có sự hiện diện của nàng. Nàng cố nhẫn nại đợi cho sự thèm khát trong cặp mắt y dịu lại rồi mới lên tiếng.

— Sao, anh có ý kiến gì không?

— Em hỏi anh tại sao tay Bá tước lại bỏ cô vợ mới cưới ở nhà một mình ấy à? Tại hắn là thằng ngu chứ sao.

— Không đâu, anh yêu, hắn đi theo lệnh của Pitt đấy!

— Hả, tại sao em biết?

— Em nghe thấy bà Haverly nói thế... Tin tuyệt mật đấy.

— A, vậy thì ra tàu Gypsy đi tìm hạm đi Pháp. Phải đưa tin này đi ngay.

Mirabel nói với cô em gái và cả hai người giật mình quay lại phía sau vì sự xuất hiện của một người có hình dáng quái gở.

— Tại sao anh dám gặp chúng tôi ở đây?- Moravia nổi cáu.

Jack Walepole ngả mũ và ngồi ghé vào tay vịn trong lô.

— Hoàn cảnh bắt buộc, thưa bà. Tôi đã gặp một người có đầy đủ kiến thức về thử thuốc bột mà bà yêu cầu. Ông ta sẵn sàng gửi một ít cho bà, nhưng cần phải có tiền ngay, mà ông ta lại ra đi vào đêm nay ...

Công nương Moravia giơ tay phác một cử chỉ bực dọc, nhưng Mirabel cản lại. Y rút từ trong ví mấy đồng bạc và dúi vào tay gã lưu manh xấu xí.

— Rất may là ông đã đến đây- y nói- chỗ tiền này để mua thứ bột đó, phần còn lại sẽ trao cho anh đêm nay ngoài bãi biển, được không Jack?

Jack Walepole nheo cặp mắt ti hí lại.

— Vì sao lại phải làm thế ạ?

— Vì tôi có một thông tin muốn nhờ anh chuyển hộ, rõ chưa?

— Cứ phải đúng giá thôi, thưa ngài Bá tước. Cái gì chả có giá của nó.

— Được rồi! Bọn ta đâu có tiếc tiền. Nhưng nói chuyện ở đây không tiện- Mirabel đứng dậy kéo tay Jack Walepole đi ra ngoài- Anh sẽ về ngay, Mora. Em cứ ngồi xem đi.

Trong lúc Walepole đi ra, ánh đèn trên đường hắt lên mặt y, và Kate vô tình nhìn thấy. Nàng suýt bật lên tiếng kêu sợ hãi. Jack Walepole! Nàng tưởng đã quên hẳn được con quỷ này cùng cái đêm hắn định làm nhục nàng mấy tháng trước đây. Bóng dáng hắn khiến nàng liên tưởng đến những hiểm họa đang rình rập đâu đó. Lạy Chúa! Hắn đang ở London! Nàng ngồi lặng đi, bất động, toàn thân trắng nhợt.

— Có chuyện gì thế cháu?- Sarah tỏ ra lo ngại.

— Không có gì đâu ạ!- Kate vội trấn an bà.

Walepole đã đi ra ngoài nhưng Kate vẫn nhìn đắm đắm vào chỗ ghế lô mà gã vừa rời khỏi. Chỉ mãi đến khi Bá tước Mirabel quay trở lại một mình thì nàng mới dời mắt đi chỗ khác.

Wilson bắt gặp Mirabel vẫn ngó phu nhân Mannering chăm chăm. Không kìm được, anh lên tiếng.

— Bá tước gì thứ nó! Nếu tên đó còn nhìn sang đây thì tôi phải đến bẻ gãy sống lưng nó ra!

Bà Haverly bật cười khoái trá, còn Kate tặng anh một nụ cười tươi tắn.

— Không cần đâu, Wilson- Dì Sarah nói- Vở kịch đã bắt đầu rồi.

Quả là vở kịch Giác Mộng đêm hè đã bắt đầu thật, và không còn sự cố nào ảnh hưởng đến Kate nữa. Tất nhiên, giữa các màn, trong lúc nghỉ ngơi giải lao, những lời đe dọa của Wilson thỉnh thoảng lại vang lên, hướng về phía anh em tay Bá tước đang ngồi. Nhưng Kate cảm thấy đã thích nghi dần với hoàn cảnh, và nàng không để tâm gì đến những chuyện vặt ấy.

Wilson đưa nàng về nhà rồi tiếp tục đi tháp tùng Sarah. Lúc anh chuẩn bị quay về sau khi đã đưa bà đến tận cửa, bà chợt vỗ nhẹ vào vai anh.

— Này, Wilson, nhớ đối xử khéo với Kate của tôi đấy nhé. Anh hiểu tôi chứ?

— Sarah, bà làm tôi ngạc nhiên đấy. Chẳng lẽ tôi lại dám đi quá trớn ư?

Bà bật cười.

— Tất nhiên là không rồi. Nhưng miệng lưỡi thế gian khiếp lắm, vả lại Branwell đang ở xa, vì vậy cẩn thận vẫn hơn.

— Bà cứ tin ở tôi!- Wilson hứa.

38. Chương 38

Những tin tức nhận được từ quân đồng minh Bồ Đào Nha đã giúp Bá tước thuyền trưởng Branwell bám theo hạm đi Pháp một cách an toàn. Rõ ràng mấy tuần con tàu phải lưa. đường đi trên mặt biển sao cho khỏi bỏ xa mục tiêu mà lại tránh được tầm nhìn của tàu địch.

Cuối tháng Tư, sau khi đã chắc chắn về lộ trình của quân Pháp, thuyền trưởng Branwell quyết định quay trở về. Chẳng đã có đủ tin tức mà đô đốc Nelson đang nóng lòng mong đợi.

Tại vịnh Tetuan, hạm đội Anh đã bỏ neo nằm chờ hơn nửa tháng và đang nóng lòng đợi ngày xuất trận. Vì vậy, khi con tàu Gypsy với lá buồm tiến vào cảng, các sĩ quan đổ cả lên boong hò hét, vỗ chào. Đô đốc Nelson lên tận mặt boong trên cùng đón người đưa tin của mình.

Nelson là một người đàn ông nhỏ thó, đã mất một tay và một mắt vì tổ quốc mình. Bá tước cao hơn ông nhiều, vậy mà chàng không bao giờ hết ngạc nhiên trước sức mạnh phi thường chất chứa trong con người tầm vóc bé nhỏ này.

— Thế nào, Branwell, anh mang tin gì về cho tôi đây?- Nelson nôn nóng hỏi trong lúc dẫn Bá tước vào phòng ăn.

— Chúng đi về phía Tây Ấn, mười hai chiến thuyền Pháp và tám của Tây Ban Nha.

— Với mục đích gì vậy? Mẹ kiếp! Sao chúng không khai chiến quách cho rồi!

— Tôi đoán rằng chúng cần đường, nếu đúng vậy, chúng ta càng có thời gian để chặn đánh.

— Ha ha, được lắm, Branwell, cứ để chúng đó cho tôi- Ông gầy gầy miếng thịt trong đĩa- Quý thật, nhưng thả chén thịt bò ướp muối mà chơi bọn Pháp còn sướng hơn là ngồi không ở đây nốc rượu sâm banh với bít tết. Cầu Chúa soi xét ý nguyện của con!

— Chắc chắn rồi, thưa Đô đốc- Branwell mỉm cười. Sáng mai chúng ta nhổ neo chứ.

— Ấy, tất nhiên, nhưng anh đã làm xong vai trò của mình. Không cần...

— Ngược lại, ngài sẽ cần tàu Gypsy của tôi dẫn đường, thưa Đô đốc.

— Được thôi, nếu anh vẫn còn hăng hái- Nelson mỉm cười.

Trong khi Bá tước và Nelson mải tung hoành ngoài đại dương thì ở London, Kate cũng kịp nổi đình nổi đám chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi. Nàng xuất hiện ở tất cả các câu lạc bộ phố St. James và có tên trong tất cả các danh sách khách mời đến các buổi tiệc tùng, dạ vũ. Nữ Bá tước Mannering giàu có, xinh đẹp, quyến rũ và hồn nhiên đến say lòng đã đặt chân vào cái xã hội quay cuồng của London và kéo theo một dây dài dằng dặc những người ngưỡng mộ.

Bá tước mới đi một tuần, Kate đã chọn được, với sự giúp đỡ của Willy, một cỗ xe song mã mui trần xinh xắn. Sau đó, Chàng Bảnh Brummell đã cũng nhận nàng, điều đó cũng đủ đảm bảo tương lai cho nàng rồi. Từ Oatlands trở về, chàng ta vô cùng sững sốt khi nghe tin Bá tước đã cưới vợ ngay hôm rũ bỏ Claire. Chàng đến thẳng dinh thự Mannering và gặp ở đó một bé con với đôi mắt xám to, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ và cách nói năng thẳng thắn, đã khiến chàng lập tức say mê.

Lẽ ra Kate có thể hài lòng với danh sách ngày càng lớn những người hâm mộ mình. Nhưng không. Càng ngày, nàng chỉ càng thấy bồn chồn, tức giận, thiếu vắng hơn. Nàng cần Branwell. Nàng chẳng thiết gì những thành công nhanh chóng của mình. Tất cả những thú vui mới mẻ đâu có nghĩa lý gì khi không có chàng!

Trong một buổi dạ tiệc, nàng đã được giới thiệu với hai anh em Venice. Mặc dù không ưa vẻ lạnh lùng của công nương Moravia, nàng lại thấy người anh cô ta, Bá tước Alban Mirabel, thật dễ mến. Nàng nhận ra ngay đó là người đàn ông đã gửi nàng cái hôn gió bữa nọ... và cũng chính người đã chuyển trò với Walepole. Nàng có hỏi Bá tước về Walepole nhưng anh ta chỉ nói đó là người quen tình cờ. Nàng cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Ngày lại ngày trôi đi, Kate càng tin chắc mình chưa hề có mang. Điều đó làm nàng nhẹ nhõm phần nào. Nàng chưa muốn có con, nhất là quan hệ giữa nàng và Branwell đang quá tồi tệ. Càng ngày, sự hờn giận với chàng càng trở nên quá sức chịu đựng, thêm vào đó là nỗi lo lắng cho sự an toàn của chàng. Sáng sáng, nàng tỉnh giấc với nỗi khắc khoải, mong chờ để rồi cuối ngày lại nguyên ruả chàng đã bỏ đi biệt vô tăm tích. Nàng còn tự hỏi có phải chàng đã buông neo đâu đó và đã tìm được một người đàn bà ngoan ngoãn hơn nàng mà vui thú rồi chăng?

Đầu tháng Năm nàng đã thầm nhủ không thềm mong chàng nữa. Nhưng đến giữa tháng Sáu, nàng thấy mình chỉ càng bồn chồn, nóng nảy hơn. Nàng đã chán ngấy những buổi tiệc tùng, chán ngấy cái cuộc sống chỉ bước từ phòng khiêu vũ này sang phòng khiêu vũ khác. Giờ đây, điều duy nhất mà nàng muốn là ngồi nhà và chờ đợi. Nàng muốn nhìn thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Bá tước khi chàng trở về. Nàng muốn chàng biết nàng đã đem bao nhiêu đổi thay cho ngôi nhà của chàng. Nàng đã trang hoàng lại phòng khiêu vũ, thay tất cả rèm cửa, bọc lại ghế bành bằng sa tanh thêu kim tuyến và đặt những chậu cây cảnh xinh xinh ở khắp nơi. Phòng trà cũng được sửa sang và buồng trang điểm của nàng đã biến thành một nơi đầy quyến rũ toàn một màu hồng và trắng bạch.

Nhưng chàng không về! Và nàng chỉ biết ngồi đây mà tưởng tượng. Bây giờ thì nàng không tin là chàng còn lênh đênh ngoài khơi nữa. Nàng bức bối đi lại trong phòng khách nghĩ ra đủ mọi điều có thể là nguyên nhân cho sự bất tâm của chàng. Nhưng những ý nghĩ rối mù của nàng bị ngắt quãng vì cưa? phòng mở tung và giọng một chàng trai trẻ vọng vào.

— Lay Chúa, hãy tin tôi! tôi là bạn của bà chủ mà- rồi cái đầu của Danny thò vào- Kate, hãy bảo ông bố già này tránh ra đi.

Nhìn thấy cậu bạn thân thiết lòng nàng vui hân nỗi buồn. Nhưng, nàng phải cho cậu chàng này biết rằng nàng chưa quên tội của cậu ta. Nàng đứng chống nạnh, lên giọng.

—Ồ, không đâu. Tôi lại muốn bảo Kirkly tổng cổ cậu ra đấy, bạn a.

— Ở kia, Kate!- Danny la lên, cố gỡ khỏi tay Kirkly.

Kate cười vang.

— Thôi được, Kirkly, bác thả cậu ấy ra. Danny, cậu có thể vào .

Danny bước vào, dang rộng hai tay, miệng cười toe toét!

— Kate không định đuổi tôi đấy chứ?

— Đồ phản bội!

— Ồ, không. Tôi chỉ làm điều tốt nhất cho Kate thôi mà.

— Hà!

Chàng liền quỳ xuống và khoanh tay trước ngực.

— Hãy tha thứ cho tôi, nào...

Nàng cười rũ rượi.

— Ôi, Danny, đứng dậy đi.

Đúng lúc đó, Willy xuất hiện ở ngưỡng cửa và đứng há hốc mồm ngạc nhiên trong khi Danny tiếp tục quỳ, vừa giật gấu áo muxolin trắng của Kate vừa nài nỉ bằng giọng rất kịch.

— Kate, chấp nhận cho tôi đi.

— Kate- Willy rít lên- có cần anh phải tống cổ thằng nhãi xác xược này đi không?

— A- Kate reo lên- Willy ngốc nghếch. Lại đây và làm quen với người bạn thân nhất của em đi nào.

Hai chàng trai bắt tay, nhìn nhau thăm dò, rồi Willy quay sang Kate.

— Anh tới để thắp từng em đến câu lạc bộ như thường lệ. Còn tối nay là hội hoá trang ở nhà phu nhân Barrymore. Em đừng quên đấy nhé.

— Kate- Danny xen vào- Tôi về đây nghỉ hè. Tôi có thể thắp từng Kate đi bất cứ đâu!

— Cảm ơn sự giúp đỡ của anh nhưng Phu nhân Mannering không cần đến nó đâu- Willy nói, gườm gườm nhìn Danny.

— Đó là ông nghĩ vậy thôi- Danny dần giọng.

— Thôi đi, các anh- Kate kêu lên- chúng mình sẽ cùng đi, được chứ?

Khi ba người đến nơi, câu lạc bộ St. Jame đã đông đủ những khuôn mặt quen thuộc. Danny và Willy nhập ngay vào một đám đàn ông đang hùng hổ tranh cãi. Kate ngạc nhiên nhận thấy trong số đó có cả phu nhân Hester, bà này đang có vẻ bưng bưng phần nộ. Nhìn thấy Kate, bà ta bỏ đến túm lấy tay nàng.

— Chào Kate. Cô có tin nổi không, người ta chỉ trích cậu Pitt và ngài đô đốc trước mặt tôi!

— Ồ, quả là tồi tệ!- Kate cười, quay sang đám đàn ông- Thưa các ngài, vậy các ngài có nguy cơ bị ngược đãi đấy.

— Đêm nay em còn tuyệt diệu hơn bao giờ hết, animamia- một giọng nói bỗng kề sát bên tai nàng. Nàng quay lại, nhận ra Bá tước Mirabel.

— Ồ, ông Bá tước, tôi e rằng ông quá nịnh đầm đấy- nàng cười- mới tối qua ông bảo tôi không thể xinh đẹp hơn, có phải ông nói vậy không nhỉ?

— Biết làm sao được, vì mỗi lúc em lại làm tôi bàng hoàng ngỡ ngàng hơn. Đi nào, chúng ta sẽ bàn luận riêng về chuyện này- anh ta nói và nắm lấy khuỷu tay để trần của nàng.

Nàng cười và nhẹ nhàng gỡ ra.

— Không được đâu, tôi e rằng chuyện về Nelson ở đây hấp dẫn tôi hơn.

— Ô, tất nhiên, chồng em đang thực hiện nhiệm vụ của ngài đô đốc mà.

Nàng nhướn mày.

— Làm sao ông biết điều đó?

— Tôi không biết. Tôi chỉ đoán thôi- anh ta nhìn vào mắt nàng, thận trọng đáp- Điều gì buộc bá tước Mannering phải xa cô vợ mới trẻ đẹp và đầy quyền rũ nếu không phải vì sứ mệnh tổ quốc.

— Thật vậy ư?- nàng miệng cười, nhưng lòng gợn một cảm giác mơ hồ lo âu. Tự nhiên, nàng nhận thấy Bá tước Mirabel hoàn toàn không phải là con người vui nhộn như nàng nghĩ. Nhưng Mirabel đâu phải dễ nắn lòng. Anh ta lại xấp sát bên nàng.

— Kate, em có thích xem đoán mệnh không?

Anh ta hỏi và trở về phía một nhóm người đang ngồi bên bàn bói bài.

Nàng ngược nhìn khuôn mặt đẹp trai hồng hào trong bộ cánh trắng. Sao nhỉ? Nàng cũng có quyền được giải khuây chứ!

— Cũng thú vị đấy- nàng nhận xét.

Anh ta đưa tay cho nàng khoác.

— Em có tin tướng số không?

— Kể cũng hay khi xem bói để so sánh với những gì xảy ra thật trong đời mình- nàng cười.

— Vậy là em hoài nghi? Còn tôi thì tôi tin.

— Thật á?- Nàng tròn xoe mắt.

— Sao lại không? Em nghĩ tôi là người thực tế lắm sao?

Họ cùng cười, không để ý đến một người đàn bà tóc màu mật ong đang nhìn theo họ, môi dưới hơi bĩu ra. Đó là Claire. Á cười khẩy và quay sang nói với người đứng cạnh.

— Xem kìa, cô vợ mới của Bá tước vui vậy trong lúc chồng đi vắng.

Sáng sớm hôm đó, tàu cập bến Brighton. Không thể chờ đến lúc con tàu bỏ neo, Bá tước giao tất cả cho Hatch và phóng lên bờ. Chỉ năm phút sau, chàng đã ngồi trên mình ngựa lao về London. Chàng thềm được nhìn ngắm gương mặt nàng. Lòng chàng vừa rộn ràng, vừa day dứt, liệu nỗi khát khao bao ngày của chàng có được đáp lại không? Chàng thích thú nhận thấy Kate đã mang vào ngôi nhà của chàng nhiều nét Bermuda.

— Hãy nhấn bà chủ xuống phòng ăn với tôi. Tôi đói ngấu rồi.

Chàng bảo Kirkly ngay khi đặt chân vào tiền sảnh, một nụ cười nở rộng trên khuôn mặt sạm nắng của chàng.

— Ông chủ ...- Kirkly ngập ngừng theo sau chàng.

— Gì vậy?

— Phu nhân Mannering không có nhà.

— Ồ? Thế cô ấy đâu? Ở chỗ bà Haverly à?

— Không, thưa ông chủ?

— Thế nào?- Bá tước bắt đầu cau mày.

— Bà chủ đi chơi với ông Wilson và ông Daniel Ludlow.

— Đi đâu?- Bá tước gần như gắt lên.

— Dạ, hình như tới câu lạc bộ St. James.

— Cám ơn Kirkly. Dọn ngay bàn ăn cho tôi và chuẩn bị ngựa mau lên.

Ba mươi phút sau, chàng đã tể ngựa đến trước toà nhà hai tầng của câu lạc bộ St. James. Chàng dừng ngay Claire ở tiền sảnh.

— Quả là thú vị được gặp cô ở đây!- chàng chào, pha chút giễu cợt.

- Anh về đúng lúc đấy chứ?- Claire nói giọng khiêu khích.
  - Ồ?
  - Anh chưa nghe nói gì về vợ anh sao?- Ắ bời tiếp, và ắ biết mình đã điểm trúng huyết.
  - Vợ tôi.
  - Ừ, em nghe cha em nói rằng ở câu lạc bộ Watiers họ đang đánh cuộc xem ai sẽ người may mắn được thay ông Wilson làm vệ sĩ cho cô ta! Riêng em tin chắc là Bá tước Mirabel sẽ thế vào chỗ đó.
  - Ngậm cái lưỡi dối trá của cô lại!- Bá tước rít lên và quay lưng bỏ đi. Claire còn hét với theo.
  - Ngay lúc này, cô ta đang ngồi xem bói với tay Bá tước đấy.
- Ắ cũng chẳng cần phải dẫn chứng thêm vì Kate và Mirabel đã lù lù xuất hiện, tay khoác tay và đang mỉm cười cợt nhả trước mũi chàng!

39. Chương 39

Chàng đó, con người mà nàng đợi chờ, mơ tưởng, thù hận, khát khao! Chàng đứng ngay trước mặt nàng, một người đàn ông bình thường, không đẹp trai hơn Bá tước Mirabel bên cạnh nàng, và ga lăng cũng chẳng bằng một nửa, vậy mà toàn thân nàng bỗng run rẩy, tâm hồn như bay bổng và đôi mắt vụt ngời sáng long lanh.

- Branwell!- Nàng thốt lên, đứng lặng, không thể rời mắt khỏi khuôn mặt chàng.
  - Chào phu nhân!- chàng nói kiểu cách, nâng tay nàng lên môi và nàng cảm giác như da mình cháy bỏng qua lớp găng tay.
- Rồi ánh mắt chàng chuyển qua Bá tước Mirabel.
- Bá tước, cảm ơn ngài đã tháp tùng vợ tôi.
  - Rất mừng gặp lại ngài, bá tước Mannering. Xin khỏi có lời cảm ơn, vì tôi rất lấy làm vinh hạnh được đi bên phu nhân của ngài.
  - Ngài Mirabel có nhã ý dẫn em đi xem bói bài- cuối cùng, Kate cũng tìm được lời để nói.
  - A, thế ông Ludlow và ông Wilson đâu?- Bá tước hỏi bằng một giọng không lộ cảm xúc.
- Mirabel cười.
- Hai vị ấy còn đang mãi bàn luận chính trị đảng kia. Nhưng tôi cũng phải quay vào đây. Công nương Moravia đang đợi tôi. Xin bà thứ lỗi nhé.
- Anh ta nói nhẹ nhàng, nghiêng mình chào Kate và bỏ đi.
- Branwell nắm lấy cánh tay nàng, kéo ra ngoài.
- Anh đưa em đi đâu vậy?- Nàng ngạc nhiên hỏi.
  - Về nhà, thưa phu nhân. Đây không phải chỗ mà tôi muốn thả cho vợ tôi vui thú, nhất là với sự kèm cặp của Bá tước Mirabel- chàng gằn giọng.
  - Thật là quá quắt- Kate giằng tay ra, đứng đối diện với chàng- anh bỏ đi một hơi liền hai tháng và bây giờ về đây để bảo tôi cái gì tôi được và không được làm đấy à? Sao anh không biến luôn cùng quỷ sứ cho rồi!
  - Cái đó thì chúng ta sẽ nói cùng nhau, còn bây giờ hãy về nhà- chàng nói và định cầm lấy tay nàng.
  - Động vào tôi, tôi sẽ hét lên đấy!- Vợ chàng bặm môi, đứng lỳ ra.

- Cô có muốn thành đề tài cho những chuyện đàm tiếu không, Kate?- chàng cau mày hỏi.
- Anh có muốn vậy không, Branwell?
- Đừng có thách thức tôi!
- A, Branwell, thằng chó đây rồi!- Willy ở đâu xộc đến và vỗ đánh bộp vào vai chàng- Về lúc nào thế? Xong việc với Nelson rồi hả?
- Bá tước nhe răng cười.
- Chào Willy. Tổ cặp bến Brighton sáng nay và mất thêm năm tiếng phi ngựa về London. Cậu không phiền nếu bọn này rút bây giờ chứ. Tổ muốn Kate có mặt ở nhà.
- Ồ, tất nhiên, tuần trăng mật cơ mà- Willy nháy mắt cười hề hề rồi quay sang Kate- Hẹn em tám giờ nhé? Nàng mỉm cười ngọt ngào.
- Ủ, anh hãy rủ thêm Danny, được không?
- Ừm...thôi được, nhưng mà anh mời em đây nhé.
- Khoan đã. Hai người nói về chuyện gì vậy?- Bá tước hỏi.
- Về buổi vũ hội hoá trang tối nay- Kate đáp trơn tuột.
- Nay, tại sao Willy và Danny lại phải tới rước em trong khi chồng em đã về nhà và hoàn toàn có thể đích thân tháp tùng vợ mình?- chàng hầm hầm hỏi.
- Quỷ thật, Bran. Cậu không đi được đâu, cậu phải thấy thế chứ?- Willy nói.
- Không, thưa ông Wilson, tôi không thấy!- Bá tước gườm gườm nhìn cậu bạn.
- Cậu chưa chuẩn bị trang phục- Willy giải thích.
- Willy, cậu không phải để tâm vào cái chuyện vặt đó. Tối nay tớ sẽ có quần áo giả trang- Bá tước bắt đầu nổi cáu.
- Thôi được, cậu đi được thì cứ đi còn việc tớ tớ cứ làm. Tớ vẫn đến đón Kate; đã thành lệ như vậy suốt thời gian cậu vắng nhà, và tớ thích điều đó. Đừng có mà phá kế hoạch của tớ chỉ vì cậu quyết định xen vào giữa. Cậu cứ việc đi, nhưng đừng có mà cản trở tớ!- Willy cũng bực không kém.
- Bá tước chăm chăm nhìn cậu bạn một lúc rồi đột nhiên phá ra cười.
- Được lắm, Willy, cậu có thể đi cùng hai vợ chồng tớ. Cả anh bạn trẻ Ludlow cũng nhập hội chứ?
- Đúng vậy, Branwell- Kate đáp, mắt vẫn còn ánh lên tức giận.
- Thôi, hẹn cậu tối nay, Willy!- Bá tước chào và kéo Kate đi. Nàng lăm lăm bước bên cạnh chồng và chẳng nói chẳng rằng, ngồi vào xe, chăm chăm nhìn ra cửa sổ.
- Anh biết anh đã làm gián đoạn cuộc vui của em- chàng nhẹ nhàng cất tiếng- nhưng chắc em cũng vui lòng gác lại vì chồng em đã về, đúng không?
- Kate quay phắt lại nhìn chàng, đôi mắt xám loé lên.
- Chồng tôi đã về? Anh chọn từ hay thật đấy, Branwell.
- Thế anh không phải chồng em ư, Kate?- chàng hầm hè.
- Thực ra thì phải, nhưng tôi có lý do để nghi ngờ điều đó. Anh bỏ tôi lại một mình với đám gia nhân nhà anh! May mà dì Sarah đã giới thiệu tôi với bạn bè anh, không thì tôi thật khốn khổ? Thế là anh đã trở về, a ha!- nàng cười khẩy.
- Hãy dịu bớt giọng đi, Kate. Khuôn mặt em không phải dành cho một ả đàn bà chua ngoa- chàng nói và bỗng nhoẻn miệng cười. Một làn sóng ầm ập, cực kỳ dễ chịu tràn ngập lòng nàng và phải cố gắng lắm nàng mới khỏi thốt ra những lời lẽ yêu đương. Không, đừng hòng nàng chịu tha thứ cho chàng nhanh như vậy!

Chàng sẽ thấy nàng không phải loại đàn bà dễ dãi. Nàng lại ngoảnh mặt ra phố, còn chàng cũng làm thỉnh luôn.

Về đến nhà, Kate chạy ngay lên phòng riêng và đóng sập cửa? lại. Nàng quẳng mũ áo lên giường rồi đứng thừ ra. Một lúc sau, nàng nghe tiếng bước chân chàng ngập ngừng tới gần cửa, và ngạc nhiên vì tiếng gõ cửa? dội lên.

— Mời vào- nàng nói to

Chàng đẩy cánh cửa? thông giữa hai phòng.

— Anh vào được không, Kate?

— Cứ việc! Lạ Chua, anh đã thay đổi hẳn sau chuyến đi đấy nhỉ!

Chàng cảm thấy máu bốc lên đầu nhưng cố lấy lại bình tĩnh.

— Anh sức nhớ trong vô số tội lỗi với em, có một tội quan trọng nhất là anh đã quên trao nhẫn cưới cho em- chàng nói và nhoẻn miệng cười.

— Không cần đâu Branwell.

Một lần nữa chàng cố ghìm mình. Chàng bước lại và đưa cho nàng một chiếc hộp nhỏ khảm vàng. Trong hộp là một chiếc nhẫn xinh xắn có đính hai hạt kim cương hình trái tim.

— Đây là của mẹ anh- chàng nói

Nét mặt nàng vụt biến đổi và nàng vội đỡ lấy cái hộp.

— Ôi, Branwell, đẹp quá!

— Anh nghĩ chắc em đeo vừa, mẹ anh cũng nhỏ nhắn như em- chàng nói và lồng chiếc nhẫn vào ngón tay nàng. Đúng lúc đó vang lên tiếng gõ cửa.

— Gì vậy?- Branwell cúi kính hỏi.

— Xin lỗi ông chủ, nhưng tôi cần chuyển cái này tới bà chủ ngay.

— Vào đi.

Kirkly hiện ra với một bó hoa to tướng che gần lấp mặt. Ngỡ ngàng, Kate thốt lên.

— Ôi, đẹp tuyệt. Ai gửi đây, Kirkly.

— Tôi không biết, thưa bà chủ, nhưng có danh thiếp kèm theo đây.

Kate cầm lấy tấm các nhỏ có hàng chữ.

"Anima mia

Em hoang dã như hoa huệ và diễm lệ như bông hồng.

Alban "

Kate đỏ nhừ mặt. Bối rối, nàng không nhận thấy Bá tước đã đứng sát bên nàng.

— Amia mia? Tâm hồn của tôi? Tại sao Bá tước Mirabel, người em mới quen lại gọi em là tâm hồn của anh ta?- chàng hỏi bằng giọng nén giận.

—Ồ, bây giờ anh còn đọc cả thư của tôi nữa đấy?- Kate vặc lại.

— Tôi cần câu trả lời, thưa bà!- chàng gầm lên.

— Làm sao tôi biết được? Thậm chí tôi cũng không biết thế nghĩa là gì. Tôi có hiểu tiếng italia đâu!

— Anh ta ký là Alban!

— Anh ta có thể ký là Herbert hoặc bất cứ tên gì tôi thích. Và nói chung, tôi sẽ kết bạn với bất cứ người nào tôi thích và gọi họ bằng tên bất cứ khi nào tôi muốn.

— Em nghĩ vậy ư, Kate?

— Rõ ràng!

— Em ngây thơ lắm. Em còn phải học nhiều! Muốn thì cứ giở những trò đó sau lưng tôi, chứ không phải lúc này!- chàng quay gót và bước nhanh ra khỏi phòng!

Nàng đứng lặng đi, cảm giận. Người đàn ông này là một con quỷ, một kẻ cục súc, một gã ác ôn! Nàng nghe tiếng cửa sập đánh rầm và chỉ muốn òa lên khóc.

40. Chương 40

Công nương Moravia đứng giữa tấm thảm hoa trong căn phòng khách sạn, lo lắng nhìn người anh trai đang say sưa rít tẩu bên cửa sổ. Nàng lúc lắc những lọn tóc quăn mềm.

— Em sợ lắm, Alban. Nhỡ chất bột đó tác dụng quá nhanh thì sao? Nhỡ ông ta lăn quay ra trước khi em kịp rời đi thì sao?

— Mora, em yêu, em quá lo lắng thôi- Alban nói và bước lại, kéo sát cô em gái vào mình. Môi y áp lên môi ả, dịu dàng, say đắm, như bao lần họ vẫn hôn nhau- Lẽ nào anh lại để em hứng chịu hiểm nguy? Chúng ta buộc phải chọn con đường này để được sống bên nhau trong ngôi nhà của mình. Chúng ta cần có tiền, em ạ. Đêm nay, thời cơ của chúng ta sẽ tới. Vì mọi người đều giả trang, sẽ không ai nhớ kẻ nào đứng gần khi ông ta ngã xuống. Ma quỷ cũng chẳng thể nghi ngờ! Walepole bảo là ông ta mắc chứng bệnh gut đã nhiều năm nay.

— Em yêu anh, Alban. Em có thể làm tất cả vì anh!- ả ngược nhìn y, thốt lên.

— Anh cũng vậy, Mora- y nói, bàn tay tìm đến ngực ả và bóp chặt lấy bầu vú nở nang của ả với một sự thèm khát dữ dội, bất ngờ. Giữa họ bao giờ cũng vậy. Những cơn hứng tình dội lên vào bất kỳ thời điểm nào. Nhưng lần này, Mora đẩy Alban ra.

— Làm sao em tin được anh không làm thế này với những người đàn bà khác!

Y cười và dịu dàng ôm lấy ả.

— Mora, cha mẹ đã không công bằng khi cứ một mực khép chúng mình vào tội loạn luân. Chúng mình yêu nhau mà chẳng dám công khai. Anh là đàn ông, nếu không tán tỉnh này khác thiên hạ sẽ nghi ngờ. Em cũng biết, tất thấy đàn bà trên đời với anh có nghĩa gì đâu. Chỉ một mình em ngự trị tâm hồn anh.

— Vâng, tình yêu của em- ả dụi mặt vào ngực y, thì thầm. Nàng hiểu rằng y yêu nàng, rằng họ đã gắn bó sâu nặng đến mức nào.

Kate đứng trước gương, ngắm lại lần cuối kiểu đầu Cleopatra. Trong bộ váy lụa dài màu trắng bạc, một bên vai đính những dải tua rua vàng lóng lánh rủ xuống cánh tay trần, trông nàng thật xứng vai nữ hoàng Ai Cập.

— Cô đẹp quá, cô chủ!- Eliza reo lên.

— Tuyệt vời!- bà Ellen cùng thốt lên.

— Cảm ơn!- Kate rầu rầu đáp, với lấy chiếc áo choàng nhung đen rồi lẳng lặng ra khỏi phòng.

Nell và Eliza nhìn nhau.

— Cháu cứ tưởng cô chủ sẽ vui lắm một khi ông chủ đã về- Eliza lắc đầu nói.

— Sẽ vậy thôi, chỉ cần hai người hiểu nhau.

— Hiểu nhau, lại còn thế nữa! Ai chả biết hai người phát cuồng lên vì nhau. Đến thẳng ngóc cũng nhìn thấy điều đó!

— Vấn đề ở chỗ họ cùng quá nhiều kiêu hãnh- Nell nói và thở dài.

Kate đẩy cửa phòng khách và hơi sững lại khi nhìn thấy Bá tước đứng bên cửa sổ với ly rượu trong tay. Họ đã dùng bữa tối ở phòng riêng của mỗi người và không gặp mặt nhau từ sau chuyện xảy ra hồi trưa. Nàng tròn mắt nhìn y phục của chàng, vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Đầu chàng quấn trong một chiếc khăn rằn sặc sỡ, áo sơ mi đỏ :De, cổ phanh rộng, tay áo lùng thùng, bên ngoài là chiếc gilê đen bó sát, đồng bộ với chiếc quần và đôi bốt cao cổ màu đen. Trông chàng chẳng khác gì một tên cướp biển hung dữ. Chàng nhìn thấy nàng và nâng chiếc ly lên.

— Lại đây nữ hoàng của tôi.

Nàng ngáp ngừng.

— Quả là, chẳng mấy khi em được nhận lời mời của một tên hải tặc.

— Vậy hãy tận dụng cơ hội hiếm hoi này, Kate- chàng nói dịu dàng.

Giọng chàng gợi cho nàng nhớ lại cái đêm đã lâu lắm rồi, khi chàng đã là tất cả đối với nàng.

Chàng rót thêm rượu và đặt chiếc ly vào tay nàng, ngón tay chàng nán lại nơi ngón tay đeo nhẫn của nàng và vuốt nhẹ lên đó.

— Kate?

— Gì cơ, Branwell?

— Xin lỗi em về chuyện Bá tước Mirabel. Anh đã cư xử không đúng.

— Cám ơn anh- Kate nói, mặt tươi lên. Chàng vẫn không ngừng làm cho nàng ngạc nhiên.

— Em thật lộng lẫy trong vai Cleopatra.

— Cám ơn một lần nữa- nàng mỉm cười, khuôn mặt ngời sáng.

— Em có thân hình quyến rũ lắm- chàng trầm giọng, đôi mắt xanh biếc gắn vào nàng.

Nàng cảm thấy muốn bỏ chạy. Hoặc lao vào vòng tay chàng. Nhưng nàng chỉ đứng im.

— Thật không? Em lại cứ nghĩ em hơi lên cân.

— Vậy à?- chàng hỏi và nhìn nàng với vẻ đánh giá. Không hiểu sao, nàng bỗng run lên vì giận, đôi mắt xanh vụt trở nên lạnh lùng.

— Không Branwell, em không có mang đâu!

Chàng cau mặt.

— Đừng giở cái giọng ấy ra nữa, Kate. Em cứ cố tình chọc tức anh làm gì?

Chàng không kịp nói tiếp thì cửa thành linh bật mở và một con quỷ cùng một gã cướp đường nghênh ngang tiến vào. Kate giương mắt nhìn rồi phá lên cười rũ rượi.

— Danny, ôi, cậu biến thành thứ gì vậy?

— Quỷ sứ, tất nhiên rồi!- Danny đáp- Ai cũng biết quỷ sứ là kẻ căm thù. Tất cả đàn bà đều say mê những con quỷ!

Gã cướp đường Willy trân trân ngó Kate.

— Chào, Kate, nếu em nói trước là em giả trang Cleopatra, anh sẽ đóng vai Caesar!

— Còn tôi, Mark Anthony!- Danny phụ họa.

— Rất may là cô ấy không nói trước với cả hai người- Bá tước kết luận.

Đó là một đêm ấm áp, nhưng trong phòng khiêu vũ rộng mênh mông của phu nhân Barrymore, không khí gần như nóng bức. Dường như cả London đã đổ dồn vào đây, trong đêm cuối cùng của Mùa chơi, vì tất cả đều phải theo đoàn tùy tùng của hoàng tử đi Brighton vào ngày mai.

Giữa những trang phục và mặc nạ kỳ dị sắc sỡ, Bá tước vẫn nhận ra dáng dấp của bà cô trong bộ quần áo nông dân vùng Naepole.

— Cô Sarah!- chàng chạy đến ôm lấy bà.

— A, tên cướp biển đã lên bờ! Nhưng khê chứ, cô không muốn ai nhận ra cô.

— Vậy thì đừng có lên tiếng. Không một ai trên đời này có cái giọng như của cô đâu.

Chàng cười khi nhìn khắp gian phòng. Ít nhất có bốn con quỷ và ba tên cướp đường. Họ cũng đang nhìn trang phục của chàng mà cười sắc súa. Chợt chàng giật mình, quai hàm bạnh ra khi nhận thấy một Caesar hằn hoi đang tiến lại gần Cleopatra của chàng. Tim chàng nhói lên trong lồng ngực. Có phải Kate đã hẹn trước với anh ta không, bởi vì rõ ràng kẻ sắm vai Caesar kia không phải ai khác ngoài Bá tước Mirabel. Chàng lừ lừ nhìn Mirabel cúi xuống hôn tay vợ mình. Nàng đang nghĩ gì? Đôi mắt nàng ẩn sau mặt nạ nên chàng không thể nhìn thấy. Đã vậy, chàng phải kiểm soát được câu chuyện giữa họ! Chàng đang định bụng lại đó thì một bàn tay to, nặng đập lên vai chàng.

— Branwell, đôi vai rộng của cậu không lặn vào đâu được.

Chàng quay lại, nhận ra ngài thủ tướng, không giả trang, thậm chí chẳng thêm đeo mặt nạ, khoác tay một cô gái digan cao dong dỏng mà chàng sẽ không đoán được là ai nếu cô ta không lên tiếng.

— Ôi, ngài Pitt thân mến, ngài làm lộ chân tướng của Bá tước rồi đấy- Đó là giọng nói uyển chuyển của công nương Moravia.

— Tôi không làm lộ. Tại anh ta giống cái vai anh ta đóng quá thôi- Pitt cười lục khục. Ông đã uống khá đủ để quên đi cơn đau nhức ở chân.

Bá tước giữ nụ cười mỉm, nhưng con mắt chàng chiếu vào Moravia dò xét. Anh em cô ta quả là điều bí ẩn. Venice hiện nằm dưới quyền thống trị của Áo trong khi toàn nước Ý lại bị đặt dưới chân Napoleon. Vậy thì hai người này đến nước Anh làm gì? tại sao cô gái này luôn luôn xoắn xuýt bên cạnh Pitt? Còn tay Bá tước Mirabel, y có quan hệ gì với cái tên tuổi đáng ngờ là Jack Walepole? Chợt nhận thấy Moravia mỉm cười mờ mờ, chàng chìa tay ra.

— Thừa công tước, xin hãy dành cho tôi vũ điệu này- chàng nghiêng mình rất galăng.

— Tên cướp biển!- Pitt cười- Dám nằng ngay bấu vật trước mũi ta! Nếu ta mà trẻ hơn thì anh biết tay ngay.

Chàng nhe răng cười với ông và dìu người đàn bà ra sàn nhảy. Tay chàng chạm phải một vật cộm cộm trên ngón tay ả, chàng liếc nhìn và thấy đó là một chiếc nhẫn kỳ lạ. Nó vuông chẵn chẵn, trông giống cái hộp nhiều hơn là nhẫn, khiến chàng liên tưởng tới một thứ gì đó mà chàng không sao nhớ nổi. Chàng bỗng cảm thấy căng thẳng khi nhìn vào đôi mắt lúng liếng của Moravia.

Ở đầu kia gian phòng, Kate chẳng khó khăn gì cũng nhận ra người đàn bà trong tay chồng mình. Nàng ráo riết dõi theo cặp khiêu vũ, có cảm giác như ánh mắt chàng cứ gắn chặt vào cổ áo trễ thấp của cô bạn nhảy. Nàng khổ sở như bất cứ ai bị cơn ghen tuông dày vò. Hơn nữa, lòng tự trọng của nàng bị xúc phạm. Chàng đã công khai tỏ ra lạnh nhạt với vợ mình và đi xoắn lấy một người đàn bà khác trước mặt bàn dân thiên hạ!

— Anima mia- có tiếng Mirabel rì rầm bên tai nàng- chúng ta ra ngoài đi. Ở đây ngột ngạt quá.

— Cảm ơn, nhưng tôi lại cảm thấy dễ chịu.

— Em bé của anh, em không thể gọi anh là Alban được sao?

— Không, tôi không thể- Kate cười tủm tỉm và khoác tay Mirabel, cố quên đi chồng mình đang lả lướt trên sàn nhảy cùng em gái anh ta.

— Vậy mà anh chỉ mong được nghe tên mình thốt ra từ đôi môi tuyệt đẹp của em- Mirabel nói trong khi đưa nàng ra vườn.

— Không đâu, và anh cũng đừng gọi tôi là tâm hồn của anh nữa. Như vậy không đúng đắn.

— Sự thật chẳng bao giờ lại không đúng đắn. Em là tâm hồn của anh còn hơn thế nữa kia, theo tiếng italia

– Tôi đã có chồng- Nàng đáp nhỏ nhẹ.

Y dừng lại bên cây trường xuân.

– Nhưng em còn là người đàn bà. Có gì phải khước từ niềm vui thú trong khi chồng em rõ ràng là tìm mọi cơ hội để tận hưởng? Em thật phí hoài tình cảm cho một gã như hắn. Hắn đúng là một thằng mù!- Y nói và vòng tay khoá quanh vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Nàng đẩy tay vào ngực y.

– Ở ngoài này đêm lại nóng bức hơn. Chúng ta quay vào thôi.

Mirabel ngửa cổ cười phá lên.

– Em đáng yêu thật đấy, mỹ nhân bé nhỏ- y thả tay ra và đưa cánh tay cho nàng khoác. Họ cùng im lặng cho đến cửa? phòng khiêu vũ, y hôn tay nàng và cáo lỗi để đi tìm Moravia. Mirabel vừa quay gót, Kate chợt nhận thấy mình đứng đối diện với chồng, đôi mắt xanh chiếu thẳng vào nàng, lấp lánh. Chàng đang tức giận!

Chàng đã đi tán tỉnh người khác rồi lại còn chiếu ánh mắt tức giận vào ta!

– Em có thích cuộc dạo mát với Bá tước Mirabel hay còn gọi là Alban không?

– Anh có sung sướng được khiêu vũ với công nương Moravia- hay còn gọi là Mora không?

Chàng nhăn mặt. Nhưng ngài thủ tướng đang lại đến bên họ, tay vẫn kèm công nương Moravia.

– Ô, Branwell, vợ cậu đấy hả? Duyên dáng quá. Rất tiếc vì hôm nay là hội giả trang, không thì tôi đã có thể chiêm ngưỡng dung nhan nàng. Hester nói, Phu nhân Mannering là một trang tuyệt sắc.

– Bà Hester quá khen, thưa ngài- Kate cúi đầu e lệ. Mặc dù nàng vẫn để ý nhìn Bá tước qua đuôi mắt. Mắt chàng đang dán vào Moravia. Lòng nàng sôi lên sùng sục. Quỷ tha mắt bắt, chàng không thể rời mắt khỏi cô ả, ít ra là trong lúc này được sao!

Bỗng nhiên, nàng nghe tiếng Pitt ho húng hắng, và cảm thấy một thứ gì ướt nhoét tưới vào áo mình, đồng thời có tiếng chồng nàng lăm bầm sau lưng ngài thủ tướng.

– Xin lỗi ngài Pitt, tôi thật vụng về quá.

– Lạy Chúa, bận tâm đến tôi làm gì, nom vợ anh kia, áo cô ấy ướt đầy sâm-panh rồi!- Pitt nói, vô cùng bối rối.

Công nương Moravia hoảng sợ. Nàng giật lùi lại và thấy người anh trai đã đứng sát bên, bóp chặt lấy vai nàng.

– Chúng ta hỏng rồi- Moravia thì thào- Tay Bá tước hắn đã nhìn thấy em mở chiếc nhẫn.

– Có, anh cũng nhìn thấy. Hắn ta gần như xô cả người vào em. Tuy nhiên, hắn chỉ nghi ngờ thôi. Đừng sợ- Mirabel nói khẽ.

Branwell nhìn vợ.

– Anh xin lỗi em, Kate.

– Tôi còn dám chờ đợi gì hơn ở anh nữa- nàng nhìn chàng trừng trừng, tức tối- Mắt anh để đi đâu không biết!

Phu nhân Hester chạy tới ôm lấy vai nàng, kéo ra ngoài. Đến tiền sảnh, nàng dừng lại.

– Chị biết không, em cảm thấy rất mệt. Nhờ chị xin lỗi phu nhân Barrymore hộ. Em về nhà thôi.

– Không được, Kate. Để chị gọi Branwell đã.

– Không cần nữa, cảm ơn phu nhân- Bá tước đã tới bên, tay cầm sẵn áo choàng của Kate. Chàng khoác áo lên vai nàng.

– Chúng ta đi thôi- rồi chàng quay lại hôn tay bà Hester- Chúc ngon giấc, bà Hester, hãy lưu ý để ngài thủ tướng về sớm nhé!

Bà nhìn chàng chăm chú

– Tôi hiểu, Branwell, trông ông ấy có vẻ quá sức rồi.

Rất khuya, Kate vẫn thao thức trên giường, lắng nghe động tĩnh từ phòng bên, và một lúc nào đó nàng đã gần như ao ước chàng cứ xô cửa xông vào như cái đêm nọ. Thà như vậy còn hơn sự lạnh lùng xa cách của chàng.

– Mẹ kiếp!- Alban chồm dậy trên giường- Mọi việc thế là hỏng hết rồi.

Mora dăm dăm nhìn y. Ắ đã quá mệt mỏi. Ắ chẳng muốn nghĩ ngợi về chuyện ấy nữa.

– Em vẫn còn một ít bột anh ạ.

– Phải. Nhưng tay Bá tước đã biết. Anh không thể để em mạo hiểm. Không, phải có cách khác thôi. Chỉ cần biết Nelson có đến Trafalgar không là chúng ta có thể chọn được thời điểm tấn công bọn Áo.

– Nhưng Napoleon muốn chúng ta loại bỏ Pitt cơ mà. Liệu ông ta có nổi giận không?

– Không, ông ta không quan tâm đến việc chúng ta làm thế nào để giúp ông phá liên minh thứ ba; ông ta chỉ muốn nó sụp đổ. Vì vậy, ý định của anh là ném nước Anh vào cơn hoảng loạn bằng cái chết của Pitt. Họ sẽ còn gì nữa? Một ông vua thần kinh? Một hoàng tử chỉ lo hội hè và chững diện hơn là quan tâm đến những đường biên giới châu Âu? Thế nhưng kế hoạch của anh không xong rồi. Tay Bá tước đã nhìn thấy, và nếu ngài Pitt cũng biết, chúng ta sẽ không thoát nổi. Bây giờ cần phải khám phá ra kế hoạch của Nelson. Em sẽ không moi được gì từ tay Bá tước đâu, Mora. Nhưng có thể cô vợ bé nhỏ của hắn sẽ nói lộ ra một vài điều quan trọng.

– Em không thích việc này- Mora phụng phịu.

Y lại nằm ngả ra giường.

– Mora của anh, em không phải sợ cô ta. Cô ta chẳng là gì với anh hết- y nói và hôn tới tấp lên mặt ả.

Tâm trí ả trôi dần về dĩ vãng của tám năm về trước. Ắ vừa mười bốn tuổi đã là một thiếu nữ nở nang và tròn trĩnh khi cha của Alban cưới mẹ ả và hai mẹ con ả tới sống ở nhà họ. Khi ấy Alban mười bảy tuổi và ả đã yêu y ngay từ cái nhìn đầu tiên. Họ được coi là hai anh em. Mùa hè năm đó, một mùa hè ấm áp, họ rủ nhau cùng đi bơi. Ắ còn nhớ đôi mắt y đã lướt nhìn cơ thể trần truồng của ả như thế nào, rồi y chạm tay vào người ả và van xin ả sờ vào y như thế nào. Họ đã trao hết cho nhau ngay lúc ấy. Sau đó ả có mang và bị gửi vào nhà tu kín. Không ai biết đó là con của Alban. Nhưng ả đã mất nó ngay khi sinh, và bác sĩ nói rằng ả sẽ không bao giờ có con được nữa.

– Mora, Mora, em làm sao thế, em yêu của anh?- Alban thủ thỉ, ôm lấy lưng ả.

– Không sao... Alban, chúng ta sẽ chẳng bao giờ có con được. Thế là anh không có người nối dõi rồi- Ắ buồn rầu nói.

– Mora, chúng ta đang tự do, chúng ta cần con cái làm gì?

– Em ngớ ngẩn quá. Thôi anh đừng bận tâm- Ắ nói và rúc vào lòng y.

– Mai chúng mình phải đi Brighton, ngủ đi em- Y nói và nằm xoay lưng lại ả. Ắ nhích lại, ôm riết lấy lưng y.

– Thôi, Mora, anh buồn ngủ lắm- y lăm bằm và dịch sát ra mép giường, ngủ thiếp đi.

41. Chương 41

Kate khoanh tay, quay lưng lại với nhóm người đứng trong phòng khách. Cuộc tranh cãi vẫn chưa ngã ngũ, vì chẳng ai chịu ngồi xe ngựa tới Brighton.

- Tôi không đâu đấy- Willy nói dứt khoát- tôi sẽ cưỡi ngựa của tôi .
- Em cũng thế- Kate tuyên bố
- Tôi đi ngựa với Willy- Danny cũng một mực.
- Tôi cũng cưỡi ngựa . Cho nên em thấy đấy, Kate, em phải ngồi vào xe với cô Sarah thôi
- Không!- Kate kêu lên- Dì Sarah, dì hãy bảo cô Nell ngồi với dì, cháu không thể chui vào cái hòm xe cũ kỹ bít bùng suốt dọc đường thế!
- Nell không đi được- Bá tước nói .
- Tại sao?
- Ông Hatch và bà Preamble sẽ xa chúng ta một thời gian. Để làm lễ cưới và hưởng tuần trăng mật.
- Thế là thế nào? Sao cô ấy chẳng nói gì với em cả?- Kate nói buồn buồn, mặc dù nàng không ngạc nhiên.
- Bà ấy không biết phải nói thế nào- Bá tước đáp- Bà ấy đã nhờ Hatch báo với anh. Anh đã cho họ nghỉ một tháng, vì vậy Nell không thể đi Brighton cùng chúng ta được.
- Thế thì dì Sarah sẽ ngồi xe với người hầu của dì .
- Đã đành, nhưng cháu không thể cưỡi ngựa khơi khơi liền năm, sáu giờ được đâu- Sarah nói .
- Cháu đã có John và Eliza đi kèm. Với đội hộ tống như vậy, cháu có thể đi đến tận cùng thế giới cơ!

Chuyến đi hoá ra lại vô cùng mệt nhọc, bụi bặm và chán ngắt vì Eliza và John cãi cọ nhau suốt dọc đường nên chẳng đứa nào để tâm tới bà chủ của mình. Bá tước thì mãi tít ở đằng trước, thành ra Kate chẳng có ai để chuyện trò . Cuối cùng, khi họ cảm thấy làn gió biển mặn mặn của Brighton phả tới, Kate gần muốn ngất xỉu .

Dinh thự Mannering nằm trên phố Steine, một toà nhà ba tầng với lối kiến trúc cực kỳ lãng mạn, theo con mắt của Kate. Vì hành lý đã được Kirkly cùng các gia nhân nhà Mannering chở đến từ mấy hôm trước, John chỉ còn mỗi một việc là coi sóc mấy con ngựa . Kirkly ra tận bậc thềm đón Kate làm nàng có cảm giác như vẫn đang ở nhà .

- Bồn nước nóng đã chuẩn bị xong, thưa bà chủ . Tôi sẽ dẫn bà về phòng.
- Bác chu đáo quá, Kirkly- nàng mỉm cười.
- Dạ thưa đó là lệnh của ông chủ.
- Ồ ra vậy ...đi thôi, Eliza- nàng nói và theo Kirkly lên tầng hai . Chẳng thấy bóng dáng Bá tước đâu . Nàng được dẫn vào một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, trang trí nhã nhặn mà tuyệt đẹp. Căn phòng có một cánh cửa mở ra ban công và một cửa khác mà nàng nghĩ là thông sang buồng trang điểm. Một bồn tắm cẩm thạch đầy nước đã đặt sẵn chờ nàng.
- Eliza, chắc cô mệt lắm rồi . Giúp tôi cởi khuy áo rồi tìm về phòng mình nghỉ ngơi đi .
- Ồi, cảm ơn cô chủ- Eliza vội đáp.

Kate ngồi trong bồn tắm, đầu ngả lên thành bồn, mắt lim dim, tận hưởng cái mơn man khoan khoái của làn nước ấm. Rồi nàng chợt nhận thấy mình đang nghĩ về chàng. Nàng mở mắt, lắc lắc đầu, nhưng nàng ngạc nhiên nhận thấy không phải tưởng tượng mà đúng là chàng đang đứng đây, trong phòng của nàng, đôi mắt xanh lấp lánh, miệng mỉm cười.

- Branwell, anh làm gì ở đây vậy?- Nàng bật nhồm dậy, nhưng sức nhớ đến trạng thái trần truồng của mình, nàng lại ngồi thụp xuống, cho nước ngập tới tận cằm.

Chàng toét miệng cười.

- Rất tiếc phải làm phiền em, Kate, nhưng anh đã dùng buồng trang điểm của em làm phòng ngủ . Bọn người hầu không biết, đem đồ đồ của em ở đó . Anh mang sang đây vì sợ em cần ngay- chàng nói và xếp

mấy thứ đồ mỹ dụng của nàng lên bàn phần. Nhưng, đáng lẽ phải đi ra thì chàng cứ chần chừ và lẩn la trong phòng. Nàng nhìn chàng cảnh giác.

— Em cười ngượng, mặt lấm phải không?- chàng hỏi vẫn vơ

— Vâng.

— Tại em cứ khăng khăng không chịu ngồi xe, mà anh thì muốn chiều theo ý em.

— Cám ơn anh, lần trước em cũng phải đi ngựa liền bốn tiếng từ Cambridge về Luân Đôn đấy thôi- nàng nói mát.

— Hoàn cảnh lúc ấy khác- chàng nói và xán lại gần bồn tắm, mắt lướt dọc theo cổ nàng rồi nhìn sâu hơn xuống nước .

— Anh tính làm gì vậy hả?- nàng hỏi, nhìn chàng chằm chằm.

— Để anh kỳ lưng cho nào, chỗ này này, tay em làm sao với tới được- giọng chàng khàn đi, chàng với chiếc khăn mặt và quỳ xuống.

— Cám ơn ngài, nhưng tôi có thể tự làm được.- nàng gắt gỏng.

— Đừng gọi chồng em là ngài, nghe kỳ lắm- chàng nhúng chiếc khăn vào nước rồi cọ nhẹ lên lưng nàng, gần như mơn man hơn là chà xát.

— Cũng không kỳ hơn cuộc hôn nhân này đâu- nàng nói và cố nhích ra xa, cảm thấy máu trong người như đang biến thành chất cháy .

— Đừng nói thế, Kate- chàng thì thầm và hôn phớt lên cổ nàng, rồi môi chàng gần lấy môi nàng khát khao, khấn khoản, gần như van xin nàng đừng kháng cự . Nàng muốn nhượng bộ chàng. Nàng muốn gạt hết mọi giận hờn, ghen tuông và ngờ vực để ngã vào vòng tay chàng. Cảm thấy sự hưởng ứng của nàng, chàng luà cả hai tay xuống nước chụp lấy đôi vú tròn trịa của nàng, làm nàng run rẩy đến không sao kìm chế .

— Cho phép anh, Kate. Hãy nói là em muốn anh đi . Nói đi- chàng đòi hỏi, giọng chàng căng ra

— Không!- nàng thì thào, như muốn hụt hơi . Nàng không thể nói bằng lòng, nàng không thể đồng ý dễ dàng như vậy được! Ôi, nhưng nàng lại thêm muốn chàng. Nàng ước chàng cứ chiếm lấy nàng ngay đi, bất kể sự chống cự của nàng.

— Em cũng muốn anh, em biết thế mà- chàng năn nỉ- Naò, Kate, em nói thế đi .

Không, nàng không thể khuất phục chàng đơn giản như vậy được. Nàng nhào ra khỏi tay chàng và cất giọng lạnh lùng.

— Đừng có hảo huyền nữa, thưa ngài!

Nàng thấy quai hàm chàng cứng lại, ánh mắt lộ vẻ đau đớn, và nàng hiểu mình đã đi quá xa .

— Có lẽ thế thật. Anh xin hứa sẽ không lặp lại sai lầm một lần nữa- chàng nói và đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng.

Nàng muốn gọi chàng lại . Nàng muốn xin lỗi chàng, nhưng nàng không thể . Nàng còn chưa học được cách vượt qua bản thân mình. Nàng bật dậy khỏi bồn tắm và cứ nguyên cả thân hình trần truồng ướt đầm, nàng đổ sụp xuống giường, để mặc cho nước mắt trào ra .

42. Chương 42

Cung vũ hội ở Brighton sáng rực và đầy ắp những phục sức lóng lánh . Kate, trong bộ váy muxolin hồng đang tham gia điệu nhảy song hành cùng Willy, Sarah vớ được mấy bà bạn thân đang say sưa trò chuyện trong khi Bá tước và Danny cùng lẩn la bên cạnh công nương Moravia.

Khắp gian phòng, người ta chỉ bàn tán chuyện Nelson. Tất cả đều biết tin ngài đô đốc đang sẵn lòng hạm đội Pháp trên đường đi Tây Ấn.

— Cầu Chúa phù hộ cho ông ta- Lord Grenville thốt lên đầy phấn khích- bởi vì chẳng bao giờ còn có một đô đốc tài ba hơn!

— Có phải chính ngài là người đã nói Nelson chẳng ra gì cách đây mấy tuần không nhỉ?- Sarah nhẹ nhàng lên tiếng- Tôi còn nhớ rất rõ mà .

— Quên chuyện ấy đi, Sarah, bà đừng nhạo tôi nữa!- Grenville lúng túng.

— Quả thật- Bá tước Mirabel xen vào chuyện- đô đốc Nelson đã xứng với danh tiếng lẫy lừng của ngài . Tôi đang tự hỏi sau vụ Tây Ấn ngài sẽ làm gì tiếp đây .

— Ngài sẽ về Merton với Emma chứ sao . Chẳng lẽ anh không biết à?- Sarah đáp, vẻ ngạc nhiên.

— Nelson không có việc gì với người đàn bà ấy hết! Thật là quá lố, cái cuộc tình công khai của họ ấy! Trong khi vợ ông ta còn sống sờ sờ ra đó!- Bà quả phụ ngồi cạnh Sarah kêu lên.

— Vậy đây, nghĩa là đô đốc sẽ về Merton, không biết trong bao lâu nhỉ?- Mirabel hỏi, vẻ lơ đãng.

— Emma viết cho tôi là bà ấy hy vọng có thể giữ Nelson cho đến khi Napoleon thay đổi kế hoạch- Sarah kể ước gì chúng ta lại có hoà bình. Tôi muốn lại được đi thăm Paris. Quả là một chốn hoa lệ- bà thở dài .

— Vàng- Mirabel hưởng ứng- tôi và em gái tôi cùng từng ở Paris vài tháng...ờ ...- chợt y im bặt, sức nhớ rằng mình đã nói quá nhiều . Y vội vàng cáo lỗi và xông vào sàn nhảy, tranh chỗ của Willy . Willy đành phải tránh ra với một tiếng thở dài tiếc rẻ .

— Như vậy là không đẹp đâu, ngài Bá tước!- Kate cười- Anh làm anh ấy phật lòng đấy .

Nhưng Mirabel phớt lờ câu trách nhẹ của nàng . Y cất giọng ngọt ngào .

— Anh nhớ em quá, người đẹp của anh. Sao em cứ lạnh nhạt mãi với anh thế?

— Tôi không lạnh nhạt với anh- nàng đáp khẽ, mắt liếc nhìn về phía chồng vẫn đang đứng sát sạt Moravia. Nàng cảm thấy có gì đó nghẹn lại nơi cổ họng.

— Thế sao em cứ tránh anh hoài? Sao em từ chối ở một mình bên anh, sao em không nhìn vào mắt anh?- Mirabel vẫn nỉ non.

— Sao tôi lại phải thế cơ chứ- Kate cười khẽ .

— Bởi vì, có lẽ em sợ những điều có thể xảy ra giữa chúng mình chẳng?- Y nói một cách trắng trợn.

Kate đỏ mặt . Nàng quay đầu nhìn đi nơi khác, nhưng lập tức phải chứng kiến cảnh cô ở Moravia đang cận kề với chồng mình. Kate suýt bật khóc. Nàng lúng búng mấy câu xin lỗi, rồi lao vọt ra ngoài .

Nhất cử nhất động của nàng đều không lọt khỏi cặp mắt cảnh giác của Branwell. Chàng không nghe thấy gì, nhưng gò má ửng hồng và tia giận dữ loé lên trong ánh mắt vợ mình thì chàng trông rõ lắm! Nàng hối hả chạy khỏi phòng, rồi thẳng cha Mirabel quát quàng đuổi theo, miệng lắp bắp, hai tay quơ về phía trước. Đích thị cảnh cãi cọ của một cặp tình nhân. Người ta nói đúng lắm- khi yêu nhau ai nấy đều trở nên mù quáng. Ít nhất hai kẻ kia cũng chứng tỏ điều đó . Cả hai bỏ đi, chẳng thềm đếm xỉa đến bao cặp mắt chung quanh nữa .

Branwell nhân lúc công nương Moravia lơ đãng quay đi, chàng lẳng lặng theo Kate ra ngoài vườn. Đêm hè khá oi bức. Cái nóng thánh Bẩy xen giữa những đợt gió nam thoảng qua tạo nên một ấn tượng thật khó quên. Mùi hoa thơm ngào ngạt. Chàng tiến lại phía sau lưng Kate lúc này đang gục đầu vào bờ rào khu vườn.

— Em không làm sao đấy chứ?

Nàng quay phắt lại . Nàng chợt muốn nhào vào lòng chàng. Nàng muốn hét lên rằng nàng yêu chàng và nàng căm thù chàng. Nàng muốn chàng hiểu rằng nàng cần có chàng và mong muốn chàng biết bao . Nhưng câu nói buột ra khỏi miệng nàng thì nghe sao mà lạnh nhạt.

- Cảm ơn anh, em không làm sao cả .
- Trông em có vẻ hơi mệt mỗi đấy- chàng nói, tự tha thứ cho mình vì tội còn nắn nã đứng đây.
- Hôm nay trời oi bức quá . Quả thực là em muốn về nhà- nàng buồn bã đáp.
- Được thôi- chàng trả lời và chìa cánh tay ra . Nàng thận trọng đặt bàn tay mình lên đó .
- Có cần phải nói với dì Sarah là ta về trước không nhỉ- nàng rụt rè hỏi .
- Không cần.

Hai người lặng lẽ ra về . Trong lòng mỗi người chan chứa tình yêu thương dành cho người kia, nhưng không ai dám phá vỡ bức màn vô hình đã ngăn cách họ .

Lúc hai người về tới nhà, chàng chúc nàng ngủ ngon và đứng tránh ra nhường lối cho nàng lên gác. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên.

- Anh không định lên lầu à?
- Hiện giờ thì không- chàng lầm bầm.
- Ồ, vậy anh có thể giúp em tháo mấy cái móc ở chiếc áo dài này được không? Em đã :Dt bảo Eliza cứ đi ngủ trước rồi .

Chàng giúp nàng cởi chiếc áo dài, và khi chiếc áo tuột khỏi hông nàng thì chàng cảm thấy mạch máu chạy rần rật trong người mình. Trời! Nàng đã hành hạ chàng thật hết chỗ nói . Giọng chàng trở nên thô lỗ .

- Thôi, xong cái của nợ ấy rồi đây!

Nàng cảm ơn chàng, rồi chạy vội lên gác và úp mặt vào gối . Nàng khóc . Chàng không còn ham muốn nàng chút nào nữa . Thật khủng khiếp, khủng khiếp. Nàng đã giết chết tình yêu của chàng, thậm chí chàng cũng chẳng còn ham muốn nàng nữa . Hay là tại nàng không cao bằng Moravia, và ngực nàng cũng không nở nang bằng ngực cô ta?

Có tiếng kẹt cửa phòng thay quần áo mà chàng dùng làm buồn ngủ . Nàng bật dậy, trút bỏ mọi thứ còn mặc trên người, và cứ thế trần truồng đi đi lại lại trong phòng. Có thể chàng sẽ ghé qua đây và sẽ bị cảm dỗ bởi cơ thể lồ lộ của nàng. Khi đó chàng sẽ chiếm ngự nàng và sẽ lại đắm đuối trong tình ái cùng nàng. Ôi, Branwell, đến với em đi, đến ngay đi!

Branwell Mannering cảm thấy nhu cầu bức bách về sinh lý đang hun đốt chàng. Chàng lột áo vét ra, quẳng lên ghế . Rồi chàng bỏ nốt cả áo sơ mi, và rón rén tiến về phía buồng ngủ của Kate. Chàng sẽ có nàng, chàng sẽ tìm đến với nàng. Thấy kệ những lời thề trước đây của chàng. Nàng là vợ chàng cơ mà, nàng phải thuộc về chàng chứ . Chàng mở cửa, và thấy ngay tấm thân kiều diễm của vợ mình đang phơi ra trước mặt. Chàng đứng sững, không dám cử động, mắt mở to nhìn nàng trần trối .

Kate cũng không kém phần ngạc nhiên. Rồi nàng thấy ngượng, toàn thân đỏ bừng. Nàng tiến lại gần, mắt nhìn thẳng. Rồi ngực nàng áp sát vào ngực chàng. Chàng vẫn đứng yên, nhưng đã dần qua khỏi cơn xúc động. Chàng muốn nàng! Và nàng muốn chàng. Chàng cũng muốn nàng. Nhưng chàng muốn để tự nàng phải nói ra điều đó . Đêm nay sẽ không còn có chuyện chàng cưỡng ép nàng nữa!

Kate thì nghĩ có lẽ thân thể mình chưa đủ để kích thích chàng. Hẳn chàng không muốn nàng! Không nhớ Eliza đã có lần dạy nàng cái gì ấy nhỉ? Nàng nhẹ nhàng ép vào người chàng, mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, thôi thúc hơn.

Chàng cảm thấy nàng tội nghiệp quá. Và chàng thực ra cũng muốn yêu nàng lắm mà . Chàng cúi xuống, cặp môi nóng rực lướt trên cổ và dừng ở trên ngực nàng. Nàng cảm thấy nhột nhột, nóng bừng cả người. Nàng không thể chờ đợi lâu hơn nữa .

- Yêu em đi, Branwell, đi, em van anh- nàng thì thào .
- Thì chính anh đang muốn thế đấy, em yêu- chàng nói và lặn người xuống, nằm ngửa trên giường- nhưng lần này anh nhường em trước- và chàng kéo nàng nằm đè lên người mình.

Cuối cùng, khi tỉnh lại, nàng thấy mình đang nằm gọn trong tay chàng, bên tai văng vẳng những tiếng thì thầm âu yếm của chàng. Nàng ngợp đi trong hạnh phúc. Chàng đã yêu nàng! Có thể như vậy được không nhỉ? Có thể thời gian chiến tranh lạnh đã chấm dứt rồi chăng? Nhưng còn Moravia thì sao? Nàng vội gạt ngay ý nghĩ này đi, nàng không muốn cô ả đó len chân vào đây trong lúc này .

— Em yêu anh, Branwell- nàng khẽ nói, lo ngại vì sự im lặng kéo dài của chàng- Em yêu anh lắm!

Chàng mỉm cười hôn nhẹ lên vai nàng.

— Anh cũng yêu em lắm, Kate ạ .

Vào lúc nửa đêm nàng mơ thấy một cơn ác mộng và giật mình choàng dậy . Nhưng chàng vẫn còn đó, trên giường, bên cạnh nàng, say sưa ngủ . Lúc nàng nép sát vào người chàng, chàng khẽ cựa quậy và trên môi chàng nở một nụ cười mơ màng.

43. Chương 43

— Trời ơi, cô chủ, cô vẫn còn nằm ư? Sáng bạch ra rồi! Em mang cà phê cho cô đây- Eliza vừa liến thoắng vừa đặt khay cafe lên chiếc bàn sát cửa sổ rồi xằng xái cuốn rèm cho ánh mặt trời lọt vào phòng. Đến khi quay lưng lại, cô mới nhận thấy Bá tước đang ngồi chễm chệ trên giường miệng cười toe toét, còn cô chủ thì giấu mặt vào sau lưng chồng. Eliza vội cầm mắt xuống sàn và nhún gối chào.

— Chúc ông chủ buổi sáng tốt lành.

— Lần sau cô nên gõ cửa trước khi vào thì hơn, Eliza. Và mang thêm phần cafe của tôi nữa- Bá tước nói, không ngừng nụ cười.

Eliza lật đật chạy đi, nét mặt hớn hờ. Thật vui bao nhiêu khi mọi việc của cô chủ đã trở lại tốt đẹp.

Trong phòng, Bá tước kéo vợ ngã vào lòng mình.

— Anh chưa bao giờ được ngắm em khi em vừa thức dậy. Em cũng không biết trông em ngon lành đến mức nào đâu!- Chàng nói và hôn vào mũi nàng.

Nàng đáp lại chàng bằng vòng tay xiết chặt khiến chàng rên lên vì sung sướng và lại toan ngã nàng ra đệm.

— Kia, Bran, cafe nguội hết rồi, mà Eliza lại sắp vào đây.

Eliza vào thật. Cô đặt khay cafe cho Bá tước lên bàn và biến thật nhanh. Dĩ nhiên là sau đó, khay tách vẫn còn nguyên và cafe thì nguội ngắt, chẳng được ai động đến.

Rất muộn họ mới rời khỏi giường. Bá tước nhìn theo nàng đi ra bồn rửa mặt, đôi hông đung đưa uyển chuyển. Nàng đã làm cho chàng sung sướng biết bao và chàng vẫn còn thèm khát nàng biết bao. Nàng là tất cả đối với chàng, và chàng muốn ở bên nàng mãi, chỉ một mình nàng thôi.

— Kate, mặc cái gì đơn giản thôi nhé. Chúng ta sẽ đi nghỉ ngoài trời, em và anh!

— Ôi, thích quá!- Nàng reo lên, quay lại nhìn chàng, khuôn mặt sáng ngời vì hạnh phúc.

Chàng thở dồn. Lạy Chúa, nàng tuyệt vời quá, đôi hông cong cong, đôi vú rung rinh mỗi khi nàng bước đi. Chàng thấy mình lại bắt đầu bị kích thích và chàng khẽ gọi nàng.

— Kate.

Nàng đã cầm chiếc váy muxolin vàng trong tay

— Gì cơ, Bran?... Ô không Branwell!- Nàng nói dứt khoát và lùi lại- Bây giờ thì đã quá muộn để ăn sáng, nhưng em lại không định bỏ nốt bữa trưa, và vì chúng ta sẽ ăn ngoài trời, em phải xuống bảo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn. Vậy nên hãy chịu khó thêm thưởng đã, thưa ông!

Chàng thở dài, miễn cưỡng bước xuống giường và sang phòng bên sửa soạn. Nàng vừa mặc quần áo vừa ngân nga hát khiến cho con tim chàng đập rộn lên vì hạnh phúc. Khi chàng chuẩn bị xong, nàng vẫn đang chải tóc trước gương. Chàng đến sau lưng nàng, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu nàng.

— Đừng vắn tóc lên, Kate. Anh thích em để thế này hơn.

Nàng mỉm cười.

— Vâng, em chỉ buộc lại cho gọn thôi- nàng nói và ngẩng nhìn đôi mắt xanh biếc của chàng trong gương. Ôi, lạy Chúa, nàng yêu chàng quá đi mất, ý nghĩ làm cho nàng run rẩy khắp người.

— Thôi, để anh lãnh việc hộ em, con ốc sên của anh, chắc đầu bếp sẽ kịp xào xào trong khi em ngấm vuốt đây.

Chàng nói, bước ngang qua phòng và còn gửi nàng một cái hôn gió trước khi rời khỏi cửa. Thật kỳ lạ, chàng tự cười mình, chưa bao giờ chàng có những cử chỉ ngờ ngẩn như vậy với bất cứ người đàn bà nào. Nhưng bây giờ điều đó khiến chàng thích thú và sung sướng nữa! Chàng vừa chạy xuống cầu thang vừa huýt sáo âm ỉ khiến Kirkly và mấy người hầu đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.

— A, Kirkly đây rồi. Lão bảo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn ngay nhé.

— Dạ, thưa ông chủ.

— Bà chủ và tôi sẽ đi ra ngoài trời.

— Vậy à!- Willy ở phòng khiêu vũ bước ra reo lên- Ý kiến hay đấy.

— Cậu không được mời đâu, Willy- Bá tước nhã nhặn nói.

— Cậu nói cái quái gì thế!- Willy nổi tự ái.

— Xin lỗi Willy, nhưng cậu biết đấy, tuần trăng mật mà- Bá tước nhoẻn miệng cười.

— Trăng mật ư? Ma quỷ ơi, thế mà tớ quên khuấy mất... à, tớ lại còn chưa tặng quà cưới cho cậu nữa chứ. Được, sẽ có ngay trong hôm nay.

***

Cũng vào thời gian đó, Jack Walepole đến gõ cửa ngôi biệt thự nhỏ của Bá tước Mirabel. Một cô hầu xinh xắn ra mở cửa, mắt cô ta trợn ngược khi nhìn thấy gã đàn ông loắt choắt trước mặt, nhưng cô ta cũng đứng tránh ra để cho hắn vào và yêu cầu hắn đợi để cô thông báo với ông chủ.

— Mời ông ta vào ngay. Nhanh lên- Mirabel ra lệnh. Ý không muốn một người khác tình cờ nào có thể bắt gặp. Walepole lọt vào thư phòng và khép cửa lại sau lưng.

— Chúc buổi sáng tốt lành, ngài Bá tước.

— Thật không?

— Chắc chắn, bởi vì tôi có một số thông tin có thể cho bạn ta một món tiền kha khá- Walepole nói và xoa hai bàn tay với những ngón ngắn ngủn vào nhau.

Mirabel nhìn hắn với vẻ ghê tởm.

— Tôi mới là người đánh giá chuyện đó, Walepole!

— Tất nhiên, thưa ngài- Walepole đáp, vẻ mặt bí hiểm.

Cửa lại mở và lần này là công nương Moravia bước vào, bộ xiêm trắng mỏng tang bong bênh, lả lướt quanh thân hình gợi cảm của nàng, và Mirabel nhúm mày khi thấy gã đàn ông trông giống như con cóc cứ nhìn chòng chọc vào khuôn ngực đầy căng của cô em.

— Mora! ngồi xuống kia- y gắt và chỉ vào chiếc ghế bành tí tặn góc phòng rồi ra lệnh cộc lốc- Nào, kể đi, Walepole.

— Nước Phổ đã từ chối gia nhập liên minh thứ ba, tuy nhiên Frederick William III chưa công bố quyết định này trong khi liên minh đang tập hợp lại lực lượng của nó.

— Có thể thôi à? - Mora kêu lên.

— Không, Mora, em không hiểu đâu. Điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng- Mirabel thốt lên về kích động- Bởi vì Pitt là người tổ chức lãnh đạo liên minh thứ ba. Ông ta đang hy vọng, đang cầu nguyện, hoa có chúa trời và ma quỷ mới biết được ông ta cần quân đội Phổ đến mức nào. Nếu họ không gia nhập ông ta sẽ không đủ lực để chiến đấu! Napoleon cần phải biết tin này ngay. Tôi sẽ chuẩn bị thông điệp. Đúng đấy, Walepole, chuyện này chúng ta vớ to rồi.

Walepole nhăn nhó cười.

— Tôi đã nói mà, ngài Bá tước. Ngài muốn tôi đi Damchurch bây giờ chứ?

— Hẳn rồi!

— Tôi sẽ đi ngay, nhưng trước hết chúng ta hãy ăn trưa đã. Tôi phóng một mạch từ Luân Đôn về đây, bụng đã lép xẹp rồi.

Mirabel trừng trừng nhìn hấn. Y lấy làm gớm ghét gã đàn ông dị dạng này. Y có những lý do chính trị cũng như cá nhân để hoạt động gián điệp. Trước tiên họ phải hất cẳng bọn Áo đã, sau sẽ đến lượt quân Pháp. Còn Walepole thì đích thị là một tên phản bội. Tuy nhiên, y lại cần hấn ta.

— Ô, tất nhiên. Mora, bảo cái con hầu ngớ ngẩn cau? em dọn bữa trưa cho ông Walepole. Chúng tôi không ăn trưa, nhưng rất vui sướng được khoản đãi ông. Mirabel nói và bỏ ra khỏi phòng.

***

Họ lọt vào một thung lũng hẹp, kín đáo, khung cảnh thật nên thơ. Không gian phẳng phất mùi hương của vô số loài hoa dại, tiếng suối chảy róc rách hòa chung điệu với tiếng chim ca.

Kate nhấp từng ngụm nước chanh, nhìn những chú sóc xinh xinh đang nhảy nhót trên cành, đôi mắt xám của nàng ngời lên vui thích. Bá tước ngồi bên, nhấp rượu, chốc chốc lại đưa ngón tay chạm vào mặt nàng, vuốt ve má nàng. Chàng không thể cưỡng nổi những cử chỉ say sưa ấy. Đầu óc chàng chuech choáng vì hạnh phúc. Chàng uống cạn rượu rồi đẩy chiếc ly ra, ngồi sát lại gần nàng.

— Nào, bây giờ đến món tráng miệng.

Chàng thì thầm và kéo nàng ngã xuống cỏ. Nàng hét văng lên, bật cười khanh khách và bỏ chạy. Nhưng chỉ ba bước, chàng đã tóm được eo nàng, còn nàng vừa cười vừa thở, ngực phập phồng trời lên qua khuôn áo. Ham muốn của chàng đột ngột bùng lên dữ dội và chàng đẩy nàng áp lưng vào một thân cây trường xuân.

Chàng gỡ sợi ruy băng, lùa tay vào suối tóc mềm như lụa của nàng, và chàng cúi xuống tìm môi nàng. Tay chàng lần tìm bầu vú nàng trong khi môi chàng trút những nụ hôn cuồng dại lên khắp mặt nàng.

— Anh... anh làm cái gì vậy? - nàng hổn hển.

— Đoán xem, em yêu!

— Nhưng...không được đâu, nhờ có ai nhìn thấy chúng ta- nàng phản đối nhưng trong khi nàng nói, bàn tay chàng đã tìm thấy cái chỗ cần tìm.

— Xung quanh đây không có ngôi nhà nào, Kate- chàng thì thầm gấp gáp- và anh muốn em, ngay bây giờ... Ở đây, giữa đất trời, hoa lá và gió xuân ve vuốt.

Ý nghĩ thật buồn cười và cũng gợi tình, nhưng nàng phải nhớ đến khuôn phép.

— Không! Anh thật kỳ quái! Chẳng đứng đắn chút nào...

— Anh mặc kệ, em yêu ạ- chàng nói, một tay nâng nàng lên trên thân cây hơi ngã, một tay lần cởi cúc quần mình.

— Anh làm cái gì vậy? - nàng lại hỏi, không hiểu chàng làm gì được ở cái tư thế kỳ quái như thế này.

Nàng bám chặt lấy cổ chàng cho khỏi ngã trong khi tay chàng vẫn bận rộn với các loại khay cốc. Cuối cùng, chàng cũng tháo được hàng dây thắt ở cổ áo nàng và giúi mặt vào bầu vú êm ái của nàng, đồng thời kéo hai đùi nàng dẹt ra, tựa lên hai bên hông mình. Gần như ngay lập tức, nàng cảm thấy cái vật của chàng đã ở giữa hai đùi mình, nhưng nó không đi thẳng vào mà lại chồn vờn, mơn trớn bên ngoài làm cho nàng run lên bần bật vì thèm khát. Nhưng dường như chàng chưa muốn kết thúc khúc màn dạo đầu. Chàng cứ kéo dài mãi những vuốt ve cuồng dại, sung sướng nghe những tiếng rên rỉ cuốn quít của nàng, bởi vì chàng muốn nàng đón nhận chàng trọn vẹn.

— Bran, yêu em đi! Đi anh!- nàng kêu lên, toàn thân căng thẳng.

Lạy Chúa, chưa một người đàn bà nào cho chàng khoái cảm tột đỉnh như thế này, không phải chỉ là thể xác, mà tâm hồn chàng cũng ngất ngây, bay bổng. Chàng ngả nàng xuống cỏ, thầm nghĩ thế giới chỉ còn là chốn đầy dọ khi chàng không có nàng.

***

— Nào, Walepole, ông đã nghỉ ngơi và đã lấy lại sức. Thưa đây, hãy nói với ông ta là tôi đợi hồi âm.

Bá tước Mirabel nói và chìa tấm phong bì cho Walepole đang ngồi trước cái đĩa sạch trơn.

— Tôi sẽ đi, sẽ đi ngay, Walepole vừa đáp vừa xĩa răng tanh tách- nhưng ngài còn quên một thứ, đúng không?

— Hoàn toàn không- Mirabel lôi trong túi áo ra một cái ví da nhỏ- tôi nghĩ chừng này đủ làm vừa lòng ông, và cả tay chân của ông.

— Đẹp mẹ nó bọn tay chân đi! Bọn chúng thì biết gì ngoài nốc rượu và cắt cổ người ta! Có nguy hiểm chăng là cho thằng tôi đây này!

— Ông muốn nói gì?- Mirabel hỏi, mắt nheo lại.

— Tôi muốn nói rằng- Walepole xóc xóc chiếc ví da- cái này chưa đủ nặng. Tôi phải được gấp đôi!

— Ông xéo đi.

— Thì xéo, nhưng cứ phải đưa gấp đôi ra đây- Hấn nhơn nhơn đáp.

Mirabel trừng trừng nhìn hấn, nhưng y chẳng còn cách lựa chọn nào khác. Bây giờ đã quá muộn để bắt mối liên hệ khác trên xứ sở này, mà mẩu tin mới thì lại cần được bán đi ngay. Vả lại, Walepole cũng đã tỏ ra đặc lực về nhiều mặt.

Y buông ra một câu chữ tục rồi đi tới bàn viết, mở ngăn kéo, lôi ra một túi tiền nữa và quăng lên bàn. Walepole lon ton chạy đến nhặt và biến đi còn nhanh hơn ma quỷ! Hấn cuốc bộ xuống con phố kẻ dưới chân biệt thự Mirabel, nơi có khu chuồng gửi ngựa, trả tiền và lấy lại ngựa của mình.

Cùng lúc đó, Branwell và Kate xuất hiện ở góc phố, đang cười nghiêng ngả trên mình ngựa. Đột nhiên Kate há hốc mồm và sợ hãi bầu chặt lấy tay chàng.

Chàng liền ghì cương ngựa và vòng tay ôm lấy nàng.

— Lạy Chúa, em sao thế, em yêu?

— Người kia- Kate thở hổn hển, trân trân nhìn Jack Walepole đang phi ngựa về phía họ.

Jack Walepole cũng đã nhận ra nàng. Lúc đi ngang qua, hấn nhấc mũ chào, một nụ cười độc ác loé lên trong hai hốc mắt đen thui. Về mặt Kate biểu lộ nỗi kinh hoàng.

— Hấn là ai thế, Kate?

— Jack Walepole- nàng thì thào.

Bá tước chẳng lạ gì cái tên này. Nhưng gã đàn ông khả nghi ấy có thể liên quan gì tới Kate của chàng, tại sao nàng lại biết hấn? Chàng không phải thắc mắc lâu, vì Kate đã bật thốt lên, giọng run rẩy.

— Hấn đã suýt cưỡng đoạt em trên tàu Bermudian!

44. Chương 44

Tháng Bảy trôi đi trong nắng hè ngậy ngát miền Brighton. Mỗi ngày Kate và Branwell lại gần gũi với nhau hơn. Suốt ngày họ chỉ quanh quẩn bên nhau và gần như quên bằng sự có mặt của Sarah cùng Denny và Willy trong nhà mình. Bá tước cũng đẹp luôn những bản khoản về mưu đồ chính trị của anh em Mirabel vào một xó. Còn về Jack Walepole, mặc dù chàng cho điều tra kỹ lưỡng, nhưng dường như hắn ta đã biến mất. Tuy nhiên, vào thượng tuần tháng Tám, chàng nhận được một bức thư của đô đốc Nelson.

Chàng ngồi thờ trong thư phòng, trán cau lại nhìn bức thư, Kate đứng đằng sau vuốt ve mái tóc nơi gáy chàng. Nàng nghiêng cổ qua vai chàng, nhìn nét chữ Nelson và nhả mũi.

— Đô đốc viết gì mà anh cứ cau cạo thế?

— Họ đang rục rịch chuyện gì đó! Đô đốc đã bố trí một cuộc diện kiến với Pitt vào thứ Hai tuần sau, và ngài muốn anh có mặt.

— Không!- Kate kêu lên- Anh đừng đi. Em...em không cho anh đi đâu.

Chàng mỉm cười.

— Hãy tin anh, mặc dù biết người đàn ông phải làm nhiều việc hơn là ngồi nhà hú hí với vợ, anh vẫn chẳng muốn đi chút nào! Nhưng anh chỉ rời em một ngày thôi, em yêu!

— Anh đi London rồi trở lại trong vòng một ngày. Ôi, như vậy sẽ quá sức anh đấy.

— Ngốc lắm!- chàng toét miệng cười- Ăn thua gì so với anh. Cuộc sống êm đềm đã làm em quên anh là một tên hải tặc rồi ư?

Nàng xì mặt.

— Em đúng là ngốc, Bran ạ. Sao có thời em lại nghĩ về anh như vậy nhỉ? Anh thật cao quý, dũng mãnh, tốt bụng, hào hoa, lại đẹp trai nữa!

Chàng cười lớn.

— Thôi thôi, không khéo em làm anh không dứt nổi em, dù chỉ vài tiếng mát!

Nàng hôn chàng rất lâu, rất nhẹ và chàng kéo nàng ngồi lên lòng, bức thư của Nelson rơi xuống thảm!

Chỉ sau vài giờ, mọi người trong nhà đều biết Bá tước sắp đi London nhưng với lý do gì thì chịu.

— Để gặp Pitt và Nelson, cậu biết không?- Willy gật gù với Danny.

— Thế à, nhưng làm gì?

— Chịu, mà nói cho cậu hay, tôi cũng rất muốn biết. Một khi Bran đã tiết lộ thì phải tránh dạt ra xa.

— Nhưng tại sao?

— Tại sao à? Quý thật, cậu bé này, một khi Bran đã mở mồm thì hẳn là hắn lại muốn lôi kéo chúng ta vào việc của hắn thôi.

— Tôi lại thích thế cơ- Danny nói với vẻ khao khát và đứng dậy- Đi không?- Chàng hỏi.

— Đi đâu vậy?

— Đâu đó, tắm biển hoặc cưỡi ngựa chẳng hạn. Nghỉ hè mà.

Willy ngần ngừ, nhưng trời oi bức quá, mà ngôi nhà cũng chán. Anh uể oải đứng dậy.

— Thì đi.

Họ ra khỏi nhà Mantering được một đoạn thì đụng Mirabel và em gái y ở giữa đường. Danny, người vẫn luôn say đắm sắc đẹp chín muồi của Moravia, reo lên.

- Trời, có thể nói cả thế kỷ rồi tôi không được hân hạnh gặp cô nương.
- Moravia mỉm cười, ả mền chàng trai này và lấy làm thích thú vì cách biểu lộ hồn nhiên của cậu ta.
- Phu nhân Mannering ra sao?- Mirabel sốt sắng hỏi- chúng tôi có dự vài dạ tiệc, nhưng không thấy có mặt cô ấy.
- Phu nhân Mannering luôn ở bên chồng. Họ đang hưởng tuần trăng mật- Willy lạnh lùng đáp. Anh chẳng ưa gì tay Bá tước này, và luôn cả em gái y.
- Họ cứ quẩn chặt lấy nhau ấy- Danny khoe- Bá tước không thể chịu nổi việc xa Kate, anh ta phải đi London công vụ mà còn định trở về ngay trong ngày để không phải chịu đựng một đêm xa cách.
- Ngài Bá tước đi London?- Moravia hỏi lại.
- Willy đưa mắt lườm Danny, nhưng vô hiệu.
- Vâng, anh ấy phải gặp Pitt và Nelson vào thứ Hai- Danny khoe.
- Thật à?- Mirabel nói- Nghe hấp dẫn đấy chứ. Sao những con người vĩ đại ấy lại chọn thời điểm này trong năm mà hội họp nhỉ?
- Tôi không biết. Có lẽ là gặp nhau thế thôi- Willy nói, túm lấy tay Danny và gần như lôi cậu chàng đi.
- Khi họ đã ra khá xa, Danny lên giọng sùng sộ.
- Anh làm cái đếch gì thế?
- Liệu hồn cái lưỡi của cậu. Phun ra quá nhiều rồi đấy. May mà cậu cũng chẳng biết gì hơn, chứ không cũng lại tuôn hết ra cho mà xem- Willy lắc đầu.
- Anh định nói gì vậy?- Danny lấp bắp, mặt đỏ như.
- Không thể tin được. Mà có tin được, thì cũng không nên nói vung lên như vậy. Chúng ta đang làm khách nhà Branwell, cậu phải nhớ. Xử sự như vậy là thiếu thận trọng và bất nhã!
- Danny nín thinh, lăm lăm bước bên cạnh người bạn lớn tuổi, mãi sau, chàng mới lên tiếng.
- Anh nói đúng, Willy ạ, tôi là thằng ngu nhất trên đời. Tôi đến chết vì xấu hổ mất- chàng nói giọng náo nuột.
- Không sao- Willy cất giọng độ lượng- Cậu còn trẻ dại quá, phải học khôn dần đi. Chớ có kể lại chuyện này với Bá tước- Anh ngừng lời, đắm chiêu một lúc rồi tiếp- Hai anh em Venice, họ là một cặp rất đáng ngờ.

45. Chương 45

Người đàn ông thấp bé trong bộ áo chên sải những bước dài nôn nóng khắp phòng, vừa nói vừa vung vẩy một cánh tay còn lại, con mắt đỏ nhất nheo nheo.

- Nhưng thưa thủ tướng, ngài cần phải thấy rằng nhất cử nhất động của tôi bây giờ lại phụ thuộc vào thằng cha Bonapatre ấy!- Nelson càng nói càng cau kính- Quả thật, tôi biết làm sao một khi tại Pháp chẳng chịu đánh đấm gì cả? Tôi đã đuổi bọn chết toi ấy chạy khắp Đại Tây Dương nhưng chúng cứ lẩn như chạch, quyết không chường mặt ra.
- Tin tức cho hay Napoleon đang ở Boulogne cùng toàn bộ ngự lâm quân và một trăm hai mươi ngàn binh mã. Nếu toàn bộ hạm đội Pháp quy tụ lại, họ sẽ có sáu mươi hai tàu chiến- Pitt lắc đầu nói và quay sang Branwell- Đây chính là lúc tôi cần đến anh đấy, Branwell, mặc dù anh có thể từ chối vì xét cho cùng, anh không phải sĩ quan Bộ Hải Quân.

- Tôi luôn sẵn sàng phụng sự, thưa ngài- Branwell đáp liền.
- Toàn hạm đội Pháp đã tụ lại và đang di chuyển. Tôi yêu cầu anh hãy cố xác định hướng đi của chúng. Nhưng nếu anh bị phát hiện thì cơ hội sống sót của anh chỉ còn phụ thuộc vào tốc độ thôi.
- Ngài cứ coi như nhiệm vụ đã hoàn thành.
- Anh còn một nhiệm vụ là phải giữ kín chuyện này. Điều đó rất quan trọng- Pitt nghiêm nghị nói. Anh còn có người vợ trẻ. Anh sẽ nói gì với cô ta?
- Vậy ngài bảo tôi phải nói dối vợ tôi chứ gì?- Bá tước hỏi khô khan.

Pitt phá lên cười.

- Tất nhiên là không. Nhưng đàn bà là hay vui chuyện lắm.
- Bà Hester có vậy đâu!- Bá tước khẽ nói.
- Phải, phải, thôi được, anh có thể tiết lộ cho một mình vợ anh thôi nhé.
- Bao giờ ngài muốn tôi lên đường.
- Ngay lập tức.
- Vậy tôi xin phép cáo lui.

Chập choạng tối Bá tước mới về đến nhà, mệt mỏi rã rời. Con tàu của chàng đang thả neo ngoài cảng, và sáng mai chàng phải đi sớm mà không có thuyền phó Hatch.

Kate nhận thấy tâm trạng ủ rũ của chồng. Nàng sà vào lòng chàng, thủ thi?

- Anh không được hài lòng với công việc hôm nay à?- nàng hỏi, nhẹ nhàng cởi chiếc áo đi ngựa của chàng. Chàng cầm lấy tay nàng.
- Kate, sáng mai anh phải nhổ neo sớm.
- Không, không!- nàng la lên.
- Anh phải đi, nhưng không lâu đâu; hai, ba, hoặc bốn hôm là cùng thôi. Anh chỉ đến Boulogne rồi lại quay về.
- Em đi với anh.
- Không được. Đó không phải chỗ dành cho đàn bà.
- Mặc kệ, em cứ đi.
- Anh đã bảo là không mà, miễn bàn cãi đi.
- Một khi anh đi, em cũng đi theo, ta miễn bàn cãi.
- Kate, anh không muốn phải nhốt em vào trong phòng đâu đấy. Anh xin em, đừng, anh đã quá mệt để tiếp tục cuộc tranh cãi vô nghĩa này.
- Nàng nghĩ một thoáng rồi vươn tới hôn lên má chàng.
- Anh nói đúng, em thật là ngớ ngẩn.

Chàng nhìn nàng ngờ vực, nhưng không nói gì thêm vì bữa ăn tối đã được dọn lên. Suốt bữa ăn, Kate tít tít kể đủ chuyện, có vẻ nàng đã quên hẳn ý định của mình.

Chàng thức dậy sớm, đặt một cái hôn lên trán vợ rồi vội vã mặc quần áo. Năm giờ sáng, chàng rón rén ra khỏi phòng. Chàng không dám đánh thức Kate, sợ nàng lại nì nèo đòi đi theo.

Nhưng cửa vừa khép lại sau lưng chàng, Kate đã vùng dậy. Nàng hối hả lôi ra bộ quần áo rộng thùng thình mượn của Danny, trông vào người, rồi xỏ chân vào đôi bốt đi ngựa. Đoạn, nàng vắn cao tóc, chụp chiếc mũ kỵ sĩ lên đầu vào, kéo cho nó sụp xuống trán. Nàng lần mò ra chuồng ngựa và chọn con ngựa của Willy.

Không đầy hai mươi phút sau, nàng đã tới bến cảng và nhìn thấy con tàu Gypsy đã căng buồm, sẵn sàng nhổ neo.

Không ai nhận thấy cậu con trai nhỏ nhắn đã lẻn lên boong tàu vì cánh thủy thủ còn đang mải tíu tít chạy ngược chạy xuôi chuẩn bị cho giờ xuất phát, con thuyền trưởng Branwell thì đang ở trong cabin để xác định lộ trình. Kate len lén đi về phía đuôi tàu và tìm thấy một cánh cửa mở vào phòng chứa đồ. Nàng liền chui tọt vào đó. Căn phòng nóng hầm hập, nhớp nhúa và tối om, tuy nhiên, nàng cũng tìm được một chỗ tạm gọi là dễ chịu trên mấy bao bột. Nàng cứ ngồi lì ở đó và ngủ thiếp đi. Đến khi nàng tỉnh dậy, con tàu đã lắc lư theo một nhịp đều đặn chứng tỏ nó đang trên đường ra khơi. Nàng duỗi dài chân, vươn vai, bật dậy, quyết định rời khỏi nơi ẩn náu. Nàng đẩy mạnh cánh cửa và đâm sầm vào một thủy thủ đứng bên ngoài. Cả hai cùng nhảy dựng lên rồi trở mặt ra nhìn nhau.

— Ô hô, chúng mày ơi, ra mà coi này- Gã thủy thủ rống lên- Trong nhà kho bay ro một vật gì kháu quá!

Trong nháy mắt, đám thủy thủ trên boong đã đổ xô lại, vây quanh nàng, cười rúc rích.

— Cậu em có phải thủy thủ không vậy?- Một gã to con trong bọn hỏi.

Kate cảm thấy đã đủ. Nàng bắt đầu nổi bực, không hiểu chồng mình còn rúc ở xó xỉnh nào. Nàng giật phắt chiếc mũ khỏi đầu, để cho mái tóc đen dài xổ xuống tận eo lưng, và một tiếng ồ đồng loạt bật ra từ họng đám thủy thủ.

— Ôi Đức mẹ Ôi! Một ả đàn bà!- Gã thủy thủ phát hiện ra nàng lại rống lên.

— Bây giờ các anh làm ơn chỉ cho tôi phòng thuyền trưởng chứ?- Nàng nói, mắt lấp lánh nhìn về mặt thộn ra của đám đàn ông.

Nhưng cũng chẳng cần phải đi mời thuyền trưởng vì chàng đã tới nơi, hằm hằm đập vào mũ vào vai một gã thủy thủ.

— Đồ ngốc nghếch! Lũ đui mù! Sao các cậu lại để cho vợ tôi lên tàu hử?- Rồi chàng chop lấy cánh tay Kate- Bà đã làm tôi bị trễ lại nghiêm trọng, thưa bà, và tôi rất không hài lòng. Tôi không thích khi mệnh lệnh của tôi không được tuân theo!

— Mệnh lệnh của anh à?- Kate đay lại cao giọng.

— Kate, anh có cần phải quỳ xuống... - chợt nhận thấy các thủy thủ vẫn xúm xít xung quanh, chàng quát lên- Giải tán!

Nhưng chẳng ai nhúc nhích. Bất lực Branwell lại quay sang vợ.

— Kate...Kate! Em không hiểu ư, chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm. Nếu quân địch phát hiện ra thì anh chẳng có thứ vũ khí nào chọi nổi với tàu chiến của chúng.

— Branwell, nếu anh bị chìm, em cũng chìm theo luôn. Chúng mình cùng chết- nàng cứng cỏi đáp.

Chàng thở dài đánh sượt, nhưng trong lòng bùng lên một niềm hân hoan khôn tả?

— Thôi được rồi, cưng!- Chàng nói và ôm lấy nàng.

Thật bất ngờ, đám thủy thủ reo ồ lên. Thường thì dân thủy thủ rất kiêng dè phụ nữ trên tàu. Họ sợ gặp rủi ro. Nhưng với Kate thì khác. Nàng đã lừa được họ mà lẻn lên. Nàng đã chiến thắng được thuyền trưởng của họ. Họ thích nàng.

Một giờ sau, con tàu đến Boulogne và được biết hạm đội Pháp đã đi về phía nam. Họ liền dong buồm đuổi theo. Gió thuận và con tàu mở hết tốc lực về phía St. Vincent, cực tây nam của Bồ Đào Nha.

Kate đi về cabin của chồng. Căn phòng hẹp, nhưng cũng đủ chỗ cho một chiếc tủ commot khá lớn và một chiếc giường rộng hơn nàng tưởng, lại có cả bồn rửa mặt nữa.

Đang say sưa vì thắng lợi, nàng bỏ nhào lên giường như một đứa trẻ vừa đòi được đồ chơi. Branwell bước vào đúng lúc để chứng kiến cảnh đó, và quên cả ý định mắng nàng, chàng bật cười khùng khục.

— Lạy đây, cô bé không vâng lời.

Nàng đi bằng đầu gối ra mép giường quần lấy cổ chàng, cổ kéo chàng ngả lên người mình. Nhưng chàng cứ đứng trơ trơ, mặc cho nàng ra sức lôi kéo. Bất thần, chàng đổ sập vào nàng, được thể, nàng hôn như mưa lên mặt chàng, hôn lên ngực, lên cổ, lên vai, rồi xa hơn xuống dưới. Nhưng cửa cabin bỗng bật mở làm nàng ngồi dậy, quay đi, mặt đỏ như.

— Bỏ mẹ! Xin lỗi ông thuyền trưởng. Tôi quên mất là có mặt phu nhân- người phục vụ lắm bầm, tay bưng khay đồ ăn, đứng đực ra.

— Không sao, Tach, tối nay tôi phải phục vụ phu nhân. Cậu có thể đi- chàng ra lệnh và liếc nhìn Kate đầy ý nghĩa. Nhưng mùi thức ăn thơm ngào ngạt phả tới đã át hết những ý nghĩ lãng mạn của nàng. Nàng gạt bàn tay nóng của chàng ra và nói rằng suốt cả ngày nàng chưa có gì vào bụng. Chàng cười khi nhìn nàng mở nắp khay thừa ăn, hít hà, chấm mút. Nhưng họ ngồi vào bàn ăn chẳng được bao lâu thì tiếng chuông báo động ré lên khiến Branwell đứng bật dậy.

— Ở lại đây, Kate!- chàng nói gọn lỏn và nhoáng cái đã biến mất.

Nàng cần phải biết có chuyện gì xảy ra. Nàng cũng chạy khỏi cabin và thoăn thoắt trèo lên boong tàu. Nàng nhìn thấy Branwell đang đứng bên bánh lái, vừa điều khiển con tàu vừa hò hét ra lệnh cho các thủy thủ. Nàng đang há mồm ngạc nhiên vì sự tuân lệnh răm rắp của họ thì một tiếng nổ đinh tai nhức óc rền vang trong không khí kèm theo một quả đại bác rơi tòm xuống biển ngay sát mạn tàu Gypsy làm nước bắn tung lên, tạt thẳng vào người nàng với một sức mạnh khiến nàng ngã giúi xuống sàn. Ôi lạy Chúa, hóa ra chiến tranh là thế này đây, những con người không quen biết bắn vào nhau, nàng vừa nghĩ vừa lồm cồm bò dậy, và nhìn thấy những cánh buồm của quân Pháp nổi rõ đàng xa, vì trời và biển lúc này đang hòa trộn trong làn khói súng đen kịt.

Tàu Gypsy đổi hướng, trở buồm theo chiều lợi gió và bắt đầu chạy đường chữ chi trên mặt biển. Đạn đại bác vào hoa? mai vẫn dội sang liên tiếp và vài quả trúng vào lớp sàn boong làm các mảnh gỗ văng tung toé. Nhưng chiếc tàu chiến Pháp cồng kềnh với hai mươi tư khẩu thần công và năm tầng boong làm sao sánh nổi tốc độ của Gypsy thon dài, nhỏ nhắn. Chẳng mấy chốc, tàu Gypsy đã thoát ra khỏi tầm đạn. Ở trên boong, Kate chợt cười nắc nẻ, tiếng cười lạnh lạnh của nàng vang khắp con tàu. Lúc này, Branwell mới nhìn ra nàng. Chàng kinh hoàng nhận thấy nàng đứng giữa đường đạn mà cười như nắc nẻ. Lạy Chúa, một viên đạn đại bác đã có thể xé tan nàng ra!

— Kate, xuống dưới!- chàng gào lên và nhảy xổ đến, thô bạo túm lấy nàng và gần như lôi xềnh xệch nàng về cabin. Sau khi cửa? đã đóng sầm lại, chàng vẫn còn giữ chặt nàng.

— Nếu cô muốn ở lại trên con tàu của tôi thì phải tuân theo mệnh lệnh của tôi, như tất cả thủy thủ đoàn. Không phải chỉ vì sự an toàn của cô, mà còn vì tất cả những người khác ở đây. Họ tin cậy nơi tôi và phải giữ được lòng tin ấy của họ, bởi vì chúng tôi còn phải vào sinh ra tử với nhau. Nhưng mẹ kiếp, cô đã quấy nhiễu tôi vì những trò nhõng nhẽo của mình. Cô trẻ con lắm. Cô cần phải học rằng, có những việc không thể đem vuốt ve hay tỏ vẻ ngọt ngào ra mà xong. Cô làm mất uy tín của tôi trước mặt các thủy thủ. Lần sau, bỏ cái trò nhõng nhẽo ấy đi!

Mắt nàng đã đầy ắp lệ.

— Em... em không biết, Branwell.

— Ôi, Kate- chàng thở dài và ôm lấy nàng.

— Branwell, em xin lỗi anh, xin lỗi anh- nàng thút thít, và chàng nguôi giận ngay lập tức. Chàng dịu dàng hôn ngay lên môi nàng rồi khẽ đẩy nàng ra.

— Nào, bây giờ nằm nghỉ đi, cưng. Anh phải trở lên boong.

Chàng đi rồi nàng mới nhận thấy mình đang run lập cập. Nàng trút quần áo ướt xuống sàn và chẳng buồn chải lại mái tóc rối tung vì gió biển, nàng chui vào chăn ngủ thiếp đi. Rất lâu sau, nàng tỉnh giấc vì cảm thấy chàng đã nằm bên cạnh mình. Nàng nhích sát vào và vuốt ve lưng chàng, rồi rạo rức áp chặt tấm thân trần vào người chàng. Chẳng thấy chàng phản ứng gì, nàng liền nhòm dậy để nhìn mặt chàng. Hay là chàng còn giận? Nhưng không, mắt chàng nhắm nghiền và chàng đang ngủ say sưa, kiệt sức sau một ngày căng thẳng. Nàng thở dài và lại rúc vào lưng chàng, ngủ tiếp.

Khi nàng thức giấc, trời đã tờ mờ sáng, nhưng không phải ánh sáng lọt vào phòng đã đánh thức các giác quan của nàng. Bởi vì nàng cảm thấy khắp người nóng ran, và một khoái cảm kỳ lạ chạy rần rập quanh vùng thắt lưng nàng. Nàng mở mắt và nhìn thấy Branwell nằm xòai bên nàng, đầu chàng đang lúi húi giữa hai đùi nàng, và nàng rên lên. Nàng níu lấy tay chàng, thì thầm xin chàng ngừng lại vì không hiểu sao nàng thấy sợ cái cảm giác mới mẻ, quá mãnh liệt này.

— Bà ngon lắm, thưa bà- chàng nói, kéo hai chân nàng rộng ra và miết môi dọc theo người nàng từ dưới lên trên, cho đến khi gặp môi nàng và cả người chàng đã duỗi dài trên tấm thân êm ái của nàng. Cùng nhau, họ bay lượn mỗi lúc một lên cao, cao tít. Họ là hai nửa muốn hòa trộn làm một, một thực thể duy nhất trên cõi đời!

Tàu Gypsy theo bển gót hạm đi Pháp tới Caudit. Sau khi đã tin chắc quân địch đóng chốt ở đó, Branwell có thể khẳng định rằng quân Pháp đang chuẩn bị tấn công vào Trapalgar. Bây giờ thì đô đốc Nelson đã có thể chiêu tập các chiến thuyền của mình và đi đón đầu mexừ Villeneuve được rồi! Hừ, bọn chó ấy sẽ được giã một trận nhớ đời, Branwell nghĩ và cười gằn.

— Di Sarah, Willy, Danny- Kate vừa chạy ulla vào phòng khách vừa reo lên lạnh lót- Chúng cháu đã về...

— Trời ơi, Branwell- Sarah đứng vụt dậy- Đừng có nói là con bé chỉ đi chơi phố đấy nhé!

— Không phải đi chơi phố, mà trốn lên tàu của cháu, đến lúc ra tới biển rồi mới thò mặt ra- Branwell nói, một đốm sáng nhảy nhót trong mắt chàng.

— Willy và Danny đâu đi?- Kate hỏi, hơi thất vọng vì không có hai người để khai câu chuyện phiêu lưu của mình.

— Hai đứa đi Dymchurch. Hình như chúng muốn theo dõi tên Walepole nào đó.

Branwell cau mày, nhớ lại mình đã nhờ hai chàng để ý tới Walepole như thế nào. Nhưng trước khi họ đi biển, dường như tên nọ đã biến khỏi Brighton. Chàng bỗng cảm thấy lo lắng.

— Cô Sarah- chàng nói với bà cô- cháu gửi Kate lại cho cô. Cô đừng để cho nàng đi đâu nhé. Chiều tối cháu về ngay.

— Anh đi đâu vậy?- Sarah ngạc nhiên hỏi.

— London. Và không được chậm trễ một giây nào- Chàng hôn lên mũi Kate rồi hối hả ra ngoài. Vài phút sau đã nghe tiếng vó ngựa của chàng dậm ngoài hàng hiên, rồi xa dần và bật hẳn.

46. Chương 46

Kate lững thững thả bộ theo con đường từ hăng may thời trang về nhà. Trời đã về chiều, gió thổi đến từng cơn mát rượi, pha lẫn chút hương vị mặn mà của biển. Nàng thở dài, tự hỏi không biết Branwell có kịp về trước bữa tối như đã hứa không. Bây giờ về nhà, thế nào nàng cũng bị dì Sarah rầy la vì cái tội không đem đứa hầu gái đi cùng, nhưng nàng thích được tự do, thích đi thong dong một mình thế này hơn.

Một cơn gió thổi thốc vào vành mũ rơm của nàng làm nó ụp xuống trán. Nàng khẽ cười, đưa tay sửa lại chiếc mũ và lúc này mới để ý thấy phía trước có hai người khoác tay nhau thông thả đi về phía nàng. Chúa ơi, nàng lại biết họ mới phiên!

Cô gái trẻ mà một lần dì Sarah đã chỉ cho nàng ở dạ tiệc là con gái thừa kế dòng họ Clifford, còn người đàn ông cạnh cô ta lại chính là Perry Banyon! Nàng đã quên hẳn anh ta từ nhiều tháng nay, và cũng xóa luôn tên anh ta trong tiềm thức của nàng. Vậy mà bây giờ anh ta lại hiện ra, lại đang tiến về phía nàng, miệng mỉm cười quyến rũ với cô gái trẻ kề bên đang đắm đắm nhìn anh ta mê muội. Vậy ra cũng là có chí đây chứ, bởi rõ ràng lại anh ta đang dòm ngó một đám giàu sang khác! Giờ đây, anh ta không còn có thể khơi lên nỗi đau đớn cũ trong nàng, nhưng dù vậy, nàng cũng không muốn chạm mặt với con người này. Họ đã nhìn thấy nàng, Perry đã nhìn thấy nàng, nhưng mặc kệ, nàng rẽ ngoặt xuống một con đường nhỏ nằm ngay bên

phải nàng, dẫn tới một biệt thự nhỏ duyên dáng. Nhìn cánh cửa trước, nàng mới nhận ra đây là nhà của Bá tước Mirabel. Suýt nữa thì nàng buột mồm tự rủa mình. Nàng không thể đứng đây, chẳng may anh em nhà kia bắt gặp lại mời nàng vào chơi, điều mà nàng tin chắc là chồng mình không thích. Nàng cũng không thể trở lên đường, vì nàng thấy Perry và cô gái nọ đang đi sáng ngang hàng rào thủy tùng. Nàng ngó quanh rồi nhảy phốc vào một bụi cây, nép mình tại đó chờ cho Perry đi khuất.

— Không sao đâu, Mora, em yêu ...em không việc gì phải sợ. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Chẳng phải chúng ta đã tiến được rất xa rồi sao?- Bá tước Mirabel nói và ôm lấy người yêu, dỗ dành.

— Nhưng còn Napoleon? Anh vừa bảo bức thư ông ta gửi bọn mình có thể gây nguy hiểm nếu chúng ta ở lại, vậy mà chúng ta vẫn chưa đi được- Moravia kêu lên bức tức.

— Đúng vậy, ông ta dự định tấn công Ulm và Austerlitz, và liên minh thứ ba chẳng còn cơ may nào nữa, bởi vì thiếu nước Phổ, họ không thể tập hợp lực lượng trước tháng Chạp. Napoleon biết chắc điều đó, sớm muộn thì ông ta cũng khai chiến trong tháng Mười. Chúng ta còn thời gian, em ạ. Tuần sau, chúng ta sẽ ra đi, một cách thông thả, sẽ không ai nghi ngờ và cản trở chúng ta được.

— Ôi, Alban! chúng ta trở về Venice, về trang viên Mirabel của chúng ta thôi. Em nhớ nhà quá. Những người Anh này làm em sợ vì đôi mắt lạnh lùng của họ. Máu họ như có băng giá vậy!

— Được rồi, mình sẽ trở về Venice, nhưng trước tiên, chúng ta phải đi Paris lấy tiền thưởng đã chứ, em yêu- Y nói và hôn nàng thật lâu, êm ái. Y bao giờ cũng dịu dàng khi trong người vui vẻ, phần chần- Mora, chúng ta vào nhà đi.

Trong bụi cây, Kate há hốc mồm và nàng phải vội ấn nắm tay vào miệng. Mirabel và em gái anh ta- không, họ không phải anh em! Anh em gì mà hôn nhau như vậy? Và... họ là gián điệp. Nàng sững sờ, bước giật lùi, định tìm đường tháo lui đúng lúc một bàn tay chộp lấy miệng nàng và hai tay nàng bị bẻ quặt ra sau trước khi nàng kịp hét lên. Sự việc xảy ra quá nhanh, đến mức nàng chưa kịp hiểu gì và cũng chưa kịp sợ hãi cho tới khi một giọng nói cất lên, cái giọng nói rùng rợn mà nàng không bao giờ quên.

— A ha, cô gái đồng trinh của ta đây rồi! Phu nhân Mannering lại là ả do thám!- Jack Walepole rít lên đắc thắng.

Hắn lôi nàng ra khỏi bụi cây, đẩy tới trước mặt Mirabel.

— Nhìn xem, tôi chớm được cô ả này đúng lúc ả đang nghe lén chuyện của ta. Chắc chồng ả đã phái ả đến?

— Thôi chết, Alban, cô ta biết hết chuyện chúng mình rồi!- Moravia kêu lên lo lắng.

Mắt Mirabel long lên giận dữ.

— Vậy là kế hoạch của mình tiêu mất rồi. Chúng ta phải rời đi Paris ngay lập tức, và Phu nhân Mannering sẽ cho chúng ta cái vinh hạnh đi cùng!

— Sao lại thế?- Moravia la lên.

— Bởi vì Mora ạ, cô ta đã biết nhiều hơn những cái mà chúng ta muốn cho chồng cô ta biết. Chúng ta sẽ không bao giờ sang được bờ bên kia nếu để cô ta đi thoát. Chúng ta chẳng còn cách nào khác- Mirabel nói, rồi quay sang Walepole- Đưa cô ta vào trong nhanh lên, kéo có ai nhìn thấy bây giờ.

Sau khi đã lọt vào phòng khách, Mirabel khoá chặt cửa? rồi quay lại nhìn Kate trong tay gã lùn xấu xí. Y ghét cay ghét đắng Walepole và chẳng sung sướng gì khi thấy cảnh người đẹp thế kia bị đôi bàn tay thô bỉ nọ kìm giữ. Y tiến lại gần bàn, rút trong ngăn kéo ra một cái lọ nhỏ đựng thứ chất bột bột nhờ nhờ. Y dốc bột trong lọ vào ly rượu brandi, khuấy đều.

— Mora, lại đây giúp anh. Walepole, hãy vô hiệu hoá phu nhân!

Kate vùng vẫy kịch liệt. Nàng xô đổ chiếc bàn và thúc cho Mora một cú trời giáng. Nhưng cuối cùng nàng cũng thấy mình bị giữ nghiêng, đầu bị giật ngửa ra sau, miệng bị gang ra, rồi ly rượu brandi trôi tuột vào họng nàng. Ôi lạy Chúa, nàng cảm thấy mọi vật xung quanh chao đảo, quay cuồng... Nàng cảm thấy mình bị nhắc bổng lên. Không, không phải Walepole, mà là khuôn mặt của Mirabel đang cúi nhìn nàng, mỉm cười, nó làm nàng sợ hãi hơn cả cái bộ mặt xấu xí của tên lùn kia.

— Cô ta đã gần lịm đi rồi, Mora, đóng gói đồ đạc mau. Chỉ mang theo thứ gì cần thiết nhất. Đến Paris sẽ mua sắm sau. Walepole, ông hãy đi Dymchurch và thu xếp cho chuyến vượt biển ngay- Mirabel ra lệnh và thấy Mora còn đứng tần ngần, y gắt.

— Nhanh lên, Mora, không còn nhiều thời gian đâu!

— Anh gọi em là con bò câu của anh, nhưng mắt anh thì cứ xoắn vào cô ta thôi!- Moravia phụng phịu.

— Đừng có ngớ ngẩn nữa, mau lên!- Y nói cộc lốc- Walepole đã đi gọi xe trạm và nó sắp tới bây giờ đây.

Willy và Danny đứng đỉnh cưỡi ngựa theo con đường từ Dymchurch về. Hai chàng trai vừa làm một trận tắm biển đã đời, lại thêm mấy chầu brandi làm cho đầu óc cứ bốc lên, say sưa, chúi choáng. Nhưng khi một chiếc xe trạm vượt qua họ về hướng đối diện, cả hai vẫn còn đủ tỉnh táo để bật lên cùng một lúc.

— Đúng thẳng cha chó chết kia rồi! Đúng hấn rồi!

— Chính hấn, người mà hôm nọ chúng ta đã bám theo tới tận đầm lầy đấy.

— Có cần theo hấn bây giờ không nhỉ?- Willy hỏi.

Nhưng Danny còn đang mải cau mày, trán nhăn lại.

— Anh biết không, Willy? Công nương Moravia và anh cô ta cũng ở trong xe ấy!

— Tôi biết rồi.

Nhưng Danny vẫn tiếp tục cau mày.

— Anh biết không, Willy? Trong xe còn một người nào nữa cơ, ngồi hơi thụp xuống. Mà hình như ...là đàn bà, tóc đen...lạ thật- Danny lẩm bẩm rồi giục ngựa phóng nước kiệu- Thôi, chúng ta đi nhanh lên, Willy.

Y hện, Bá tước trở về Brighton trước bữa tối. Cuộc họp bàn diễn ra tốt đẹp hơn chàng nghĩ. Liên minh thứ ba quả là đang bấp bênh. Thiếu quân đội Phổ làm cho lực lượng ở mặt trận phía đông bị suy yếu. Cơ hội duy nhất bây giờ là nắm quyền kiểm soát đại dương, và ở đó đã có Nelson!

Phấn chấn vì tình hình không đến nỗi bi quan như chàng tưởng, Branwell giục ngựa về gấp. Chàng mỉm cười chào Kirkly đứng giữa cửa và bước vào tiền sảnh. Nhưng chàng vừa đến chân cầu thang thì Sarah xổ ra ôm chặt lấy tay chàng.

— Ôi, Bran, Kate. Kate mất tích rồi!- bà bật khóc thút thít.

Màu mắt xanh của Bá tước bợt đi, mặt chàng biến sắc.

— Cô nói gì vậy, Sarah!

— Nó đi đến hàng thời trang từ lúc chiều, bây giờ vẫn chưa thấy về. Nhưng điều làm cô lo nhất là...

Tiếng gõ cửa đột ngột dồn lên bên ngoài. Kirkly, Branwell và Sarah cùng chạy bổ ra, gần như tranh nhau để mở cửa?. Nhưng niềm hy vọng vừa loé lên đã tắt ngấm. Trước mặt họ là Willy và Danny nụ cười chực sẵn trên môi biến mất khi thấy ba người chạy ra đón mình lại bật chữ thề cùng lúc.

— Kate đâu rồi?- Danny hỏi ngay, một dự cảm chẳng lành ập đến trong đầu chàng. Chàng đã trải qua cảm giác này một lần hồi nhỏ, khi chàng và Kate rủ nhau thám hiểm một hang đá san hô. Khi ấy, đang bước dò dẫm, tự dưng chàng có cảm giác cô bạn biến mất. Hoá ra, Kate bị ngã xuống một cái hố sâu và nằm bất tỉnh ở đó, mà thủy triều lại đang lên và bắt đầu tràn vào hang. Danny đã chạy dọc đường về nhà báo cho cha, và cuối cùng họ cũng kéo được Kate lên, nhưng suốt trong lúc tìm cách cứu bạn, Danny cứ như người phát sốt rét. Giờ đây, chàng cũng cảm thấy y như vậy.

— Cô không biết, Danny- Sarah kêu lên khỏ sở- Cháu có gặp nó ở đâu không?

— Không- Willy đáp- bọn cháu vừa đi Dymchurch về. Có chuyện gì vậy?

— Sarah, cô nói ngay đi, cô bảo cô lo nhất chuyện gì?- Branwell giục, từng thớ thịt trong người chàng đã căng ra hết cả.

— Phải, phải. Lúc này... cô có gặp cô gái thừa kế nhà Clifford...mà cô ta lại đi cùng Perry Banyon. Tất nhiên, thằng nhãi ấy thì mặc xác nó nhưng cô phải đứng lại chào hỏi cô Clifford, và Perry mách là vừa nhìn thấy Kate rẽ vào biệt thự của... Bá tước Mirabel. Về nhà không thấy Kate đâu, cô vội phách xà ích đến đón Kate, nhưng ở biệt thự tịnh không có bóng người...

— Mẹ kiếp!- Danny gầm lên- Thôi đúng rồi. Tôi đã nhìn thấy cô ấy trong xe của họ ...và ...chính cái gã cóc ghè Walepole ấy đánh xe ...về hướng... hướng Dymchurch- Danny càng nói càng lắp bắp tợn, mặt chàng dài thượt ra.

Bá tước nhảy vọt ra cửa và hét với lại.

— Tổ mượn ngựa. của cậu, Willy.

— Tổ sẽ lấy ngựa của Kate- Willy nói, nhưng Bá tước đã ra khuất. Đầu óc chàng căng thẳng như muốn nổ tung. Chàng chỉ còn nhìn thấy mỗi một điều, trước hết, phải đoạt lại cho được Kate của chàng. Bây giờ chàng mới hiểu nàng chính là lý do sự tồn tại của chàng. Chàng đã sống hai mươi tám năm trên đời không có nàng, và giờ đây chàng có thể chắc chắn mình không sống nổi một ngày thiếu nàng! Chàng phải tìm được nàng bằng mọi giá, dù cho Chúa trời hay tất cả quỷ sứ dưới địa ngục ngăn cản. Và chàng sẽ bóp chết tươi Walepole bằng chính bàn tay của mình.

Kate tỉnh dậy trong một căn buồng xếp tối lù mù, bẩn thỉu và nồng nặc mùi mốc, ẩm. Bên ngoài, mặt trời đã lặn. Đầu nàng quay cuồng, choáng váng, mọi vật nàng nhìn thấy trong phòng như bỗng bồng bềnh, trôi nổi, to ra rồi lại méo đi.

Nàng chỉ có một mình! Đó là ý nghĩ đầu tiên khi nàng tỉnh hẳn. Đội ơn Chúa! Chúng đã thả nàng rồi? Giá mà nàng có thể ngồi dậy! Nhưng hai tay nàng nặng trĩu, chân căng tê cứng, toàn thân nàng giá lạnh. Trời ơi, chúng đã làm gì nàng thế này? Nàng kinh hoàng. Rồi nàng nhìn thấy Mirabel chập chờn trôi vào buồng, bộ mặt y nhìn nàng cứ to phồng ra.

Y đưa tay vuốt mái tóc đen mượt của nàng, trườn dần xuống bờ vai và đi xa hơn về dưới. Cửa buồng chợt mở bung ra, khuôn mặt tái xanh của Mora ló vào.

— Alban! Anh làm gì vậy?- Mora rít lên.

Y vội đứng bật dậy và lẩn khỏi cửa. Gần như ngay lúc đó, Walepole xuất hiện. Hắn nhìn khuôn mặt biến sắc vì giận của Mora và nhếch mép cười nham hiểm. Rồi hắn chậm rãi cất tiếng.

— Ở địa vị cô, tôi không mang con đi này đi theo.

— Chỉ cần chúng tôi lên được bờ bên kia, Alban sẽ trả cô ta về cho anh- Mora lầm bầm.

— Không đâu, công nương. Chắc chắn Mirabel sẽ giữ cô ta lại. Trông cô ta ngon lành thế kia!

— Câm mồm lại!

— Thôi đi, đừng có giương nanh lên thế! Tôi có cách giải thoát cho cô, nhưng phải xì tiền ra.

— Cách nào?

— Cứ để cô ta cho tôi, tôi sẽ giúp cô ta đi. Ngựa chờ sẵn dưới kia rồi.

— Nhưng ông sẽ trả cô ta về nhà chỉ khi nào chúng tôi đã đặt chân lên đất Pháp chứ?- Mora tàn nhẫn hỏi.

— Tất nhiên.

— Nhưng còn Alban, anh ấy sẽ nổi giận với tôi.

— Hãy nói là cô không thể ngăn tôi lại... cô đang ở trong phòng... hoặc bia. ra chuyện gì tương tự- Walepole gợi ý.

Moravia nghĩ nhanh rồi gật đầu.

— Mang cô ta ra ngựa. đi. Tôi sẽ đưa tiền cho ông.

Kate nghe thấy tất cả và toan hét lên, nhưng âm thanh thoát được khỏi họng nàng chỉ là những tiếng rên khản đặc. Ôi Chúa, nàng đau khắp mình mẩy khi hấn xốc nàng mang ra chỗ buộc ngựa. Nàng lơ mơ cảm thấy mình bị đặt lên yên rồi một dây da xiết quanh bụng nàng, cứa vào da thịt nàng đau điếng. Rồi Walepole nhảy phốc lên ngồi sau nàng và con ngựa lao vọt đi.

Moravia đứng nhìn theo hồi lâu rồi quay vào nhà trọ. Nàng đựng Alban ở chân cầu thang.

— Alban, Alban, em đã cố giữ hấn lại, Walepole. Hấn mang theo Phu nhân Mannering trốn đi rồi.

— Cái gì, mẹ kiếp! Chắc hấn bắt cô ta để đòi tiền chuộc đây! Cầu cho hấn bị dày xuống địa ngục!- Mirabel chửi vung lên- Chúng ta nguy mất, Mora. Phải chuồn khỏi xứ sở này mau thôi.

Moravia lẳng lẳng theo sau y, mỉm cười mãn nguyện.

Jack Walepole rẽ vào một thung lũng hẹp, cách xa tuyến đường Dymchurch. Hấn muốn tìm một chốn khuất nẻo, phòng cảnh hữu tình để con nhâm nhi cái khoái cảm của mình mà không sợ bị ai làm gián đoạn.

Trời tối dần. Trên lưng ngựa, cái cảm giác râm ran như kiến bò chạy dọc cơ thể Kate mỗi lúc càng rõ rệt. Nàng thử nhúc nhắc bàn chân. Lạy Chúa, nó đã cử động được! Nàng lại thử co duỗi các ngón tay, rồi cả cánh tay. Mừng rỡ, nàng lén lút xoay cổ tay và cổ chân, và chờ thời cơ. Nàng có cảm giác con đường phình ra ở bên dưới, và nàng biết họ đã bắt đầu lọt vào thung lũng, xung quanh là rừng cây rậm rạp. Walepole vừa khoái trá quan sát phong cảnh vừa ghì cương cho ngựa đi bước một. Tức thì, Kate thúc cho hấn một cú và nhào xuống khỏi yên ngựa, nhưng nàng thất vọng thấy mình lại ngã bệt mông xuống đất. Cuồng cuồng, nàng gượng nhồm dậy và cầm đầu cầm cổ chạy vào rừng. Nàng nghe tiếng vó ngựa đằng sau lưng. Chỉ còn tích tắc nữa hấn sẽ tóm được nàng! Thấy kệ, nàng cứ chạy, chạy mãi miết, điên cuồng. Áo nàng rách toạc khi nàng băng qua một bụi gai, hai cánh tay trần rớm máu. Nhưng nàng vẫn chạy và chạy len lỏi trong rừng không một lần ngoái đầu nhìn lại!

Rồi nàng kinh hoàng nhận thấy mình không được rừng cây bao bọc nữa. Nàng đang ở chính giữa một khoảng đất trống trải. Từ đó ra tới đường cái còn đến cả vài trăm bước, mà lại phải xuyên qua một rừng cây nữa. Nàng có thể thoát được không? Ôi, lạy Chúa, hãy để cho con thoát, hãy cho con thêm thời gian. Thời gian để Branwell đến kịp, bởi vì chàng sẽ đến. Trái tim con gọi chàng và con biết chàng sẽ nghe thấy.

Nàng băng băng chạy qua khoảng trống, chân dẫm lên những đám cỏ cao, nhọn hoắt, toàn thân nàng đau đớn, phổi nàng nhức nhối, nóng ran, tai nàng đầy áp tiếng cười man rợ của Walepole! Tiếng cười ồ ồ âm vang, buả vầy nàng từ tứ phía. Nàng điên mất rồi? Hay đây chỉ là cơn ác mộng? Nàng như chú thỏ chạy trốn đường đạn của người thợ săn, càng chạy, càng thấy cơ hội sống sót tuột dần.

Nàng cảm thấy mặt đất rung lên dưới móng ngựa, và tiếng cười của hấn đã kề sát bên tai. Phải, hấn đang ngửa mặt lên trời mà cười sảng sặc. Hấn khoái cuộc săn đuổi này. Nàng là con linh dương trắng, còn hấn là chúa sơn lâm. Hấn lôi ra một ngọn roi da dài, vung cao trên đầu, và sau một tiếng rít ghê rợn, nó tung lên rồi đập vút vào tấm lưng mảnh mai của Kate. Nàng ngã sấp xuống, lưng áo bị cào nát, và từ đó, máu túa ra. Walepole rú lên khoái trá, nhảy xuống ngựa và quất tới tấp lên người nàng. Nàng lồm ngồm bò dậy, rồi lại ngã lăn ra, rồi lại gượng dậy, máu hòa lẫn nước mắt ướt nhoè nhoẹt làm nàng tối sầm mặt mũi nhưng nàng chỉ còn biết một điều là nàng không được ngã gục hoàn toàn.

Walepole đã trở nên điên loạn. Hấn phải hành hạ, phải tra tấn, phải ...giết! Nhưng trước khi giết nàng, hấn phải chiếm đoạt nàng đã. Hấn vươn tay tóm lấy chân nàng, nhưng không ngờ, bị nàng đạp một cái thật mạnh. Mất thăng bằng, hấn ngã lăn nghiêng, hai chân ngấn ngủi chống lên trời. Hấn nhồm dậy và hùng hục đuổi theo nàng, cơn điên lại bốc lên ngàn ngạt. Nàng đã chạy đến cánh rừng cận đường cái, điều khiến hấn chợt thấy lo ngại. Hấn thích lối nàng ngược vào thung lũng hơn. Ở đó hấn có thể bỏ thi thể nàng lại khi đã xong xuôi. Phải hàng tháng sau may ra người ta mới có thể tìm được nàng, và lúc đó thì chẳng ai lẫn ra dấu vết của hấn nữa.

Nàng vẫn chạy đằng trước, mái tóc đen dài bay phất phới. Lần này thì hấn chop được tóc nàng và xoắn liên mấy vòng vào cổ tay mình. Đầu nàng bị ngật ra sau một cách tàn nhẫn. Nàng gào thét, cào xé, cắn vào tay hấn. Điên tiết, Walepole tát nàng ngã dúm xuống đất và vẫn nắm tóc, lôi nàng xềnh xệch ngược vào thung lũng.

Kate gào lên tưởng đến vỡ giọng.

— Mannering...anh ấy sẽ tìm được mày ...mày đừng hòng trốn đâu cho thoát. Anh ấy sẽ giết mày, Walepole. Nếu mày động vào tao, anh ấy sẽ giết mày.

— Tao đã sờ được mày rồi- Walepole rít lên the thé và miết móng tay dọc theo vết roi da tủa máu trên lưng nàng- Đây này, và chỗ này ...chỗ này nữa.

Nàng thét lên vì đau đớn, và ngoài đường quốc lộ, cách đó không xa lắm, Bá tước Mannering đã nghe thấy tiếng nàng. Chàng thúc ngựa. xuyên vào rừng và chỉ vài tích tắc đã tới nơi. Điên loạn và say sưa, Walepole không hề biết tới Bá tước đã chồm đến sau lưng mình. Hắn chỉ còn kịp nghe tiếng gầm của chàng khi bị bắn vọt lên không trung rồi rơi bộp xuống nền đất cứng. Đầu hắn đập vào một tảng đá, hai con mắt thì hí trợn ngược, máu trào ra. Điều cuối cùng mà hắn nhìn thấy là cánh tay Bá tước lại vươn ra túm lấy hắn. Chàng tung hắn lên cao rồi lại đập xuống. Một lần, rồi một lần nữa!

Kate trừng trừng nhìn chàng quăng lên quật xuống cái thi thể nát bấy của Jack Walepole, và nàng nức nở khóc. Nàng khóc không phải vì cơn đau đang giằng xé khắp cơ thể nàng. Nàng khóc vì có lúc đã nghi ngờ chàng không đến, khóc vì cơn thù hận của chàng, vì nàng biết chàng đang đau khổ quá sức chịu đựng. Nàng rên rỉ gọi tên chàng và lết tới gần. Chàng lao bổ đến và bế thốc nàng lên, nhìn thấy mình mẩy nàng nhoe nhoét máu, nước mắt chàng giàn dụa. Nàng ngáp ngừng đưa ngón tay chạm vào dòng nước mắt lăn trên má chàng, thều thào một câu kỳ lạ.

— Em không biết rằng chúa trời cũng khóc- Rồi nàng lịm đi.

Chàng ôm riết lấy tấm thân mềm oặt của nàng, vừa đu đưa, vừa khóc oà lên dữ dội. Ông Chúa đã cho chàng đến kịp, nếu không hẳn chàng sẽ vĩnh viễn mất nàng.

Khi nàng tỉnh lại, điều trước tiên là nàng nhìn thấy là đôi mắt xanh của chàng chiếu vào mình, và nàng nhoẻn miệng cười. Chàng đang đắp khăn tay vào một khe suối và đắp lên trán nàng. Từ họng chàng bật ra một tiếng kêu kỳ cục nghe như tiếng cười hoà lẫn tiếng thổn thức, rồi chàng hôn chi chít lên tay nàng.

— Bé ơi, em làm anh sợ quá- chàng khẽ thì thầm.

— Em muốn về nhà, Branwell.

— Ngay bây giờ, em yêu. Willy và Danny sẽ mang ngựa đến và anh sẽ đưa em về nhà.

Nàng nhìn chàng quần chiếc áo khoác lên bộ váy rách bươm của mình và thở dài.

— Đây là bộ áo đẹp nhất của em đấy.

Chàng bật cười.

— Anh sẽ mua cho em bộ khác mà.

Nhưng nàng không cười. Nàng lắc đầu, mắt buồn rười rượi.

— Hẳn căm thù em, Branwell, hẳn thù em thật sự. Hẳn muốn làm em đau ...và giết em. Nhưng tại sao? Hẳn em phải xúc phạm hắn đến mức nào mới buộc hắn trả thù như vậy.

— Không, bé yêu, không. Em đâu có lỗi gì, mà là hắn. Sự dị dạng đã làm cho tâm hồn hắn méo mó. Hẳn không căm thù em, mà hắn thù toàn nhân loại. Nhưng lòng thù hận của hắn đã qua rồi.

— Vâng, nhưng em không muốn giết người.

— Đó là điều cần thiết với những kẻ như hắn.

Lời chàng đã được chứng minh ngay sau đó, vì Willy và Danny vừa tới nơi, nhìn thấy tình trạng của Kate bèn sẵn sớ xông vào Walepole. Nhưng tiết thay, Jack Walepole đã chết, và hai chàng phải kiểm chế lắm mới ta không bồi thêm mấy cú đá vào cái xác vẹo vọ kia.

Ba người đàn ông nhẹ nhàng đỡ Kate ngồi lên yên, Bá tước ngồi sau bệ nàng và cho ngựa. đi bước một ra khỏi cánh rừng.

Danny và Willy còn đứng lại, im lặng hồi lâu, người nọ liếc nhìn người kia. Cuối cùng, Danny lên tiếng trước.

- Làm gì bây giờ, Willy?
  - Làm gì ấy à? Rõ quá rồi. Trong tay chúng ta có một cái xác và chúng ta phải đi Dymchurch khai báo với quan toà- Willy thở dài sườn sượt.
  - Không được đâu!
  - Tại sao?
  - Rõ ràng quá rồi. Anh đã đưa áo khoác của anh cho Kate. Bây giờ anh chỉ còn độc cái sơ mi. Không thể đến trình toà trong y phục tuềnh toàng như vậy!
- Willy rơi sâu vào mắt Danny.
- Khá đấy, chú em, chú đã học được nhiều điều. Chú có triển vọng đấy. Thôi, vứt mẹ thằng vô lại này cho chìm kền kền xử lý. Chúng ta về thôi.

47. Chương 47

Tháng Mười chứng kiến nhiều thay đổi! Danny quay trở lại Cambridge và tham gia vào mọi trò nghịch ngợm mà chàng có thể tưởng tượng ra. Kate và Branwell quay về dinh thự Mannering ở London. Nell và thuyền phó Hatch đã tìm thấy sự yên ả và hoà hợp trong cuộc hôn nhân của họ. Sarah, theo một cách khó hiểu, vẫn để ông già John lẳng nhặng bám theo mình, nhưng chẳng ai biết được bao giờ bà mới quyết định kết thúc cuộc sống goá bụa! Perry rút cuộc cũng cưới được cô gái kéch sù Clifford, và chỉ có Chúa mới biết tương lai của họ ra sao. Mirabel và cô em gái đã thoát được sang Paris an toàn và được trả công hậu hĩnh. Hỉ hả với chiến tích của mình, họ lên đường đi Venice và lui về dinh thự Mirabel, để rồi cuối cùng cũng được nhìn thấy thành quả những nỗ lực chính trị của họ. Ngày 20 tháng 10 năm 1805, liên minh thứ ba hoàn toàn tan rã. Tuy nhiên, thủ tướng Pitt đã bù lại tổn thất này bằng một trận đánh đã biến nước Anh thành một cường quốc hải quân. Ngày 21 tháng 10 năm 1805, chỉ một ngày sau khi liên minh thứ ba sụp đổ, đô đốc Nelson dẫn hạm đội của mình đối đầu với hạm đội Pháp ở Trafalgar. Ông đã thắng trận, nhưng đổi lại bằng sự hy sinh của chính mình.

Cả nước Anh thương tiếc vị đô đốc quả cảm ấy. Riêng Bá tước Mannering buồn không tả xiết.

***

Mấy ngày sau cái chết của Nelson, Branwell đang ngồi trong thư phòng, buồn rầu suy ngẫm về số mệnh của con người thì Kate ủa vào, nhảy lên lòng chàng.

- Anh có thích đặt tên bé là Nelson không?- nàng hỏi, tràn đầy hân hoan.
  - Cái gì? Em lắm nhảm cái gì vậy, cưng?- Chàng lơ đãng nói- Đặt tên cho ai?
  - Con trai chúng ta chứ còn ai nữa!- nàng đưa mắt nhìn sang mặt bàn- Anh đang soạn bài phát biểu ở Nghị viện vào ngày mai đấy à? Ồ, nhanh lên, không có Willy và Brummel xộc đến bây giờ đấy. Em đã mời...
  - Con trai chúng ta?- Bá tước cắt ngang, mặt thộn ra. Rồi như sực tỉnh, chàng reo lên- Kate, Kate ...em có bầu rồi đấy ư?
  - Sao lại không hả anh chàng của em?- nàng chun môi hỏi lại.
- Chàng đưa tay vuốt nhẹ vòng bụng thanh mảnh của nàng, thán ngạc nhiên sao một đứa bé, đứa con của chàng lại có thể chui gọn trong một tạo vật nhỏ nhắn nhường này. Rồi môi chàng tìm đến môi nàng, và nụ hôn của họ, hơn lúc nào hết, lại như thuở ban đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-thuyen-truong>